

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dr. Hikmet Kıvılcımlı SOSYALİST GAZETESİ YAZILARI

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

Haftalık Sosyal Gazete • Sahibi: Hikmet Kıvılcımlı • Yıl : 1 — Sayı : 21 22 Mart 1971 Bah • Fiyatı 100 Kuruş

HALK DÜŞMANLARIYLA REFORM YAPILAMAZ

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

İktidar millete ihanet ediyo

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

II. HAÇLI SEFERİ

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

Kabine Emperyalizme bağlıymı İlan etti Güdümlü Program

SOSYALİST GAZETE YAZILARI /DR. HİKMET KIVILCIMLI

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

SOSYALİST GAZETESİ YAZILARI

(1967-1971)

DİYALEKTİK YAYINLARI /13

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DİYALEKTİK YAYINLARI

Birinci Basım:

Ocak 1995

Sıraselviler Cad. Havyar Sok. 28/1

TAKSİM/ İSTANBUL

TEL: (0212) 245 78 04-252 15 55

***SENTEZ Basım/Yayın/Tanıtım Kooperatifi
tarafından dizilerek yayına hazırlanmıştır.***

Baskı: Ceylan Matbaacılık

İÇİNDEKİLER

Sosyalist Kimlerle Çıkıyor? —————	3
Gözümüzü Açalım İhtilal Var —————	5
Nazım Hikmet Satıcıları —————	8

27 MAYIS VE SONRASINA İLİŞKİN

M.B.K'nın "Azameti İntihadı" (Ululuğu ve Ölülüğü) ———	12
Sunay ve Sosyalizm —————	21
Sağda Başsız Develik —————	29
Hükümet-Ordu-Sınıf —————	35
Kör Barsak Ameliyatı (CHP'den İstifalar) —————	40
Güven: Güvenilebilirsen —————	42
CHP'nin Yolundan Çıkan C.H.P. —————	44
İsmet Paşa Bin Yıl Yaşa —————	48
Ortanın Solu ve Küçük Üretmenlerimiz —————	51
B. Ecevit, Paşayı Gazaba Getirdi —————	67
Suçlu: Ayağa Kalk! —————	70

PARTİ SORUNU ÜZERİNE

Vatan Partisi Gn. Başkanı Kıvılcımlı ile Konuşma ———	77
Türkiye'de Sosyalist Konferansı İçin Çağrı —————	81
Bizantizm mi, Sosyalizm mi? —————	86
İşçi Sınıfı ve Küçük burjuvazi (TİP-CHP) —————	88
(TİP) Çarşafli Sosyalizm —————	90
Solda Başsız Develik —————	94
Devrimcilerde Başsız Develik —————	99
Sosyalizmde Başsız Develik —————	105
Başsız Develiğe Son —————	113
Kızıl Bekçiler ve Sovyetler —————	119
Çin Halk Cumhuriyeti: Kızıl Bekçiler —————	122
Mao! Mao! —————	128
Mao Kalpazanları —————	136
Devrimcilerde Başsız Develik II. —————	141
ÇİA Sosyalizmi Nasıl Yapılır? —————	147
ÇİA Sosyalizmi Tarih Kalpazanları —————	153

PROLYETARYA PARTİSİ ÜZERİNE YAZILAR

Birlik Üstüne (V.İ.Lenin) —————	161
Sosyalistlerin Birinci Görevi —————	163

Adam Kandırmak İstemiyoruz	168
Türkiye'nin Teorik Devrim Orjinallığı	172
Pratik Devrim Orjinallığımız: Gençlik	176
Pratik Devrim Orjinallığımız: Ordu	182
Gençliğin Üç Alinyası	186
Uyarıyı Uyarmak	191
Haçlılar Seferi Sökmez	193
II. Haçlı Seferi	198
Haçlı Saldırılarına Karşı Ne yapmalı?	201
Yeter Be!	206
Proletarya Partisi Nedir?	211
Karyerizm, Demogoji, Parti	217
İşçi Sınıfının Tarihçi Görevi	221
Yeni Aşamada Aynı Parola: Proletarya Partisi	225

12 MARTA DOĞRU

Bunalım Patlıyor	229
Batur'un Muhturası	236
Ve Millet Cinayetlerin Hesabını Soracaktır!	237
D.Gezmış ve Arkadaşları üzerine Tezgahlanan:	
Büyük Oyun	241
Devrimci Gençlikten Günah Tekesi Aranıyor	242
Saldırganlık Parababalarını Kurtaramıyacak	243
Güdümlü Program	246
Kimin Ağırır, O Bağırır	247
A. Karaosmanoğlu Perdeyi Araladı, Ama	252
Kel Göründü	254
Vurucu Güç	256
Ordu Kılıcını Attı	259
Reform Atı	262
İt Ürüyor, Demek Kervan Yürüyor!	267
Türkiye'yi Kim Yönetir?	271
Şapa Oturan Parlamentarizm	277
Halk Düşmanlarıyla Reform Yapılamaz	284
Karma Değil Karmakarışık	286
Büyük Hesaplar, Küçük Hesaplar	291
Hükümet, Adalet, İnsan	297

ÖNSÖZ YERİNE

SOSYALİST KİMLERLE ÇIKIYOR!

20 Ocak 1967

Yeryüzünde en çok tartışılan bir sözcük varsa, o da sosyalizmdir. Denilebilir ki, toplumda kaç türlü sosyal sınıf, zümre ve tabaka varsa, en az o kez çok sosyalizm anlayışı vardır. Dünyada sosyalizmi bin yıl kökünden kazımaya and içmiş Alman faşizmi bile, kendisine NAZİ, yâni NASYONAL-SOSYALİST adını taktı. Başka türlü tutunamayacağını biliyordu.

Sosyalizm, modern toplumda o denli ağır basan bir gerçekliktir. "Zemâne alâmeti" olduğu için, hemen herkes ve her akım, az çok "SOSYALİST" kılığına girnedikçe ortaya çıkamıyor. Öyle olduğu için de, her "sosyalistim" diyene sorulmalıdır:

"— Sen hangi sınıfın, hangi küme insanın, ne çeşit sosyalistisin?"

Bunu herkes, önce kendi kendisine, sonra öteki "sosyalistim" diyenlere açıkça soramıyorsa, ya sosyalizmin ne olduğunu bilmiyor, yahut bilmek istemiyordur.

Sosyalist Gazetesi, sosyalizmin ne olduğunu içtenlikle bilmek ve bildirmek isteyenlerce, bilmek ve bildirmek isteyenler için çıkıyor.

SOSYALİZMİN İNKÂRININ İNKÂRI...

Türkiye'de sosyalizm kırk yıl yasak edildi. Kırk yıl Türkiye modern toplum olmak istedi. Ne o yasak, ne bu istek başarı kazandı. Çünkü, modern toplumun en hızlı düşünce ve davranışı sosyalizmdi. Onu ağzına alan suçlanıyor, lânetleniyordu.

1960 yılı, "İnkârın inkârına" varıldı. 27 Mayıs Anayasası Türkiye'nin bir "SOSYAL" cumhuriyet olduğunu sicilledi... Bunun üzerine "Altına hücum" başladı. Azıcık siyasetle ilgilenen herkes kendi kendisini ve benzerini "SOSYALİST" saydı. Ha-

pisaneden çıkanların ilk hürriyet sarhoşluğunu andırıyordu bu.

Şimdi kalkıp, güzel güzel "sosyalistim" diyene, "nasıl sosyalistsin?" sorusunu açmanın sevimsiz ve nankör iş olduğunu biliyoruz. **SOSYALİST**'i çıkaranlar, sosyalizmin nimetine, şöhretine, servetine hiç bir zaman kapılmamıştır. Sosyalizm uğrunda her külfete, lânete, sefalete ise, evel ezel katlanmıştır.

Onun için "İŞ" "**BAŞA**" düşünce görevden kaçınılmamıştır. Bunu bilmiyen "**dost**" varsa, düşmanlara sorsun.

GÖZÜMÜZÜ AÇALIM İHTİLÂL VAR

4 Mart 1967

İnsanın kendi yapıp kendi taptığı aygıt, günümüzün en korkunç ihtilâlcisi oldu. 20 yıldır "**komünistlerin**" bir yerde ihtilâl çıkardıkları görülmedi. Bütün dünyayı ihtilâle veren (atom-sesasını) uçak gibi teknik yeniliklerdir. Bunlardan deccal gibi ortalığa çıkan, Anglosaksonların "**Data Processing**" (veri yordamı), frenklerin "**Ordinatuer: BUYURUCU**" yahut "**Informatique: DUYURUCU**" dedikleri elektronik hesap ve akıl makineleridir. **Buyurucu**, dek bilgin yapıyor. Çocukların imam-hatip yetiştiren sınavından, en yüksek keşif ve icatlara varıncaya dek, her işimiz için özel **buyurucular** yapılıyor.

Buyurucu olmasa, insanlar daha otuz yıl uzaya çıkamıyacaklardı. Sessasını Concorde uçağı 10 yıl geri kalacaktı. Bir yarışmaya giren 10.000 kişiden kimin kazandığını buyurucu: Saniyenin onda biri kadar kısa zamanda açıklıyor. Bu yaman avadanlık, önümüzdeki 20 yıl içinde, telefon ve elektrik aygıtları gibi herkesin, her an kullandığı nesnelerden olacak.

Buyurucu neden kaçınılmaz oldu?. Atom bombasının "**ba-bası**" sayılan ve Sovyet casusluğu ile suçlandırılan Oppenheimere göre: Bugün yaşamakta olan bilginlerin sayısı, şimdiye dek insanlık tarihinde yaşamış bütün bilginlerin toplamından çoktur. Araştırma ve icatlar, hiçbir dehanın içine sığamıyacak genişlikte. Yeni buluşlar öylesine çabuk çoğalıyorlar ki, anlaşılıp kavranılmasına vakit bulamadan yitiriliyorlar, denilebilir. Bu israfın önüne geçilmelidir; bu kayıplar kazanılmalıdır. Nasıl? İnsan kafasıyla mı? İnsan beyini denilen makine tek başına bu işin altından kalkamıyor.

Bir zaman, yazı keşfedileli beri, bilgiler kitaba geçiyordu. Ama kitap kaç tâneydi? Herhangi bir dehri, otururverse, bütün

kitapları ezberleyiverirdi. Şimdi, bütün çıkmış yazıların adını işitebilmiş kişi olamaz. Bir tek bilim dalındaki yayınları izliye-bilecek dahi tasavvur edilemiyor. Ne olacak bu muazzam bilgi yığınları? İşte Buyurucu o mahşerin içine yeni bir düzen getirdi. İçinden çıkılmaz zenginlikte, insan kafasının sınırlarını çatlatacak bollukta olan bilgilerimizi, yıldırım çabukluğu ile kullanılır, işe yarar hâle getirdi.

Buyurucu nice şeydir? Bir yapma anı (sun'î hâfıza) makinesidir. İçinde milyonlarca eleman var. Makine o elemanları en mantıklıcasına elden geçiriyor. Bu işi ilkin radyo lâmbaları görüyordu. O yüzden buyurucu çok ağır ve büyüktü. Şimdi bir santimetre kareye 50 tanesi sığacak denli küçük minyatür transistörlerle, daha doğrusu transistörleştirilmiş relaislerle çalışıyor. Boyu, posu 10 kiloluk bir çanta. Saniyede 40.000 (kırk bin) muamele yapıyor. Fransa'da 3 milyon muamele yapacak olanı hazırlanıyor. Gelecekte 10 milyon eylem yapacak buyurucular bekleniyor. Bunları kullanmak için "**Software**" (yumuşak mal) adı verilen usul öğreticileri bulunuyor.

Bugün, milletlerin uğrunda en büyük yarışa kalktıkları amaç buyurucu yapmaktır. Ama, bizdeki Bey, Paşa, Ağa, Efendi gibi derebeyi buyurucuları değil, insanı üst insan yapacak bilimsel buyuru! Sovyetlerin buyurucu sayısı bir sır. Fransa'da ancak %30 Fransız olmak üzere 1500 tâne, Batı Avrupa'da 6.000 tâne, Amerika'da 30.000 tâne buyurucu sayılıyor. Dört yıl sonra, Fransa'da 4500, Batı Avrupa'da 18.000, Amerika'da 50.000 buyurucu bulunacak. Her millet, gözünü dört açıp, seri halinde mühendis yetiştirmezse, yaya kalacağını biliyor. Buyurucu üzerinde çalışanların sayısı, bugün, Fransa'da 30.000, Amerika'da 300.000 kişi. 1976 yılı Fransa'da 500.000 kişi, Amerika'da 1.800.000 kişi olacak. Çünkü bütün sanayi ve kültür alanlarını buyurucular kaplıyor. İnsanlık yeni bir çağa giriyor.

Türkiye atom yarışında yayandan beter. Buyurucu işinde, yalnız paşaların ve bey emimameleri ciddiye alınıyor. Fransa, 2 yıldır, devlet yardımıyla küçük, orta ve büyük buyurucular yapmayı programına koyan şirketler kuruyor. Gene de dev buyurucu yapamıyor. İlk buyurucusunu 1968 yılı ticarileştirecek, 1969 yılı teslim edecek. Biz ne âlemdeyiz? İkide bir

öğündüğümüz millet ve vatanseverliğimize ihanet etmiş duruma düşmek istemiyorsak, bu yarışa girmek zorundayız.

Çok değil, 20 yıl sonra ya Türk milletini kurbanlık köle sürüsü halinde yabancılara teslim edeceğiz, yahut yok olacağız.

Fransa'nın en büyük dergisi şunu haber veriyor: "**Eğer bir millet, evrenin bütün buyurucularına sahip çıkarsa, bir üstinsanlar milleti haline gelir ve öteki milletleri köle yerine koyabilir.**" (M.21 Ocak 1967) Köylücüklerimize ölü ve beyin yıkayıcı imam hatip, yetiştirmekle kendimizi aldatmıyalım. "**İhtilâl**" ürküntüsüyle halkımızı şaşkına çevirmiyelim buyurucu ihtilâl, deccal gibi kapımızı çalıyor. Meclis nutuklarında, gizli bildirilerde değil, bu müthiş ihtilâlde "**aklımızı başımıza toplıyalım**" Yoksa 20 yıl su gibi akar ve iş işten geçer.

5

NAZIM HİKMET SATICILARI

12 Nisan 1967

Köyden şehire işsizler ve açlar akını, İstanbul'da bir seyyar satıcılar kalabalığı yarattı. Karadeniz boğazından balık karaya vurur. Akdeniz'den limon, portakal dökülür. Terazisini, tablasını kapalı seyyar satıcı rıhtım, kayık, mahalle, sokak demez yayılır. Ucu pahalı, tutturabildiğine; bağıra, çağıra; tâze, bayat; meyva, balık satarlar. "Sebilüllâh!" Avrupa veya Japonya damgalı Tah-takale malları, naylon bluzdan benzin şişesine, dolma kalem-den çakmak taşına dek Mahmutpaşa'dan postahane önüne doğru boşaltılır. Kalabalığı ite kaka, esnaf, ucuz pahalı, tutturabildiğine, bağıra çağıra, hâlis, kalp satılır. "Fabrikası top attı, ha!"

Bu bizim ekonomi alanındaki yoksulluğumuzdur. Ali'nin külâhını Veli'ye giydirmekten başka geçim yolu kalmamış küçük burjuva tabakalarımızın gülünürken ağlanacak perişanlığıdır. Çok defa, o heyecanlı ticarete alan da, satan da aldanır. Perde ardında parsayı toplıyan: Ya bir dalyan ağası, çiftlik eşrafıdır, yahut bir hal kabzımalı, vurguncu bezirgân olur.

Siyaset ve kültür alanında, kapıkulluğuna yamanamamış, yarı aç, yarı işsiz aydın kalabalığımız, öteki geniş küçük burjuva yığınımızın cilâlıca bir bölüğünden başka nedir?.. Bir ara sosyalizm furyası başladı. Kalemimi, defterini kapalı okur ve yazarlarımızın yayın alanına döküldü. "Sebilüllâh!" ucuz pahalı sosyalizm satmayan yayını, derneğimiz, partimiz, aydın-esnafımız kalmadı. Alan aldı, satan sattı. Hiçbir davranışla bağdaşmayan sosyal formüller herkesi hazımsizliğe uğrattı. Yutulması daha kolay heyecanlar arandı.

Hazır ölmüşken, nasıl olsa sesi çıkmıyacak: Şu Nâzım Hikmet'i, bir de bizim ahabap çavuşlar öldüremezler miydi?.. Nâzım Hikmet furyası çıkarıldı. Bilinen şiirler, unutulmuş anılar, kıyıda, köşede kalmış aile, arkadaş mektupları, yarı istidâ, yarı rica pusulaları, ucuz pahalı, tutturabildiğine, piyasaya sürülüyor. Bir şeyi batırmanın en kestirme yolu, onu toyca savunmaktır, demiş. Nâzımcılığımın da, övme yollu ipliğini Bâbıâli pazarına çıkararak çıkarana. İyi, kötü, para kazanmıyorlar mıydı?

Nâzım'ın tâlihi böylesine derebeği artığı ülkede hep bu oldu. Yaşarken, solcu ahbabları, işçi sofralarında kafa tutsüleyip mest olmak için, onu bangır bangır okudular. Ve **"vazife'i inkılâbiyelerini"** (arı dilcesi: **"devrimci ödevlerini"**) bir tamam yerine getirdikleriyle avundular. Şimdi Nâzım öldü: Gene en keskin solcu sofralarında Nâzım kadehini en iyi kaldıran, sesini yükseltiyor. Bir okuyuşta dinliyenleri baygın yere seriyor. Nâzım şiirlerini bunun için mi yazdı? Hele nerde, nasıl, hangi doğum sancıları içinde kıvranarak dizdi?

En son, yeni moda çıktı. Nâzımın ülküsünü elbirliği ile taşın tutanlar, kendisini kutsal puta çevirme yolundan, mumyasını kurşuna diziyorlar. Meğer ciğerinin kaç mangır ettiği bilinen **"aziz ahababı"** Şevket Süreyyâ'nın da **"İNGİLAP"** yoldaşı değil miymiş Nâzım? Adam, Nâzım'ı tükürük yağmuruna tutan salyalarını saçın saçın, sümüğünü çeke çeke Yön'deki çırağının ağzının suyunu akıttırıyor. Bu goygoycu köy hocalığında tutunamamış kişi, Ankara sultanlarının cinci hocası kesilmiş kısa günde. Afsun tafsunu kuvvetli. Nâzımı nasıl, engerek yılanını gören kurbağa gibi büyülediğini Avcıoğlu'nun sol kulağına fısıldıyor. Ve, Sovyet ticaret mümessillikinden maaşı kesilir kesilmez, **"millî hisleri"** kabarıp Ankara'ya kapılanan, bu zat oturmuş, ince Nâzım kesiyor. **"dilediğimiz gibi olmak"** için Ankara iktisat müdürü olarak **çalışıyordum** diye başlıyor. (Vah şu Türkiye'nin haline, iktisat işleri kimlere kalmış. Tevekkeli değil ulaştığımız şu **"Nurlu istikbal"**). Şevket Süreyyâ neyin **"iktisat müdürü"** olduğunu şöyle açıklıyor.

"Telefon çaldı. Ses Nâzım'ın. O sıra Vedat Nedim Tör (aynı gerekçeyle: "millî hisleri" kabaran ikinci azılı "komoniz"i matbuat (basın yayın) umum müdürü idi ve galiba bana Nâzım'ın Ankara'ya geleceğinden de bahsetmişti. ("Haberleşme" mükemmel) Onunla (Nâzım'la) artık ciddi konuşmalıydım. Çünkü o, ne bir parti teşkilâtçısı, ne de partili idi" (Değer ölçüsü bu). "1930'da arkadaşları tarafından parti dışı edilen" (Nâzım'ı. 1926'da "İtilen" kendisine benzetecek. Telefonu kaptığı gibi bakın ne yapıyor Ş.S.:)

"Sadri Ertem sol bir yazardı. Ondan bizzat EMNİYET UMUM MÜDÜRÜ Şükrü Sökmen Süer'i görmesini, onu bu

gece bize yemeğe çağırmasını. Dahiliye vekili Şükrü Kaya'yı da Moskova'da beraber okuduğumuz İsmail Hüsrevi de..."

Görüyorsunuz, bizim "Moskova'da okumuş". "Sol"larımız ne şerbetli kişiler. Bir telefon (demek Nâzım'ı "telefon"a alıştıran da onlarmış), Emniyet umum müdürlerini, hem de "bir üst görevli, hem de müsamahasız bir milliyetçi" olan Ş.S.S.'i (onda Ş.S. den bir S fazla) ayaklarına getirtebiliyorlar. Stalin gibi herifler yâni!.. Arkalarını emniyete "raptedip" "zaptetmişler" Türkiyeyi!

Çankaya yolu çatallaşır. Bir bağ evine çıkar: "Sol yol Gazî köşküne. Sağ yolda ve hem bizim evin karşı tarafında İnönü de TESADÜFEN bahçesinde, hem de yola yakın bir ağacı galibâ budamakta. Onu başımızla selâmladık. Nâzikâne mukabele etti. Sonra Mareşal Çakmak'ın, Şükrü Kaya'nın ve DİĞERLERİNİN evleri önünde dolaştık. Nihayet Atatürk'ün köşkünün muhafız kıtasında TANIDIĞIM bir subayın yanına gittik. Bize çay İKRAM etti. Onun (Nâzım'ın) bildiklerini her defasında önüne yaydığım rakamlar, yazılarla TASHİH ettim. "Hem içiyor, hem dağları inletirce tartışıyorduk. Avazı çıktığı kadar bağırrsa, belki bir taraftan Atatürk, bir taraftan İnönü Paşa onun sesini duyabilirdi."

Bu pes dedirtici "romantik" Nâzım Hikmet satıcılığı şöyle biter:

"Arkadaşlar, Sökmensüer (emniyet u.m.) VAKTİNDE geldiler. Nâzım'ı ona: "Aradığın yakalandı. Onu sana teslim ediyorum" diye takdim ettim. Nâzım'la bir az UZUNCA el sıkıştılar. Karşılıklı ŞAKALAŞTILAR. Bir de boş sandalye bıraktıktı. Çünkü Sökmensüer Şükrü Kayadan haber getirdi.. Hepimize yapacak bir VAZİFE YOK MU? O sırada İspanya iç harbi içindeydik.. Şiirler ŞİİRLERİ kovaladı. Nâzım'ı şehre Şükrü Bey indirecekti... Nâzım, dedim, ben her akşam yemeğini Polis Müdürü ile yer, fakat ihtilâlimi yaparım, diyeni tartışırdık, Şimdi galiba sen de... Nâzım bu takılmamı bir az ağır bulacak sanmıştım. Bulmadı. O KADAR BİRLEŞMİŞTİK Kİ..."

Şevket Süreyya Aydemir demek istiyor ki, yalnız ben miyim, "emniyetli" ideolog? Taptığınız Nâzım da, perde ardından flört'ü ağır bulmazdı... Ah! bu memleket ve aydın "kahramanları.."

Avcıoğlu soramaz mıydı: Çankaya pazarlığından bir yıl sonra acep Nâzım harbiyede niçin kazıklandı? Ve Yön'de yayınlanan "Bağışla" mektubu neden Atatürk'e ulaştırılmadı. Bir bildiği olmalıydı. Hele bütün bu açıklamalar Nâzım öldükten sonra mı yapılmalıydı? Nâzım bir sermaye miydi ki, onu işletmiye kalkmıştılar? Hepsinin sonunda Nâzım'ı polisle başgöz etme zanaatinde öylesine övünecek ne vardı? Edimelilik herhalde; secaat arzetmeden olamıyorlar.

27 MAYIS VE SONRASINA İLİŞKİN

M.B.K. NİN "AZAMETİ VE İNHİTATI" (ULULUĞU ve ÖLÜLÜĞÜ)

7 Şubat 1967

4 Mart 1967

30 Mayıs 1967

20 Haziran 1967

27 Mayıs yaşıyor. Millî Birlik Komitesi öldü. MBK'nin başlıca AZAMETİ: ULULUĞU, 27 Mayıs'ın yaşamasındadır. Ancak, MBK'nin bir de "İNHİTAT": ÖLÜLÜĞÜ" vardır: MBK yaşamamaktadır. Bu yaşamayı, "Her şey gelir, geçer" felsefesinin normal uygulaması sayılamaz. Üzerinde gereği gibi durulacak şeydir. Onun için biz, MBK'nin ululuğundan (azametinden) çok, ölülüğü (inhitatı) üzerinde durmalıyız.

Bununla birlikte MBK'ni iki yanıyla, ululuğu ve ölülüğü ile ele almadıkça, anlayışa varamayız. Son günlerde, özellikle sol cepheyi bulandıran, her türlü ayıklığı önliyen bütün o sosyal ve politik düşünce ve davranış yönsüzlükleri, sözde tartışma bocalayışları hep o en yakın pratiğimiz 27 Mayıs ve MBK olaylarını kavramakta gösterdiğimiz küçük burjuva kendini beğenmiş vurdum duymazlıklarımızdan ileri geliyor.

Bu sütunlarda, MBK'nin ululuğu ve ölülüğü üzerine, hem birbirinden ayrı, hem birbirini bütünleyici sıra sıra yazılardan ilkinе başlıyoruz.

BİRİNCİ BÖLÜM

MİLLÎ BİRLİK KOMİTESİNİN ULULUĞU

Millî Birlik Komitesi'nin ululuğu herkesin gözü önündedir. Aşırı söze hacet yok, gibi gelir. Gene de, bu ululuğun üç karakteristliğine değmeden geçemeyiz.

I — MBK'nin BİRLİK deyimi DAĞINIKLIK anlamına gelir: 27 Mayıs'ı yapanlar hemen hiçbir sosyal prensipte anlaşmış değillerdir. Bu yüzden içlerine giren müthiş dağınıklıklar, hareketi 27 Mayıs olmaktan çıkaramamıştır. 27 Mayıs'ın ululuğunu

ispatlıyan birinci belge budur.

II — MENDERES neden ASILDI? Bu konuda şimdiye dek yapılmadık açıklama bırakılmadı. Kimi yanlışlıklar, kimi kişi kinleri, kimi haklı, kimi haksız yığınla nedenleri öne sürüldü. Hep bir şey unutuldu: Menderes son deminde (ister pazarlık için, ister içten inanışla) antiemperyalist tutuma kaymıştı. Ona rağmen, Menderes'in ölümünde emperyalizmin büyük kumarı tutmadı. 27 Mayıs'ın Ululuğunu ispatlıyan ikinci diyalektik belge budur.

III — 27 MAYIS HALKIN ESERİDİR: Türk Silâhlı Kuvvetleri finans-kapitalin DP iktidarını devirdikleri gece, halk evinden dışarı uğratılmadı. Ama, bütün Yassıada'ya gönderilenleri, hep o "**sokağa çıkma yasağına**" uğratılmış halkı birer birer tevkif ettirdi. 27 Mayıs'ın ululuğunu ispatlıyan üçüncü diyalektik belge budur.

Bu üç diyalektik ululuk belgesine gelecek sayıdan itibaren kısaca dokunacağız.

1 — MBK'nin BİRLİK deyimi DAĞINIKLIK demektir:

Türkiye'de "**BİRLİK BERABERLİK**" sözü, oldu olası her ağzın pelesengidir. 27 Mayıs bile "**MİLLÎ BİRLİK**" adıyla, yarı Türkiye nüfusunu peşine takmış DEMOKRAT PARTİ iktidarını devirdi. Devirmeseydi; ihtilâlciler "**millî birliğimize karşı en büyük suikasti yapmış**" kişiler olarak çarmıha gerileceklerdi. Devirdiler: "**millî birliğimizin en büyük sembolü**" oldular. Demokrat Parti'ye oy vermiş olan yarı nüfusumuzdan çıt çıkmadı. Sahiden bir MİLLET BİRLİĞİ havası bile doğdu.

a) 14'lerin temizlenmesi (Sosyalizme vuruş)

Millî Birlik Komitesi, kendi içinde birlik miydi? Daha 27 Mayıs başarı kazanır kazanmaz, en başta 38 kişilik MBK içinden 38 parça gibi göründü. Altı ay geçmedi. Milli Birlikçiler ikiye bölündüler. M.B.K.'de yarıya yakın (kimine göre sekizde yedi) "**muhalif**" üyelerden 14 birlikçi baskınla ayrılıp sınır dışına atıldı.

Atılan 14'ler birlik miydiler? Hayır. Sonradan anlaşıldığına göre, 4'lü Türkes çevresinde faşizan (kafatasçılığa eğgin), 10'u

Kabibay'la Erkanlı arasında ikircikli, halkçı göründüler. Ama, rahmetlik Cemal Gürsel Paşa, o zaman M.B.K. Başkanı, Devlet Başkanı, Silahlı Kuvvetler Başkanı sıfatıyla verdiği demeçte, bunların atılma sebebi açısından şöyle dedi: **"İnsanı gayri-samimi beyanda bulunmak zorunda bırakıyorlardı!"**. Rahmetli Gürsel Paşa, basına şöyle bir bildiri vermişti: **"Türkiye'de Komünistlerin başarı kazanabileceklerini sanmıyorum. Ama, Türkiye için bir sosyalist partinin lüzumlu olduğuna inanıyorum."**

MBK başkanının bu **"beyanları"** mı **"gayri-samimi"** idi? Anlaşılmadı. Yalnız, çok geçmeden, Türkiye'de sosyalistim diyeni haysiyet divanına verdiği halde, bir gün sosyalistliği kimseye bırakmayacak olan bir **İşçi Partisi** kuruldu. Ve rahmetlik Gürsel Paşa, Amerika'da komaya götürülmeden bir hafta önce, bir kuğu çığılığı gibi, ansızın: **"Türkiye'de bir komünist partisinin kurulmasına lüzum vardır"** haykırışını yaptı. Ve uçakla Amerika'ya apar topar götürüldüğü günün akşamı, kendi cumhurbaşkanları Kennedy'yi kim vurduya getiren Amerika uzmanlarının hazakati sayesinde, bir daha kalkamayacağı komaya daldı. Öldü gitti.

Ötede 14'ler, 2 yıl, 5'er bin lira maaşlı elçi danışmanlığı ile yurt dışında tecrübeye tâbi tutuldular. Sansasyonel yasak buluşmalar yaptılar. İçeriden, dışarıdan birleşme denemelerine kalkıştırıldılar. Öngörüp birleşemediler. Yurda dönüşlerinde hepsinin ayakları suya erdi. Sosyal ve siyasi yönsüz hiç bir iş yapılamayacağını anladılar. Faşizmsi düşünenler CKMP'ye, halkçimsi düşünenler CHP'ye, sosyalistimsi düşünenler TİP'e girdiler.

b) Madanoğlu'nun temizlenmesi (Finans-kapital'e vuruş)

14'lerden geri kalan MBK üyeleri **"BİRLİK"** miydiler? Doğrusu, yalnız 14'ler değil, hepsi: MBK üyelerine kimsenin dokunamayacağı andıyla, kendilerini **"millete adanmış"** idiler. 14'lerin atılmasıyla, herkes sözünden dönmüş, yahut birlik olmaktan çıkmıştı. Bu çözülmüşten en çok yararlanmak isteyenler, fırsatı kaçırmayacaklardı. 14'lerin sınır dışı edildikleri gün, Madanoğlu grubu, öteki MBK üyelerini ortadan kaldırma yoluna girdiler. Kimdi bu Madanoğlu'cular? 14'lerin başında yurtdışı

edilen Kabibay'ın sonradan harekete sokulan kişiler olmaları, yeterli tanımlama değildir. Millet Meclisi seçimlerinde İstanbul caddelerine, hele Beyoğlu caddesine çıkanlar, banknot yağar gibi Madanoğlu propaganda kağıtları yağmış olduğunu görüp şaşılar, katile katile otomobillerle Madanoğlu'nun ultimatom çasnılı ünlendirilişi ile karşılaştılar. Madanoğlu'nun ardında finans-kapitalin gölgesi güçlkle saklanabiliyordu.

Madanoğlu'nun temizleyecekleri: Gürsel çerçevesine pek sığmayan albay cuntalarıydı. Albay cuntaları devletçiliğimizin büyük çoğunluğu alt-kademe silahlı kuvvetlerdi. Henüz diriydiler. Kimin adına diktatörlüğe adaylığını koyduğu açıklanmayan Madanoğlu grubunu daha tez davranıp temizlediler.

MENDERES NEDEN ASILDI?

27 Mayıs patladığı gün, sarsıntısından herkes yere kapaklandı. Silahlı kuvvetler gibi yüzde yüz iktidarın emrinde, tek meziyeti İTAAAT disiplini olan bir örgüt geri tepsin? Buna kimse inanmadı. Silahlı kuvvetlerin şahdamarı içinde "NATO" kılığı ile yerleşip başkomutan olmuş bulunan Amerikan sermayesi Menderes'i tüketmişti. Yeni kartlarla oynamak istiyordu. Bunu Menderes de sezmişti. Amerika'ya nispet, Kruşçofu Ankara'ya çağırması ve kendisi de Moskova'ya gidecekti. DP'nin kazandığı 1957 seçimlerinde, Menderes açıkça şöyle bağırıyordu:

"İçte ve dıştaki siyaset bezirganları... İktisadi ve dolayısıyla siyasi istiklâlinde Türk milletini saptırmak istemektedir."(9 Ağustos 1957, İnebolu).

Menderes'e bir şeyler olmuştu. İktidara geldiği günden beri bir daha ağzına almadığı sözleri, yeniden ve ansızın öne sürüyordu **"Demokrat Parti köylünün ve halkın menfaatlerini koruyan partidir"** diyordu. **"Ağır Sanayi İşçileri Sendikası Başkanı"** oluyordu. İnebolululara: **"Onlar size yaptıklarımızı çok görüyorlar, çünkü onlar, sizin nafakanıza göz dikmişlerdir"** diyordu. **"onlar"** dedikleri kimlerdi?

"Dışta" dedikleri, içimize kendi elceğizleriyle soktuğu Amerikan kılıklı FİNANS KAPİTAL'di. **"İçte"** dedikleri, yabancı kapitalin, Türkiye'deki bankalar ve şirketler kanalıyla kullandığı

tefeci hacıağalar ile, acente bezirganlardı. DP bunların Türkiye'de örgütledikleri parti, Menderes gene onların bir anda kahraman ettikleri lider idi. Şimdi: **"İçteki ve dıştaki bezirgânlar"** diye damgaladığı velinimetlerine karşı gelen Menderes Demokrat Partiyi nereye götürüyordu? Demokrat Parti programını, içlerinde Ahmet Emin Yalman'ın da bulunduğu, Amerikalı uzmanın akıl hocalığı ettiği Menderes Bayar grubu yapmamış mıydı? Şimdi bu **"küfrân'ı niymet"** kimeydi?

Menderes sanayi kurmak, Türkiye fabrikalarından çıkacak mallarla silâhlı kuvvetlerimizi donatmak istiyordu. Bu işin parasını da, utanmadan Amerika'ya ödetmiye kalkışıyordu: 300 milyon dolar diye tutturmuştu. Amerika, kendi lâstik tekerlekleri için gerekli asfalt yolların yapımına para, malzeme ve hele bol bol **"uzman"** yollamıştı. Amerika, kendisinin kullanmadığı silâh ve makineleri Türkiye'ye satıp hibe etmişti. Bunları bozulunca onaracak tamirhaneleri Türkiye'de yaptırmak üzere sermaye ortaklıklarına elverişli **"Sınâî Kalkınma Bankası"**nı dahi kurdurmuştu. Türkiye'nin dışarıdan aldığı her mal için Türk parası yerine Amerikan doları ödemesini de sağlamıştı. Gelmiş, Türkiye'yi sevâbını savunmak için, dört bucağımıza silâhlı üsleri de yerleştirmişti devletin sivil-asker bütün subaşlarını **"UZ-MAN"**larıyla kesmişti. Daha ne isteniyordu?

Bütün bu **"Amerikan yardımlarını"** Menderes'in sonradan **"açık bir istismar"** sayması nankörlüktü. Hele **"istiklâlimizi tazyiklere maruz bırakmak istikametinde içli, dışlı çalışmaları, Türk milleti mutlaka mağlup edecektir"** tehdidini savurması cinayetti. Bu cinayeti işliyenin cezası verilmeliydi. Bu ceza usulünü Amerika çok denemişti. Geri ülkelerde silahlı kuvvetler, sivil hükümetleri kabak çekirdeği gibi çıtır çıtır yiyordu. Çünkü dar gelirli silâhlı kuvvetler hergün artan pahalılık yüzünden yoksul halktan daha az hoşnutsuz değildi. Bu hoşnutsuzluğun patlaması için, ordu tetiğine en ufak bir parmağın dokunması yeterdi. Böyle parmakları Amerika'dan ithal etmiye hiç lüzum yoktu. Silâhlı kuvvetler otomatik işlerdi.

Finans-kapital daha da ileri gitti. 27 Mayıs'tan önce bir Amerikan ajanı, yapılacak ihtilâli Menderes'e haber verdi. Bir taşla iki kuş vurulacaktı. **"Mart ayında imzalanıp Mayıs başında**

Büyük Millet Meclisince kabul edilen anlaşmaya göre: **"Türkiye'ye doğrudan doğruya veya bilvasıta bir tecavüz vukuunda kuvvetlerini kullanmak dahil olmak üzere gerekli her türlü harekâta geçmeyi"** teahhütetmişti." (Milliyet, 28 Şubat 1960, s. 5)... Menderes, dilerse Amerika'nın **"her türlü harekât"**ının kucağına düşüp teslim olurdu, dilerse, boynunu Yassıada'ya teslim ederdi. Emperyalizm için, pek fark etmezdi.

"Tecavüz" olup olmadığını kim tayin edecekti? Amerika. Kore'de o tayin etmişti, Vietnam'da tayin ediyor: Yarın milyon Amerikan askerine napalm bombaları, zehirli gazlar ile bir milleti boğduran emperyalizm, **"tecavüz"**ü önlediğini öne sürebiliyor. Ortada emperyalizmin kendisinden başka bir **"tecavüzcü"** görünmediği zaman ise, casus kışkırtmalarıyla bir **"VASITA"** icat etmekte emperyalizmden usta provokatör mü bulunurdu?..

Böyle iddialar belgelere mi dayandırılmalıdır? Bizim ülke bir yandan: **"Karda gezip, izini belli etmeyenler"** toprağıdır; öte yandan belgeleri sokağı döküp işporta malı ederek **"belge"**likten çıkarır. Hoşnutsuzlukla kaynıyan üniversitenin en saygı değer kürsüsüne oturmuş Amerikan istihbarat bilgininin itsel açık artırmayla adam satın alması önünde pekiçerliyen ateşli bir **"aşırı"** genç şöyle bağırıyordu: **"Ama, Amerika'nın satın alamayacağı insanlar da vardır Türkiyede!"** Bilgin istihbaratçı, yüzlerce tanık önünde, sigarasının külünü silkerce rahat bir gülümseyişle şu karşılığı verdi: **"— Siz kendinizi vitrine koymıya bakın. U.S. Amerika hükümeti her zaman sizi satın alacak zenginliktedir!"**

Böyle **"açık rejim"** çalışması yapan bir gizli güç Tunçkanat'ların aslını ele geçirdikleri belgeleri bile Türkiye hükümetinin başkanı ile yalanlamanın kolayını elbet bulacaktır. Böylesine bütün suların başını kesmiş bir gücün kışkırtacağı olaylar ortasında, en samimi aktör bile rejisörün kendisi olduğuna inanabilir. Nelerini gördük, görüyoruz, göreceğiz. İşte, DP çağıının en kültür **"zehir hafıye"**lerinden Bay Mithat Perin'in bile **"hâlâ bir cevap"** aradığı harcıâlem belge olaylardan tâze bitmiş bir tanesi (27 Mayıs'ı anlatıyor.)

"Bir başka ihtar daha olmuştu o gece. Türk emniyeti ile zaman zaman işbirliği yapan bir Amerikalı albay vardı o zaman.

Aygün'ün onunla randevusu vardı. Bu teması yapmak için Yeşilköy'e gidecek, fakat Amerikalı albayı bulamıyacak ve maalesef konuşamıyacaktı. Oysa Amerikalılar bu gibi hallerde özür dilemek için telefon ederlerdi.

"Aygün'ün Yeşilköy'e gidişi saat 21'e rastlıyordu. İhtilâlden sonra ise, Aygün'ün bu gezisi gazetelerde: **"Kemal Aygün kaçmak üzere iken Yeşilköy yolunda yakalandı."** şeklinde yorumlanmıştı.

"Amerikalı albay, neden acaba bu randevuya sadık kalmamıştı? Kemal Aygün de bu soruya hâlâ bir cevap bulamamaktadır." Mithat Perin: Haber 31/1/1967)

Neden mi? Neden ha?.. Demek bunu **"hâlâ"** bilmiyoruz. 27 Mayıs gecesi, İstanbul'u (Türkiye'nin yarısını) güden DP büyüğü Aygün, **"mesâî saati"** dışında, bir Amerikan casusu ile, başka hiç bir yer bulamıyor, hava alanına bitişik Yeşilköy'de, nedenini bilmediği bir **"randevu"** ya gidiyor, gidebiliyor. Ve çapkın Amerikan albayı o siyasi **"randevu evine"** uğramayıveriyor! İşte biz böyleyiz Türkiye'de...

Ona rağmen neler oldu? 27 Mayıs oldu. Anayasa'ya **"sosyal devlet"** formülü geçti. **"Bu sendikacı bir ajandır"** diye yeni yeni teşhir edilen kişinin **"kurucu"** olduğu **"sosyalist"** işçi partileri kuruldu. Bu partinin genel başkanlığına **"getirilen"** Aybar Bey, o partiye girme hevesine kalkacak **"eski"**lerin **"hevesleri kursaklarında kalacaktır"** buyurdu. Boran Hanım, sosyalizmin **"Beyazıt ve Kızılay meydanlarından"** geçemeyeceğine ferman verdi. Altan Bey **"Üç bahtsız halka oynanan oyunlar"** fıkрасını yazdı.

Gene de köprünün altından epey sular geçti. Sayın İsmet İnönü bile **"solcuyum!"** diye bağlamak zorunda kaldı. Bütün bunlar bir şeyi ispatladı. Evdeki pazar çarşıya uymuyordu.

27 Mayıs: Kore'de, Kongo'da, Lâtin Amerika'da, Vietnam'da her gün oynanan kanlı emperyalist oyununun Türkiye'de kolayca uygulanmadığını gösterdi.

27 Mayıs'ın birincikuvveti bu oldu. Bu kuvvet nereden ve nasıl geliyordu?

27 Mayıs'ta Halkın Rolü

Finans-kapital ülkenin temel ekonomisini ve devlet üstyapısını elinde tutuyor. Finans-kapital dünya ölçüsünde **enternasyonalci** kesilmiş emperyalizmin şartsız kayıtsız egemenliğini Türkiye'ye sokup kendisine destek yapıyor. Böyle bir sosyal ve politik güce karşı 27 Mayıs'ın kuvveti ne idi? 27 Mayıs'çıların kendilerine ortak bulunan kanı: Aldıkları sonuç üzerinde herkesten çok kendilerinin şaşa kaldıklarını gösteriyor. Çıkış anılar 27 Mayıs'ı yapanları, Molyer'in "**Zoraki Tabip**" piyesindeki hekim rolünde gösteriyor. Bu hatıralardan gelişi güzel birine bakalım. Alb. Kocaş gibi Gn. Madanoğlu da, işe nasıl başladığını şöyle anlatıyor:

"Biz buna (ihtilâl) karar verdiğimiz zaman fazla kalabalık değil 4-5 kişi idik. Kararımızı Gürsel Paşa'ya açalım dedik. Yanına gidip, meseleyi açtığımızda:

"— Tamam!.. dedi, kabul ederim. Tek şartla... Üç ay zarfında seçime gidilecek" ... "Planları hazırlıyorduk. Bir gün Gürsel bizi çağırdı:

"— Beni buradan (kara orduları kumandanlığından) alıyorlar, dedi: Fakat gitmek istemiyorum. Ne yaparsak, hemen yapalım. Sonra fırsat kalmıyacak."

(C. Madanoğlu: İfsa ediyor. Adalet 25 Aralık 1961.)

27 Mayısın başı bu... 27 Mayıs gecesi bir mahşer:

"Harp okuluna girdiğim zaman ne göreyim? Her taraf aydınlık, sanki bir bayram var. Derhal ışıkların bir kısmını söndürttüm. Milli Birlik Komitesi'ne: "Esasen önüne gelen giriyordu. İstiyen içeride kalıyor, istiyen çıkıyordu. O ara başkaları da kapı aralığından sızsa, onlar da girip bizimle çalışabileceklerdi. Asıl alınması gerekenler değil, rastgele bir komite üyeleri listesi yapılmış. Bu komitenin fazla bir iş görmeyeceğini düşünerek... Peki, teşkil etsinler de, kimden ederlerse etsinler, şeklinde düşündü." (Keza, s. 4)

Böylesine başsız, dağınık, yönsüz bir davranış nasıl oldu da 27 Mayıs ihtilâli olarak şehrâyinleştirdi? Yapanlar da ona hâlâ saşıyorlar. Yalnız, gözlerine çarpıp da ağızlarından kaçmış tek tük olaylar, işin içyüzünü farkına varmaksızın açıklıyordu. 27 Mayıs'ı,

silâhlı çocukların birkolcu-kaçakçı oyunu gibi anlatan Madanoğlu gördüklerinden şöylesini de saklıyamıyor:

"Harp Okulu talebeleri şehre yayıldıktan sonra, Harp Okulu'na yüzlerce kişinin getirildiğini haber aldım. Bizim kararımız, kabine üyeleri ile mâhut Takrir'e imza koymuş olan 4 mepus dışında başka kimseyi tevkif etmemekti. Fakat HALK büyüğü, küçüğü, hatta kedisi, köpeği ile, bu hareketi o kadar candan bekliyormuş ki, penceresini açan, eline telefon rehberini almış:

"— Şu evde falanca var... Onu da götürün...

"— Bu adam da onlardandır, milyonlar yutmuştur...

"Şeklinde, hemen bütün mebusları ve yakınlarını toplatmışlar. Baktım durum büyüyor. Derhal Harp Okulu'na gittim. Ortalık ana baba günü idi. Siviller dolmuştu." (Cemal Madanoğlu: keza).

Yâni paşalar, kendilerini işten atanlara karşı 4-5 kişilik bir saray ihtilâli yapmakla yetinmeyi plânlamışlardı. Ok yaydan çıkınca, **"kedisi köpeği ile" HALK, bütün "milyonları yutmuşlar"**ı, paşalara rağmen nasıl etmiş, etmiş **"TOPLATMIŞ"**tı! Ve Mizancı Murat Beyin dediği gibi: **"avânın hükmü istinafsız"** olmuştu.

Bir avuç finans kapitalistin yerli tefeci-bezirgânları dümen suyuna alarak memleketi soyup soğana çevirnesi, başta dar-gelirli silâhlı kuvvetler gelmek üzere tümüyle **halkı** öyle çileden çıkarmıştı ki, 27 Mayıs dinamit fıçısının içine atılmış bir kıvılcım olmuştu. Yığılan hoşnutsuzluk, yalnız silâhlı kuvvetler bendi ile tutulabiliyordu. O benden, en beklenilmedik yerinde açılan bir çatlak, bütününü sebâ sellerine kaptırıp sürüklemişti.

27 MAYIS'ın asıl gücü, bütün **ULUĞU** buradan geliyordu.

SUNAY ve SOSYALİZM

20 Haziran 1967

Anayasa 97'nci maddesine göre; "Cumhurbaşkanı devletin başıdır" Ama, bu BAŞ, ne bir sultandır, ne bir diktatördür.

Sayın Türkiye Cumhurbaşkanı Bay Cevdet Sunay. 27 Mayıs Devrimi'nin 7 inci yıldönümü günü verdiği demeçte, — eğer bir yanlışlık yoksa, — aynen şöyle dedi:

"Anayasamız, bir zümrenin veya bir sınıfın Hakimiyet ve İktidarını öngören aşırı akımlara, yegâne Sosyalizme, Komünizme ve Faşizme Devletimizin kapılarını kapamış bulunmaktadır."

Böyle bir sözün Türkiye Cumhurbaşkanı tarafından söylenmiş olması ilginçtir. Ancak, şimdiye dek, yukarıdaki gazete haberi yetkililerce yayınlanmadığına göre, **"Bildiri"** sayılan sözleri bütün eni, boyu ile incelemek her düşünenin Anayasaca yüklenmiş hakkı ve görevidir.

1. — DEVLET VE SINIF HAKİMİYETİ

Türkiye'de, her önüne gelen kişi, bir **"AŞIRI AKIM"** lâfı tutturmuştur. Onların hepsini sıralamak, zahmetine değmez. Sayın Sunay'ın anlayışına göre: **"Aşırı Akımlar"** nelerdir?

İlk cümlesinde: **"Sosyalizm—Komünizm—Faşizm"** diyor, sonraki cümlesinde, aradan Faşizmi çıkarıyor: **"Sosyal hukuk devleti aşırı solu reddetmektir"** buyuruyor. **"FAŞİZM"**in yerine **"AŞIRI SOL"**u geçiriyor.

Bu akımlar neden **"AŞIRI"**dırlar? Gene Sayın Sunaya göre: **"Bir zümrenin veya bir sınıfın hakimiyet iktidarını öngördükleri"** için sayın Sunay, pratik asker samimiyeti ile bu kanısını kesin koyuyor.

Ancak siyasal doktrinler, kişisel kanılar dışında bilimsel anlam taşırlar. Bilimsel TEORİ açısından: Sosyalizm de, Komünizm de **"SINIFSIZ TOPLUM"** ülküsünü taşırlar. Sosyalizm de, Komünizm de Kişi, Zümre ve sınıflar arasındaki çekişmeleri ve iktidar savaşlarını gidermek için, Sosyal Sınıfların

kalkmasını amaç bilirler. Sosyalizm: yalnız Kapitalist sınıfının değil, İşçi Sınıfının dahi, **SINIF OLARAK** kendi kendisini kaldırması doktrindir.

Sosyal sınıf ve zümrelerin kalktığı bir Toplumda: "**Bir Sınıfın veya bir zümrenin hakimiyet ve iktidarı**" kendiliğinden yok olmuştur. Anayasamıza dayanarak, Türkiye'de "**Bir sınıf veya zümre hakimiyetini ve iktidarını**" istemiyen Sayın Sunay, Komünizme veya Sosyalizme, hiç değilse bilim ve Teori bakımından, paralel düşünüyor.

Sayın Sunay'ın, Devlet kapılarını kapamak istediği: "**Zümre ve Sınıf Hakimiyeti**" hangi düzenlerde vardır. "**SINIF TOP-LUMU**" savunan düzenlerde. Sınıflı Toplum, Medeniyetle birlikte kurulmuş, batmış **KÖLELİK** ve **DEREBEYLİK** düzenlerinde, bugün hâlâ yeryüzünün üçtebirini kaplıyan **KAPİTALİZM** ve **FAŞİZM** düzenlerinde "**Bir sınıf veya Zümrenin Hakimiyet ve iktidarını**" savunmuştur ve savunuyor.

Sayın Sunay'ın kendi yaptığı Anayasa tanımlamasındaki mantıksal sonuç budur. Anayasamız da, Cumhurbaşkanımız da: yalnız Faşizm değil, **Kapitalizmin** de karşısındadırlar, ve yalnız Sosyalizmin değil, **AMACI** bakımından **Komünizmin** de yanındadırlar. İnsanlar için bir Mantık ve Bilim varsa, söylenenden başka sonuç çıkarılamaz.

Öyleyse **SOSYALİZM'e** kapı kapamak nedir?

2. — EGEMENLİK VE ANAYASA

Türkiye Anayasası içinde, hemen her HAK bir KANUN'la kısıtlanır. Örneğin: "**Özel hayatın gizliliğine dokunulamaz**" (Anayasa, mad. 15) denir; ardından: "**Hâkim kararı olmadıkça**" kaydı düşürülür. "**Herkes seyahat hürriyetine sahiptir**" denir; ardından, hemen: "**Bu hürriyet kanunla düzenlenir**" şartı koşulur.

Böyle "**Şartlı, kayıtlı**", yâni kanunla kısıtlı bulunmayan pek seyrek Anayasa haklarımızdan birincisi: "**MİLLET EGEMENLİĞİ**" hakkıdır:

"**EGEMENLİK KAYITSIZ ŞARTSIZ TÜRK MİLLETİNİNDİR!**" (An. M. 4)

Demek, her kim olursa olsun, hiç kimse, ve hiç bir kanun Türk

milletinin egemenliğine karışamaz. "EGEMENLİK" yeni lâf: **DEVLET KURMA**, yolu ile **İKTİDAR** ve **HAKİMİYET** sürme demektir. Bugün yeryüzünde iki çeşit İktidar ve Hakimiyet var: **Sosyalist iktidar Kapitalist İktidar**. Türk Milletinin Egemenliği şartsız ve kayıtsız ise, (ki öyledir, Anayasa yazısıdır), Türk Milleti bu egemenliğini isterse **SOSYALİST** düzenle, isterse **KAPİTALİST** düzenle yürütür. Hatta, yukarıki Anayasa hükmüne kalırsa, Türk milleti Faşist veya Komünist bir İktidar dilese o İktidarı şartsız kayıtsız Hâkim kılmak Milletin bileceği iştir.

Öyleyse, Doktrin yasakları nereden çıkıyor?

Eğer, Toplumumuzda herkesin çıkarı ve durumu bir olsaydı, insanlarımız madde ve mânâca mutlak eşit kişilerden ibaret bulunsaydılar. Millet egemenliği ve sonuçları tam yukarıda söylediğiniz gibi olurdu. Ne var ki, Türkiye Modern bir ülkedir. Modern Toplum birbirlerinden ayrı ve çoğu zıt çıkar ve durumda bulunan Sosyal sınıf ve zümrelerden derleşiktir. Bu insanların Toptan egemenliği, kurtla kuzunun ortak hakimiyetine döner: yarıcı ile ağa, İşçi ile patron çıkarları ve durumları birbirinin tıpkısıdır, hepsinin oyu birtek partidedir denemez. Denirse, DP'nin son günlerde uğradığı "sandıktan çıkma sarhoşluğuna düşülür. "Milli egemenlik", bir oligarşının "kayıtsız şartsız egemenliği" kılığına soysuzlaşır.

Onun için, bir **Mutlak Millet Egemenliği** vardır, bir de o **Egemenliğin İzafi Kullanılması** vardır. Egemenliğin Kullanılmasındaki izafilik, Anayasamızda:

1 — Teorik Prensip,

2 — Pratik Uygulama metodlarına bağlandı.

1. TEORİK PRENSİP

"Egemenliğin kullanılması; hiç bir suretle bir kişiye (örneğin: Cumhurbaşkanı), Zümreye (örneğin: tefeci - be-zirgân - finans - kapitalistler topluluğuna) veya Sınıfa (örneğin: Kapitalist sınıfına) bırakılamaz." (An. Mad. 4)

Buna DEMOKRASİ prensibi diyoruz. Kapitalistler zümresi azınlığın azınlığıdır.

Ona rağmen, bu zümre elinde: SERMAYE gibi, bütün başlıca üretim ve ekonomi temellerine egemen olmuş bir muazzam silâhı

tutar. Bu silâhla, bütün insan yığınlarının hem rızıklarını, hem alınıyazılarını kesip biçer. Bu yaman ekonomik ve politik ve kültürel gücünü, onlardan daha yaman teşkilâtçılık gücüyle kaynaştırarak, Kapitalist demek millet demektir durumuna gelebilir. O yoldan, kendi sınıf veya zümre egemenliğini, millet bütününe kabul ettirerek, öteki sosyal sınıf ve zümreleri hiçe sayabilir.

Saysın, denilecek. Mâdem ki milleti toptan kandırmış, elbet onun dediği olur. İşçilerin, köylülerin hakları mı. Gözlerini açsınlar, haklarını arasınlar... Ne var ki, bir tek zümrenin tahakkümü, yalnız halk için kötü olmakla kalmaz, Finans-Kapitalist zümrenin kendisi için de çok tehlikelidir. Biriken hoşnutsuzluk bir gün ansızın altüstlülükler kapı açar. Türkiye denli dünyanın en nemelâzımcı ülkesinde bile 27 Mayıs patlar. Bunda, belki ezilen sınıflar ayaklanmış dahi olmaz. Gene de, egemen çevrelerin en çok güvendikleri Ordu, sandıktan çıktığı ile övünen DP iktidarını yıkmak zorunda kalır.

O yüzden, akıllı kapitalist sınıfı, yalnız sömürücü sınıfların "**Kayıtsız şartsız egemenliğini**" sağlamakla, önce kendi ömürlerini kısaltacaklarını denemiş ve kavramıştırlar. Yeryüzünde bütün FAŞİST düzenlerin (Mussolini, Hitler, Mikado'ların) başlarına gelenler bunu ispatlar. Portekiz'de Salazar, İspanya'da Franko hâlâ yaşıyorlarsa, kendi kapitalistlerinin zorbalığı sayesinde değil, İngiliz ve Amerikan Emperyalizmlerinin burjuva demokrasilerine dayandıkları için yaşıyorlar.

Bu bakımdan en çok kapitalistler, her ülkede bir çok partilerin savaşmasını en büyük garanti sayarlar, ve sosyalist partileri, bir ülkede Faşizmi yaşatmadıkları ölçüde, o ülkenin kapitalizmini yaşatmış olurlar, gibi bir paradoksle karşılaşılır.

2. PRATİK UYGULAMA

Kapitalizmde Sermaye egemenliğinin halkı isyana götürmemesi için, Finans-Kapitalistler dahi kendi sömürü ve baskı eğilimlerini kendileri kontrol etmek zorunda kalırlar. Bu kontrolü sonradan kendileri isteseler ve sıkışsalar bile bozamayacakları bir sağlam kazığa bağlarlar. Buna **ANAYASA** denir.

Sınıf Hâkimiyetini mahkûm yığınlara kolayca kabul ettirmenin en sınanmış ve en beceriklice pratik yolu, sınıf iktidarını Anayasa hükümleriyle çerçevelemektedir. Modern toplumda işçi

sınıfı kadar dinamik bir sosyal güç geliştikçe, 99 kişiyi 1 kişinin kafadan silâhsızlandırılmış kölesi halinde kıyamete dek tutmak tehlikeli hayâl olur. İktidar yolu her sosyal sınıf ve zümreye açık tutulduğu ölçüde, develere verilecek birer tutam otlâ hendekler atlatılır.

Onun için, Anayasa: "**Hiç kimse ve Organ kaynağını Anayasadan almıyan bir Devlet yetkisi kullanamaz.**" (Mad. 4) der. Buradaki **ORGAN** içinde: En Başta Bakanlar ve Hükûmet gelmek üzere kanun koyucu Millet Meclisi de vardır. **HİÇ KİMSE** içinde: En tepedeki en yüksek devlet yetkilisi cumhurbaşkanı da vardır.

3. CUMHURBAŞKANI'NIN YETKİSİ

Anayasa 97'inci maddesine göre: "**Cumhurbaşkanı devletin başıdır.**" Ama, bu BAŞ, ne bir sultandır, ne bir diktatördür. gerçi: "**İşlemlerinden sorumlu değildir.**" (Anayasa, Mad. 98) Ama, bir sorumsuzluk, dilediği fermanı buyurmak anlamına gelmez. Tam tersine, cumhurbaşkanını her adım atışında ne denli kısıtlandığını gösterir. Şöyle ki:

1 — Cumhurbaşkanı her kararını: "**Kanunlar çerçevesinde**" (Anay. Mad. 6) alır. Kanuna uymakta cumhurbaşkanı ile herhangi bir köylü veya işçi vatandaş mutlak surette eşittir.

2 — Cumhurbaşkanının: "**Partisi ile ilişkisi kesilir ve Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeliği sıfatı sona erer.**" Yâni, alelâde bir milletvekilinin, kanunlar ve mahkemeler önünde bir dokunulmazlığı vardır. cumhurbaşkanı milletvekili dokunulmazlığından yoksundur. Alelâde bir işçi veya köylü, dilediği partiye girip siyasî haklarını tepe tepe kullanabilir. Cumhurbaşkanı bunu dahi yapamaz.

3 — Cumhurbaşkanının: "**Bütün kararları, Bakanlarca imzalanır.**" (Anayasa, Mad. 98). Hiç bir karar, İktidardaki bir Parti Bakanının yazılı imzası olmaksızın alınamaz.

Görüyoruz, Millet işlerinde ve Politikada Türkiye Cumhurbaşkanı basit bir işçi veya köylü kadar olsun serbest değildir. Sorumsuzluğu ondandır. Onun için Demokratik Cumhurbaşkanı, düşünce ve davranışlarını açıklamakta çok nekez olurlar. Bizde rahmetli Cemal Gürsel'den kalma bir anı var: cumhurbaşkanı, dilinin ucuna geleni babacanca ortaya atardı. Ancak Gürsel Paşa: İhtilâlle başa geçmişti, ayrıca hem cumhur-

başkanı, hem Hükûmet Başkanı, hem Milli Birlik Komitesi Başkanı idi. Sunay Paşa bir partilerarası kombinezonla cumhurbaşkanı olmuştur. Bütün partilerden ve yurttaşlardan çok Anayasanın ÖZÜ ve SÖZÜ ile kayıtlı ve şartlıdır. Hukuk örneği olmak zorundadır.

4. "AŞIRI" DEYİMİ "HUKUK" ANLAMINI ÖLDÜRÜR

Sayın Sunay: "sosyal hukuk devleti vasfı, aşırı solu red-detmektedir." buyurmuş. Gönül, bu sözün gazetelerce yanlış yazılmış olmasını isterdi.

"**HUKUK DEVLETİ**" nedir? Yalnız bizimki değil, her devlet, oluşundan bir hukuk devletidir. **Hukukun** olmadığı yerde devlet olmaz. Ancak, aşiret teşkilâtında devlet bulunmadığı için, hukuk da yoktur. Bizde henüz aşiretler yaşadıkları için olacak, **hukuksuz devlet** bulunabileceğini düşünenlere şaşırmıyoruz. "**Hukuk Devleti**" sözü, Mantıkta "**İlke dilekçesi**" denilen şeydir.

Hukuk nedir? Tereddüde kapı açmıyacak açık seçik, sarıh ve mutlak, bilimcil hükümlerdir. "**aşırı**" nedir? Kişinin ölçü ve çapına göre değişen, sınırı belirsiz, izafî, edebî bir sözdür. **Aşırı** ile **hukuk** yan yana geldi mi, ortada hukuk kalmaz. Örneğin: Türkiye'de bir bankaya 100 lira yatırıp, yıl sonunda 135 lira isterseniz: Aklınızı oynatmış kadar "**aşırı**" bir dilekte bulunduğunuzu söylerler. Aynı banka, size 100 lira kredi açtı mı, yıl sonu sizden 135 lirayı (faiz ve komisyon ve masraf olarak) rahatça alır. Sizin 135 lirayı "**aşırı**" buluşunuzu akılsızlığınıza verir. Para ve rakam gibi elle tutulur maddi olaylarda bile böylesine anlamsız kalan **aşırı** sözcüğünü, düşünce ve siyaset olaylarına uyguladık mı, kolayca gülünç veya korkunç sonuçlara düşebiliriz.

Milyonerlik, işçi için aşırı, Patron için değildir. Bir "**Mülk**" bir kişinin ya hakkıdır, ya değildir. "**Aşırı hak**", edebiyat olur, kanuna giremez. Bir Hâkim: "**Hırsızlık yapma**" diyebilir, "**Aşırı hırsızlık yapma**" dedi mi gülünç olur: Hukuk dışına çıkmıştır. "**sol**" da öyledir. Bir gerici parti başkanı "**Aşırı sol**" diyebilir. Partisinin adetidir. Cumhurbaşkanı: "**Tarafsızlıktan ayrılmıyacağıma namusum üzerine söz veririm**" (Anayasa, Mad. 96) diye yemin etmiştir. Bu yemin, milletin içinde hiç bir partiyi ve eğilimi tutmıyacağı anlamına gelir. Kanunda açık seçik (saraha-

ten) "SOL" nedir? tarif ve tekvin edilmedikçe, solun ne aşırısına, ne ortasına, ne eksiğine devlet kapısını kapayamaz. Türkiye'de henüz hiç bir kanun solun ne olduğunu bile açıklamamıştır.

5. DÜŞÜNCE VE PROPAGANDA KAYITSIZ ŞARTSIZ HÜRDÜR

Demokratik millet egemenliği: Millet içinde en azınlığın azınlığı kalankümelere dahi yaşama, düşünme ve davranma hakkı tanımaktır. Türkiye'de Finans-Kapitalistler 3000 kişide 1 kişi oldukları halde, en aykırı düşünce ve davranışlarını, beğendikleri bir sürü partilerle doğru imiş gibi millete kabul ettirmesini **demokrasi** sayesinde beceriyorlar. Millet içinde onlara karşı yeni bir eğilim ve düşünce doğdu mu, o düşünceyi kendi çıkarına ve durumuna elverişli bulan ve sosyal küme insan bilinçlendi demektir. Bunu yasak etmek, Finans-kapitalin bindiği dalı kesmek, demokrasiyi kaldırmak olur.

Millet egemenliğini nasıl kullanacaktır? **Düşünüp oy davranışını** göstermekle. Doğru veya iğri her düşünce milletin önüne çıkarılmazsa, millet neyi seçer? Millet egemenliğini lâftan ibaret bir yalan olmaktan kurtarmak için anayasa, hiçbir kanunla dahi kısıtlanamayacak ikinci büyük HAK olarak **"Düşünce Hürriyetini"** koymuştur. 20'inci Maddesine göre: **"Herkes, düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir; düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim ile veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklayabilir ve yayabilir."**

Görüyoruz anayasa, düşünce "Aşırı" mıdır, yarımymalak mıdır? Ona bakmaz. Millet önünde tarafsız görünmek için, hem SOSYALİZMİ, hem FAŞİZMİ yasaklamakta yetmez. TCK. Maddeleri sosyalistlik ve anarşistlik kadar faşistliğe, halifeciliğe, diktatörlüğe karşı da hükümler taşır. Bildik bilesiye, bir tek mahkeme, bir tek faşisti, düşünce ve davranışından ötürü suçlamadı. Her madde de, içlerinde tasrih yapmadıkları komünizme karşı sayılarak, her türlü sosyalist eğilimleri cehennem işkencelerine uğratmak için bir kıyma makinesi gibi kullanılıyor. Hiç bir kanunda **"KOMÜNİST"** kelimesi yoktur. Bütün ülke komünist zılgıdı altında titretilir. Amerika'ya kul olmayınca, İnönü'ye de komünist damgası rahatça vurulabiliyor.

"Madde 8. — **Kanunlar, Anayasaya aykırı olamaz. Ana-**

yasa hükümleri yasama (Millet Meclisi), yürütme (Hükümet) ve yargı (Mahkeme) organlarını, idare makamlarını (Bütün memurları) ve kişileri (cumhurbaşkanından en basit İşçi ve köylü kardeşe dek herkesi) bağlayan temel HUKUK kurallarıdır."

Kim okur, kim dinler. Göğüslerine "**SG**" yahut "**SOL**" etiketlerini yapıştırmış bütün siyasi partiler, boylarına uygun kovalarını "**AŞIRI**" çamuru ile doldurmuşlar: Birbirlerine ve halka sıvamakla geçiniyorlar. Başbakanı "**Aşırı**" avında, sağcısı, solcusu, lideri, avukatı, "**AŞIRI**" avında, yarışıp günlerini gün ediyorlar. Hepsi üzerlerine aldıkları görevlerini yapıyorlar.

Tarafsızlığa tek yeminlimiz sayın Sunay, en yoksul köyümüzün çocuğuydu. En yüksek kumandanlığa ve devlet başına dek her şeyi denedi. Rica edelim. 3.000 kişide 1 tek kişi sayılan Finans-Kapitalistin Türkiye'mizi dünyanın en geri durumuna sokmasından daha "**AŞIRI**" şey görmüş müdür? Ona hayat (sömürme) hakkı tanıyan anayasa dışı kanunlar da bile anlanı açıklanmanış suçlamalar, yapılmasın. Madem ki, sayın Sunay'ca da: "**Bir zümrenin veya bir sınıfın hâkimiyet ve iktidarını öngören aşırı akım**"dır, konu o açıdan aydınlatılsın. En **AŞIRI** karanlık bu noktada kuyulaştırılmasın.

SAĞDA BAŞSIZ DEVELİK

8 Aralık 1970

Partilerin Başsız Develiği

Namuslu bir Osmanlı şâiri, Abdülhamit İstibdadı altında bulunan Türkiye'yi bir masaldaki "**başsız deve**"ye benzetmişti. Milyonlarca insanı, bir tek beyinsiz başın istibdadı altına sokmak, toplumu başsız deveye çevirmekti. İmparatorluk, o başsız deve: 1. Emperyalist Evren Savaşı hendeğinden atlatılırken boynunu kırdı.

Cumhuriyetin 47'nci yılı, Türkiye, Finans-Kapital istibdadı altında cici demokrasi denilen yeni bir başsız deveye döndürülmüş görünüyor. Egemen sınıflar ve partileri tam birer başsız devedirler. **İktidar** partisi A.P., her gün bir skandal ve parçalanma ile battı balık yangı ediyor. Grup toplantısında başbakan azınlıkta kalıyor ve sonra: "**1500 delegeli parti kongresinde 1700 oy kullanıldığını gözleriyle**" görüyor.

"Ana" Muhalefet Partisi CHP'nin İzmir Milletvekili ve Merkez Yönetim Kurulu üyesi Talât Orhon, genel sekretere yazdığı mektupta "**Zorbalık**"tan yakınlıkla şöyle diyor:

"**Şu anda İzmir'de partililer, tarafsızlar, aydınlar ve karşıımızdakiler arasında (PARTİ BASANINDIR) sözleri devamlı söylenir olmuştur.**"

Paşa'nın ağır aksak sesiyle "Satır"a satır atışı bile âhengi kuramıyor. "Bir yönetici seçimi CHP grubunu karıştırıyor."

Hele öteki **mikroskopik bezirgân** particikleri (Güven Partisi - Millet Partisi - Yeni Türkiye Partisi ve benzerleri), batan geminin sıçanları gibi elele tutuşmuşlar. "**Can kurtaran yok mu?**" çığlıkları atarak, "**birleşik**" Amerikan CİA biberli "**birleşik**" Kayseri pastırmasını, Kayseri hacıağası Feyzioğlu'na sattırıyorlar: "Amanin, birbirimize dört elle, dört ayakla sarılalım, durmayalım, düşeriz!"

Parlamentarizmin Başsız Develiği

Cici demokrasinin sakro-sent tapınağı olan Büyük Millet

Meclisi ne âlemde? O hepsinden fıraklı ve fraklı. En ağırbaşlı "Hürbasın"dan birinin sayın başyazarı **"kimi kandıracak?"** diye soruyor:

Çünkü, ülkede **"çoğunluğu"** sağlıyanlar, cumhuriyet senatosunda seçim yapılırken: **"30'ncu tur sonunda da adaylardan hiç birisi yeterli çoğunluğu sağlayamamıştır."** **"Sayın senatörler oy sepetinin önünde dervişler gibi dört dönmekte."** (5.11.1970)

İçlerinden bir **"bağımsız"** Maraş Milletvekili, İ. Öztürk, **"meclislerin boş vakit geçirmesine"** dayanamadı. Yazılı demecinde manzarayı şöyle tavr ediyor:

"Bir yanda başkanını dahi seçemiyen bir meclis ve senato; öte yanda yığınla bekliyen kanun tasarısı."

Ve tırtıllara arzuhal verince yalvarıyor:

"Başta cumhurbaşkanı olmak üzere, bütün siyasi parti liderleri, bu parlamentoyu çalışır ve güvenilir bir seviyeye getirmeli. Aksi halde..."

"Aksi halde" ne? Hiç..

Yahut: **"TIRT yönetim kurulunun toptan istifası isteniyor!"** **"TIRT yöneticileri aldıkları 1 milyar liranın hesabını vermelidir."** Ve ilh...

"Egemen" Türkiye'de üstüste U çeken Türk üslerinde Amerikan casus uçakları: U2, B5, U8.. hep **"yanlışlıkla"**, hep **"Sovyet sınırını"** aşıyorlar. Ve gazeteler yazıyor:

"Olayın, Devletin yetkili makamlarını bile tereddüde düşürdüğü gözden kaçmamıştır."

Ve Amerikan 6'ncı Filo komutanı bildiriyor:

"Sovyetler Türkiye'ye saldırırsa, NATO'yu karşısında bulacaktır."

Bunalımlar zebânisi: CIA (Amerikan Casus Örgütü)

Bütün bunlar ne demektir? Birincisi, Türkiye bir **bunalım**, bir buhran içine girmiş, demektir. İkincisi, Türkiye bu bunalıma, buhrana Amerikan gizli servislerince arkasından itilmiş, demektir.

Bunu nereden anlıyoruz? **"Olayların Ardından"** yazarı: **"Amerika Birleşik Devletleri'nin Merkezi İstihbarat Teşkilâtı (CIA) bütün dünyaca meşhurdur."** diyor. Nesiyle meşhur?

"Gerek maddi imkânları, gerek çalışma usulleri bakımından..." Kendi Amerikan kanun devletine bile, CIA kanunsuzluklarıyla kök söktürmektedir. Gazeteye göre:

"CIA'nın zaman zaman Amerikan hariciyesiyle çatışmalara girdiği görülmüştür."

Dahası var:

"Eski Cumhurbaşkanı Kennedy zamanında resmi yazışmalar olmuş, CIA ile hariciyenin ilişkilerini düzenlemek bakımından tedbirler alınmıştır." diyor yazarımız. Önünü arkasını açıklamıyor sözünün. Ama, orasını bilmiyen yok. Kennedy, yalnız "eski" midir? Hayır. Kennedy'nin alinyası "eski" olmaktan çok, **"öldürülmüş cumhurbaşkanı"** olmaktadır. Kim öldürmüştür Kennedy'yi? Kennedy'lerden hâlâ son üçüncü kardeş Kennedy'yi de kim maddeten, olmazsa mânen öldürme peşindedir.

Çıt ses yok. Ancak, **"CIA ile hariciyenin ilişkilerini düzenlemek"**le ne kazanmıştır? Bilindiği gibi, o düzeltme Amerikan Cumhurbaşkanı Kennedy'ye hiç uğur getirmemiş, kim vurduya giden ölümü getirmiştir... Öyle çalışır gizi CIA...U8

Bundan bize ne? **"Gerçek"** sütununun yazarı, Amerikan casus U uçakları problemini **"Bir karmaşık sorun"** sayarken diyor ki:

"Bu durum yalnız Birleşik Devletlere özgü değildir. Birleşik Devletler dışında büyüklü küçüklü devletlerin istihbarat örgütlerinin çalışması, hele açık rejime sahip ülkelerde başlı başına bir sorun ve bir ince konudur." (5.11.1970)

Anlaşıldı mı U konusunun "ince"liği?

Hür Basınımız öylesine "ince" konuşur ki, kaba işçi, kaba köylü, kaba halk pek anlamasın. Oysa **"sorun"** kör körüne, parmağım gözüne dir. CIA, atom başlıklı füzeleri ve üsleriyle Türkiye'mizin cangâhına girmiş çöreklenmiştir. **"Bizi kem gözden korumak için"** mi? 6ncı Filo komutanı öyle söylüyor.

Ordularımızı resmen emrine verdiğimiz NATO başkomutanı öyle söylüyor.

CİA konuşmaz. Yapar. Ne yapar? U uçaklarını "yanlışlıkla" Sovyetlerin Leninakan Havaalanına dâvetsiz misafir kondurur. Nasıl? Bayağı. Olayda sanıklık değil "**tanıklık**" etmek üzere gönderilmiş Albay Denli'nin bir densizliğine yol açmıyarak... İşte "ince" sözlü ve olaylar olduktan sonra "**Gerçek**" i araştıran sayın yazarlarımız onu demek ister.

Türk Ordusunun sayılı bir albayı, çifte Amerikan generalince, toy kız kaçınırlı gibi hudut ötesine nasıl uçurulur da, bundan bizim her yerde hazır nazır istihbarat servisimiz hiç habersiz kalır? Daha doğrusu o gibi servisleri Milli İstihbarat Teşkilâtı dışında gelişigüzel bir Albay Denli kendi hesabına yapabilir mi?

Yapamaz. Yaptığına göre: Bu işi kim "künde"ye getirmiş olabilir? Artık bunda kimsenin kuşkusu yok. Bizim "**Başsız Deve**"yi ilgilendiren ne? Asıl "**karışık sorun**" bu. Kimin için karışık? Besbelli Türkiye'nin patentli politikacıları için. Yoksa CİA ve tüm emrindeki istihbaratlar için dünyada bundan daha apaçık, dupduru "**sorun**" olamaz.

Yaşı Benzemesin

Tâ Moskova'lara gidip, "**demir perde**" gerisinde Ruble kredi sağlamak cüretini gösteren Demirel kartı eskimiş görünüyor. Şimdi onu değiştirmek gerekiyor. Değiştirmenin birinci biçimi Washington'dan verilen bir işaretle, pek işini bilir siyasi "**mu-halefet**" partilerimizin yaylım ateşe geçirtilişleridir.

"Olur mu, böyle olur mu?

"Kardeş, kardeşi vurur mu?"

Çelebi, asıl böyle olur bizde de CİA dediğin. Sosyalistin geçmiş nüshasındaki yazıyı sevgili okurlarımızdan hatırlıyorlar bulunsa gerektir: "**Menderes'i Kim Öldürdü?**" sorusuna bulunan kalın karşılığı tekrarlamıyalım. İstanbul valisine 27 Mayıs gecesi Yeşilköy'de randevu verip gelmeyen Amerikan albayının ilk kez sözünde durmayışı, belki hâlâ vali için dahi bilinmez bir karanlık noktacdır.

Menderes'in Günahı

Alt yanı Menderes'in günahı ne idi? Zâvalı rahmetli, Moskova'ya gitmeyi bile yerine getirememişti. Demirel hem gitti, hem gördü, hem geldi. Neden başı yenildi Menderes'in - Zorlu'nun - Hasan Polatkan'ın? Çünkü, New York Herald Tribune'ün çektiği hücum sinyalinin yalnız o zamanki sunturlu "**muhalefet liderleri**" anlamışlardı.

Bölükbaşı'sından bilmem kimine dek "**lider**"lerin hepsi ansızın Anadolu'nun dört bucağına akın etmişlerdi. Menderes'e ateş püskürdüler. Gayretulaha dokunurdu şu sarsak Menderes'in ettiği zulümler!.. Menderes kös dinledi. İnebolu'da memleketi köle etmek isteyen "**iç ve dış bezirganlar**" a veryansın etti.

Menderes'i Londra'ya götüren uçak, alana inerken ikiye bölünüp yandı. İçindekilerden tek sağlam kurtulan Menderes oldu. Adam onu da anlamadı. Türkiye'ye dönünce, ayağının bastığı yerde dana, buzağı bıraktırmadı kurban kestirmedik... E, bu kadar vurdumduymazlık olurdu! Ama CIA işini bilirdi. Sen misin kendiliğinden gitmiyen? Pekâlâ! Koyverdi yakasını. 9 Subay yetnedi. 27 Mayıs patladı. Ve Menderes asıldı.

27 Mayıs'ı CIA mı yaptı? Hâşâ. 27 Mayıs'ın gerçek devrimcilerini yerden göğe dek tenzih etmek görevimizdir. Ancak CIA'nın o tür olaylarda ya aktif, ya pasif kalmakla rol oynadığı ve son duruşmada nalıncı keserliği yaptığı unutulursa çok şey kavranılmamış kalır.

Demirel'e Görünen Köy

Demirel, vurdumduymazlıkla, öncekilerden daha pişkin davranıp şöyle diyebilir:

"Türk parlamentosu memleketin buhrana sürüklenmesine hiç bir zaman sebep olmayacaktır." (Söylev)

Eğer "**parlamento**"nun dilinde olan elinden gelse, belki... "**Oy sepeti önünde**" Mevlevi Semâ'ına kim itiyor sayın parlamenterlerimizi? Çoğu onlar da bunu bilmezler. Kimse bildirmez ki kendilerine... Bütün CIA başarıları da orada: Oyunun tutması için Karagöz'lerin, Hacıvat'ların, Altıkulaç Beberuhi'lerin, Tatsız Tuzsuz Deli Bekir'lerin iplerini hangi ellerin çektiği gösterilmeyecektir.

Ne var ki işin içyüzünde yıllarca deneyler yapmış yerli malı **"Bir eski istihbaratçı"**mız, deveye nasıl takma başlar dikilip söküldüğünü şöyle özetler:

"Gerektiğinde yönetici kadroları yıpratmak.. ve hemen arkasından yepyeni bir ekibi yönetime geçirerek, var olan düzenin erdemliliği kanısını uyandırmak..." (Bir eski istihbaratçı)

Kurşuni güç finans-kapital gibi, onun **"ruh'u habisi"** olan **"İstihbarat"**ları da: Hem ulusal, hem uluslararası ölçülerde gereğini öyle yerine getirmekte **"üstâd âzam"**dır.

İşte **"Oy sepeti önünde"** çekilen **"zikrû tespih"**ler ve hay-huylar bu yönde yapranmış Demirel'in uğurlanma törenidir. Yıllarca Demirel'in avucunu veya tabanını, hatta başka yerini yalayan kimselerin şimdiki celâdetleri oradan gelir. Politika cambazlarımız kokuyu almışlardır. AP'nin içinde sıraya girenler, Güven - Millet - Yeni Türkiye ve ilh. partileri katlarında **"vatan kurtaran Şâban"** pozuyla dudak şapırdatanlar, yayında, basında, köyde, kentte, örgütlü veya dağınıkça ellerini oğuşturup tırnaklarına tükürenler hiç **"istihbarat"**sız mı elham okuyorlar, gazel çekiyorlar sanırsınız?

Hadi hayırlısı. Napalım sayın Demirel? Bu dünya, zatiâtilerce **"parayla"** olur sanıldı amma, sırayla oluyor.

HÜKÜMET - ORDU - SINIF

23 Mart 1971

"**Kuvvetli hükümet**"+"**inandırıcı hükümet**"... Türkiye silâhlı kuvvetlerinin "**dört sınıfı**" tepede bu kararı aldı.

1- Devlet ve Yürütme Gücü

"**Hükümet**" nedir? **devlet'in** bir parçasıdır.

"**Devlet**" genel olarak yalın tanımı ile egemen sınıf elinde **silâhlı adamlar ve cezaevleri örgütüdür**. Ama, gittikçe karmaşalaşan modern toplumda, o yalınkat devlet örgütü, başlıca üç bölümü ayrılır: 1- **Yürütme**, 2- **Yasama**, 3- **Yargılama**...

Bu üç bölümden yalnız **yasama** (kanun yapıcı meclisler) hiç değilse demokrasice **silâhlı** adamlarsız iş görür. **Yargılama** bölümü (mahkemeler) daha çok **cezaevleri** açısından silâhlı adamların yalnız **polis ve jandarma** kollarını kullanır. **Yürütme** bölümü, akardilce **hükümet** adını alır. Hükümet: Sivil asker bütün silâhlı güçleri kullanır. **Polis de, jandarma da ordu** diye kısaltılabilecek olan (Kara-Deniz-Hava) **silâhlı kuvvetleri** de hükümetin emrinde bulunur.

Klâsik **hükümet** bu olmakla birlikte, onun ister istemez: 1- **sivil idare** mekanizması, bir de 2-**Asker savunma** mekanizması vardır. Sivil idare adamları **silâhsız** sayılabilirler. Polisin cop, tabanca vb. aygıtları, modern savaş tekniği yanında oyuncak bile olamaz. Olsa olsa, çakısı bulunmayan **silâhsızlandırılmış halka** karşı birkorkuluk olur. Onu bir yana bırakırsak, **silâhlılar** yalnız **askerlerdir**.

2- Ordu ve Hükümet

Böylece **devlet** bütününün en dış dokunur bölümü olan **yürütme** mekanizması, kendiliğinden bir: **Silâhsız buyurucu** durumda olan **hükümet**, bir de: **Silâhlı yerine getirici** durumunda olan **ordu** olmak üzere iki ayrı mekanizmada toplanır.

Bu ayrılık tarihin belirli çağlarında zaman zaman birbirine karşıt olmuşlardır. Toplumun az çok oturaklı normal gidiş

günlerinde devlet içinde **hükümet** avadanlığı **ordu** üzerine buyurmuştur. Toplumun düzen yıkılışı günlerinde iş tersine döner: **Ordu** bütün öteki devlet bölümlerine ve bu arada hükümete ağır basar. Roma'nın ve kapitalizmin yıkılış günlerinde ikide bir gizli ya da açık generaller kargaşalığı zortlar durur.

3- Türkiye'de Çifte Hükümet (Diyarşi)

Bu alanda Türkiye'nin büsbütün özel bir karakteristiği göze bakar. Osmanlı devleti çimçiy **silâhlı adamlarca** kuruldu. Orada hükümet ve ordu ister istemez o silâhlı adamların tekelinde kaldı. Silâhsız "başı bozuk"un hükümette işi ne olabilirdi? Bu gerçekçi gerekçeyle **hükümet** demek, **ordu** demek oldu. O tutum, Batı kapitalizminden taklit devletçilik ve sözde kanun aktarlarıyla "çağdaşlaştırılmak" istenildi. Tutmadı. Devletde, hükümette ya **padişah'ın** (ordu başbuğunun), yahut **paşanın** (ordu komutanının) babasından miras kalmış malı bilindi.

Doğrusu da, elinde silâh bulunmayan adamların, eli silâhlılara buyurması denli komik burjuvaca güçler dengesi olamazdı. Tetiği benim parnağım çekecek, buyuruyu karşımdaki silâhsız başıbozuk verecek. Niye? Bizim **silâhlı kuvvetlerimiz**: Burjuva "**çağdaş uygarlık düzeyi**" adına öyle gerekse de, bu işi hiç bir zaman ciddiye almadılar. Hem niçin alsınlar? Batı kapitalizminin kara kaplı kitabı öyle yazarmış. "Tefnyk'ı Kuvâ: **Güçleri ayırdetme**" kuralı kutsalmiş. Bize ne? "**Biz bize benzeriz!**"

4- Meşrutiyet'te Paşalık

150-200 yıldır Türkiye'nin seçkin politika oyunu, hep **hükümet** denilen "sefil" sivillerle, **ordu** denilen silâhlı askerler arasında sürüp giden bir "**Ali-cengiz oyunu**" olmaktan çıkmadı. Osmanlı, onun kolayını bulmuştu. Sivile de, askere de: "**Paşa**" derdi. En son "**çağdaş uygarlık**" komedisi "**meşrutiyet**" (anayasacılık devriminde: Elde silâh dağa çıkan asker Enver de **paşa** oldu, çakı kullanmayı bilmiyen posta memurcuğu "**İttihat ve Terakki**" lideri Talât da **paşa** oldu. Bu trükle: **Hükümet** hep **paşaların** (askerlerin) elindeymiş gibi geldi **hükümetle ordu** lâfca olsun ayrılığa gayrılığa uğratılmadı.

Cumhuriyet bu geleneği kaldırdı mı? Ne gezer. Ölünceye dek **değişmeksizin cumhurbaşkanı**: Mustafa Kemal **Paşa** idi.

Atatürk diye silindir şapka ve redingot giydirilişine ne bakarsınız?... **Hükümet başbakanı** (eğer 2. Emperyalist Evren Savaşı yerli Finans-Kapitalle uluslararası Finans-Kapitali sarmaş dolaş kuzu sarması edip "kayıtsız şartsız hakimiyet" direnişine sokmasaydı) İsmet Paşa, evel ezel "değişmez şef" kalacaktı. "İnönü" soyadı bile, askerin zaferi ve paşalığı kazandığı bir savaştan gelmedi mi?

5- Çok partililikte İki Tekerleniş Onyılı

Şu "çağdaş batıcı uygarlık"ın uydurduğu sivil hükümet "**bid'at**"i Bayar'lar, Menderes'ler mi? Hele "**değişmez şef**" İ. İ. Paşa: "**gayri ben değiştim**" deyip, karakol karakol "**yurdu**" dolaşarak, o başıbozukları parmakla göstermeseydi de, göreydik bakalım Bayar'lar ve Menderes'ler "**devlet-hükümet**" başkanı olabilirler mi? İ... Olduktan sonra bile, ordu o "**sefil-sivil**"lere kaç yıl dişini sıkıp dayanabildi? Başıbozuk devlet-hükümet adamları **Paşa'nın** başına taş yağdırttıkları güne dek iktidarda tünertilip zeybek havasına kaldırtıldılar? Sonra? Yassıada ve sehpa!

Derdimend Isparta kasabası tefeci-bezirgânının oğlu Amerikan U.S. şirketinden diplomalı "**Süleyman bacanak**": Gümüşpala Paşa'nın Adalet Partisi'ne sığınmasa, **hükümet** başbakanlığı gibi bir "**paşa-katı**"na zor sivrilivereceğini çabuk unuttu. İ. İ. Paşa "**kuyudan adam çıkarma**" sevdası ile, ikide bir koltuğuna girmese, hükümet sivrisinde kaç dakika tutunabileceğini de düşünmez oldu. Üstelik "**sandıktan çıktım**" diye: **faşizmle bolvizmi** karmalamaya kalkıştı. Menderes'in başına Moskova'ya gitmek ve Kruşçofu Ankara'ya çağırarak işlerinin ne çorap ördüğüne de bakmadı. **Kosigin**'le mektuplaşmak küstahlığını gösterir mi? İşte böyle, o mektuplaşmanın yazıları TRT'de okunurken bir "**muhtıra**"yla, AP iktidarının "**musalla taşına**" yatırılmış cenazesinin hoparlörlü Meclis minaresinden "**Essalât'ü Vesselâm**"ı okunur.

6- Batıda ve Bizde Burjuvazi ve Hükümet

Biz Türkiye'nin Türkleri epey **gerçekçi** insanlarıdır. Silâh benim elimde olacak başkası **hükümet** sürecek. (alafrangalığa aklımız ermez. Dünyada da öylesi gösteriler, adam kandırmak için **parlâmentarizm-palavramantarizm** diye öne sürülür durur. Her

verde, har zaman silâh kimdeyse, **devlette, hükümette** ondadır. Neden yalan söylensin? Şundan **Batı** toplumunda dokunulmaz **vatan** sınırını ciddiye alarak **milleti ve orduyu** "**nâmerde muhtaç**" etmeyen dişli bir işveren sınıfı iktidar abıçağı hakkına gelmiştir. O nedenle **burjuva ordusu** efendisini, sahibini tanır. Bizde öyle mi?

Osmanlı Devletini kuran: "**Dört yüz arslandan bu vatan kaldı bize yâdigar**" maaşlı ordudur, yıkan da ordudur. Şimdi **cumhuriyeti** kurdu ise, günaha mı girdi ordu? Anadolu burjuvazisine kalsa: **Erzurum'da** bir devlet, **Sivas'ta** bir devlet **Adana'da** bir devlet, **Trakya'da** bir devlet, ve ilh. ve ilh. biçimleri ile son kalan bir avuç vatani kuşa çevirecekti. Yerli-milli burjuvazi öylesine cılız, pısırık, kişiliksiz, şerefsizdi. Ordu, onun kulaklarını çeke çeke adam olmasına, vatana, millete gelmesine yardım etti. Elbet onun tepesine ordu tüneyecekti.

Sonraki olan bitenler ortada. Türkiye'nin tüm sanayiini, madenlerini, ticaretini, bankasını, sermayesini elinde tutan biricik **Finans-Kapital** tekeline baş maya: "**paşa'nın para**" cıklandı. **Paşa** gitti. **Ordu** kaldı. **Yabancı sermaye** ile göbekbağı yerli **Finans-Kapital** döküntüleri, daha doğuşlarından, vatan, millet nedir bilmeyen **kozmpolit bir oligarşi** (azınlık egemenliği) ve **plütokrasi** (zenginler saltanatı) "**hâin ve hâif**" leridirler. Hem Türkiye'yi Amerikan mandası yaparak "**ihanet**" ederler, hem de ölesiye "**hâif: korkak**", şerefsiz burjuvalardılar.

7- Bizde Ordunun Şahbazlığı

Geniş **tabanı** ve sağlam **gövdesi** halk çocuklarıyla dolu olan **ordu**, bu hem hâin hem korkak işveren sınıfını nasıl "**adam yerine kor**"? **Tek parti** çağında: Mustafa Kemal Paşa'nın "**ebedi şef**" liği, **İsmet Paşa'nın** "**değişmez şef**" liği gibi; **çok parti** çağında DP için İnönü ve Çakmak Paşa'ların, AP için gene İnönü ve Pala Paşa'ların tükenmez **sağdıçlıkları** ve cayılamaz koltukaltıları, yalnız ve ancak Türkiye'deki işveren sınıfı'nın olumsuz niteliklerine bağlanabilir.

Türkiye'de (**Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgân**) iktidarlarının 1950-1960 birinci onyıllı sonunda patlak veren **27 Mayıs olayı** ve 1960-1971 ikinci onyıllın sonunda patlak veren **12 Mart olayı**

ancak bu sosyal sınıf karakteristiğinin kaçınılmaz ve önüne geçilmez normal doğal ürünüdür. Buna şaşacak olanın yalnız aklına şaşılır. Bu gidişte **Batı** kapitalizminin **iki yüzlülüğü** esneklik gibi gösteriliyor. Batıcı iktidar kurallarını **Türkiye'de** boşuna tabulaştırmak isteyen özentili politikacılar, gitsinler, kendilerini Eyüp Sultan'da "**Pabucu büyü**" okutsunlar. Bizde bu böyle gelmiş böyle gidecektir.

8- Paşa - Kişilerin Sınıf Rollerini

Ya kimi paşaların o akıntıya kürek çekişleri, ne anlam taşır?

Örneğin İ. İ. Paşa: (Finans-Kapitalist beyleri ve Tefeci-Bezirgân hacıağaları olmak şartıyla) **kişileri** "kuyunun dibinden" çıkardığı gibi, "**demokrasi**" adını verdiği şeyi de ikide bir kuyudan çıkarmak için uğraşıyor. "**Bir gün bir asır kadar uzun**" geliyor kendisine. O yüzden, üç günde tam üçbirbirini çürüten "**tez**" ortaya atıyor. Paşaya göre, bu günden yarına yüz yıl geçtiği için, bir gün önce söylediğini ertesi gün herkesin unuttuğuna inanarak, rahatlıkla tersyüz olmak olağandır.

Bu kerte dengesiz oynaklık neden **keramet** sayılıyor? Çünkü, İşveren sınıfının sıfır numara **kişiliksizliğinden** çıkan sosyal boşluk, o sınıftan gelmeyen paşaların abartmalı **kişilikleriyle** doldurulmak gerekiyor... Kişiler nasıl oluyor da, içinden çıkmadıkları sınıfların boşluğunu doldurabiliyorlar? Çünkü sonradan gelme ve yapma da olsalar, o kişiler, zamanla artık işveren sınıfı ile bütünleşiyorlar. Milli mücadeleye girmeden üç beş dönüm toprağa özenen İ. İ. Paşa'nın bugün "**yüz milyonları**" tefe konuyor. Demek bizde **bürokrat burjuvazi**, Batıdaki **girişkin sanayici burjuvazinin** yerini tutabiliyor.

Bu yüzden en çariksız halk çocuğu **tepeye** tünedi mi içinden çıktığı kabuğu tekmeleyebiliyor.

KÖR BARS AK AMELİYATI (CHP'DEN İSTİFÂLAR)

12 Nisan 1967

Türkiyemizin bütün ekonomik, sosyal ve politik yaşayışı bir kör barsak hastalığı ile kıvrılır durur. **CHP** Genel Sekreter Yardımcısı İbrahim Öktem'le birlikte **CHP** de küçük bir ameliyat geçirdi. **CHP**'nin Körbarsağı, Türk milletinin yediğini burnundan getirdi. Antika toplumun tâ Bâbil'den Osmanlû'ya aktardığı Tefeci-bezirgân hacıağalılığıdır.

Tefeci-bezirgân körbarsağı, Türk milletinin kamında zaman zaman korkunç apandisit krizleri patlatır. Gerçekte toplum yapısı için hiçbir görevi bulunmayan o körbarsağın "**bizâtihi**" en ufak bir önemi yoktur. Ne var ki, vücudun karın gibi derin yerinde , içimizde oturduğu ve peritor kadar hassas bir gizli polis idaresi ile, yabancı finans kapital şebekesini hemen alârma sokabildiği için, aman körbarsağın kılına dokunulmasın diye, zavallı millet karın ağrısından kurtulamaz. Zaman zaman, hayatını acı tehlikelere sokan buhranlar içinde kıvrılır durur.

Hekimlikte apandisit için: "**ilâcuhâ, ihracuhâ**" (kesilip atılmadıkça iyileşmez) denir. Doğrusu da, şimdiyedek, körbarsağı kesilmiş bir kişinin zarar gördüğünü öne süren "**tabip**" çıkmamıştır. Ne var ki, bizim siyaset "**tabip**"lerimiz, sırf buz koymak, ağrı kesici ilâçlar şırınga etmek yoluna gidip, körbarsağımızı sinsi (müzmin) illete çevirmekte üstâd geçindiler. **CHP** o tutucu (konservatör) ve statükocu müretabbipliğin şampiyonu olmakta direnmişti. Türkiye'nin yıllar yılı iştahsız, hazimsiz, inkıbazlı "**hasta adam**"lığı bir türlü sahidten giderilemediydi. Ancak en son, kendi içinde, Amerikan gizli servisleriyle elele vererek, kendi başını yeme teşebbüsleri azıtıp ta karşısına kendisinden daha tutucu bir **AP** çıkınca, **CHP** işi anladı. Fevzioğlu gibi körbarsaklar, "**profesör-şerbetiyle**" de tadelandırılırsalar, parti peritonunun içinde zehirlerini ve mikroplarını saçtıkça ne **CHP**, ne bu millet palyatif tedavilerden hayır bekli-

yemezdi.

Batıda prosper (hızlı refah getiren) kapitalist gelişim, prekapitalist körbarsağını, ekonomik ve sosyal yoldan eritti. Türkiye'de Tanzimat'tanberi körbarsak vücudun kalbi, böbreği, beyini yerinde bir organ imiş gibi gösterildi: bütün saygıdeğer **"Şapkalı doktor"**lar yahut levanten Kalos yatros'lar Hipokrat çağından kalma binbir ilâçla körbarsağımızı şımarttılar. Bir ara, Hacığa politikacıları yabancı bezirgân şapkası giyerlerse **"Tabib'i Hâzık"** olurlar sanıldı. Son **CHP** kongresi ve İnönü 48 körbarsağı **CHP'nin** kamından dışarıya atmakla, ileri bir adım sağladı. Yalnız unutmıyalım: Milletin kamındaki körbarsak durdukça karın ağrısı ve inkıbaz devam edecektir.

Daha Kongrenin ertesi günü **"parti meclisi"** seçiminde 3 eğilim belirdi:

1 — Meclise: **"profesör ve ılımlıları"** sokmak: Pusudaki tefeci-bezirgân yumruğu hep öyle **"bilimsel"** kadife eldiven kullanır. 27 Mayıs'a ilk gedik ılımlı, profesörlerle açıldıydı.

2 — **"Ortanın solu milletvekilleri ve senatörleri"** sokmak. Bunlar seçim bölgelerindeki hacı ağalarınsıdırlar. **CHP** meclis grubunda çingarkoparanlar, **"affedilseler"** bile, zaman kazanmak isteyebilirler.

3 — İnönü ve Ecevit'in (Genel başkan ve sekreterin) direktifini bekliyenler. 2/5/967 günlü Cumhuriyet: **"Seçimlerin çekişmeli olacağı ve kısa zamanda sonuç alınamıyacağı ileri sürülmektedir"** diyordu. 3 Mayıs günü ise parti meclisine profesörler getirildi... Gene bu **CHP** oportünizmi mi?

Biz yapılan küçük ameliyatın bir siyasî fistülle sonuçlanmamasını dileriz.

GÜVEN: GÜVENE BİLİRSEN

30 Mayıs 1967

Amerika, Holivüd ülkesidir. Zengin dekorlu filmlere milyarlar yatırır. Maksat: Hem insancıkların uçkur yanlarını gıdıklayıp para kazanmak, hem böylece akli apışına karışan 3 buçuk milyar kalabalığa gerçek olayları unutturmak. İnsan başı, ya ayakta "**futbol topu**", ya bacak arasında tutucu veya totocu "**tuti kuşu**" olmalı.

"**Sahneye koyuş**" ustalığına diyecek yok. Yerine göre ayarlanır. Kaçgöçlü Türkiye'ye "**mini etek**" demokrasisi, açık saçık Yunanistan'a mini-etek yasaklı cunta. En son **CIA** modası "**Kayseri gülleri**" piyesinden "**Güven Partisi**" sahneye kondu. Bu son "**sahne**"ye nasıl gelindiğini bilmiyenimiz kalmış mıdır?

27 Mayıs devriminin nirengi-noktasına oturtuluşu gerekti. Bunu en az sarsıntı ile yapabilecek "**Tek Adam**" İsmet Paşa'ydı. Paşa'nın görevi, 21 Mayıs derdimendi Aydemir-Gürcan ikilisinin asılmaşıyla bitti. Artık koalisyon kabinesine finans-kapitalin ihtiyacı kalmamıştı. Kendi kabinesi başı çekmeliydi. Amerikan casus başlarından **CIA** Generali Porter, Ankara'ya gönderildi. Bir deli kurşunla İnönü, Amerikan Cumhurbaşkanı Kennedy'ye çevrilemeyince, bütün casus teşkilâtlarının sinangılı metoduna başvuruldu. Kale içinden fethedilecekti.

Başbakan aradı. Buldu. Ardından İnönü'nün çizmelerini yalıyarak kefenlerini yırtan koalisyon partileri, ansızın, hep bir ağızdan, Paşa'nın kişiliğine karşı taarruza kalktılar. Birinci Kuvayımilliye geleneğinin nasılsa sağ kalabilmiş en büyük direğini, İsmet Paşa'yı paldır küldür devirdiler. Bu kaleyi içinden fethetmenin **BİRİNCİ RAUNDU** oldu. Finans-kapitalin 27 Mayıs'tan beri yaptığı kerte kerte birikim Paşa'nın tekerlenmesi ile ansızın atlama yapmıştı.

Sonra ne olacaktı? Gene uzun bir birikim. İktidar finans-kapitalin elinde olduğu için, şimdi daha rahat çalışabilirdi. Senatör Milli Birlikçi Tunçkanat o çalışmanın plânını: Ame-

rikan casus teşkilâtlarına iktidar adına verilmiş gizli mektupla açıkladı. Bu memlekette Amerikan uşaklığına candan canak açmıyacak kaç tane kafası işler veya sözü geçer kişi varsa, hepsi **NÖTRALİZE** edilecekti. Gençlikten başlandı. Parayla etkilenebilenleri, polisle ve idarece de güçlendirere su başlarına geçirildi. Silâhlı, silâhsız devlet kuvvetleri içinde ayarlamalar yapıldı. En sonunda İşçi Partisine dek dayanıldı. Partinin meclis dışı organları ve kürsü sosyalizmiyle yetinmiyen üyeleri, içeriden, dışarıdan "**Nötralize**" edildi. "**İmam hatip**" kıyafetli yıldırım kıtaları, bilim ve güzel sanat olaylarına bile sansür kesildiler. Ortanın solu: Komünistlikti.

Bir şey yürümüyordu. Yaşlı ve tecrübeli İnönü, esnek güreşen eski savaşı olarak hâlâ yıkılamamıştı. Adalet Partisi'nin bilinçsiz oylarla "**sandıktan çıkması**", Türkiye realitesinde fazla anlam taşımıyordu. Menderes çok daha önce aynı sandıktan çıkmıştı. İkinci bir atlama ile son **RAUND** tertiplendi. Mühendis çıkar çıkmaz Amerika'ya giden, gelir gelmez Sular İdaresi'nin basına geçen, serbest hayatta Morison firmasından **AP** Başkanlığına getirilen Bay Süleyman Demirel, seçim kampanyasında İsmet Paşa'yı "**Komünistlik**" ile suçladı. Bu şantaj havasına rağmen "**ortanın solu**" parolası geri aldırılamayınca: **CHP**, içinde çöreklenmiş, kolay şöhretli finans-kapital grupları maskelerini attılar. **CHP**'nin parlâmentodaki gücünden 3'te biri, onları adam eden Paşa'yı hiçe sayabildiler.

Dünya ölçüsünde biricik finans-kapital kubbesi altında yeni bir şey yok. Kayseri'nin kaarunu, Türkiye hacıağalığı ile parababalığını en iyi temsil eden Fevzioğullarına bu yakışır. Kendisinin, doğrudan doğruya **CİA**'dan emir alması gerekmez. Bizim tefeci-bezirgân zümrelerimizin ruhunu taşıması yeter.

Bakalım, İsmet Paşa'yı "**NÖTRALİZE**" edebilecek mi? Tefeci-bezirgânlık. Atatürk'ü hayatta iken geniş yığınlar içinde "**nötralize**" etmişti...

CHP'NİN YOLUNDAN ÇIKAN C.H.P. BÜYÜK BURJUVA PARTİLİĞİNDEN, KÜÇÜK BURJUVA PARTİLİĞİNE

20 Ocak 1967

CHP, ötedenberi Birinci Kuvayımilliyecilik zaferinin ekmeğini yemekle geçiniyordu. Ekmek, DP Hacığa-Bezirgânları tekelinde AP'nin eline geçti. Artık her dört yılda bir öne sürülen adayları seçtirip Mecliste rahatça istenilen kanunları çıkartmakla geçinilip gidilemiyor.

Eski CHP bir parti değil, bir Babil Kulesiydi. Kule bir tapınaktı. Tapınakta bir Tanrı, bir Baş rahip vardı. Tanrı, Mustafa Kemâl'di, Başrahip de İsmet İnönü. Tanrıyı Tapınaktan çaldılar. Şimdi yalnız CHP değil, her parti Atatürkçü. CHP de bir Başrahip kaldı: İnönü Paşa.

Tanrısı elinden gitmiş CHP Tapınağı, herkesin aynı dil konuştuğu bir yerdi. Ecevit şöyle anlatıyor:

"CHP içinde her yönden insan vardı. Köy Enstitülerini kuran Yücel de, onları kaldıran Sirer de.. Liberal Ticaret Bakanı Behçet Uz da, Sosyalist Cemil Sait Barlas'da, Petrol konusunda zıt tutumu olan F. Çelikbaş da, İ. Topaloğlu da. Atatürkçü, devrimci, altıoklu, CHP'liydi. Biz oklarımızı, kimimiz sağa, kimimiz sola, kimimiz de havaya atardık. Bazılarımız ise bunları tirkeşinde paslandırırdı." (Ege söylevi.)

CHP — Babil Kulesinin hazinelerini aşırı Tefeci-Bezirgânlar, yüklerini DP-AP'ye aktarınca, Tapınağa sadık Başrahip İnönü ile derdimend irili ufaklı Müritler, başlarının çaresine düştüler. Madem ki Allahları göğe uçmuştu, şu kara yerdeki kullarla anlaşmalıydılar. Kullar; Tefeci-Bezirgân karması Finans Kapitalin işletip sömürdüğü küçük üretmenler ile, dayandıkları Devletçilik duvarının Amerikan markalı füzelere üs yapıldıkça sallandığını duyan, "Nüfus-u Devlet" dedikleri memur Kapıkulları idi. Kapıkulları; Devletçiliği, Sosyalizm

yönünde yorumlara doğru kayıyorlardı. Onlar da elden giderse, Tanrısını yitiren CHP, kulsuz da kalacaktı.

Tehlikeyi gene sıngalı Başrahip sezdi. Müritler kongrede Ortanın Soluna inandılar. Eski çarık-kaval-eşek yerine Ecevit; Üretmenden 15 kuruşa alınıp Tüketmene 85 kuruşa satılan PA-TETES'i, Oral; Kıbrısı bombalamaya gidecek uçaklara yabancı Petrol şirketinin, 2 milyon lira tazminatı da göze alarak, vermediği JET BENZİNİ'ni, Boğazları Panama Kanalı gibi kullanmak isteyen Amerikan PRATT atom gemisini ve hiçe sayılmış MİLLÎ EGEMENLİĞİMİZİ ve BARAJI, Yurdoğlu-çiftleştirilecek İNEKLERİ, Erten; "Topaloğlu Piyasası"nda köylüyü yakan TÛTÛNÛ ele aldılar.

Ekipler doğuya, Güneye gitmek üzere Ege'den başladılar. II. İlçe, bucak, köy bırakmacasına "anlamak isteyenlerin ayaklarına kadar gittiler". Nikâh salonlarında, memurlar, yargıçlar, subaylar, generaller, iş adanları ev kadınları hıncahınc iken, "CHP'nin (Şimdiyedek boş düşürdüğü) halkla nikâhlanması" törenini yaptılar. "Parola yepyeni ve şaşırtıcı coşkunluk yaratmıştı" "İnanılmaz bir hararetle alkışlandılar." deniliyor. Mehmed Ali Bey ekibi, İşçiye-Köylüye inelim diyenlere karşı nutuk atıp 100 temiz işçi partili delege içinde, esnafça kulis "zafer"leri mayalarken, kırk yıllık yani, kâni oluyor. CHP Kapıkulları, küçük üretmenle kaynaşıyor.

Bu ne hareketidir? Ecevit şöyle söylüyor: "Komünist olduğumuzu yazıyorlardı sağımızdakiler, aşırı solda bulunanlar ise bize 'Sağcılar', Burjuva Partisi" "Kapitalistler" diye hücum ediyorlardı. Biz aşırı sol değiliz, biz sağda değiliz. Ne komünistiz, ne Burjuva ne Kapitalist. Ortanın Solundaki Parti, halkın, sade vatandaşın, toplumun yararını ve çıkarını bir sınıfın veya bir zümrenin yararından, çıkarından üstün tutan siyasî teşekküldür.

Burada söyleyene değil, söyletene bakmak gerek. Söyleten, 1954 yılındanberi bayrağını açmış olan İKİNCİ Kuvayımiliyecilik'tir. Kapitalist sınıfı inkâr edip Komünist olmayan kişilere, bilim dilinde KÜÇÜK BURJUVA denir. Bütün dileğimiz, CHP'nin sonunadek Küçükburjuva ve Kurtuluşu davasında samimî kalması, CHP'de Meclis Gurubu gibi, kilit noktalarında pusuya yatmış Büyük Burjuvaların, ilk fırsatta Başrahip Paşayı,

yeniden sağa, "sade vatandaşlardan" uzağa sürükleyememeleridir.

"TEHLİKE ÇANLARI" KİMİN İÇİN ÇALIYOR? DP'nin Yoluna Giren AP

Kasım ayı kuzey havasıyla geldi. Tömbul başbakan AP İzmir kongresinde lokum yer gibi, "Silâhlendirilmiş Hür Teşebbüs Sahipleri"ni Haçlılar Seferi'ne çağırды. Çağrı hemen iki yankı verdi:

1. TMTF'nin (AP emrinde olmıyan gençliğin) Adapazarı kongresi basıldı. Basanlar, "AP Gençlik Kolları"dır. AP Kolları Ankara-Güneş sinemasında kavgalı bir kongre yaptı. "Burada işimizi bitirdikten sonra Adapazarına, Federasyon Kongresine gideceğiz" dendi. Bu "Hür Teşebbüs"çüler, bindirilmiş silâhlı ekipler halinde, pazartesi sabahı TMTF Kongresini bastı. Basanların başında, evvelce TMTF'nin İstanbul merkezini basan ve çantasında Hitlerin "Kavgam" eseri çıkan Atillâ Kılıçoğlu vardı. Ne var ki, ağır yaralılar çoğalınca polis suçluları karakola götürmek zorunda kaldı. AP Kolları bu yol karakolu bastılar, cam çerçeve komayıp kırdılar. AP G. Kolları Genel Başkanı Atillâ Akman komişere saldıırken şöyle bağırды:

"— Beni ne hakla burada tutuyorsunuz? Ben milliyetçi ve AP'liyim!" ve polisten telefonu İçişleri Bakanı F. Sükan'a bağlamasını istedi.

Gerçi, suçluların adını soranlara polis Müdürü Ş. Balcı:

"— Kimse kimseden davacı değil ki, isim verelim!" diye örtbas etti. Ama bu Başbakandan ilham almış danışıklı doğuş, AP'nin bindiği dalı, polisi basmak olmamış mıydı?

2. TEKNİKERLER; AP'nin sağ kolu MTTB ile işbirliği yapıyordu. Sokağa çıkardığı pankartta, "Süleyman bacanak: Halimiz olacak? yazılıydı. Tophanede "Bacanağın" polisiyle meydan savaşı oldu. Teknikum Talebe Cemiyeti Başkanı Faik Akdil şunları okudu:

"Bir memlekette emperyalistlerin uşaklığını yapan bir

iktidar" "Örgütlenmiş Burjuva sınıfı" olan mühendisler... "İktidar sahipleri hiç şaşırmasınlar! Zira bu gidişin akıbeti ancak tarihteki örnekler gibi olabilir."

Söyleten AP. Ama söyleyene bak! Ve en yakın tarih, 27 Mayıs değil mi?

Bu manzara karşısında CHP dergisi şunu yazıyor: "İşler zıvanasından çıktığı gün, biri kalkar, Demirel Hükûmetine dokunur. Bu dokunuş olunca da "Özel Sektörün kuvvetleri **"Demirel Hükûmetini kurtaramaz. Kurtarmak için küçük parmağını kaldırmaz."**

DP için 27 Mayıs'ta da öyle olmuştu.

Onun için B. Demirel'in ağzından -Mehmetali Aybar Beyin kullandığı- **"TEHLİKE"** sözcüğü düşmüyor: **"Tehlike çanları... Tehlike rüzgârları"** gibi... tıpkı TİP kongresi gibi AP kongresine de koyu Kulîs üyülerından başka hiçbir yeni düşünce sokulmuyor. Bir tek fark var: TİP uleması, hayalhanelerinde, **"Modern din adamları yetiştirecek kurslar"** açarken, AP'nin eski Far-mason Demirelci Bakanları, **"Genel İdare Kurulundan hacıları, hocaları temizliyeceğiz"** diyebiliyorlardı. Kongre de bu dediğini yaptı. Bu hal, Bezirgân partilerin nasıl gizli bir tek merkezden güdüldüklerini bir kez daha ispatlıyor.

"İSMET PAŞA BİN YIL YAŞA"

4 MART 1967

Allah kimsenin başına vermesin: İnönü trajedisi, memleketin trajedisine benziyor. 7 Şubat günü toplanan CHP İl temsilcilerinin Küçük Kurultayı bunu çimçiy açıkladı.

İnönü, Türkiye'nin Birinci Millî Kurtuluş Savaşında sayılı bir Devletlukahramandır. Yarım yüzyıl, silâhlı, silâhsız memur - kapıkulu çabasıyla (AĞA-BEZİRGÂN) **huzuru** için dövüştü. Sonuç: 1) Toprağımızı, boyuna artan nüfusuna iş ve ekmek bulamıyor. 2) Kapıkulu-memurun adı "**DAR GELİRLİ**" oldu. (AĞA-BEZİRGÂN) sınıfları için HUZUR, sıratköprüsüne döndü. **SOSYAL ÇIKMAZ!**

KURTULUŞ, Türkiye'nin 1) Ortaçağ karanlığından, 2) Emperyalist sömürgeliğinden kurtulmasaydı. Sonuç: 1) Geniş halk yığınlarımız çökkün İlk Çağ karanlıklarında "**NURCULUK**" özleyişiyle bunalıyor. 2) Toprağımız, (ölümünden ölüm beğenir gibi) üs olmasına üs, ya.. NATO'nun üssü mü? yoksa Amerikan üssü mü? tartışmasıyla mandalaşılıyor... Türkiye için **İKİNCİ MİLLÎ KURTULUŞ** sıratköprüsü oldu... **SİYASAL ÇIKMAZ!**

Hiç değilse, KİŞİ olarak İnönü'nün kendisi HUZUR ve KURTULUŞ Cennetinde midir? Ne gezer... 1) İnönü, Karma Ekonomi ile (AĞA-BEZİRGÂN) çetesini **Huzura** kavuşturmak için Karma Hükûmetler kurar: Amerikan casus-generalı Porter gelir, Başvekil İnönü'nün yerine geçecek Başvekili İnönü'nün koynunda arar. 2) Emperyalizmce aranan sürmezür Başvekil bulunup İktidara getirilir. İnönü'nün çilesi bitmez. Kendi partisi CHP içinde "**Nötralize**" edilen (AĞA-BEZİRGÂN) veletleri bu yol Paşanın "**kendisine karşı**" kısıksılanırlar.

Yârabbi, ne yapsın Paşa? Artık dayanamayıp baklayı ağzından çıkarır Küçük Kurultay Delegelerine:

"Bunlar, der, arkadan arabayla gelirler, sonra gazetecilere dönüp: 'Bakmayın ona, bunamış' derler. Ne zaman ölecek? diye her sabah sorarlar. Hiç bir sabahta bekledikleri haberi alamazlar."

Bu duruma düşürüldüğünü kaşları altındaki gözleriyle gören seksenlik bir Millî Kurtuluş Kahramanını düşünün. Dilenirken tutulup askeriyede setre pantolon giydirilen öteki Milli Kurtuluş Kahramanı mehmetçiğin madde yoksulluğu bundan acı değildir, belki de..

TRAJEDİ BÜYÜK

Trajedi büyük. Paşadan da büyük. (AĞA-BEZİRGÂN) çetesinin 33 yıl önünde yerlere kapaklanıp eteğini yaladığı ve başında taşıdığı Abdülhamid'in (AĞA+BEZİRGÂN) güruhuna HUZUR sağlamakdan başka ne kabahati vardı? Hamit ölünce:

**"Ne kendi eyledi rahat,
ne halka verdi huzur,"**

**"Yıkıldı gitti cihandan,
dayansın ehl'i kubûr!"** demiştir o (AĞA+BEZİRGÂN) çetesi. 44 yıl, önünde eğilip, çizmesini yaladığı ve başında taşıdığı İnönü için sağlığında söylemedik ne bıraktı?

Keşke **"bunamış"** olsaydı. Ne yazık ki, hepsinden daha ayık. Bakın nasıl **"LÂTİFE"** ediyor hâlâ çelme takan veletlere:

"Ben sabahlara kadar uyuyamam, acep benim aleyhimde bir komplo düşünenler var mı?" diye. Bana böyle şüphelerle gelirler. **"Paşam bir hareketimiz var, ama size karşı değil"** derler. Kendilerine: **"Sen maksadını söyle"** derim. Daha ağızlarını açarken, ne demek istediklerini anlarım."

Eski **"İngiliz muhibbi"**, **"Rus muhibbi"** satılmış Kapıkulu Padişahlar önünde 500 yıl böyle idi. Yeni **"NÖTRALİZE"** kapıkulu, Paşalar önünde 50 yıldır böyle. Padişahlar, göçüp kurtuldular. Paşalar nereye gitsinler bu (AĞA+BEZİRGÂN) veletlerinin elinden?

İnönü, tüm: **"Baba bir hırsız tuttum"**a dönmüştür. Alıp getirmek ister. Emperyalistten başkasına gitmezler. Koyverip gitmeği düşünmüştür. Porter'in Ankara'da NUR'dan MUMLA Başvekil aradığı günlerde ne güzel yakını Paşacığım:

"1935'ten sonra Politikadan çekilmeyi düşündüm. Ve

çekilmemden sonra sarsıntı olmadan Parti İktidarı devr olsun diye tedbirler almıya çalıştım. Herkesin kafası "**Yarın İnönü çekilecek, ne olacak?**" diye karışmaya başladı."

Bırakmazlar. Çünkü, Millî Kahramanları sömürmedikçe ayakta duramayacaklarını pekiyi bilirler. Bulsalar birkaçış suda boğacakları İnönü'leri, sıkışınca can kurtaran simiti yapacaklardır. Onu İnönü'de bilir ve şöyle der:

"Bir taraftan: 'Beraberiz, birliğiz' derler. Sonra da bu davranış içine girerler. Yıllardanberi bana yardımcı olduklarını bildiklerimin çoğu karşıma çıktılar. Hiç bir sözlerine inanacak tarafım kalmadı."

İşte bu hava içinde, Paşanın aşağıdaki sözleri değerlendirilebilir:

1) **"Bülent Ecevit ve bir kaç arkadaşının çıkması, bir kurtarıcı olmuştur benim için."**

2) **"Son zamanlarda Atatürkçü olduğunu iddia eden birisi, 30 yıldır Sosyalist olduğumu ilân etti. Kızmadım. CHP Sosyalist değildir demiyorum, Sosyalist bir Parti değildir, olmayacaktır, diyorum."**

3) **"Ortanın solu politikası, geniş halk halk kitleleri için büyük bir rahatlık yaratmıştır."**

Finans-Kapitalin son yavuz hırsızlıkları, Tural Paşanın Emirnamesi, Sunay Paşanın "Aşırı" bildirisi. Hep o açıdan anlaşılacak şeylerdir. Eşeğine vuramıyanlar, semerin hakkından gelmeye çalışıyor. Amerika istemiyor.

Ama, İnönü haksız mı? Hiç değilse 1967 yılı, **"Geniş Halk Kitleleri"**nin gönlünde ölümsüzlüğe kavuşmak için, nankör, gözü doymaz Sağ'a karşı Sola geçmekten başka yol kalmamıştır. Ve halkın gönlü bir lokma, bir hırkaya bile açıktır. Bir milyon çaldı mı 10 milyona, memleketi satmaya mı göz dikmez? Onun için Paşaların Paşası, il delegelerine şöyle bağırdı:

"Belki İnönü bin yıl yaşıyacak. Bunu hiç düşünmezler" (Ulus, 8 Şubat 1967)

Hay, sen, bin yıl yaşa İsmet Paşa!

ORTANIN SOLU VE KÜÇÜK ÜRETMENLERİMİZ

29 Aralık 1970

SOSYALİST 4 Mayıs 1967 günlü nüshasında İ. İ. Paşanın şu sözünü aktarmıştı: "Bülent Ecevit ve bir kaç arkadaşının çıkması, bir kurtarıcı olmuştur benim için." (S. 1) "Ortanın Solu: CHP içindeki Finans-Kapitalist azınlığa karşı, küçükburjuva ve hür burjuva hoşnutsuzluğundan kaynak almış devletçi kapıkulu zümrelerinin isyan bayrağıdır. Bu bir ciddi durumdur." (Sosyalist: 4.3.1967).

Gene Sosyalist, "Ortanın Solu" eğiliminin, CHP'yi, Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân kodamanlarından kurtarıp, bir küçükburjuva partisi yapmasını dilemiştir.

Sayın CHP Genel Sekreteri B. Ecevit 3 yıldır dövüşünü sürdürüyor. Bu dövüş, ütopi olmaktan nasıl kurtulabilir? İşçi sınıfı ile ittifak ederek.

Konuyu ilkin CHP açısından eleştirelim.

Aracıları-sömürüyü kaldırma:

"Esnaf ve Sanatkârlar Konfederasyonu" Genel Kurulu'nda dün (27.10.1970) bir konuşma yapan B. Ecevit, büyük bir içtenlikle: "Siyaset diline aracı termini biz getirdik" derken, Hoca'nın "Kar helvası"nı icat edişine benzediğini farketmiyor. Düz mantıkla, tatlı tatlı şöyle konuşuyor:

"Sayın delegeler, son zamanlarda aracılardan vatandaşı, halkı sömürdüğü, onun için aracılardan boyunduruğuna son verilmek üzere tedbirler alınması gerektiği resmen ifade edilmeye başladı. Buna biz CHP olarak çok sevindik... Türk halkını sömürölmekten, soygundan kurtarmak için aracılardan haksız kazançlarını kısıcı tedbirler almak, hattâ gereksiz olan yerlerde aracılardan ortadan kaldırmak ihtiyacını siyasî hayatta biz belirtmeye başlamıştık." (ULUS, 28.10.1970).

Frenklerin: "Eufemisme" dedikleri bir hoşşözetme, dişi konuşma ağzı vardı* CHP Genel Sekreteri hoşşözetmenin en dişisi

ile dile geliyor. Çelebilikle işler yoluna girse, ne mutlu: Biz de kendisine bir kaç kadife eldiven bağışlamak isterdik. Ne yazık ki, üretim tiplerinde olduğu gibi burada da **"gerçek"** demir leblebiden daha serttir. Ve CHP, hayâllerin en yumuşak yatağında kimi uyutacaktır.

Yukarıki öfemizmde iki dişi öneri yatıyor:

- 1- Aracıları: **"Kısııcı"** olmak (**nicelikçe** azaltmak);
- 2- **"Gereksiz"** yerde: Ortadan kaldırmak **"nitelikçe** azaltmak)...

En büyük **"aracı"** büyük sermayeci'dir. Bir düzende hem sermaye egemen olsun, hem nicelikçe ve nitelikçe azaltılsın... Bu olur mu? olmaz. Çünkü Sermaye'nin ana eğilimi: Sülük gibi kan emdikçe şişmek, şiştikçe daha çok kan emici olmaktır.

Antika toplumda **Toprak beyleşme**, Modern toplumda **tekelleşme** göstermiştir ki, Sermaye, Toplumu batırma pahasına da olsa, gittikçe birikerek azgınlaşır. Eskiden **Derebeğilik**, şimdi **emperyalizm**, eskiden **zulüm**, şimdi **faşizm** oluşları bunu gösterir.

CHP **tekerciliğe** ne buyurur? **"İstemezük!"**: Her zaman en sonunda yenilgin düşmüş bir Yeniçeri çılgılığıdır... Hiç bir çözüm getirmez. Türkiye ekonomi ve politikacı kıllarına dokunulsa yeri yerinden sarsmayahazır tekellerin elinde kısı kıvrak sömürülürken, onu **"kısııcı tedbirler"**den, **"gereksiz yerlerde kaldırmak"**tan söz etmek, ezeli esnaf **"aldatmaca, buldatmaca, kedi kakasını yalatmaca"**sı değil ise, nedir?

"Değildir" denecek. Kapital, hele kapitalizm kalkmadan **"aracılığın"** kalkabileceği düşünülmüyorsa, ne düşünülüyor? Hem aracılığı kaldır, hem kapitalizm otursun: bu **"çelişkilerin birlikte bulunuşu"** değil, **"saçmalıkların tepişip yırtınması"** olur.

Demokrasi ve Sosyal Adalet:

CHP'ci Ortanın Solu hiç öyle bir aydınlatma yapmıyor, ama, biz onun kimi sözde yaptıklarından, yahut pratik tahrikâtlarından esinlenelim... Birkaç yıldır, özellikle 27 Mayıs'tan beri CHP'nin basbayağı direndiği noktalardan bir kaçını gözönüne serelim:

- 1 — Ekonomide: **Tefeciliğe** karşı ateş püskürmeler.

2 — Politikada: **Diktaya** karşı ateş püskürmeler.

3 — Sosyal alanda: **Adâletsizliğe** karşı ateş püskürmeler.

CHP **politikada** ne sağ (faşist), ne sol (komünist) dikta istemiyor. Bu tezin uygulanması: 27 Mayıs'ı çökertmekle kaldı mı? Hayır. Türkiye'de en geniş yığınları en gerici demagoji batağında boğarak, Finans-Kapitalle Tefeci-Bezirgân Hacıağalığın "**şartsız kayıtsız egemen**" olduğu dikta rejimine dayanak verildi. Bu her köşebaşında bir ileri genci kurşunlatan "**Toplum Polisi**" eldivenli **alaturka faşizme** herkes "**Cici Demokrasi**" adını taktığı için "**Paşa**" bile kızıyor!

Toprakları Amerikan üssü, **ordusu** Amerikan generalinin Başbuğuluğuna verili bir ülkede "**Demokrasi**"den söz etmek nedir?

NEMRUT çağının HACI AĞACA satılık kalleşliğinin, ultramodern Amerikan casusluğu ile bağdaşarak, halkı "**oy davarı**" durumunda atom mezbahasına sürüklemek **hürriyeti**'dir... "**esnaf ve sanatkârlar**": Sürü sürü ürkütüldükleri Kur'an Kursları'nda hanıl hanıl "**kafadan gayrimüsellâh**" edildikçe, dikta düşmanlığı kimin değirmenine su götürüyor?

CHP sosyal alanda "**sosyal adalet**"çidir. 10 yıllık DP ve 10 yıllık AP (Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgân) saltanatı boyunca "**gerçek**" ne oldu? S. B. Ecevit söylesin:

"Büyük zengin çiftçi, binlerce dönüm toprağı olan çiftçilerden alınabilen ziraî verginin yıllık toplamı 50 ilâ 60 milyon arasındadır. Halbuki, uzmanların yaptığı hesaplara göre ve bizim de parti olarak incelemelerimize göre, zengin çiftçiden 1.5 milyar lira vergi toplamak mümkündür." (A. Y.)

Demek CHP 25 yıldır bu "**sosyal adalet**"e seyirci kalmış. Şimdi uyanıyor. Yadırgamıyoruz. Zararın neresinden dönülse kârdır. Ancak bu sonuçta, CHP ideolojisinin hiç mi payı yok? Varsa, o 40 yıllık ideolojiye sade bir "**ortanın solu**" etiketini yapıştırmak yeter mi? Finans ve Hacı Ağalarının her köşebaşında bir "**Camii Şerif**" inşa ettirîşleri, şehirli ve köylü üretmenciklerin paracıklarından ve oycuklarından başka neden güç alıyor?

Tefecilik Denilen Kanser İletimiz:

CHP **Ekonomi** alanında, sözgelişi **tefeciliği** istemiyor mu? İnsan öyle sanır. Ve ancak öyle olsa ortanın solu bir anlam taşır.

Türkiye'de aşırı pahalılık ve aşırı devletçilik ve aşırı vergicilik de aşırı vurgunculuktan ileri gelir... Aşırı vurgunculuğun kökü: Antika **Tefeci-Bezirgânlıktır**. Tefeci %100 fâiz vururken, onu koruyacak devletindaha az masraflı, hafif vergili olması olanaksız kalır.

Onun için B. Ecevit şöyle der:

"Kalkınmış batı ülkelerinde satılan mal üzerinden alınan vergi yüzde beşin üstüne çıkmazken, hattâ bizde yeni kanunla %10, %15 oranını bulmaktadır." (A. Y.)

Batıda neden vergi %5'i geçmez? Çünkü orada normal fâizler ve kârlar da %5'i geçmez. Bizde neden vergi Batıdakinin 2-3 katı yüksektir? Çünkü bizim vurguncular için %5, on kâr, dışlarının kovuğunu bile doldurmaz. Böyle bir soygunu ise ancak pahalı devlet ayakta tutabilir.

Demek Türkiye'de Aşırı her şeyin sosyal nedeni: Antika **Tefeci-Bezirgân** vurgunculuğunda toplanır. Batı niçin **"Kalkınmış ülke"**dir? Şunun için: Batı, 500 yıldan beri **Tefeci-Bezirgân** sermayeyi kesinlikle yenilgiye uğratmış; onun yerine **modern kapitalizmi** geçirmiştir. Türkiye niçin **kalkınmamış geri ülkedir**? Şunun için: Türkiye 100 yıl saltanat, 50 yıl cumhuriyet boyu hep, **"batıcılık"** lâfı altında "muasır medeniyet: **"çağdaş uygarlık"** palavrasını siper alarak kapitalizm maymunluğu yapmıştır. Tefeci-Bezirgânlığı altemedemediği için, normal ve namuslu bir kapitalizme girememiştir. **Vurgunculuk ve tefecilik** yerli millî kanser illetimiz olmuştur.

Tefeci-Bezirgân Ejderha ve Pahalılık:

Böyle tarihçil ve sosyal yaman anlamlı **tefecilik** karşısında, tüm üretmenlerin, esnaf ve sanatkârlar kadar köylelerin, memur ve başka aydınların da öncüsü olması gereken bir parti nasıl davranmalıdır? Hiç değilse batılılaşma ülküsünde içtenlikli ve konsekan (mantıkçıl sonuçlu) olmalıdır.

Bu nasıl olur? Önce **Tefecilik** ile **Bezirgânlığın** birbirine göbek bağıyla bağlı. Marks'ın dediği gibi **"Zwillingsbrüder: İkiz kardeşler"** olduklarını kavramalıdır. O zaman **tefecilik** nasıl üretmencikleri ağır fâizlerle eziyorsa, tıpkıöyle ve elbirliği ile **bezirgânlığın** da gene en başta üretmencikleri **vurguncu-**

lukla haraca bağladığı gözden kaçırılmaz.

Antika Sermayenin **tefecî** bölümü %100 fâiz alırken, **bezirgân** aracı bölümü %100 kâr çekmeden edemez. Hele Türkiye'de bu antika sermayenin ikiz kardeşliği, özellikle bütün kasabalarda sık sık aynı kişide toplanır. Üretmencilere vurgun fiyatına pahalı mal satan **bezirgân**, aynı zamanda ağır fâizle ödünç veren **tefecî**dir. Ve batı kapitalizminde görülmedik **pahalılığı** yapan bu iki başlı antika ejderhadır: **Tefecî-Bezirgândır**.

Böyle bir ejderha karşısında, B. Ecevit boşuna üzüliyor:

"Esnafı halk haksız olarak karşı karşıya getirilmek isteniyor. Hayır, esnafı halk ayrı değildir, karşı karşıya değildir, birdir." "Pahalılığın asıl sorumlusunun esnaf ve sanatkâr olmadığını anlatmak istiyorum." (A. Y.)

Bunlar "**Lâpâlisin Hakikatleri**"dir. Elbet küçük esnaf: Halktır. Elbet "**ithalâtçılar ve istifçiler**" "**iki misli, üç misli fiyat**" koyarlarsa: Elbet "**devlet bir takım ihtiyaçlara, gaza, mazotazam yapar**" ise, pahalılığı küçük esnafa yüklemek alçakça bir oyun olur. Elbet: "**esnafın asıl müşterisi, köylüsü ile, işçisi ile memuru ile çalışan halk topluluklarıdır.**" Elbet: "**fakir milletin zengin tüccarı olur, fakir milletin aracısı, tefecisi olur.**" (A. Y.)

Mesele bu mu? Mesele bundan çıkarılacak sonuçtur.

Halk Kurtuluşu Güzel Sanatla Olur Mu?

B. Ecevit de azçok **Tefecinin Bezirgândan ayrılmaz** bir milli başbelâmı olduğunu seziyor. Şimdi ahuvâh etmek değil, yapılacak işi belirtmek düşer bir "**Büyük Ana, Muhalefet Partisi**" liderine. Burada duyguculuk, ve sübjektif protestolar hiçbir sonuç getirmez. Halk uğruna operet çılgınlığı şöyle tiradlar ve edebiyatlar da karın doyurmaz.

"Sayın delegeler, bizim kanaatimize göre, sözlerimin başında belirttiğim gibi, esnafı ve sanatkârı sıkıntıdan, geçim zorluğundan, güvensizlikten kurtarabilmenin temel şartı, halk çoğunluğunu yoksulluktan kurtarmaktır." "**Fakir milletin esnaf ve sanatkârı ister istemez fakir kalır. Onun için esnafın kurtulmasının yolu, dar ve orta gelirli halkı, çalışan insanları kurtarmaktır... Bir avuç insanın değil, tüm halkın gelir seviyesinin yükselmesidir. Halkın kazancı arttığı zaman esnafın da kazancı artacaktır. Halkın yüzü güldükçe esnafın**

da yüzü gülecektir. (A. Y.)

Bu "güzel" sözleri özetliyelim: "Esnaf" demek "halk" demek olduğuna göre ne söyleniyor? "**Halk kurtulduğu zaman halk kurtulacaktır.**" "**Halk fakirse halk fakirdir.**" "**Halkın gelir seviyesi, kazancı artar ve yüzü gülerse, halkın gelir seviyesi, kazancı artar ve yüzü güler!**" Halk Partisi Genel Sekreterinin o güzel sözlerinde bu "**Güzelsanat**"tan başka ne vardır? Güzelsanat ise, halkın sosyal kurtuluşu için değil, en bencil ve bireycil kişi komplekslerini boşandırmak için icat edilmiştir.

Tefeci-bezirgânı Meşrulaştırma

Oysa, bırakalım **halkın ve esnafın kurtuluşunu:** Türkiye'de doğru dürüst; batıcı anlamda bir ilerliyen **kapitalizm** mi isteniyor? Dillerin altında saklanan bakla odur. Esnaf dediğimiz üretmen-ciğin de, **üretmen** yahut **aydın** olsun bütün küçükburjuva tabakalarının da en tutkun ülküsü yurtseverlik ve ulusseverliktir. Türkiye'nin, yeryüzünde en geri sömürge ve uydu ülkeler safından çıkması istenmiyor mu? Bu çıkış için küçükburjuva kafası ve eğilimi kapitalist yoldan başkasını seçemiyor değil mi?

Türkiye'de kapitalist ilerleyişi olsun herşeyden önce ve herşeyden çok engelliyen Tefeci-Bezirgân ekonomi ve toplum ilişkileridir. Türkiye vatanını ve milletini herkesten aşırı içgüdü ile seven esnaf ve sanatkâr v.b. küçükburjuva yığınlarıdır. CHP o geniş yığınların savunuculuğuna ve öncülüğüne kalktığı gün, sevgili vatan ve millet Türkiye'yi herşeyden önce **Tefeci-Bezirgân** ejderhadan kurtarmalıdır. Bu kurtuluş yolunu küçükburjuva yığınlarının bilincine duruca çıkarmalı ve içtenlikle uygulamalıdır.

Klâsik kapitalizm için de antika Tefeci-Bezirgân sermayeyi temizlemekten başka gelişim yolu bulunmadığı için, CHP'de Türkiye'yi modern kapitalist, yahut "**çağdaş uygar**" görmek dileğinde samimî olan her **burjuva** ve **küçükburjuva** da Ortanın Solu'nu bu yönde destekler. B. Ecevit böyle açık seçik bir yönelişe gelebilir mi?

Gelemiyor. Ortanın Solu'ndaki sosyal **adalet** kar helvası, "**karma ekonomi**" karasevdası, "**sandıktan çıkma**" demok-

rasi lâfazanlıkları, o iki kerre iki dört ederce kesin çözüm yolunu sis perdeleriyle görünmez kılıyor. O perde ardında, Tefeci-Bezîrgânı "aracı" maskesi ile süsleyip çağdaş Türkiye toplumu içinde ebedîleştiriyor.

Maskeli Haydutların SINIF Fobileri:

O zaman bindiği dalı kesiyor, kendi gölgesinden korkar ev-hamlarla bunalıyor. Bir yanda, haklı olarak: **"Politikacı halkın ve memleketin gerçeklerini uzmandan çok iyi bilen insandır."** (a. y.) diyor. Ötede ne yapıyor? Politikanın tek ve biricik gerçeği olan **sosyal sınıflar** pusulasını eline almaktan ödü patlarca sakınıyor. Halk önüne "sınıf" olarak çıkamayacak kertede soy-guncu ve hain olan (**Finans-Kapital+Tefeci-Bezîrgân**) cephe-sinin **maskeli haydutlar balosuna** katılıyor.

"**Sınıf partisi**" mi, dediniz? Sakın hâ! Ne var ki, "**sınıf partisi suçlamasından**" korunmak için de **halkın çıkarlarını** savunamaz hâle gelemeyiz ya!.. CHP'de Ortanın Solu hep bu ikircikli ürkek toy düşünce ve davranışında bocalıyor. Sömürücü vatan hainlerine açıkça ve mertçe şöyle diyemiyorlar:

"Siz sınıf içyüzünüzü ölesiye gizlemeye mahkûm maskeli haydutlarsınız. Onun için 'sınıf partisi' değilmiş gibi görünmek zorundasınız. CHP fakir halkın küçükburjuva kesiminin peçesiz sınıf partisidir! CHP devrimcileri ne maske kullanmaya, ne sömürücüler karnavalında rol almaya te-nezzül etmez!"

Sömürücü sınıfların neden sınıf politikasından o denli ürktüklerini, **sınıf çıkarları** göz önüne konmadıkça niçin hiçbir sınıflı toplum olayının kavranılamayacağını iyi anlamayan Or-tanın Solu, elbet sınıfları belirlendiren ekonomi temelinde yanılacaktır.. Bu yanılmanın en açık örneği. CHP'nin "**karma ekonomi**" anlayışıdır.

Devlet Sermayesi - Özel Sermaye:

"**Karma ekonomi**", CHP ideoloklarınca: **Özel sermaye ile devlet sermayesinin koekzistansı, birlikte yaşamasıdır.** Ve bu söylenirken, bütün **küçükburjuvaları** mistifiye eden, abdal ye-rine koyan şöyle bir çelişki uydurmasına göz kırptırılır: Devlet kapitalizmi **kamu** yararını düşünür. Bir çeşit "**devlet sosyalizmi**" canım! **Özel sermayeye karşı, neredeyse onu kontrol edecek bir komünist güç bu devlet sermayesi!**

Kırk yıldır CHP zavallı küçükburjuvaziye bu yem borusunu çalar. Aydın küçükburjuvaziden başkası buna inanamaz. Çünkü köylü gibi üretmen olan esnaf ve sanatkârlar da, her gün devlet kapitalizminin ne olduğunu bütün derisi ve kemiği ile duyup dener. Devletçiliğimiz, ancak: **"ekmek elden, su gölden"**, **"al maaşı, salla başı"** kalem efendilerini eğlendiren bir esrar mâcunudur.

(Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgân) sınıfları egemen olup iktidarı elde tuttukça, devlet sermayesi ancak iktidarın emrinde, özel sermayenin dışıyla kesemediği sömürü olanaklarını, özel kişilerin ağızlarına lâıyk bir papara ve mama yapma avadanlığıdır. Dağıdaki çobanın bildiğı bu **"gerçeğı"** devletçi CHP neden bilmez?

Önce, CHP'nin sınıf yapısı buna elvermedi. DP ve AP kadroları CHP içinde bütün su başlarını kesmiş bulunurken, o hakikati kimseye göstermek suçtu. Finans-Kapitalin elebaşları CHP **"vesayetinden"** kurtulunca da, CHP ideolojisinin kapıkulu devletçiliğı sürdürülmeliydi. O sayede özel sermaye çapulu devlet sermayesinin duman perdesi ardında daha verimliçe sağlanabilirdi.

- Özel ve devlet sermayelerinin işbirliğı bir **"karma ekonomi"** değil, aynı parmağın eti ile tırnağıdır. Ona karma ekonomi denemez: **Tekelci sermaye** denir. Kapitalizm Türkiye'de özel Finans-Kapitalle tekeline sömüremediğı alanları kamu Finans-Kapitali ile dolaylıca, ama daha evrenselce ve baskınca tekeline geçirebiliyordu.

Hem bu Türkiye'ye has bir orijinallikte değildi. Bütün emperyalist anavatanlarında tekelci sermaye devletçi olmuştur. Tekelci kapitalizmin en içil (sinik: kelbî) ve en önü alınmaz biçimi: Çağdaş devlet kapitalizmidir. Devlet kapitalizmi her zaman, 19. cu yüzyıl **"sermaye birikimi"** zamanında olduğu gibi, 20. ci yüzyılın **sermaye tekeli** zamanında da kapitalizmin en sıkılmaz ve en ezici vurgun sistemidir.

Asil Karma Ekonomi Ve Vurgun

Türkiye'de bir **karma ekonomi** yok mu? Var. O, **Finans-Kapital** ile **Tefeci-Bezirgân** sermayelerin melez biçimidir. Ortanın Solu, bu **"Antika+Modern"** sermaye kırmasını,

"Özel+Kamu" sermaye bütünü ile karıştırıyor. Aydın Kapıkullarına **"Antika+Modern"** karma ekonomi ucûbesini, **tekelci sermayeyi** sözde sosyalizan **"kamu"** etiketli sermaye ile duvaklayarak gerdeğe sokuyor. Bu, Kayserilinin yaşlı anasını boyayıp babasına tâze gelin diye satmasına benziyor.

Kayserili en sonra haklı sayılabilir. Kırk yıllık karıkocayı birbirinden ayırmamak gibi iyi dilek taşıyor. Ortanın Solu öyle bir muazzeret öneremez. 5 bin yıllık Tefeci-Bezirgân leşini, 50 yıllık Finans-Kapital yatalağı ile evermek, ancak Türkiye ekonomisi gibi prematüre (vakitsiz doğmuş) bir avorton (düşük ucube) çocuk dünyaya getirebilirdi.

Gelin görün ki, bu avorton'un kanında ve canında Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân Sermayeler birbirlerinden ayrılmazca kaynaşmıştırlar. Hele **Çokparti** çağının 25 yılı o kaynaşmayı daha önceki **Tekparti** çağının 25 yılında görülmedik ölçülerle Finans-Kapitali Tefeci-Bezirgânlıkla ölüm kalım ittifakına götürmüştür. Fâizci bankalarla fâizciliği haram eden câmiler, neredeyse aynı kubbenin altında içiçe girecekler. Tefeciliği bir numaralı haram düşman bilen İslâm dini, kur'an kurslarıyla, fâizciliğin tapınağı bankaların ideolojisi durumuna sokuluyor.

Tefeci Yaşasın Ki, Vergi Versin

Üretmenciklerin ezeli ejderhası Tefeci-Bezirgânlığa ve onun avortonu karma ekonomiye karşı CHP Solu nasıl dövüşecek? B. Ecevit'in bunu esnaf ve sanatkârlara nasıl iki türlü anlattığını biliyoruz:

1 — **"Aracıların HAKSIZ kazançlarını kısmak";**

2 — **"Hatta gereksiz olan yerlerde aracıları ortadan kaldırmak" ..**

Kim bu **"aracılar?"** tefeci ile vurguncu... Tefeci ile vurguncunun **"HAKLI"** kazancı olur mu? B. Ecevit'in yukarıda iliştiğimiz öfemizimli deyimine bakılırsa: **Olur!..** O zaman üretmenciklerin ömürleri: **"Tek mi, çift mi."** oynarsa, tefecinin haklı mı haksız mı olduğunu aramakla geçecektir. Tefeci ile vurguncunun **"gerekli olduğu yerler"** var mı? Gene B. Ecevit'e bakılırsa: **Olmalı!**

Şimdi, neden, herkesin bildiği tefeci-vurguncu ejderhasına **"aracı"** gibi bir hoş terim konulduğu daha iyi anlaşılmıyor mu? Açıkça, **"tefeci-vurguncu"**nunkimi yerde **"gerekli"**, kimi **"haklı"**

olduğu söylenince, buna develer güler. Ama tefeci ile vurguncuyu "**aracı**" gibi anodi... (belirsiz-zararsız-sancısız) bir terimle yaşmakladık mı: Keskin sosyalistlerin "**işbirlikçi**" sözcükleri kadar tanınmaz hale gelir. Artık onu "**kısmak**"ta, kimi yerde "**kaldırmak**"ta demagojik bir lâfa "**dönüşüverir**".

Oysatefecilik ve vurgunculuk, bugün Batı Kapitalizminden tercüme — aktarma, sandıktan ve meclisten fırlama kanunlarla bile "**resmen**" yasaktır. "**Kanun devleti**" diye gırla gidilen bir ülkede, üretmenciklerin ejderhalarına üretmenciklerin koruyucusu olacak bir "**Ortanın Solu**" bu denli kadife eldiven kullanmalı mı? Hayır...

Yoksa B. Ecevit, esnaf ve sanatkârlar önünde hitâbet heycan ile bir "**sürç'ü kelâm**"a, dil kaymasına mı uğramıştır? Gene: Hayır! Çünkü, sözüne başlarken yalnız "**haksız**" (!) ve "**yersiz**" (!) tefeci -vurgunculuklara.. (pardon: **Aracılara**" diyecektik) "**kısıık**" ses çıkaran B. Genel Sekreter, sözünü bitirirken de aynen öyle diplomatlık eder. Büyük bir ciddiyetle, 30 lira vergisinden 29 lirasını kaçakçılığa getirenlere, 50 milyon yerine 150 milyon lira vergi vermelerinin daha akıllıca bir tutum olacağını önerir. Çünkü, bakın ne olurmuş o zaman: "**O zaman esnaf, evet, ben senede birkaç bin lira vergi ödüyorum ama, devlet, tefeciden de, aracidan da, toprak ağasından da, milyonlarca lira vergi alıyor, o zaman elbet ben de üzerime düşeni yaparım diyecektir**". (a. y.)

Tefeci ile üretmenciği: 7 bin yıldan beri olduğu gibi, "**birlikte yaşatmıya**" çalışan bu tutum nedir? Dökülen kanların üzeniyi geçtiği gün kurtla kuzuyu kardeş kardeş yaşatan kutsal masal. Bunu tek parti denedi: Rahatça semiren kurtlar (sermayeciler) ilk fırsatta CHP vesayetini devirip kendi "**çok parti**" gösterişli sandıktan çıkma diktalarını kurdular. Ortanın Solu, "**denenmiş denemek**"le kimin sakalını yakmak istiyor?

Tatlı Hülyâlara Acı Hakikat

CHP böylesine çıkmaz sokaklarda halk denilen çoluk çocuğu oylarken, **kapital** hazretleri işini takıntısız yürütüyor. Ve Ortanın Solu ile alay ederce, bildiğinden şaşmıyor. Ve eski oyun sürüp gidiyor.

CHP "aracı" düşmanlığı mı ediyor? Mükemmel! Finans-Kapital anasından doğdu doğal "aracı"ların düşmanıdır. Bütün mesele o "iflâh olmaz böcekler" gibi üşüşmüş kimseleri, tekelci sermayenin disiplini altına sokmakla çözümlenir. Kalın sermaye'nin böyle CHP'yi şaşırtan yavuz hırsızlığını görünce hayâl kırıklığına uğrıyan B. Ecevit sızıldanıyor:

"Şimdi aradan 5 yıl kadar geçtikten sonra pek çok kimsenin araçlardan şikâyet başladığını görmek şüphesiz ki, bizi sevindirdi. Fakat sevincimiz yarım kaldı. Çünkü, gördük ki, bazı kimseler aracı sözünden esnafı kastetmektedir. Oysa biz, hiç bir vakit aracı sözünden esnafı kastetmedik". (a. y.)

Sen, sosyal sınıflar denli kaçamağa yer vermez termler dururken, "aracı", "işbirlikçi" gibi sınırı belirsiz aydın küçükburjuva yakıştıması lâf orijinallğine kapıl. Eloğlu armut mu toplar? O da senin verdiğin silâhla seni vurur. Sen yanıp yıkılırsın: Antika ve modern sermaye ne yaptığını bilir:

"Halkı soyan, sömüren araçların esnaf olduğu izlenimi haksız olarak yaratılınca bunun sonucu olarak ne tedbir akla gelir? Esnafın işini esnaftan almak tedbiri akla gelir. Bu şekilde tedbirler alınmaya başlamıştır. Devlet olara büyük satış yerleri kurulması düşünülüyor. Hattâ Türkiye'nin büyük sermayedarları devalüasyondan önce birer açıklama yaptılar ve esnafın halkı soyduğundan şikâyet ederek, büyük sermayedarların bir araya gelip, büyük satış yerleri kurmaları gerektiğini söylediler." (a. y.)

"Baba" Devlet Finans-Kapitalin emrinde. Kapital kendisi erişemedi mi, "Devletçiliğimizi" koşturur. Ortanın Solu bile, Devletçiliğin nasıl işlediğini bilmiyen geniş topluluklar"a haber vermekten kendini alamaz:

"Ama bilinmiyen perde arkası gerçek şudur: Et ve Balık Kurumu... Orta Anadolu'daki, Trakya'daki, Balıkesir'deki, Doğu Anadolu'daki, besicileri sömüren bir avuç insana kredi ve avans verme politikası" güder.

"Tütün yetiştiren köylü tütününü eskisinden daha pahalıya maledip daha düşük fiyatla satıyor. Bu hayat pahalılığı karşısında... ve ilh., ve ilh." (a.y.)

Sosyal Gerçekliğimiz Nedir?

Acı hakikati B. Ecevit bilmez mi? Bilir. Hattâ söyler bile:

"Biz, der, çağımızın büyük işletmecilik, hatta pazarlama ve satışta dahi büyük işletmenin çağı olduğunu kabul ediyoruz. Bu gerçeği görmemezlikten gelemeyiz." (a. y.)

Öyleyse, büyük üretim önüne geçilmez bir "gerçek" çığ ise, şimdi ne yapılabilir? Her şeyden önce hangi ekonomik ve sosyal düzende yaşadığımız objektif ve somut olarak ortaya konulur. Sonra o şartların üretmencikler yararına nasıl değiştirilebileceği araştırılır ve uygulanılır.

Türkiye'de egemen ekonomi ve toplum düzeni nedir? Melez, karma bir **"Modern+Antika"** sermayenin sosyal düzenidir. Sermaye düzeninde iki karakteristiğin önüne geçilemez:

1- Sermaye: Bir tek üretmenciğin yanı kadarküçük değildir. Birçok, kimi yüzlerce, binlerce üretmenciğin varından çok daha büyük bir araç'tır. Onunla üretmencik (kimi yalancı pehli-vanların deyimiyle) **"Başa güreşemez."**

2- Sermaye: Antika biçimiyle üretmenciklerin var olmaları için şarttır. Modern biçimiyle, üretmencikleri işçileştirip (proleterleştirerek) ortadan kaldırdığı yerde bile, büyük üretimle millet ölçüsünde geniş tüketmen yığınları arasında bütün ekonomik ilişkilere egemen olur. Yani, antika toplumda da, modern toplumda da sermaye **temeli bir aracı'dır.**

Türkiye gerek antika sermayenin, gerekse modern sermayenin at oynattığı bir ortamdır. Bu ortamda CHP solculuğu ne vaiz ediyor? Başlıca iki şey:

- 1- Aracıların sömürsünü gidermek;
- 2- Üretmencikleri örgütleyip güçlendirmek..

Bu iş nasıl olacak. Sayın B. Ecevit'in önerilerini, oldukları gibi ele alalım.

B. Ecevit diyor ki:

"... Bizim kanımız şudur:

"Üretici Halk örgütlenmelidir." (Ulus, 28/10/1970)

Halk için ve nasıl örgütlenmelidir? CHP'nin ardında, birkaç yüzbin kişilik **"gönüllü"** kapıkulu kadrosu örgütlenmiştir; CHP birkaç **milyon** oyu sandıktan çıkaran en eski legal örgüttür. CHP'nin, en yeni ve en dinamik genel sekreteri büyük bir iyi dilek ve sâf inançla söyle diyor:

"Esnaf ve Sanatkâr kendisi doğrudan doğruya pazarlıyacak bir şekilde örgütlenmelidir. Bir yandan da esnaf ve sanatkâr, o malı aracısız bir şekilde alabilecek örgütlenmiye gitmelidir. Böylelikle, üreticilerin yapacakları örgütlerle, satıcıların, esnafın, sanatkârların kuracağı örgüt, aracısız olarak bir araya gelebilmelidir. O zaman esnaf, hem üretici payı artacak, hem de halk daha ucuza mal alacaktır." (a. y.)

Sermayeci Fil önünde: Üretmencik Karıncasının Örgütü

Bu "Örgüt" anlayışı nedir? Avrupalının "Küçükburjuva" dediği "esnaf ve sanatkâr" insancıkların beşyüz, beşbin yıllar yılı boyuna özlediği, ha ulaştım sandığı ânda çöl serâbı gibi avuçları içinden ebediyen kaçırdığı: "Küçük Üretmen Cenneti"dir.

Cennet'i kim sevmez? Gelin görün ki, Antika Toplumda 6500 yıl Tefeci-Bezîrgân Sermaye, Modern Toplumda 500 yıldır Kapitalist Ekonomi, a "Üretmencik Cenneti"ni tâ temelinden yıktı durdu. Şimdi gerek Antika, gere Modern Sermayeye "Aracı" demekle ne değiştirilebilir? Sayın Ecevit, kimi keskin "Sosyalist"lerimizin de özendikleri "Aracı" deyiminin patentine sahip çıkıyor:

"Çünkü siyaset dilinde, Aracı termini biz getirdik" (a. y.) diyor.

Bizimkilerin "İşbirlikçi" lâflarına pek benziyen o term, ne yazık ki, yalın kafaları biraz daha bayağılaştırmıya itelemekten başka, hiç mi hiç bir şeycikleri beceremiyor. Adıyla sanıyla Finans-Kapital ve Tefeci-Bezîrgân domuzuna örgütlenişi önünde: Üretmencik örgütlenmesi, file karşı karasineğin vızılısından öteye geçemez ve geçemiyor.

Esnaf: Çelişkiler Kumkuması

Pek Sevimli ve Sayın Ecevit'in "Sosyalist" alanlarında işi mi ne? B. Ecevit, Türkiye'de 4 milyon kadar saydığı sanat üretmenciklerinin sosyal ülküsüne tutkun bir politikacıdır. Olumlukökleri en az 500 yıl önce kurutulmuş Ahî'lerden beri, sanat üretmenciklerimiz yeniden Bâbil artığı antika bataklığına gömülüp gitmiştir. Sırf o Bâbil artıklarını bataktan kurtarıp çabaları, Ütopi de olsa, saygıya değebilir.

Bir ucu kasaba Manüfaktür'cülerini ile Finans-Kapital

kapıkulluluğuna zincirlerle bağlanan, öbür ucu topraksız köylünün yoksulluğu altına varan o binbir işkence basamaklı **"Esnaf ve Sanatkârlar"** kalabalığımızı ne **küçümseme** ve ne de **büyümseme** aklımızdan geçmemelidir. Resmî İstatistikler onları 4 milyon değil, o rakamın 10 da biri (400 bin) kadar anca buluyor. Bu toptan mahkûm ve yürekten **yangın** dertli insanların, bağırınca, - hele bağırtılınca, - vâveylâları gökleri doldurabilir. Onlar, en **ezik** ve **suspus** günlerinde bile, bile, bütün **"Millî iniltilerimize"** en **yaygın** ve **ayaklandıcı** sızıltılar fışkırtırlar. Bunu hiç unutamayız.

Bununla birlikte, hepsinin **"abası altında bir er"** ne söz, bir **"yularsız arslan!"** yatan esnaf ve sanatkârlarımızın: **kişi** olarak çokluk görünen **kalabalıkları** da, ajitasyon veya dilsiz dedikodu olarak pek etken sanılan **ağızkalabalıkları** da, çifte ve çelişkili karakterlerin harman yeri olur.

Dünya ölçüsünde esnaf sanatkârlar: Finans-Kapitalin, Türkiye'de ise ayrıca Tefeci-Bezirgân Sermayenin de, günah çıkartma tekeliğini yapan bir şamar oğlanıdır. Pahalılığı önlemek şöyle dursun, arttırmak için kullanılan, ama kimsenin kendisini kullanamayacağını, **"tam bağımsız Türkiye"** olduğunu bol bol haykıran bir zavallılıktır.

Esnaf: İntihar Kompleksli Dağınıklık

Bin esnafın bir aydayapamayacağı üretimi bir günde çıkarıp piyasaya atan büyük sanayî önünde, maddece ve mâneviyatça: Yeldeğirmenlerine saldıran Donkişot'tan daha acıklı ve gülünç duruma düşer. Bu **aşağılık duygusu** yaratmış durumdan kendi başına kurtulamayacağını sezdikçe, öbür uca kaçır. Öyle bir **aşağılık kompleksine** kapılır ki, Bâbil çağından örselene çürüye turşuküpüne dönmüş karanlık **dükkâncılığından** ve hele **kafacılığından** daha haklı ve güçlü hiç bir şeyin yeryüzüne gökten inemeyeceğini ölesiye savunur.

Böyle bir sosyal kalabalığın ağızkalabalığı ile **"evrene düzen"** vermiye kalkmak, yahut hiç değilse **pahalılığı** kaldırmayı ummak ölü gözünden yaş beklemekten daha üzüntülü bir kuruntu olur. Türkiye'nin **Tefeci-Bezirgân** kanburu üstüne **Finans-Kapital** kanburu oturtulmuş **"bozuk düzen"**ini düzeltmek **"esnaf ve sanatkârlar"**ın hiç bir zaman

ciddiye almayacakları, ancak vurgun kırıntıcılarıyla iktidara av edilecekleri örgütlerinden beklemek: Bâbil Kulesi üzerine Fıravunların Mezar-Ehramını oturtmaya çalışmak olur.

Çünkü esnafın kendisi "**mühtac'ı himmet bir dede**"ciktir. "**Virân olası hânede evlâd'ü iyâl**": Esnafın boynuna asılmış altı batmanlık lâledir. İlk fırsatta, Hacıağanın bir kuru "**Aferin!**"ini kazanmak için, büyük beyefendilerin bir yaş çıkar oltasına solungaçlarından takılıp havada sallanmak için, göstermedik sâde suya heyecan ve kaypaklık bırakmaz. Neler "**icat**" etmez ki?

Ortanın Solu:Esnaflığa Bayılmamalı - Sosyalizme Ayrılmalı

CHP belki sol yoldan bir esnaf öncüsü olabilir. Eski günlerin "**Büyük Efendi**"leri CHP'liyidiler. CHP uzun yıllar biricik "**Devlet Partisi**" oldu. O zaman "**tas elinde, koz elinde**" bulunduğu için bütün küçükburjuvalara tam ekmek kapıları değilse bile, şölen ve tören sofralarından kimi dış kovuğunu dolduracak kırıntılar sunabilmişti. Hâlâ o kırıntılarla köşede bucakta CHP gönüllülüğü yapan sayıca pek çok küçükburjuva vardır.

Yalnız, bugün devlet ve devlet kapısı **Finans-Kapitalin** tekelindedir. **Şehir** küçükburjuvalarını "**Devletçiliğimiz**" kanallarından sürüyle Finans-Kapital partileri her zaman kendi zafer arabalarına zincirliyebilirler. Buna karşı CHP'nin "**Halk dalkavukluğu**" etmesi yetmez. **Bir ân önce Devlet'i** ele geçirmesi gerekir. Şehir küçükburjuvaları ancak o zaman, kuvvet gördüğü yere eğilme içgüdüleriyle, CHP'den yana olabilirler.

Köy Üretmenciklerine gelince... Onlar Nemrutlar ve Firâvunlar çağındanberi, 500 küsur "**Kasaba**"mızda örümcek yuvalarını kurmuş **Tefeci-Bezirgân** ağlarıyla kısıkvırak bağlı, gericiliğin maddî mânevî tutsağı durumundadır. Büyük ve dehşetli yoksulluktan patlama kertesinde ezik duran köylü yığınlarımızı kazanmak ancak ve yalnız gelenekcil Tefeci-Bezirgân ağlarını (1300 yıllarında Osmanlı atalarımızın yaptıkları kadar olsun) bir vuruşta yokedebilmekle olağanlaşabilir.

Demek CHP'nin başarı şansı:

1 — Aşağıda **Toprağı**;

2 — Yukarıda **Devleti**.

Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân Hacıağalar tehakkümünden kurtarmakta yatıyor. Bu kurtariş, **İkinci Kuvayimilliyecilik**

hamlesi ister. **CHP'nin başında Birinci Kuvayimilliyeciliğin** sayılı ve saygılı liderlerinden en realist olanı var. Ona uzun ömürler dilemek yetmez. Doğa kanunlarının kimse önüne geçemez. O lider sağken, **CHP: Devleti ve Toprağı, Antika ve Modern Tekelci Sermaye derebeğiliğinin pençesinden ve tınağından kurtarabilir mi?**

O zaman **"Ortanın Solu"** veya **"Sosyal Demokrat Gençlik"** girişimleri ciddiye alınabilir. **Şehir ve Köy Küçükburjuva** yığınları ilk kez rahat bir nefes alarak gözlerini açabilir. Türkiye'nin büyük devrimci **İşçi Sınıfı**, o gerçekten demokratik Kurtuluş Savaşına bütün yaratıcı gücü ile dayanak olur. Bütün Türkiye **Devrimci Güçleri**, Birinci Kuvayimilliyecilik liderini, yeniden çizmelerini çekmiş olarak, başa geçmiş görmenin güvencini duyar. **"Anarşi"** durur. Bizantizmler tavsar.

Yoksa, Türkçe kadar Atasözü bol dil pek azdır: **"Atı alan Üsküdar'ı geçer."** Hayat, hepimizden güçlüdür. Bakarsınız **"Gün doğmadan meşîme'i şeb'den neler doğar."** Yâni: geceler her zaman gebedir. Ve **"Son pişmanlık fayda vermez."**

Üretmenciklerin (çalışkan köylü ve esnafların) biricik uyanık fedai dostu nasıl **İşçi Sınıfı** ise, Ortanın Solunun da biricik içten feragatli dostu **Sosyalizmdir**. Çünkü, ne **İşçi Sınıfı**, ne proletarya ülküsü **Sosyalizm**: ne kimseyi aldatmakta, ne külâh kapmakta hiçbir sosyal problem çözümünü göremez.

Çocuk, doğacaktır değil, doğuyor. Yazıktır halk anacığa boş yere kıvrandırıcı sancılar çektirip durmak.

B. ECEVİT, PAŞAYI GAZABA GETİRDİ

Ecevit Havlu Atıyor

6 Nisan 1971

Uzun yıllar CHP teşkilatında ortanın solu sloganına sahip çıkan, bunu tabana yaymaya çalışan hatta bir ölçüde tabana bir canlılık getiren Ecevit, Erim kabinesine CHP'nin katılmasına engel olamayınca istifa etmiş, bir başka deyimle paşa tarafından harcanıvermiştir.

Şimdiye dek bir burjuva partisinde çeşitli derecedeki sağ unsurlarla, bir sol kanat arasında denge kurmaya çalışan İsmet Paşa'nın dümen suyundan giden, o denge politikası içinde sağa daima taviz vererek tutarsız bir çizgi izliyen ve ilerici küçük burjuvazinin gözünde yıpranan Ecevit en sonunda sağ'a yenik düşmüştür.

Bir yanıyla baktığımız da, Ecevit'in kendi inandığı görüşler adına istifa etmesi dürst ve cesur gibi görünmesine rağmen öte yandan, Ecevit en kritik dönemde cepheyi bırakmıştır. Parti içi mücadelenin asıl yoğunlaşacağı bir dönemin başlangıcında yönetimden çekilmiştir. CHP gibi yillanmış kurt burjuva politikacılarının cirit attığı bir partide geleceğe dönük olarak "yıpranmama" hesapları yapmak pek geçerli değildir. İ. Paşa, Ecevit'e "seni ortada bırakırım" demiştir ve bırakmıştır. Bundan sonra, Ecevit ekibinin sağındaki unsurlar yoğun faaliyete geçecek ve partiyi büsbütün sağa çekmek isteyeceklerdir.

CHP İÇİNDE SOSYAL DEMOKRASİ MÜCADELESİ DEVAM ETMELİDİR:

Ecevit gerçekten de sosyal demokrasinin samimi bir savunucusu ise, "şefinden" asla çekinmeden parti içinde radikal bir sosyal demokrat hareketi örgütlemeliydi. Hatta son parti meclisi'nde Ecevitçiler külliye iktidardaydı. Ecevit geçmişte imkânları yeterince kullanamamıştır.

Ecevit bir an olsun rehavete kapılmasızın mücadelesini

sürdürmeli, kendi çıkmazını yeni baştan gözden geçirmeli; geçmişteki tutucu ve tutarsız çizgisinin kurbanı olduğunu anlayarak, samimi bir sosyal demokrat çizginin örgütleyicisi olmalıdır.

Biz istifa eden Ecevit'in parti içindeki olanaklarının hayli kısıtlandığını sanıyoruz kendisi de mütereddit bir kimse olduğundan davayı büyük ölçüde kaybetmiş gözükmektedir. Ayrıca son grup toplantısındaki çıkışıyla İ. İ. Paşa'nın bütün gazabını üzerine çekmiştir.

BİR MİKRO ÖRNEK:

İşçi sınıfı devrimcilerinin bu olaydan alacakları ders şudur: Sosyal determinizm kanunlarına icra etmektedir. Burjuvazi ile proletaryanın keskinleşen sınıf mücadelesi arasında sıkışıp kalan ve küçük burjuvazi ile burjuvaziyi bir arada bünyesinde taşıyan bir parti, gelişen sınıf mücadelesi karşısında bölünmeye mahkûm olmuştur. CHP yakın geçmişteki kanumunu ve niteliğini koruyabilecek midir? Bunu önümüzdeki dönümde göreceğiz. CHP, ya burjuvaziden tamamen koparak küçük burjuvazinin partisi haline gelerek ve samimi bir sosyal demokrat çizgiyi temsil edebilir (bu durumda burjuva unsurların ve İ. İ. Paşa'nın tasfiyesi gerekir), ya da içindeki küçük burjuva reformistlerini dışarıda bırakıp mütecanis bir burjuva partisi örneğin, bir liberal parti haline dönüşebilir. Modern sınıfların mücadelesi arasında küçük burjuvazi ayakta duramayıp, parçalanırken ve bölük bülük safını belli ederken, hem burjuvaziyi, hem de bir kısım şehir-köy küçük burjuvazisini temsil etme iddiasındaki bir politik örgütün o haliyle yaşaması ne demektir? Ütopyadır.

Alınacak başka bir ders, bir avuç küçük burjuva yönetici bir burjuva partisine kolay kolay sahip çıkamıyorlar. Çeşitli kaypak ve uzun vadeli hesaplar günün birinde iflâs ediyor, tavizkâr tutumlar çok sert cezalandırılıyor. Eğer Ecevit'in çizgisi tutarlı bir küçük burjuva ilericiliği olsaydı, her şeyden önce emperyalizme karşı çıkmakta ve anti-emperyalist bilinci CHP sempatizanlarına yaymakta gecikmemesi gerekirdi.

EMPERYALİZME YARANMA SEVDASINDAKİ PAŞA GAZABA GELDİ:

Ecevit, geçtiğimiz Cumartesi günü yapılan CHP grup toplantısında daha sert bir çıkış yaparak, Nihat Erim kabinesinin, NATO ve Ortak pazarın, özellikle dış egemen güçlerin hizmetinde olduğunu söylemiştir. Genel sekreterliği zamanında emperyalizme karşı çıkmayan, kısmen iç sömürü edebiyatı yapan Ecevit, sekreterlik tavizciliği ortadan kalktıktan sonra daha gerçekçi konuşmaya başlamıştır.

Yıllardır parti içinde sağ kanada taviz veren Ecevit geçmişteki tutumuyla hem işçi sınıfı sosyalistlerinin, hem de küçük burjuva ilericilerinin güvenini sarsmıştır. Partisine aşırı bağlı vatandaşlar dışında, Ecevit halk kitleleri tarafından da tutulmamaktadır. 1963'de işçi kanununu çıkardığı için bir zamanları işçiler tarafından sevilen Ecevit şimdi işçilerin geniş desteğinden de yoksundur... Parti içinde sağ kanadın ve kaşarlanmış politikacıların çevireceği dolaplara dayanabileceği de hayli şüphelidir. Ayrıca Ecevit son konuşmasında bile içinde bir sürü gerici parti olan parlamentoyu savunmaktadır.

Bununla birlikte Ecevit için her şey bitmiş değildir. CHP içindeki samimi sosyal demokrat hareketi örgütlemek için ustalıklı olarak ama asla taviz vermeden çalışırsa, işçi sınıfı sosyalistleri ile minima program ve demokratik güçbirliği görüşleri üzerinde düşünürse dürüst bir anti-emperyalist çizgi izlerse, önemli sayılacak bir hareketin temsilcisi olur ve ileride politik kadrosu ve dayandığı tabanı ile birlikte, öncü Proletarya'nın müttefiği ve cephe arkadaşı olarak gerçek demokrasiyi geliştirmeye yardımcı olur.

SUÇLU: AYAĞA KALK!

16 Mart 1971

Türkiye'nin iki büyük Başkenti: **İstanbul** ve **Ankara'dan**, en ücra ve en ucdaki **Kırıkhan'a**, **İslâhiyye'**ye dek her yerinde kan dökülüyor. Kan dökenler: **FinansKapital** parababalarının yönettikleri antika taşra **Tefeci-Bezirgân** vurguncularıdır. Kanı dökülenler: Türkiye'de insancıl yaşantı özleyen ilericiler, devrimci gençlerdir.

PADİŞAHLIKTAN PAŞALIĞA

Neden? Bunu halk yığınlarımızın öğrenmemeleri için sömürgeci **üst sınıflar** ve onların bezirgân politikacıları ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar. Üst sınıflar bir avuç soyguncudurlar. Ama, Türkiye'nin en muazzam ekonomi gücü olan kapitali (Sermayeyi) ve devleti tekellerinde tutuyorlar. Onun için, yenilmez bir güçmüş gibi görünerek, herkese gözdağı veriyorlar.

Bu açık seçik oyunda en çok aldatılanlar: "**cahilhalk**" değil, ne yazık ki "**okur-yazar**" geçinen kapıkullarıdır. Bu **kapıkul-larının** en gözde başı İ. İ. Paşa oluyor. Paşa 40 yıldır, kimi **iktidarda**, kimi **muhalefette** kaldı. Ama, korkunç **devlet kapitalizminin** ve **devlet kapıkulluğunun** vazgeçilmez başı idi. Onun için Türkiye politikasını kimi açıkça, kimi el altından olmak üzere, her zaman "**paşa**", yahut "**paşalar**" götüttü.

"**Paşalık**" Türkiye'de bir kanunla Mustafa Kemal'in sağlığında **yasak** edildi. O **antika** deyimini yerine her **modern** ülkede kullanılan **general** geçirildi. Ama, toplum gerçekliği antikalıktan kurtulmadıkça, onun yaşayan kurumlarına başka **ad vermek** yeter miydi? Yetmedi. "**Paşa**" her zaman antika **paşa** kaldı. Ve halk ta, ortalıkta değişen temelli hiç bir şey göremediği için, tepedeki kapıkullarına "**paşam**" demekten geri kalmadı.

Antika paşalık ne anlama gelir, biliyoruz. "**Paşa**" sözcüğünün öztürkçe kökü "**beşe**"den gelir. "**Beşe**" bir babahan'ın "**büyük oğlu**" demektir. Osmanlıda ilk padişahların büyük oğullarına **paşa** denildi. "Padişah" adlı babahan ölünce, onun yerine paşa oğlu geçmiyecek miydi? O mekanizma ile Türkiye'de padişahlık kalktı, onun yerine hiç sessiz, sedasızca ve kimsenin yadırgamasına yer kalmaksızın **paşalık** geçiverdi. Antika **Tefeci-Bezirgân** ekonomi ve sosyal sınıf, Türkiye'nin beşyüz kasa-basından beşyüzünde iktidarı elinde tuttukça bunun başka türlü olması olur muydu?

"DEVLETLU" PAŞA HAZRETLERİ

İşte İ. İ. Paşa; O antika toplum yapımızın modern devletçilik biçiminde karar kılmış yapısının en "sarsılmaz" kalıntısıdır. O kalıntıya göre "**devlet**" başlı başına bir varlıktır. Nereden geldiği bilinmez. Ama, gelmiş. Vardır. Öyleyse toplumun üstünde, sosyal sınıfların üstünde bir varlıktır. "**Ülke bütünlüğü**" ne ile sağlanır? "**Devletle**" o öyleyse, dün "**saltanatın**", bugün "**milletin**" var olması, **devletin** var olması demektir. Devlet elden gitti mi, ne "**millet**" kalır, ne **vatan**.

Bütün "**paşalarımızın**" ve paşarikolarımızın ağızlarına bakın. Başlarının içlerine girin. Ruhlarının en lıq derinliklerine inin. Yalnız ve ancak o antika felsefeyi bulacaksınız. Bu "felsefe"lerinde çok "**samimi**" dirler. Yeni deyimle, çok "**içtenlikli**"dirler. Padişah gitmiş **paşa** kalmıştır. Padişah nasıl devlet kubbesinin köşe taşı idiye, paşa da tıpkı öyle yalnız **devlet'i** düşünür. O bir "**devletlû**" "**Devlet kuşu**"dur. Devletin tepesine tünür. Ve sırf, başka hiç bir şeye bakmaksızın **devlet için** öter.

Bu felsefelerinde paşacıklarımızla tartışabilir misiniz? Hayır. Öyle bir şey, koyu müslüman için (Allahın var olup olmadığını tartışmak kadar onulmaz bir "**küfür**" olur devletin tartışılması.) Bu felsefelerinde paşacıklarımız "**popüler**"dirlerde: Yani en geniş halk yığınları içinde dahi en yaygın felsefe bu **devlet** dokunulmazlığı ve tartışılmazlığı pusuya girmiştir.

"DEVLETLU" FELSEFESİNİN KÖKÜ

Bu felsefenin **sosyal** kökü nereden geliyor? Tâ, 600 yıl önce kurulmuş Osmanlı Devletinin ekonomik ve sosyal yapısından. **Devlet** bir uzun süre Osmanlı **dirlik** düzeninde bayağı "**sınıflar üstü**" çalımı ile padişah'ın kişiliğinde "**zât**"laşmamış mıydı? Paşacıklarımıza göre 60 yıldanberi Türkiye toplumunda değişen hiç bir şey olmamıştır ve olamaz. **Saltanat** gitmiş, **cumhuriyet** gelmiş. **Padişah** gitmiş, **paşa** gelmiş. Bu da mı fark?

Padişahlığın, şunun şurası 50 yıldır ancak "**kalkındırılabilmiş**" olduğu gözönüne getirilsin 50 yıldan beri ise, **Paşalığın**, kanun yasaklarına aldınılmaksızın, iyice "**oturtulabilmiş**" bulunduğu unutulmasın. **Devlet** anlamında hangi değişikliği kapıkuluna anlatabilirsiniz?

İlk Osmanlı (**ilb-gazi-şövalye**)lerinin **kan** örgütü yerine geçirdikleri ilk **dirlik düzeni** toprak ekonomisi üzerindeki **devlet**, çoktan: 3-4 yüz yıldır yıkılmış. Yerine **Tefeci-Bezirgân** sınıfın **tehakküm** ettiği **kesim düzeni** adlı toprak ekonomisi üzerindeki **devlet** geçmiş. Sonra ilkin **levan** (komprador) kapitalizme dayanan ecnebi Finans-Kapital, sonra **Tefeci-Bezirgân** sınıfa dayanan yerli Finans-Kapital tehakkümü **devleti** kısıkırak **tekeline** bağlamış...

KİM OKUR? KİM DİNLER

Biz bu basit olmasa da apaçık olayı, daha üniversite ülemâmızın en az beyin zarları kalınlaşmamış sosyal bilginlerine, hatta keskin "**bilimcil sosyalist**"lerine anlatamıyoruz. **Paşacıklarımızı**, **antika** devlet felsefelerinde nasıl kınarız? Üstelik "**paşaların paşası**" sayın İ. İ., kırk yıl "**devleti**" "**avucu içinde**" tuttuğunu sanmış, en deneyli, en ulu "**devlet adamı**". Türkiye'nin **Finans-Kapital** sömürgeliğinden "**bağımsız**" ve "**gerçekten hür** (özgür) olması için, aç, işsiz kıvranan, kanayan Türkiye gençliğini mi dinler?

Devlet: "**Şunun bunun elinde bâzıyce** (oyuncak) **olamaz**" demişti Ankara İstiklâl Mahkemesi Başkanı ünlü "**Kelâli**" Bey (Afyon), 45 yıl önce. O zamanın muzaffer cephe komutanı

başvekilpaşası, 45 yıl sonra değişecek değil. Kim bu ateşli gençlik? Antika haciağalığın taşrada boğduğu, modern Finans-Kapitalin başkentlerde bin bir provokasyonla kana boyadığı gençlik: Alt yanı bir avuç çoluk çocuk! Bunlar sakro-sent devlet hazretlerine kafa tutacaklar ha?

ZORLA İNTİHAR

Onun için, bütün gizli oyunları avucunun içi gibi okuması olağan bulunan İ. İ. Paşa, başından değilse bile, yaşından beklenmiyecek yeğniklikte bir uçarı öfke ile, tam alı al, moru mor, haykıyor:

"Üç çocuk devletle pazarlık edecek?... Çıkarım sokağa, halkı emniyet kuvvetlerine yardıma çağırırım."

Milletçe trajedimizin yayı bu tür düşünce ve davranışların perdesi ardında gizleniyor. Ve ne yazık ki, anlı şanlı "paşalarımız", o belki çok "iyi dilekli" (kendi sanılarıyla: "Sağduyulu") düşünceleriyle, bütün kartları karıştırıyorlar. Düşünceden çok davranış durumunda bulundukları için ise, herşeyden önce son kertede titiz oldukları kişiliklerini yıprandıyorlar.

Yalnız o kadarla kalsalar, pek bir şey denemez. Herkes kendi yanlışının sorumluluğuna katlanır. En gözde ülküleri sayılan vatan-millet-sakarya tutumları gibi, gerçekten ülke, halk, genç kuşaklar ölçüsünde inanılmaz aykırılıklara kapı açıyorlar. Alalım, "paşaların paşa"sının hızlı "çıkarım sokağa" deyimini. Olmıyacak, şey ya. Çıktı, bilelim. Türkiye insanları antika "reâya" (Osmanlı güdülenleri) değil. En azgın Finans-Kapital giyotini ile her gün kanlı sınıf çelişkilerine bölünmüş.

Bu ortamda Paşa, ya "yuha!"lanır, yahut "tekbir!"lerle karşılanır. İki sonuçta bunalıma çözüm getirir mi? Olası değil.

"DERVİŞ VAHDETİ" LİK ÇIKMAZ SOKAĞI

Paşa'nın "çıkarım sokağa" çılgılığı sosyal ve politik açıdan ne demektir? Bilinçsiz kara kalabalığı kuru lâfla: Devrimci gençliğe karşı kışkırtacak... "Buna hâcet var mı?" sorusu bir yana dursun. Çünkü bütün Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân ağaları

ve çeteleri her günün 24 saatinde yalnız bunu yapıyor. Gene de, zavaflı işsizlerden yazdığı aylıklı askerlerini, arkalarına sivil-resmi, gizli - açık binlerce polis ve tabur tabur jandarma dayanakları komadıkça şuradan şuraya yürütemiyor.

"Paşa" kendisinde ayrı bir "**kuvve-i kutsiyye**" mi buluyor? Olağandır. Ancak "**alaylıları mekteplilere karşı**" kışkırtmak, 1909 yılında tutmadı. Başka. 1909 yılı o görev "**Volkan**"cı Entelicens Servis casusu **Derviş Vahdeti**'nin "**kuvve-i kutsiyye**"sine düşmüştü. Hepsini bir yana bırakalım. Gericiliğin, 1971 yılı devrimci güçlerine er geç yenilmeye tarihçe mahkûm bulunduğunu unutalım. Paşalar ne duruma düşerler?

62 yıl önce **31 Mart Vakası** günü, şimdiki yüksek öğrenimli asker-sivil gençlerimizden çok daha körpe yaşta bulunan adsız "**İsmet Bey**", bir devrimci küçük subaydı. Çağının birlikçi ve ilerici (ittihat ve terakkici) akımına katıldığı için bir **kurtuluş savaşı kahramanı** ve en sonunda "**kuvve-i kutsiyye**"li paşaların paşası olduğunu hangi silâhlı - silâhsız gence tümünden unutturabilir? Elbet kendisi de, içinin içinde, beyin yaşlılığı yüzünden seksenini geçkin İ. İ. Paşanın belleğini yitirdiğine inanamaz.

31 MART AZGİNLİĞİ

Daha geçenlerde, kendisi: "**Her gün bir 31 Mart yaşıyoruz**" diye kocunmuştu. Her halde sevinememişti 31 Mart Vaka'ları önünde. Çünkü biliyor. 31 Mart Vaka'sından on yıl sonra **Kuvvayı Milliye** ayaklanması patladı. Dört yıl sonra 31 Mart'ların temel dayanağı **padişahlık** (saltanat ve hilâfet) resmen yok oldu. 31 Mart Vaka'ları öylesine tekinsizdirler.

Ama, **modern Finans-Kapital derebeyiliği** kuşku yok, **antika** Tefeci-Bezirgân derebeyiliğinden daha az **sınıf körlüğü** illetine tutulmuş olamaz. Paşacıklarımız hiç değilse o kadcarcığını görmez, bilmezler mi? Amerikan U.S. üssü yapılmış Türkiye'de yirmi bin Amerikalı ve kırk bin yerli CIA ajanı, **Derviş Vahdeti**'lerin rolünü, kimseciğe sıra bırakmaksızın epey başarı ile oynuyorlar. Camilere atılan

bombaların hangi "**Volkan**"dan fişkırdığını, kimse bilmece, koca İ. İ. Paşa eliyle tutmıyacak kertede alandan çekilmiş, yahut sekseninden sonraki **ikinci çocukluk** çağına gömülmüş olmasa gerktir.

Hatay'da kışkırtılmış, kamyonlar dolusu aç ve bilinçsiz kara kalabalık nereye koşturuluyor sanılır? "**Komünizme karşı**" mı? Belki delinmiş kursaklarına bir damla dünya nimeti düşürecek (evlerin, dükkânların ve giyinikçe kişilerin) **yağma ve talan** edilmesine... Gericilik, "**emniyet kuvvetleri**" önünde (yani sayesinde) ilerici ve genç linç edilmesiyle keyfinden sarhoş olabilir. Beter olsun. Tarihte her zorbalık öyle mezarını kazmıştır. Mezar kazıcılarını böyle **kırmızı balmumu** ile çağırıp idmanlandırmıştır. "**Devam et**"sin.

İ. İ. Paşa'nın genç topçu subaylığındanberi zan zedelenmiş kulağı o "**31 Mart**" olaylarını işitmemiş görünüyor. Aynı gün ve saatte, paşaların gözleri önünde Ankara başkentinde, jandarma albayının yüreğine iniyor. Kış ortaşı gece ayazında yurtlarına sığınmış genç öğrenciler üzerine, işkenceyle alınmış ifadeye dayanır: **Bir tek ve yapayalnız biricik adliyecî kişiden**, acele alınmış hüküm-makineli tüfekler çatırdatılarak yürünüyor.

PARABABALIĞININ SUÇLULUK KOMPLEKSİ

Ve ne aranıyor? "**Suçlu**"!... Her üniversite içinde, eğer binlerce değilse, yüzlerce gizli sivil polis, MİT, CİA ve Entelicens Servis ve ilh., ve ilh... ajanları, enufak kıpırtıyı izlemezmiş gibi, ODTÜ'de aranan kimsenin orada bulunmadığını her an rapor etmemiş gibi... durup dururken, bedavaya kan dökmek için olmayan "**suçlu**" kuşatılıyor. Dört Amerikan U.S. işgalci askeri, dört gün karnı tok, sırtı pek, halı kilim üstünde yatırıldı diye: **Üç Genç Türk öldürülüyor, 300 Genç Türk yaralanıyor. 3000 Genç Türk** esir kampında namlu tehdidi altında soğuğa, yağmura bakmaksızın titretilerek siygaya çekiliyor.

"**Suçlu**" kim? İngiliz casusu **Derviş Vahdeti**'nin omuzdaşı, Alman casusu **Şih "Nursi"**'nin ruhunu hortlatan, Amerikan casusluğu CİA emrinde kumpaslar kuran Finans-Kapitalizm.. O binbir yabancı casus ortamı içinde en ufak bağımsızlığını koru-

mayan iktidar: Asker-sivil **Genç Türkler** cephesine karşı, süngü, kurşun, bomba, helikopter, uçak, tank ve **nurculukla** silâhlendirdiği bilinçsiz Mehmetçiği ölüm saça saça saldırtıyor. Bu yetmiyor. Çünkü, evdeki pazar çarşıya uymayacaktır. O da iyi biliniyor.

MANDACILIĞIN SUÇLULUK KOMPLEKSİ

İllâki, "**Paşaların Paşası**"dır. Al'i Osmandölündengelmiş Şahlar Pâdişahı "**Essultan İbn'issultan**" pertavını atarak: "**Al Allah delini - zapteyle kulunu**" yordamıyla: "**çıkarım sokağa ha-**" diyebiliyor.

Çık be Paşacık!...

Çünkü: Ama, **yakışmıyor**. Herşeyden önce. "**Geçti o Bor'un Pazarı**" gençlik sosyalizme uyandı.

Ve **Sivas Kongresi'nde**, Türkiye'yi "**Amerikan Mandası**" yapmak isteyenlere karşı dövüşen "**Paşa**" anıtkabirde henüz yaşıyor. Sivas Kongresi'nde bulunmamış olmak, "**Amerikan Mandası**"na karşı insana bağdaşıklık sağlamaz. Ve "**sokak**"ta, Türkiye'yi "**manda**" gören Amerika U.S. elçisinde alkışlanmak içaçıcı (yahut moda edilen sözcükle: "**huzur**" verici) olur mu? Olmaz. Olamaz.

Bunalım mı? Ne sandın. Ama, "**politika**" kiremitliğinde **yanmış** gençliğe, su yerine **provokasyon** petrolu sikan etfaiyecilikle, toplum temelindeki **bunalım** yangını söndürülemez: Daha çok alevlendirilir. Bunalım: Parababalarının, geniş yaratıcı **üretim** yerine, insafsız vurgun yapmalarından; **işsiz** bırakılmış işçi-köylü-aydın çalışanlarının **pahalılık** cehen-nemine itilmelerinden ileri geliyor.

Devlet mi? Devleti, parababalarının dışticaret, döviz, vergi **kaçakçılığına** teslim etmek kurtarmaz. Devleti alfranga "**de-valüasyon**" adlı para haydutluğuna, **borçlar** gangsterliğine yataklık edenlerin işkence masası gibi kullanırmak nasıl yıkmaz?

PARTİ SORUNU ÜZERİNE

VATAN PARTİSİ GENEL BAŞKANI DR. HİKMET KIVILCIMLI İLE KONUŞMA

20 Haziran 1967

1. SORU.— *Vatan Partisi'nin yeniden faaliyete geçeceği söyleniyor. Doğru mudur?*

1. KARŞILIK.— Vatan Partisi hiç bir zaman "faaliyetsiz" kalmamıştır.

2. SORU.— *Vatan Partisi'nin hukukî durumu nedir?*

2. KARŞILIK.— Vatan Partisi 1954 yılı faaliyete resmen geçti. 1957 seçimlerine katılınca, üyelerinden yalnız 40 kişi kadarı hakkında, önce: "DİNİ SİYASETE ALET ETMEK", sonra: "KOMÜNİZLİK" isnatları ile, Amerikan Dış Bakanı Dullas'ın tam Türkiye'ye ayak bastığı gün, gazete baş sayfalarında ağza alınmayacak iri başlıklar ve Resimlerle, sansasyonel bir dâvâ açıldı. İstanbul 2 nci Ağırceza mahkemesi 2/3/1961 gün ve 961/48 sayılı hükmüyle bütün VP üyelerini beraet ettirdi. Beraet, Temyiz 1 inci Ceza dairesinin 7/10/1961 gün ve 2308/2709 sayılı ilâmı ile tasdik edilerek KAZİYYEİ MAHKEME oldu.

"İstanbul Emniyet Müdürlüğü 1/B şubesinin 30/12/1957 günlü, 41720 sayılı YAZISI ve İstanbul C. Savcılığı BASIN BÜROSUNUN 957/2245 sayılı TALEBİ üzerine; Cemiyetler kanunu 1.9.33 üncü maddelerine teyfikan VP sinin MU-VAKKATEN faaliyetten menine ve eşya ve emyalinin muhafaza altına alınmasına 1 inci SULH CEZA mahkemesinde verilen KARAR'ın, isnad edilen suçtan BERAET hükmünün kesinleşmiş bulunmasına binaen KALDIRILMASI, İstanbul 2. inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde İTTİFAKLA karar verildi."

Bu karar 18/6/1966 günü "ASLINA UYGUN OLDUĞU TASDİK EDİLEREK" Vatan Partisi Genel Başkanlığı'na, 11/7/1966 günü tebliğ edildi.

3. SORU.— *Türkiye ve Dünya gerçekleri önünd., VP ne şekilde yararlı olabilir?*

3. KARŞILIK.— Bugün herkesin ağızında dolaşan: "İKİNCİ KUVAYİMİLLİYE" seferberliğine, DEMİR ÇARIK, DEMİR ASÂ yürüme ülküsünü, kürsülerden hayata indirerek, işçi, köylü ve aydınlarımıza dürüstçe benimsetmek.

"Bu mübarek iktisadi ve sosyal kuvayı milliye seferberliğimizin güdücü RUHUNU, - başta işçi sınıfımız gelmek üzere, - câhil, âlim, köylü, şehirli, bütün değer yaratan, iyi niyetli vatandaşların, tamamıyla AŞAĞIDAN GELME ve tamamile SERBEST (TEŞEBBÜS + TEŞKİLAT + KONTROL)larında bulmak, ve bu emelle, bütün organlarda BİLFİL MÜSTAHSİLLERİ çoğunlukla görmek, yarımız olan KADINI ön safta bulmak, GENÇLİĞE sonsuz inanmak" (Vatan Partisi Anafütüğü, madde 2/D)

Şekliyle.

4. SORU.— *Vatan Partisi'nin yurdumuzdaki siyasi partiler, özellikle TİP önünde tutumu ne olabilir?*

4. KARŞILIK.— Vatan Partisi'nin 1954 yılı partice onaylanan "GEREKÇE"sinde aynen şöyle yazılıdır:

"İşverenler kanadıyla Türkiye'yi ilerletmek isteyen Partilerin, memleketi sahiden ilerletmek gayelerinde samimi olmalarından başka bir şey istemiyoruz.

Ancak, Vatan Partisi o kanadın Türkiye'yi cennete çevireceğine inanmıyor. Bu kanaat kuru iddia değildir. Ve ilh..." (KUVAYI MİLLİYECİLİĞİMİZ, s. 7)

5. SORU.— *TİP te burjuva kanadından mıdır?*

5. KARŞILIK.— Küçük burjuva.

6. SORU.— *Vatan Partisinin SOSYALİZM anlayışı nedir?*

6. KARŞILIK.— Bilimsel sosyalizm DOGMATİZM (NASSI KAATT'cılık) değildir. Batıda Sosyalizm adı verilen şey Türkiye'de İKİNCİ KUVAYİMİLLİYECİLİKTİR.

7. SORU.— *TİP varken, ve bu parti bugünsolu temsil ederken, yeni bir parti kurmak. "Solu bölmek" olmaz mı?*

7. KARŞILIK.— Şöyle sorsaydınız: "**Vatan Partisi varken, solu temsil edecek yeni bir parti kurmak solu bölmek için değil miydi.?**" daha doğru olurdu. Çünkü, hattâ bir "**Komünist Partisi**" kurulacağını, VP aleyhine gizli tahkikat yapılırken öğrenmiştik. VP ise, yeni bir Parti değildir. Türkiye'nin en eski resmi biricik doktrin partisidir. "**Sol**"un parti ağızlarında değil, halkın gönlünde temsil edilmesi önemlidir.

8. SORU.— *Bazı kimseler, 1957 yılında Vatan Partisi denemesini yersiz ve zamansız buluyorlar. Ve bu davranışın Sol hareketi geliştirmeyip, ona hatta darbe indirdiğinizi söylüyorlar. Sizin kanaatiniz nedir?*

8. KARŞILIK.— Vatan Partisi "**ZAMANSIZ**" değil: 29/10/1954 günü "**YERSİZ**" değil: Aziz Türkiye toprağında, "**DENE-ME**" değil, davranış ve düşünce **DOKTRİNİ** koymuştur. Şimdi çeşitleri hiç te azınlık olmıyan "**BÂZİ KİMSELER**" o doktrinden erkekliğini gidermiye çalışarak, - **KAÇAKÇILIK** ediyorlar.

1957'yi nereden çıkarmışlar? 1954 "**Cemiyetler kanunun**"un içinde parti kurmanın **ZAMANI** ve **YERİ** için finans-kapital gizli servislerinden **İZİN** almak maddesi yoktu.

Demek, DP'nin Amerika'dan para kopartma şantajı ve Dul-las'ın Ankara'ya gelişi değil de, sol hareketin kendisi kendisine "**DARBE İNDİRMİŞ!**" Bu yakışıklı "**TEORİ**"nin patentini CIA'dan "**Bazı kimselerin**" hangi "**YER** ve **ZAMAN**" da aldıklarını bizden sormayınız.

9. SORU.— *Yanılmıyorsam, önce VP 'sini kurmak istediniz. Sonra, bilmiyorum neden, TİP'e girmek için müracaat ettiniz. Tezat teşkil eden bu davranışların sebebini açıklar mısınız?*

9. KARŞILIK.— Sebebi tek sözle "**NÖTRALİZE**" olmamak... Tekrar edeyim: Vatan Partisi 1954'den beri kuruludur. Ayrıca kurulmaya ihtiyacı yok. Kişi olarak **TİP**'in temiz ülkücüleri tarafından nasıl ısrarla çağırıldığımı, "**Solu bölmek**" görevinden habersiz olanları uyarmaya ve haberli olanları da "**Kaçakçılık**

komplekslerinden" kurtarmaya nasıl çalıştığımı **"TEZAT"** sayıyorsanız, gerçekliğin diyalektiğine bağışlayın.

Sayın Tunçkanat'ın eline geçen mektuptaki **"Nötralize etmek"** işini üzerlerine alanlar başka kapı çalabilirler.

10. SORU.— *Malatya'daki kongreye katılmanız tartışmalara ve hatta dedikodulara sebep oldu. Sonra sizin adınıza "Kıvılcımlı grubundan" bahsedildi. Bunun hakikat derecesi nedir?*

10. KARŞILIK.— Malatya'da gizli bir kongre yapıldığından haberim yok. Oraya da kendiliğimden, ve gözlem hakkımı kullanmaktan başka hiç bir eğilimle gitmediğimi bilenlerin telâşı başka. Vatan Partisi doktrininden kaçakçılık edenleri suçüstü yakalayanlara belki **"Kıvılcımlı grubu"** denilmiş olacak... Olur böyle şeyler.

11. SORU.— *Sizi, Vatan Partisi'ni yeniden faaliyete geçirmeye iten nedenleri söyler misiniz?*

11. KARŞILIK.— Beni değil, dürüst TİP'lileri iten nedenler sayılamayacak kadar çok. Statü bakımından: TİP programının bir eklektizm Bâbil kulesi (yamalı bohça), TİP tüzüğü'nün avukat kıran bir **"Gayyâ kuyusu"** oluşu var. Davranış bakımından: Bir kaç Önder-Führer'in yukarıdan poz kesen intihar histerileri, buna tüy dikiyor.

TÜRKİYE'DE SOSYALİST KONFERANSI İÇİN

20 Ocak 1967
7 Şubat 1967

ÇAĞIRI:

Bütün Türkiye'nin gerçek halkçıları birleşiniz!

Bugün Türkiye'de bir çok "sosyalist" akımları var. Bunları sınıf ve zümreleri dışında toptan iki bölüme ayırabiliriz:

- 1- Bilimsel sosyalizm iddialı sosyalistler,
- 2 - Bilimsel sosyalizm iddiası bulunmayan sosyalistler.

Bilimsel sosyalizm iddialı sosyalistler başlıca 3 grupta toplanabilirler:

- 1 — TİP Sosyalistleri,
- 2 — YÖN Sosyalistleri,
- 3 — "ESKİ" Sosyalistler.

Bilimsel sosyalizm iddialı olmayan sosyalistler 4 üncü kategori olarak sayılamıyacak kez çok ve çeşitlidirler. Sırasıyla ilk akla gelenleri şöyle sayabiliriz:

- a) 27 Mayıs sosyalistleri,
- b) Sosyalist öğrenci klüpleri,
- c) Sosyalist kültür dernekleri,
- d) Sosyal-demokrat parti teşebbüsleri,
- e) Ortanın solları,
- f) Sosyal mukaddesatçılar ve ilh. ve ilh...

Sonuncular, kendilerinin sosyalist olduklarını açıklayamamakla birlikte, objektif durumları gereği ve samimî davrandıkları ölçüde, sosyalizmden başka çıkar yol bulamayanlardır. Milliyetçiliklerini yabancı sermayeye maske yapmak istemediler mi, konkret konularda sosyalistlerle yol arkadaşlığı etmek zorundadırlar. İlk üç kategori sosyalistler, dördüncü kategori sosyalistlerle belirli bağ kurmazlarsa, Türk milletinin

"İkinci Kurtuluş Savaşı'nda" kendi kendilerini tecrit etmiş olurlar. Çünkü, Türk milletinin 1000 kişide 999'u için, sosyalizm 4 yıldır hasreti çekilen peynir ekmek kadar önemli her günkü akar ihtiyaçtır. Yukarıda adları geçen ve geçmiyen, açık veya üstü kapalı sosyalist akımlardan hepsi, milletin 999 kişisinden bir bölümü için bilerek bilmiyerek çırpınıyor.

Türkiye'de olsa olsa en çok 1000 kişide 1 kişi gerçekten EMPERYALİZM ve KAPİTALİZM çıkarlarıyla kendi çıkarlarını paralel sayabilir. CIA ve ENTELİCENS SERVİS'lerden BARIŞ GÖNÜLLÜLERİNE ve YEHOVA-NIN ŞAHİTLERİNE dek emperyalizmin seferber ettiği bütün bilinçli ve bilinçsiz güçler, hep yukarıda sayılan 4 kategori sosyalistler arasına fit sokmakla başarı kazanıyorlar. Millet oylarının bugünkü feci dağılışı ve mihraklaşmaları dahi, yalnız emperyalizmin sinsî ve sistemli ustaca oyunları ile yönlendiriliyor. Türkiye'nin en az 40 yıllık yanılgısı ve yenilgisi, MİLLİYETÇİLİK sözcüğünün SOSYALİZM'den başka hiç bir anlama gelemeyeceğinin bir türlü kavranılmak istenilme-yişinden doğmuştur. Bu denklemi tersine çevirince, aynı so-nucu buluruz.

SOSYALİSTLERİN BİRLEŞME PRENSİPLERİ...

Yukarıki basit DOĞRU'ya, 4 kategori sosyalistin birleşmesi için, birinci basamak, ilk 3 kategorinin birleşmesiyle çıkılır. Her 3 yönden de kopacak allerjileri bile bile söyleyelim ki, pratikte hemen yapılabilecek tek şey: (TİP+YÖN+ESKİLER) adlı sosyalistlerin, kaçınılmaz küçükburjuva alışkanlıklarından **"fedâkârlık"** ederek tek HALKÇILIK CEPHESİ kurmalarıdır. Eğer bu ilk üç bilimsel sosyalist görünen kategori, birleşme değilse bile işbirliği yapma mucizesini gösterebilirlerse, genişliği hergün artan büyük dördüncü kategori sosyalistlerinin kazanılmaları hayli kolaylaşacaktır.

İlk 3 kategori sosyalistlerin ortak teorik ve pratik plâtıformları daha bugünden vardır gibi geliyor. TİP te, YÖN de, Eskiler de teorik bakımdan BİLİMSEL SOSYALİZME, pratik bakımdan İKİNCİ KUVAYI MİLLİYECİLİĞE ve

AN-TİEMPERYALİZME eğgin görünüyorlar. Hiç değilse, bu 3 kategori sosyalistler arasından kimse kalkıp ta bilimsel sosyalizme düşmanım ve emperyalizme dostum diyemiyor. Böylesine sağlam temel prensip ortaklığı ciddiye alındıktan sonra, geriye kalan her türlü geleneksel küçük kompleksler, yenilmiyecek güçlükler çıkaramaz, yahut çıkaramamalıdır.

SOSYALİSTLER KONFERANSI İÇİN ŞART

Yapılacak ilk iş TİP'çiler, YÖN'cüler ve ESKİ'ler arasında, **"Kişisel ve bencil"** sayılan (gerçekte gene sosyalkökleri bulunan) eğilimleri bir yana bırakma yiğitliğini sineye çekmek, yalnız bilimsel sosyalizm ışığında antiemperyalizm ve geriliğimiz gibi pratik meseleleri konkretçe ele almak, ilkin sosyalist arkadaş ruhu ile tartışmak, sonra o tartışmayı ve organik sonuçlama perspektivlerini dördüncü kategori sosyalistlere açmak olmalıdır. Onun için, en kısa zamanda, 1967 başlarında TÜM TÜRKİYE ölçüsünde bir SOSYALİSTLERARASI KONFERANS toplanmalıdır. Konferansa egemen olacak ruh ve madde: Kategorilerden ve bölümlerinden hiç birisinin, şimdi Bay Çetin Altan'ca yerilen, şu en az ilk üç dekadın, küçükburjuva rezaletini yanlarına uğratmamaları, ruhu ve maddesi olmalıdır:

- 1 — Kimse dalga ve hayâl geçmiyecek,
- 2 — Kimse kendini övmiyecek,
- 3 — Kimse kendisinde büyük liderlik vehmetmiyecek.

Bu üç ana davranış TİP'çe, YÖN'ce, ESKİ SOSYALİSTLER'ce içtenlikle ve açık seçik benimsenirse, Bay Çetin'in korktuğu: **"Üç kişiyle yeri göğü oynatmak"** ve **"İki karmaşık yazıyla meseleleri çözümledik sanmak"** kendiliğinden imkânsız kalacaktır. Üç dört kategori sosyalistin, ülke ölçüsünde bir araya gelmeleri **"üç kişinin üç şey konuşması"** olmaktan çıkacaktır. Her şey, derli toplu modern metodlu bir SOSYALİST KONFERANSININ kararlarına bağlanacağı için, **"İki karmaşık yazıyla meseleleri çözümleme"** hastalığımız kökünden kuruyacaktır. Bir anda, kişi sürtüşmeleri, Eski-Yeni suçlamaları, İşçi sınıfı - Antiemperyalizm çelişkileri, bugünkü boyutlarını olsun yitirecektir.

Birinci aşama olarak, (TİP - YÖN - ESKİLER) derlenişinde en büyük feragat, iyi dilek ve anlayış örneği, başta TİP'çiler

gelmek üzere YÖN'cülerden beklenecektir. Daha doğrusu TİP ve YÖN bu işi ciddiyetle ele alırsa, en güç adım atılmış sayılabilir. Yeter ki, TİP'çiler de, YÖN'cüler de, -Allah rızası için, diyelim - Bay Çetin Altan'ın öne sürdüğü: Dalgacı hayalciliği, kendini övmeyi, büyük liderlik taslamayı sonuna dek şeytan taşlarca üzerlerinden ve çevrelerinden kovalamayı bilsinler. Tabii, Eski Sosyalistler'in o üç başlı rezaletten zemzemle yıkanmadıklarını, kendilerini terleterek, hatta derilerini törpüleye, kazıya o gibi kirlerden arınmaya çalışmaları gerektiğini unutmuyoruz.

PRENSİP SAVAŞI ve SOSYALİST KARDEŞLİK

Sosyalistler arası HALKÇILIK CEPHESİ kurmak: Prensip savaşlarını durduracak değildir. Tam tersine, sosyalistler arası dağınıklık, her türlü tartışmayı prensip çığıından çıkartıp yozlaştırıyor. Küçükburjuva çevresi, kompleksler cephaneliğidir. Tartışacak prensipten yoksun kaldığı ölçüde, olmayacak sigara izmaritiyle en büyük atom pilini yaratır. Ayn elemanlardan derleşik olsa da bu pil, düşünce ve davranış eleştirisinden en verimli ve sürekli sosyalizm akımını sağlar. Namık Kemal'den beri söylenen: "**Doğrunun yıldırımı, düşüncelerin çarpışmasından doğar**" sözü, yüzyıl sonra olsun bu toprağın hiç değilse sosyalistleri arasında gerçekleşir.

TİP ve YÖN gibi yeni güçler yanında ESKİ Sosyalistlerin "**Kaç tümeni var?**" demiyelim. Eski adsız birikimin miras-yediliğine düşeriz. Fincancı katırlarını ürkütme bahanesi de çağını yitirdi. Nitekim şimdi oşka bahane uyduruluyor: Eskilerin kırgınlıkları ile yeni kuşakların kulak tozlan, hatta ödleri patlatılmak isteniyor. Aşağısı sakal, yukarısı bıyık diye tükürülmediğinden cüretlenilmesin. Hikmet Kıvılcımlı: Nâzım Hikmet'e ve Kerim Sadi'ye ağır saldırmış... Kerim Sadi: Hikmet'e ve Nâzım'a verip veristirmedik şey bırakmamış. Nâzım, daha "**şâirane**" sözü gümüş sayıp, davranış altınlarıyla onlara taş çıkartmış.. Bu, madalyanın bilinen bir yüzüdür.

Kimsenin bilmediği, bilenlerinse, yeni kuşaklardan sakladıkları madalyanın inanılmaz öbür yüzü vardır: O "**üş silâhşör**" Eski sosyalist, birbirlerinin yaraladıkları ölçüde

sevmeyi öğrenmişlerdir. Teoride ve pratikte birbirlerinin yanlışlarını yalın kılınç delik deşik etmekte gözlerini kırpmayan bu üç insan, ilk buluşmalarında, çocuksu şen kahkahalarla kucaklaşmaktan bir gün geri kalmamışlardır. Özellikle Eski Sosyalistler bu bakımdan, yeni sosyalistlerarası bağlılıklarda maya rolünü oynayabilirler. Yenikuşaklara, kişisel devekinleri ve sülâle kan dâvaları yerine bu eski sosyalist kardeşlik mayası aktarılabilir.

BİRİNCİ KUVAYI MİLLİYECİLİKTEN ALACAĞIMIZ DERS

Birinci Cumhuriyet Türkiye'sinde SOSYALİZM, Birinci Kuvayimilliyeciliğin "**HALKÇILIK PROGRAMI**" ile doğdu. Tek parti-Çok parti oyalamaları gerçek HALKÇILIĞI yozlaştırdığı için, halkımız kendi sosyalizmine DEMİRKIRATLIK adını koydu. Halkımızı iyi anlamalıyız... Birinci Millî Kurtuluş sırası kişisel gibi görünen BURJUVA etkileri altında ESKİLER kınıldı. Yüzeysel başarılarla kişiler tanrılaştırıldı. Siyasetimizde DEMOKRASİ yokedildiği için, gerçekte Sosyalizm demek olan HALKÇILIK gömüldü. Sonucunda, Türkiye bugünkü geriliğine sürüklendi.

İkinci Cumhuriyet Türkiye'sinde, İkinci Millî KURTULUŞ hareketinin "**Halkçılık Programı**" üstü kapalı geçilemeyen SOSYALİZM oldu. Gene dorukta bir kaç kişi veya zümre ESKİLERİ kötülemekte başarı kazandıklarına inanır görünüyorlar. Onları da güden İŞÇİ cilâlı, küçük burjuva başlıklı burjuva füzesi gizli güçtür. Bunda kimse sonuna dek aldatılamaz. Sosyalistim diyen kişi ve zümrelerin en geniş yüzeysel başarıları, Millî Zafer'le kıyaslanamayacak kertede küçük oyunlar olduğu için, ESKİLERİ antidemokratik yoldan kesin olarak yoketmek hayâldir. Kapalı Tarikat kerametleriyle evliyalaşmak, tanrılaşmak -ne denli geri ülkede oluşumuza güvenilirse güvenilsin- boştur, en beklenmedik yaman tepkiler yaratır.

Türkiye halkı horoz dövüşünü tutmuyor. Millî Mücadele'nin çete harbinden geçip, muntazam orduyla kazanıldığını biliyor. Sosyalistler ordulaşınız. Millî birlikten korkmayınız.

Bütün Türkiye'nin gerçek HALKÇILARI birleşiniz!

BİZANTİZM Mİ , SOSYALİZM Mİ?

7 Şubat 1967

Türkiye tarihinde üst sınıflarımız: "tefeci-b ezirgânlar" ile "devlet sınıfları" denilen paşalar, beyler, efendiler idi. Bu iki tabakanın çocukları (Jön Türkler), kendi çıkarları ve Allahın inâyetile III. Selim, tanzimat, meşrutiyet' , cumhuriyet hareketlerini başardılar... Her defasında dışarıdan GÂVUR ağır bastırdı mıydı, onlar içeriden MÜSLÜMAN silâhlı kuvvetleriyle tepki gösterdiler.

Cumhuriyet çağına değin finans-kapital, YABANCI kumpanyalar ve bankalar siperinde, silâhlı kuvvetlere dayanarak Türkiye ekonomisine ve politikasına hükmetti.

Cumhuriyet çağından beri, finans-kapital bu sefer YERLİ şirketler ve bankalar siperinde, silâhlı kuvvetlere dayanarak, Türkiye ekonomisine ve politikasına hükmetti.

Tarihsel geleneğimiz bu idi: Silâhlı kuvvetler kimin elinde ise, Türkiye onun yörüngesine girerdi. Silâhlı kuvvetler PADİŞAH'ın elinde bulunduğu sürece, Türkiye padişahlıktı. Padişah İstanbul'da gâvurlar eline esir düşüp, silâhlı kuvvetler Anadolu'da paşalar elinde kalınca, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükûmeti, sonra cumhuriyet oldu. Çok-parti zamanı, Finans-Kapital, dış gâvurlara fazlaca güvenip silâhlı kuvvetlere yukarıdan bakınca, 27 Mayıs gecesi, silâhlı kuvvetler iktidara el koydular. Yeni anayasa yaptılar. Başka her şey vız geldi, tırıs gidiyor.

Böylesine yalın kat, böylesine açık bir gidiş ve güdüş ülkesi olan Türkiye'de ne yapmalıyız? denince ne görüyoruz? Kuru "tartışma."

Bayan Boran çıkıyor, "Sosyalist bir sosyolog olarak" (1 Ocak 1967: Dönüşüm'de) diyor ki: "Evet, iki aşamalı devrim teorisi, sosyalist literatürde tartışılır. Ama, her az gelişmiş ülkenin koşulları ayrı tartışılmalıdır."

Bizim şu ülkenin ayrı sayılan "koşulları" nelerdir?

Bay Kafaer kalkıyor, "plâncı bir devletçi olarak" diyor ki: "İşçi sınıfının devrimci niteliğine" güvenen asıl biziz. Tartışmalı olan, hâkim tezat 'proleter - sermayedar' tezadı değilken, iki aşamalı bir devrim stratejisi mi izlenecek, bir aşamalı bir devrim stratejisi mi izlenecek? Devrimci sınıf ve tabakaları harekete geçirmek için kullanılacak ana kaldıraç nedir?" Kullanılacak "kaldıraç" hangisidir?

İki taraf da İşçi Partili. "işçi sınıfının devrimci niteliğine" güveniyorlar. Eksik olmasınlar. Ama, "İşçi Partisi'ne uyarmak için uyanmalı", "Sosyalistlerarası Konferans" diye bir takım "kaldıraçlar" teklif edilmiş. Böyle pratik işler, "Üstâdları" hiç ilgilendirmiyor.

"Sosyalist sosyolog" Hanım: "tarihsel bilime dayanan demokratik öncülük"; "plâncı devletçi" Bay: "partimiz saf-
larında sıklaşan işçi sınıfının eğitilip önderliği", sakızlarını çiğneşip, mevlevi dervişleri gibi "DÖNÜŞÜYÖRLER."

Oysa bugün TİP'in önündeki konu: "devrim" değil, (bir zamanki üye akını yerine) başlamış üye kaçışıdır. Bunda küçükburjuva yapımız kadar, düşünce ve davranış kılığımızdan gelme eğitimsizlik de rol oynuyor. Bay Aybar kitap ve dergi yasaklıyor, düşünce adına, Malatya Kongresi'nde Bayan Boran, eğitimin "eylem" içinde olacağı bahanesiyle, eğitim kararı alınmaması gerektiğini "ispatlıyor." Kongre ertesi, teşkilâta her türlü eğitim çabası yasaklanıyor. Neden?

Çünkü, eğitim teklifi "eskiler"den gelmiş. Eskiler "eylem dışı eğitim" mi öne sürmüşler? Tam tersine. Öyleyse, eskiler neden bu denli "tü kaka?". Çünkü... burjuvazi "kaka!" demiş... Kandırmak mı? Bu mantık, ne yazık ki Sabahattin Âli'yi ve Nâzım Hikmet'i yemiştir. Son pişmanlık para etmez.

İŞÇİ SINIFI VE KÜÇÜK BURJUVAZİ (TİP - CHP)

4 Mart 1967

TİP ideologları "**Sınıfsal nitelik**" dediklerinden ne anlıyorlar? CHP burjuva partisi imiş. Tabii, başka ne partisi olacaktı? Esnafta, köylü de, TİP'teki aydınlar da, sendikacılar da "**burjuva**" dırlar: Ama, onlara "**küçük burjuva**" denir. Türkiye nüfusunun 100 kişide 90 kişisi küçük burjuvadır. Yüz kişide 1 kişi büyük burjuvadır. Bu 1 kişi, bugüne dek 99 kişimizi ardından uçuruma sürükledi. Çünkü 90 küçük burjuvayı 90 parçaya, dokuz işçiye de 9 parçaya bölebildi. Bu parçalanış devam ederse, büyük burjuvaları keyiflerine pâyân yoktur. Meselemiz, ne CHP, ne TİP kadrolarının kaçta kaç küçükburjuva oldukları, ve sol yahut sosyalist olma yeterlikleri değildir. 90 küçükburjuva ile 9 işçinin arasındaki demir perdelerin kaldırılmasıdır. CHP ile TİP ilişkisi bu bakımdan ele alınmalıdır.

27 MAYIS şoku Finans-Kapital (Tefeci-Bezirgân koda-manlarını ve büyük emlak sahipleriyle ağaları da içinde alan banka-şirket sermayesi) ile geniş küçükburjuva tabakalarından hiç değilse **DEVLETÇİ KAPIKULU** zümrelerinin arasında bir konuşma yarattı. CHP'de ortanın solu parolası: CHP içindeki Finans-Kapitalist azınlığa karşı, **küçükburjuva** ve **hür burjuva** hoşnutsuzluğundankaynak almış devletçi **kapıkulu** zümrelerinin isyan bayrağıdır. CHP'li küçük burjuva yığınları, haklı olarak, CHP Finans-Kapitalistlerine güvenmiyorlar. Bu bir ciddi durumdur.

Bu durumda TİP ideologlarına buyuruyorlar? CHP solcuları ve (!) işaretiyle dirseklenen sosyalistler (YÖN olacak): "**Birleştircilik, kaynaştırıcılık sloganlarıyla sınıf mücadelesi gerçeğini reddetmekte**" imişler. Bundan tabii ne olabilirdi? Eğer, CHP "**sınıf mücadelesi**" sloganını benimseseydi, TİP'e ne hacet kalırdı?. Mesele CHP'nin bilincine varmadan yaptığı "**sınıf mücadelesi**"ni, bilinçten bahsedenlerin pratik eşya dersleriyle halka öğretmesidir. Mesele "**sınıf mücadelesi**" rozetini taşımakta değil: Konkret davranışla, kapıkulu zümreleri kanalından da olsa, vatan hainliği pazara çıkmış Finans-Kapital

zümrelerini tecrit ederek, **esnaf ve köylü** tabakalarıyla işçi arasına konulmuş saçma karantineyi kaldırmaktır. Yoksa **CHP'nin** geçmiş suçlarını, en cahil köylümüz en âlim **TİP**'limizden çok daha iyi bilmektedir. Mesele, **CHP** denizine düşmüş halkı **AP** yılanına sarılmaktan kurtarmaktır.

Böylesine ciddi bir konuda: Ağızdan çıkan "**SINIF**" ve "**MÜCADELE**" sözcüklerini kulak duymalıdır gibi eksi kocunmalar bir yol: **CHP'nin** geçmişinde, **TİP** ideoloğlarının dört elle sarıldıkları "Atatürkçü Devrimler" de vardır. "**CHP iktidarda iken sağda, muhalefetteyken solda olan ilginç bir partidir**" sözü de yeterli sayılmaz. Kavel grevi **CHP'nin**, karma hükümetle Finans-Kapitali ölümden kurtardığı zaman, Ecevit hizbinin bağımsız tarafsızlığını göstermişti. Amerikan casusu Porter'lerin, Ankara'ya gelip İnönü yerine başvekil aradıkları gün; Paşa'nın acı acı ayıkması ve ortanın soluna geçmesi, ayıkmamasından ve sola geçmemesinden daha mı istenecek şey olurdu **TİP** ideoloğlarınca?

CHP epeydir iktidarda değil. Yalnız muhalefette iken bile sol olmakla seçim kanununa "**millî artık**" prensibini koydurduğu için; hattâ **CHP'den** kayma oylarla **TİP** meclise üç yerine 15 milletvekiliyle girebildi. Bu kötü mü oldu? **TİP** milletvekillerine, meclise girer girmez dışarıyı unuttun eskilere saldırın diyen **CHP** midir? Demek **CHP** sırf muhalefette iken solcu bile olsa, ondan yararlanmak politika sanatının alfabesidir. **TİP** ideologları: "**Yararlandık yeter, CHP'yi kullandık, şimdi AP'den yararlanalım**" mı diyecekler? İşte o zaman buna "**sınıfsal nitelik**" değil, tam antika Makyavelizm denir. Küçükburjuva kumazlıkları bilimsel politika olamaz. Ayrıca burnunun ucunu görmemek olur. **CHP**, henüz muhalefet oylarının büyük çoğunluğuna sahiptir. Batıda öyle "**sosyalistler**" biliyoruz ki, **Marx'ın** başı üstüne yemin etmedikçe adım atmazlar. Hepsi de, işçi oylarıyla emperyalizmin ömrünü uzattırmaktadırlar. Gene de, sahte sosyalistlerle sahirciler, belli plâtıformlar üzerinde işbirliği yapabilirler. "**Kompromi yasak.**" (uzlaşma, yok) palavrası, pratik beyinsizliğin anıtsal büyükburjuva anarşisidir.

(TİP) ÇARŞAFLI SOSYALİZM

4 Mart 1967

YÖN'ün bir "ÖZETLEME" huyu var. Tartışılan söz ve düşünceleri özetlemek, en canlı bölümlerini tımak içinde aynen almakla yapılır. Yön, karşı tezi istediği gibi anlatınca, "özet" sözün aslına uyup uymadığı belli olmuyor. Dinliyen, yalnız savcıyı dinlemiş hâkim durumuna düşüyor. O zaman, "teorik tartışma" sağırılar arasında konuşmaya dönüyor.

Yön TİP'i eleştirirken diyor ki:

"Çok zayıf olduğunu kendilerinin söylediği millî burjuvazi önderliği ele geçirebileceğine göre, TİP halen harekete öncülük edebilecek güçte değildir. Pekiyi, TİP hareketin öncülüğünü yapacak duruma gelene kadar ne eyliyeceğiz? Tarih duracak ve TİP yöneticilerinin "hazırız" demelerini mi bekliyecektir?" (Yön, Açık Seçik) imiş.

Buna karşı TİP sözcüsü (Bayan) şu cevabı veriyor:

"Kimi sosyalistler (!) CHP önderliğinde bir sol cepheyi hayal ediyor." (Dönüşüm: Duvarlar arasında..)

Yâni: Yön'cüler TİP'e burjuvayı öncü görme, diyor; TİP'çiler Yön'e: Sen ne biçim sosyalistsin ki, burjuvayı öncü yapıyorsun, diyor. Hangisi doğru? Söz olarak iki tarafta usturuplu konuşuyor. Kimin haklı olduğu lafla keştirilemez. İster istemez davranışlara bakmak gerekiyor. Türkiye'de davranış 40 yıldır, üst sınıfların tek parti-çift parti oyunu idi. 27 Mayıs'tan beri "sahneye" yeni bir davranış çıktı: SOL-SOSYALİZM. Ondan önce sol, sahne dışı idi. Yön ve Tıp bu "sahne davranışı" içinde nasıl yöneliyorlar?... İlk örnek olayı ele alalım.

SAĞINA SARMISAK — SOLUNA SOĞAN

1 — Sözde keskin Marksizm tekerliyenlerin pratik durumları nedir? Akis dergisi yazıyor: "30 Kasım'ı Aralık'a bağlayan gece, hatta o sırada bir kaç gece, Ankara'da bazı

politikacıların, - bilhassa 14'lerin CKMP kanadının ve TİP'in mensuplarının, - ve bazı gazeteci yazarların, - bilhassa aşırı solcu veya Tural'la arası bozuk olanların evlerinde yatmadıkları doğrudur. Bunun sebebi de: bir askerî darbenin ilk ânında kim vurduya gitmemek!" (Akis, 7 Şubat 1967) Bu olay TİP'çe yalanlanmadı. Son meclise verilen gensoru önergesiyle doğrulandı. B. Çetin Altan'ın vasiyetnamesini andıran millî emniyetteki kurmaylara hitabı da gösteriyor ki, ne kendini dev aynasında öğünmek, ne panik işçi sınıfının işi değil, küçükburjuva dargörüşlülüğüdür. Halkla kaynaşmada fare deliğine gir; faşizm şakırtısı kesilince "**kim korkar hâin kurttan?**" diye meydan oku! Bu sosyalizmi köşekapmaca oyununa çevirmek olur.

Demek, TİP'in ABA (Aybar + Boran + Altan)'cıları samimi değildirler sözlerinde. CHP'nin solculuğu ile alay eder; işlerinde "**CHP önderliğinde**" savunma davranışına düşerler. Bunu saygı değer emekleriyle TİP'i yaratan halk çocukları farkedince, ABA'cılar niçin küplere biniyorlar?

2 — YÖN dergisi yazıyor: "TİP yöneticilerinin demokratik milliyetçi güçleri bölücü davranışları değişmiş değildir. TİP'in görüşlerini dile getirdiği bir dergi, baş yazısında TİP'li gençliğe Kızılay ve Beyazıt meydanlarına bağımsızlık sloganlarıyla dökülen öteki Atatürkçü gençlerden uzak durmayı önermektedir. TİP'in kontrolündeki bir öğrenci klüpleri federasyonu, yayınladığı bültende, emperyalizme karşı cesur mücadelesi ile gururlandığımız Türkiye Millî Talebe Federasyonu da dahil "**Mevcut gençlik kuruluşlarının, aslında egemen güçlerin bir uydusu**" olduklarını yazmaktadır. Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği seçimlerinde TİP'e bağlı grup, antiemperyalist "**Kemalist Cephe**"ye AP'li grupla birlikte karşı çıkmaktadır. İlerici güçlerin bölünmesi, sosyalistliğin ve halkçılığın gereği sayılmaktadır. "**Sosyalistler, zinde kuvvetlerin uzağında hattâ karşısında yer almaktadır.**" (20 Ocak 1967 Yön)

Bu olaylar da TİP'çe yalanlanmadı. Söylenenlerin onda biri doğru ise, TİP içinde CIA ajanlarının hatırı sayılır subaşlarını kestikleri ortaya çıkmış olur. 27 Mayıs yarattığı bir partinin 27 Mayıs'ı abudenli "**KARŞI**" durması, AP'nin yapamadığı Amerikan oyununu "**sosyalizm**" maskesi altında yürütmek olur. ABA'cılara

bu durum hiç mi anormal gelmiyor?

Bütün, düşünen, samimi TİP üyelerine ve senpatizanlarına, sosyalizmin medrese softalığı olmadığını hatırlatınız.

HOROZDAN KAÇAN

TİP tepesine çıkmış ABA'cılar,

SÖZ'lerinde: "Ortanın solu ne biçim soldur ki, sola duvar çekmekte, sağa açık bir parti olarak kalmaktadır" diyorlar. **İşlerinde:** Prensiplerini yozlaştırdıkları "Eskilerin hevesleri kursaklarında" bırakmak için uykularını kaçırınca soladuvardır çekiyor, çalışan TİP üyelerine iftirallı provokasyonlar tertipliyorlar.

SÖZ'lerinde: Sol eğilimli parti ve gençlik davranışlarını: "Piyasaya sürülmeden kalp olduğu anlaşılan bir para" sayıyorlar. **İŞ'lerinde:** İşçi sınıfını köylü ve gençlikle kaynaştıracak "Uyarmak için Uyanmalı" tekliflerini pozlarına sövgü sayıp, o yolda davrananları Haysiyet divanlarına sürüyorlar.

SÖZ'lerinde: "CHP, İnönü'nün kararı ile Hazret'i Mûsa'nın asası değmiş gibi, birden ortanın solunda oluvermiştir" diye kişi diktasını (olumlu yolda bile) yeriyorlar. **İŞ'lerinde:** Tam bir becerikli hanımın mutfak felsefesi ile, kafasız işgüzarlıkları Partide Führei'leştirmek istiyorlar. (Sosyolog Bayan Boran, Malatya Kongresi'nde TİP Merkez Komitesi'nin genel başkanı kontrol edebilmesini ve otokritik yapılmasını: "Pasta yapan hanıma kocasının karışması" kadar kötü şey saymıştır.)

TİP ABA'cılarının bütün bu ve daha bir sürü aykırı davranışları, özendikleri Demirel'i hatırlatıyor "Asgarî Müşterek"çi Demirel, **SÖZ'de:** Tural Paşa'ya bir zaman Harbiyelileri af ettirmemek mektubu, şimdi eminame yazdırdıktan sonra "Şiddetle işimiz yok!" diyor. **İŞ'inde:** Anayasanın temel haklarını baltalamak için "Temel Haklar Kanunu" ve "Seçim Kanunu Değiştirme" tasarıları gönderiyor.

Demirel ikiyüzlü davranışına mecbur: Ekonomi temeli DP çağında ne ise odur. Sosyal ve politik üstyapıda da Menderes'in izinde yürümekten korkuyor. Sözleriyle işlerini çürüten ABA'cılar, en kritik günlerde TİP'i geniş halk yığınları ve gençlik içine girmekten, burjuva partilerinin solcu eğilimleriyle millî ölçüde ilişki kurmaktan alıkoyuyorlar. TİP üyeleri önünde kendilerini doğru göstermek için de, (Hazret'i Ali'ye karşı yenileceklerini anlıyan Muaviye askerlerinin mızrakları ucuna Kuran'ı Kerim asışları gibi,) SOSYALİZM sözcüğünü siper ediniyorlar. Öyle, halka, gençliğe, siyasete açılmanın SOSYALİSTLİKLERİNE DOKUNACAĞINI anlatmak istiyorlar. Ve pratikte CHP'yi bırakıp AP ile hizaya geliyorlar. Amerikalı da insanları başka türlü NÖTRALİZE etmiyor.

Bu davranış, başka anlam taşımıyorsa, en azından toy hanımların iffetlerini korumak için, peçe takıp çarşaf giymelelerinden farksızdır. Hem de, başını örterken başka yerini açan cinsten. Çarşaf kalktıktan sonra hanımlarımız daha mı az iffetli oldular? Namusuna güvenen kadın, erkektir diye horozdan kaçmaz. TİP ABA'cıları: Yalnız o pek sevdikleri "**Sınıfsal nitelik**" peçelerini kaldırıp mâhcemâllerini gösterir göstermez, halk yığınlarımızın ve gençliğin kendilerine âşık olacağını ummamalıdır.

TİP herşeyden önce kendinden ve en başta halktan ve hele GENÇLİKTEN korkmamalıdır. Pek "**Nâzik**" kadroları olabilir. Onları yetiştirmek için dahi, yığınların ve siyasetin gözbebeğinden düşünüp davranmalıdır.

Tip ABA'cılarının "**Eskileri**" NÖTRALİZE etmelerine şimdiye dek bir şey demedikti. Çünkü, onu yapamazlar. Ama, kendi kendilerini NÖTRALİZE etseler bile Türkiye İşçi Partisi'ni NÖTRALİZE etmelerine müsaade edilemez. İşçi sınıfı bilincinin kılınıcı, her zaman başlarının üstünde sallanacaktır.

SOLDA BAŞSIZ DEVELİK

15 Aralık 1970

Sosyal Determinizm:

Marksizmin başlıca, gücü: Bilimde "**Belirlenmezlik: En determinizm**" adını alan "**anarşi**"yi kaldırmış olmasıdır. Bilimcil sosyalizm, her şeyden önce sosyal "**belirlenirlik: Determinizm**" yoludur. Her doğa olayı gibi, her toplum olayı da belirlikanunlarla, yâni zincirleme nedenlerle yürür. Hiç bir şey, dıştan görünebildiği gibi: Gelişigüzel, rastgele, keyfi, mutlak kişicil ve bireycil olamaz. **Tesadüf** nasıl **gerekli** (zarar)nin yüzeyi, yahut bir yüzü ise, tıpkı öyle, **kişi** veya bir **ah-bapçavuşlar** olayı sayılan şey de, ancak **toplum** veya bir sınıf olayının yüzeyi, yahut bir yüzüdür.

Bu bakımdan Türkiye olaylarının **egemen** çevrelerinde veya **iktidar** alanında rastlanılan **başsızdevelik** niteliği bir kör tesadüf, yahut bir Demirel - kişi hâdisesi olmaktan çok uzaktır. Onun gibi, Türkiye'nin **ezilen** çevrelerinde veya "**devrimciler**" alanında karşılaşılan olaylar da, geliş güzel kaldıkça, ilkin bilimcil sosyalizm ötesine düşerler; ondan sonra, daha doğrusu o yüzden ve ondan önce de Türkiye'nin genel niteliği ile **belirlendirilmiş** bulunurlar.

Güdücü Sınıfların Başsızlığı:

Örneğin "**başsız develik** yalnız Finans-Kapital ve Tefeci - Bezirgân katlarının niteliği midir? Öyle olsa, bunu toplum dışı nedenlere bağlamak gerekirdi. Oysa oradaki **başsız-develik**, son kerteye dek belirli= determine nedenlere bağlıdır.

Türkiye'mizin 500 küsur kasabasına çöreklenmiş **Tefeci-Bezirgân** sınıfı neden **başsız-devedir**? Çünkü, o **antika** sınıf kendi alinyazısını ve güdümünü kendi elinde tutamaz: Türkiye'nin **Finans-Kapitalist** zümresinin tekeline ısmarlamıştır. Bilimi, bilinci, iradesi **modern** kapitalizmin emrindedir. Kendi omuzları üstündeki başını kullanarak yaşayamaz. Kendisine yabancı olan Finans-Kapital zümresinin takma başı ile düşünüp

davranır.

Egemen Türkiye Finans - Kapitali, 35 milyon insanı sağmal sürüye çevirebilecek gücü gösterdiği halde, niçin başsız-devedir? Şunun için ki, Türkiye'nin bir avuç Finans-Kapital zümresi de, kendi alını yazısını ve güdümünü kendi elinde tutamıyor: **uluslararası Finans - Kapital**'in tekeline ısmarlamıştır. Bilimi, bilinci, iradesi **Dünya kapitalizminin** emrindedir. Yerli Finans-Kapitalimiz, kendi sermaye ve politika ve kültür varına dayanarak yaşayamaz. **Yabancı sermaye** gibi yabancı **politika**, yabancı **kültür**lerden aktarılmış bir takma baş ile düşünüp davranır.

Takma Kelle Geleneği:

Tefeci - Bezirgân **hacıağalar** sınıfı, antika kellesini daha Padişahlık kaldırılır kaldırılmaz itirniştir. Padişah-sultanın yerine, Batıdan hazırlanmış "Avrupa metâi" bir Cromwel yahut Napolyon yahut Bismark tipinde "general - sultan" ithal etmekle en büyük "İhtilâli" yaptığını sanmıştır. Ama, hacıağanın kendisi (geçimi ve beyini) ezeli Osmanlı çağında yaşadığı için, "general" başları bile hâlâ "paşa-sultan" olarak görmektedir.

Finans - Kapital türedi **Beyefendiler** zümresi, "Ebedî Şef" Mustafa Kemal Paşa öldüğü gün derin bir nefes almıştır. Ama, 2.ci emperyalist evren savaşına "başsız deve" olarak girne cesaretini ve gücünü kendisinde bulamamıştır. O zaman "Millî Şef" adını takarak İsmet Paşa'yı tahtsız, taçsız sultan ilân etmek zorunda kalmıştır. Savaş vartasını atlatır atlatmaz. "Marshall yardım"lı "Truman doktrini"nden başka bir kelle takınamayacağını görmüştür.

Sol Başıbozukluğun Kökleri:

Türkiye'mizin o sıyrılınamaz "sağ" yapısı içinde Türkiye'nin "sol" yapısı nasıl olabilirdi? Türkiye'de **alaturka istibdât** gibi **alafranga istibdâta** da ve bu her iki istibdadın yarattığı olan politika **başsız-develigine** de son verecek biricik **modern sosyal sınıf**: İşçi sınıfımızdır. En az elli yıllık **Bilimcil Sosyalizm** savaşının: Çok alçak gönüllü, çok nankör deneyleri bunu aralıksızca ispatlamıştır. İşçi sınıfımızın hareketi en az 40 yıl **başsız-develigi** egemen politika çevrelerine bağışlamıştır. Proleterya, her zaman

kendi omuzları üstündeki başı ile düşünüp davranma çabasını önemsemıştır.

Ne var ki, **Bâbil artığı** toplumun havamıza sinmiş zehirli miyasması ve o miyasmayı işçi ve aydın küçük burjuvalarına (Aristokrat amelelerimize ve kapıkulu ülemâımıza) bir "âb'ı hayat" (can suyu) gibi içirmesini bilen Finans - Kapitalin gizli açık manevraları boş durmadı. Ve yalnız bir şeye dikkat etti: **Türkiye işçi hareketini başsız - deveye çevirmek!** Bunu becerebildiği gün Türkiye solunun canına okuyabileceğini iyi biliyordu.

Sosyalist kuşaklar arasında, ikide bir patlak veren "**Fetret Devirleri**" sayesinde azıttırılan başsız-develikler epey zemin hazırlamıştı. Binbir provokatörün kışkırttığı "**apolet sosyalizmi**", zaman zaman, ansızın belirmiş "**Maşrık'ı âzam**"lıklara kapı açmıştı. Acem'in: "**Menem, diğer nist: Benim, başkası olamaz!**" dediği yıkılış kahpeliklerinin ırzı kırık etiket ve süs satışları: "**aşağısı sakal, yukarısı bıyık**" olduğu için, tükürükle karşılanamıyordu. Böylece, yetmiş yedi buçuk casusluk ajanlarının ince soysuzlaştırmaları ile, Antika Osmanlı başıbozukluğu, yahut "**başsız - develiği**", "**be-yinsiz işgüzarlığı**": Hareketin içine yer yer ve zaman zaman Truva Atlarını soktu.

TİP'e bir "Baş" arandı:

Finans - Kapital 27 Mayıs'tan önce halkın içine "**demirkırat**" dedirttiği petrol istasyonlarının başsız - develiğini kundak gibi saldı. DP avantürü iyi sonuç vermedi.. 27 Mayıs'tan sonra **İşçi sınıfı** içine **patentli** yahut **icazetli** sosyalizmi her göze görünmez bir kundak gibi sokmaktan başka çıkar yol kalmadığını anladı. Birinci raundda "**sendikacılar**" katanı öne sürüldü. TİP kuruldu. İçlerinde elbet içtenlikli ve yürekli den çok ihtiyatlı iyi dilekçileri tenzih etmek gerekir... Ama, hiç birisinin **ütopik sosyalizmi** bile ağıza alacak durumda bulunmadığı ortadaydı. İçlerindeki gizli ajan sayısını ise "**Allah**" bilirdi.

Bu manzara başsız-develikten de beterdi. Başlarına bir işçi

- sendikacı geçirmişlerdi. İyiydi. Hoştu. Yahut "**Hür Seçim**" davul zurnaları ortasında o Aristokrat işçi TİP başkanına, kurnaz Finans - Kapitalin en sünepe bezirgân partisi bir tutam ot uzatacak oldu. TİP başkanını, bezirgân partinin "**milletvekili**" aday listesi altına çağırıldı. TİP Başkanı koştu. Hendeği atlayamadan boynunu kırdı. Böylece TİP'in **Başsız-Deve** oluşu en kör göze dahi battı.

Finans - Kapitalo kadarını dememişti ajanlarına... TİP'e çabuk, kallâvisinden bir "**baş**" aranmalıydı. Arayan neyini bulmaz ki? Bâbîâli'nin "**büyük kapısı**" öteden beri: Şiir - hikâye - roman - fıkra okur yazarlarının turnayı gözünden vurucu keskin nişancı "**sol**"ları "**Allah Allah!**" diyorlardı: "**Bir mâkamı olsa da üzerine otursak, soluğun yuvasını folluğa çevirerek, ne saç bitmetik sosyal tâze civcivler çıkarır, ne eski yaramaz başları keseriz. Görürsünüz!**"

Bir de Türkiye devrimciliğinin Paşa geleneği vardı... Paşalar iktidarda idiyseler, o kata erişemeyen çocukları **muhalefette** hiç değilse tek devrimci kesilirlerdi. Aç ayak takımından sosyalist de ne imiş? Devlet düşkünü **Paşazâde**'den aşağısı kurtarmazdı. O zaman halk en müflus mirasyedi için bile bir hayranlık duyardı: "**Bak, istese anlı şanlı paşa olurdu. Tepti. Aramıza tenezzül etti... Aman paşaçığın kılına toz kondurmayalım!**" der. Ve daha sınanmış bir "**yöntemle**": Deveye başı kolayca takılı verirdi.

"Kripto Sosyalist" Beyciklerin Kellesi:

Bay Mehmedali Aybar ve ortakları böyle "**seçildi**". Onların alt yanlarındaki ayak takımına bakmayın. Tepedeki mutlu sollar, hem Bâbîâlinin edebiyat hânedânından, hem Osmanlı döküntülerinin en son paşa hânedânından patentli idiler. Dramatik bir Şerlok Holmes sahneye konusu ile B. Memedali Aybar TİP'in başına geçirildi.

Onun misyonu (kutlu görevi), Türkiye'nin 40 yıllık bilimcii sosyalizm savaşı gelenek ve görenekleri üzerine: Rahmetli paşa babalarından, yahut şöhretli şair yeğen - bacanaklarından kalmış bir mirâsa konarca oturmakta.

Heyamolla ile oturtuldu... Oturur oturmaz çıkardığı "**resmi bildiri**"ler belki dosyasındadır. Orada: "**Ordular, ilk hedefiniz Akdeniz!**" diyen başkomutan çalımıyla. "**ilerici aydınlar**"ın: İşçi

sınıfını güdeceği saklanmıyordu. Sonradan parlamantarizm adlı uyuz illetine karacak olan bu taratorlu aydın kaşıntısı neyi gösteriyordu? O henüz "**kripto - sosyalist**" geçinen Beyciklerin modern işçi sınıfımızı Osmanlı Reâyâsı gibi gördüklerini ve bilimcil sosyalizmi, metafizik burjuva "**sosyolog**"luğu ile karıştırdıklarını...

TİP'e bir "**baş**" bulunmuştu. Bu baş **proleterya sosyalizmi** olmak şöyle dursun, **burjuva sosyalizmini** bile henüz kekeleyemiyordu. İçi bir şeyle "**dolu**" idi: kimi kuyruk açılarını bir türlü çıkaramamış olan kimi eski "**sosyalist**"lerin kan dâvasını aşiret içgüdüğü yapmıştı. Böyle "**deve kini**" ile doluluk bir "**baş**" için "**boş**" olmaktan daha kötü sapıklıktı. Boş baş belki zamanla doldurulabilirdi, yahut yetişip geliştirdi. Sosyalizmin en çok derleyici olması gereken günlerde: Baş, gövdesini hakir görüyor, çevresini paroid hezeyanlarla yadlaştınp dağıtıyordu.

Bu artık, bir mâsum **devenin başı** bile değildi. Gericiliğin "**Allah korkusu**" yerine, "**ilerici**" **Polis korkusunu** geçmişti. Yansı burjuvaziye yaranma dostluğu, yansı Eski sosyalistleri ısırma düşmanlığı denilen kokuşmuş gübre ile şişirilmişti. Kurudukça kakırdamış deve postu içinde, isterik yapma esriklikler taslayarak, "**tozu dumana katıyor**", dumanı toza, en sonunda "**ekşi boza**" köpürüşüyle 1969 Seçimlerinde "**Başa güreşecekti**".

TİP'e "**bilinmez eller**"in taktığı bu baston yutmuş asaletli "**Yeni Mehmedağa**" kellesi, işçi partisini yeniden başsız - deveye çevirmişti. Finans - Kapitalin istediği de bu idi. Sol kanatta, her derleniş çabası artık CİA kazığına oturtulabilirdi. Finans - Kapitalin, işçi sınıfının içine soktuğu küçük burjuva ajanlarına yüzyıldır tâlim ettirdiği **Sendikalizm** ile **Parlamentarizm**, Türkiye'de de can ciğer kuzu sarması, birbirine sarmaşıp cümbüş edebilirdi.

DEVRİMCİLERDE BAŞSIZ DEVELİK

15 Aralık 1970

Al Aydınlık - TİP KONGRESİ

Bindiği Dalı Kestiğinin Resmidir..

"Sosyalist Dergi" alt başlıklı Al-Aydınlık daha "dokt" (çok bilmiş) tur. Hep şöyle "ağırbaşlı" girer:

"Hareketin neresinden ve nasıl başlanacağı sorunu henüz tam bir açıklığa kavuşmuş değildir." (Kasım 1970. 1)

Çıkışları 3. yıla giriyor... Herkes bir iş "bitirdiklerini" umar. Onlar henüz "başlamak" şöyle dursun, daha neresinden başlayacaklarını bilmiyorlar. "At'tantizm" dedikleri hâl; "Bekle gör!" Neyi bekleyeceğiz? "Tartışma ortamının yaratılmasını", "merhalelerin... ulaştığı noktanın... çizeceği yolun doğru değerlendirilmesi"ni!

Canc ağızlarım, hiç mi canınız sıkılmadı 2 yıldır, 2000 kez bu kör tespihi çekmekten? 1950 ile arasını yarım satırla atıyorlar Genç Osmanlar: "Hareketin sağır duvarlar arkasına hapsedildiği dönem". O kadar! Ne Emekçi Parti, ne Vatan Partisi hiç olmamış.

Asıl yularsız arslanların: "ideolojik birliği... TÜRK SOLU dergisinin çıkışıyla başlamış"... Bunu okuyunca rahatlamak istiyorsunuz. Neyse, bâri: "ideolojik birlik... başlamış" mı? Eh, "Aydınlık"lar 2 ama, demek "ideoloji" 1 imiş zağar! Aynı sayfanın orta yerine gözünüz takılıyor:

Türk Solu:

1) "Cephe dergisi havası içinde amaçlarını kalın çizgileriyle gerçekleştirmiş";

2) "Bir yandan proleter devrimci hareketin derlenip toparlanmasını sağlamış"..

Oh, oh! Ne iyi. Harekette "toparlanmış".. Tam sevinmek istiyorsunuz, bir de aynı 3. sayfanın aşağısında ne görüyorsunuz?

Aynı TÜR SOLU'nun... "giderek güçlenmesine rağmen:

1) "Nicelik olarak gelişen hareket ideolojik gelişme ile tam bir paralellik sağlayamamış";

2) "Ve bugünkü dağınıklık ortamına ulaşılmıştır." (3)
Behey kardeşim Nasrettin Hoca: Ya o "ideolojik" ve "derleniş" dalının üstünden in, ya elindeki "nicelik" ve "dağınıklık" testeresini bırak... İkisini de yapamaz. "toparlanış" öylesine tostoparlak olmuş ki, "Örgüte dönüştürülme olanakları", "bir takım küçükburjuva unsurların" zıpızıptaşı gibi yuvarlanmış gitmiş!

İşini Bilmeyen Çavuşlar:

Aydınlık erenlerimizin "sağı solu olmaz" demiş. Bırakalım kendi düşenleri. Kendi dışlarında neylerler?. "TİP Özel Sayısı" çıkarırlar. Yıllar yılı TİP'i "oportünist"lerden "kurtaracak" idiler. Nasıl?.. Gene bir "dokt" satır atıyorlar ortaya:

" TİP'in bugünkü sonuca ulaşmasının kaçınılmazlığını iddia etmek kadercilik olur (3).

Aman ne güzel söz değil mi? Bizim tekkenin dervişleri MDD'ci tespihlerini ellerinden düşürmezler ise de, "kaderciler" olmayacağına benzerler. Şu TİP'i belki de "dev devrimci" bilekleriyle, kötü "oportünist"lerden temizleyecekler... O umutla 4. sayfayı açar açmaz çarpılıyorsunuz. "Kaderciler" olmadıklarını "iddia" eden Al-Aydınlık şıhları ne kerâmet gösteriyorlar? Aynen şu:

"... Proleter Devrimcileri hatırı sayılır bir delege gücüne

sahiptirler."

"Ha gayret!" diye yüreğiniz hopluyor. Arkasından, minare boyu sıçrayanın, paraşüt kayışı ansızın kopmuşça, yere düştüğüne tanık oluyorsunuz:

"Ancak, deniyor, bu hâinler kliği ile artık yapılacak bir şey kalmamıştır." (4)

Yâni, tam iki dirhem bir çekirdek Otvizm! Kapıyı bir şiddetle çarpalım düşmanın yüzüne ki, görsün! Ama sen, evi **"bu hâinler kliği"** ne bırakıp kaçyorsun babalık?. Körün istediği bir göz, sen iki veriyorsun. Belki sana çok **"ileri kaçıyorum"** gibi geliyor. Ama, kaçışın ilerisi, gerisi olmaz. Sen cepheden kaçyorsun. Hem de ne zaman? **"Hatırı sayılır bir delege gücüne sahip"** oldukça, sonra... Doğrusu bu kadarına pes!

Yunan ordusu Anadolu'da kaçarken, Başkumandanı Papulas: **"Ordumuz mağrurane ricat ediyor!"** demişti. Gülmüştük. **"hatırı sayılırca"** içine girilmiş bir kale, tek kurşun atılmaksızın düşmana teslim edildikten sonra, dışarıda kurusıkı zafer topları atmanın nasıl bir düğün demek olduğunu anlayamadık. Döktürüyorsunuz:

"Eski oportünizm kendi leşiyle birlikte içi boş bir tabut haline getirdiği TİP'i de tarihin mezarlığına gömecektir." (4)

Hep **"parlak edebiyat"** bizi öldürdü, öldürüyor, öldürecek. Ya o savaşmak için her şeyi göze almış çocukların kabahatleri ne? Al götür bir düğün salonuna, orada da **"rakınrol"** havasıyla birbirlerine kapıştır. Sonra hiç bir kesin kararsız, 10 günü eksik, 9 ay sonra doğacak çocuğun şerefine elleri yağmur duâsına aç... Dile kolay başsız - develik. Onlar koğacağına biz kendimizi mi koğduk? Modern proleterya devrimciliği, antika şövalye haysiyetçiliği değildir. **"İşini bilmeyen çavuşlar, iki elle apışını avuçlar."**

III. TİP Kongresi:

Yanılmış olmayı çok isterdik. TİP Kongresinde savaş ver-

meksizin çekilen yiğitler: "**Dev - Genç**", Al "**Aydınlık Yazı Kurulu**" ve "**Gençler**" imiş. Bir küçük burjuva kapıkulu organından yazılıca öğreniyoruz. TİP Kongresi birinci gün 206, ikinci gün 243 üye ile toplanmış. Sosyalizmin "**Yeni Mehmedağa**"sı Aybar: Kendi şarkısının söylenmediğini anlayınca gelmemiş bile. Ona bu "**çekimserliği**" helâl ederiz. Adamın pozu çok, tezi yok. Niye zahmet etsin?

Kongreye CHP'den **tebrik**'ler gelmiş: İ. İ. Paşanın ki sessiz, Ecevit'in ki "**biraz alkış**"lı olmuş. AP'den bir Halis Muhlis şırşır tehdit göndermiş. Kongre içinde, antitez MDD'cilik "**çekimser**" olup, Roma Pleb'leri gibi kendi mübarek keşiş dağına çekilmiş. O zaman klâsik bir üçlem kalmış: 1- **Merkez** (Batak); 2- **Doğucular**; 3- **Sendikacılar**. Bunların güçleri, aldıkları oylara göre belli oluyor.

Merkez - batakçılar neski üçlemi ABA'cılar (Aybar - Boran - Aren) idi. Bu kongrede BAS olmuş (Boran - Aren - Sargın). BAS'ların adayı Bn. B. Boran parti genel başkanlığını almış. Kazandığı oy 128... Aybar'la birlik oldukları söylenen sendikacılara ancak 10 veya 15 oy yakıştırılıyor. Sendikalizm, ideolojikman silinmiş.

Merkez dışında asıl ağırlığı olan muhalefet **Doğu** grubudur. 67 delegesi vardır. Bizim **MDD'ci - Aydın**lıkçı'lardan **Ak-Aydın**lık, bunca ağız kalabalığına rağmen 9 delegeden fazlasını sağlayamamış. Sağda sendikacılar gibi, solda **Ak-Aydın**lıkçılar da silinmişler. Hemen hemen sendikacılarla paralel ve eşit oy almışlar. Ne var ki, TİP **Merkez**'inin MDD'ci **Aydın**lıkçılara karşı yaptıkları perseküsyonlar göz önüne getirilirse, **Ak-Aydın**lığın ki epey bir ilerlemedir: Ali kiran toz koparan sendikacılara yetmiştir.

Al-Aydınlık, kimilerine göre 75 delege sağlamış. En az 60 delegesi var. Bu üçte bire yaklaşık bir oy sağlar. TİP içinde doğru proleterya çalışması yapsaydı, daha onlarca adsız delegayı aydınlatabilirdi. Hiç bir şey yapmasa 9 **Ak-Aydın**lık, 67 **Doğu** delegeleriyle yan yana: 236 oy sağlar, 128 oyla mer-

kezcilerin kaptıkları parti başkanlığını ve Kongreyi ele geçirirdi. Bundan niye korktu? İşin içinde bir iş olmalı.

Sendikacıların Gelişimi:

Beğenilmeyen Sendikacılardan aşağı kalınmalı mıydı? MDD'ci aydınlıkçıların 7'de 1'i olan Sendikacılar, ileri gelenlerine göre, ilkin; **"Boran'ın Başkanlığına kesinlikle karşı"** çıkıyorlar. Delege çoğunluğu ve belki de ortak karşıtları onları gerçekçi davranmaya götürüyor. **"Genel Merkezi hazırlama"** işine katılıyorlar. 21 kişilik **"Genel Yönetim Kurulu"**na kendilerinden: **"Sadece Kemal Türkler ve Sülker'in temsili yeterli değildir"** diyorlar. Sonra Genel Başkan'la ne konuşuyorlarsa: **"Mesele çıkarmayacağız"** sonucuna varıyorlar.

Sendikacılarda, yeni bir doğrultu ve gelişme de göze çarpıyor: **"DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları) bünyesi içinde bir 'Politik Büro' kurulacak"**mış. Bunu bir **"Trade - unionisme"** hazırlığı saymak istemiyoruz. Nedenleri, **pratikte**: San gangster Amerikan rüşvetli ve Finans-Kapital destekli kolos **"Türk-İş"** ile kutuplaşmalarında toplanıyor. **Teorik** açıdan da olumlu karşılanması gereken iki eğilim beliriyor. Bunları, Kemal Türkler şöyle özetlemiş:

1- **"İşçilerin Bilinçlendirilmesi lâzım"**. Ne yönde? Politika yönünde. Hangi Politika? Bu nokta henüz gölgelidir.

2- **"DİSK, işçiler gibi köylülerin örgütlenmesini de gerçekleştirmeye çalışacaktır."** deniyor. Burada yanılma payı azalıyor. İşçi Sınıfımızın kendi sınıf bencilliği içine hapsedilmemesi, halk yığınınımızın en geniş yığını olan köylülüğümüzü mücadele arkadaşlığına kazanması yerinde bir amaçtır.

Doğu Sosyalistlerinin Olumluluğu:

Doğulular, şimdiye dek haklı haksız, **"derebeği"** elemanlara kapılmış gösteriliyorlardı. Doğu'da derebeği kadar, belki onlardan çok aşiret başkanları bulunur. Onların kökleri **İlkel Komuna** biçimlerine dek uzanır. Bu İlkel Komuna şeflerini, ezberlenmiş **"derebeği"** kalıbı içine hemen sokmak büyük saçmalık olur. Onları toprakbeği durumuna sokan baskı: Tanzimat may-

munluğunun Batı'dan tercüme ettiği kapitalist kanunları yüzündendir.

Onun için, TİP içinde aktif olan Doğulu arkadaşlara o basmakalıp "**derebeği**" damgasını vuranlara evel ezel inanmış değiliz. Doğulu kardeşlerimiz, en acıklı biçimlerde madde ve mânaca çok çekmiş insanlarımızdır. **Populizmin** ütopyalarına kaymamak şartıyla, Doğu'daki **ilkel sosyalizm** kalıntılarının, **modern proleterya sosyalizmi** açısından değerlendirilmemesi softalık olur.

Son kongre olayları ve kişileri, Doğulu arkadaşların sendikacılardan çok daha olumlu ve hele sürekli bir oluşum ve gelişim içinde bulunduklarını gösteriyor. Onlar, başka öy dağınıklıkları önünde kaya bloku gibi birleşik kalmışlardır. Liderlerinden Kemal Burkay'ın açıklamaları, o gelişiminin bilinç düzeyine yükseldiğini gösteriyor. Yeni TİP Genel Başkanı ve yöneticileri için yapılan Doğulu karakteristiği ilginçtir.

Doğu değerlendirmesine göre:

1. BAŞKAN: "**Behice Boran, toparlayıcı olmaktan çok itici oluyor.**"

2. YÖNETİM: "**Parti yönetiminde (Boran ekibi)nin MDD'cileri tasfiye kararı hatalıdır. TİP içindeki demokratik tartışma ortamını yok edeceği kuşkusunu uyanıyor.**"

Bu iki nedenle, Doğu grubu: "**Değerli bir genel yönetim kurulu kurulması tekliflerini pek ciddiye almadığı**" için, merkez batağınadalmadığını saklamıyor. Doğru ise, Doğulular, Ekinci'ye, Kerametli Şih Aybar'ın: "**Katılmayın, kongreden bir şey çıkmaz!**" deyişine uymamışlardır...

Bütün bu kısa işaretler, Doğulu arkadaşların sosyalizmi ne denli sorumlulukla omuzlarında taşıdıklarını kanıtlar. Bu insanlar bırakılır mı?

SOSYALİZM'DE BAŞSIZ DEVELİK

29 Aralık 1970

Küçükburjuva Salıncağı:

Türkiye'nin sağ, solu çeşitli **başsız-develiklerle** dolu olur da, **Sosyalizmi** bundan kurtulur mu? Yeter ki olaylara azıcık içyüzünden ve sonuçlar açısından bakalım.

"**Başsız-develik**"; Küçük burjuvazinin, yahut ilkçağ (aşiret), ortaçağ (derebeği) kalıntılarının tutumudur. **Modern büyük burjuvazi**, her zaman **başlı** devedir. Hemen, bir soğan ya da sarmısak başı olsun bulamazsa yaratır, onun çevresinde derlenip eyleme geçer. **İşçi sınıfı** da öyle: Derleşik ve disiplinli yürür. Bu davranışlar, **modern** üretimin ruhlara dayattığı sosyalleşme gidişinden ileri gelir.

İki **modern** sosyal sınıf dışındaki bütün sosyal kümeler, **başsız-develige** bayılırlar. Çünkü onların bağımsızca bir baltaya sapolmaları, toplum çelişkilerine temelli çözüm getirmeleri, yahut o çelişkileri süreklile kontrol edebilmeleri olanaksızdır. O nedenle bir uçtan öbür uca sallanarak bocalarlar. Onların görüş ve davranışları: **ilerlemek** değil, yerinde sayıyor görünmemek için he-yacanlı **salıncak** safaları ile kendilerini de, başkalarını da **şaşkına** çevirmektir. O zaman keyiflerine pâyân yoktur.

Başsız-Develğin Çürük Çelişkisi:

Başsız-develik içinde iki zıt kutup vardır: **Anarşi** ile **oportunizm** nasıl birbirinin ters - yüzü iseler, tıpkı öyle, **başsız-develikle müstebitlikte** biri ötekisine kolayca **dönüşüveren** birbirinin kaçınılmaz tersi yüzüdürler. Üretmenciğin kendi tarlacığı ve kendi dükkâncığı: Hem **gerçekte** yoksulluğunun bağlayıcı zinciri olarak **hiç**'tir, hem de "kâinata metelik vermemek" için dayandığı **bireycil** ve **kişicil** kuruntularının tükenmez hazine olarak **hep**'tir.

Onun için, sık sık belirtilmelidir. **Başsız-develğin** çıkmazı, birbirini çürütüp, her şeyi tuzbuz ederek yozlaştıran iki ayrılmaz hezeyanda toplanır: **Otorite düşmanlığı + otorite**

megalomanlığı! Bu iki zıt kutup birbirini çelmeleyerek bir arada bulunurlar. Ama, modern sosyal savaşın gerçekliğine şaşı baktıkları için, diyalektik "**çelişkilerin bir arada bulunuşu**" gerçekliğinden ve yaratıcılığından fersah fersah uzak kalırlar.

Bugün Türkiye sosyalizminin başsız-develigi: Öyle dekadan Zâloğlu Rüstem gösterişli bir salıncak yellenmesidir. Bir yanda bilimcil sosyalizmin en yaman formüllerini uluorta harcayan otorite **megalomanlığı** ile kimseye söz söyletmez. Ötede, bilimcil sosyalizmin en alfabetik prensiplerini, ânın gereklerini, derleniş kurallarını kahramanca çiğneyerek, her türlü otorite **düşmanlığı** ile en açık bozgunda zafer havası çalar. Bu tutum onu **ölüm salıncığına** acemice binmiş tehlikeler canbazına çevirir.

Başsız - Develige dizgin: Proletarya Partisi

Başsız develik niteliği sakın şu veya bu kişinin man-yaklığına bağlanmasın. O zaman problemin bütün sosyal **belirliliği** silinmiş olur. Başsız-develik: Senin-benim-onun **kişicil** hastalığı değildir; bizim-sizin-onların... Hepimizin sosyal ölçüde **bireycil** eğilimimizdir. Onun için, kişileri kulağından tutup teşhir etmek, bir örnek vermekten başka sonuç veremez. Aydın veya loş **küçük burjuva** eğilimi olarak başsız-develik eğilimlerimizi olaylar içinde yakalayıp **oldukları** gibi çarmıha germek gerekir.

Sosyalizmimizin başsız - develik eğilimine en son ve en somut örnekler, siyasi iktidar savaşı yapacak gerçek bir **proletarya partisi** probleminde ortalığı kaplayan düşünceler ve davranışlardır... Mesele olağanüstü korkörüne parmağım gözüne oportoda besbellidir. Oportunizmler de, revizyonizmler de, anarşizmler de, absolutizmler de, ekonomizmler de, otzovizmler de, likidasyonizmler de, menşevizmler de.. Hep açık, somut bir parti **programı çevresinde**, sınırları bıçak gibi kesen bir parti **tüzüğü çerçevesinde**, başı kıcı belli, önü sonunu tutan bir gidişle hizâya gelmemek, saf bağlamamaktır.

Bu insanı umutsuzluğa düşürecek kertede tartışılmaz ha-

kikat önünde patlak veren tartışmaların sonsuzluğuna ve sözde daha iyiyi bulmak için hiç bir şey yapmamaktan da kötü: Her şeyi yapar ve her şeyi düşünür görünmelere bakın. Bu kargaşalık karga derneğinde, kişi olarak, elbet çok iyi maskelenmiş CIA ajanlarından başka kimseciği parmakla suçlu göstermek büsbütün güçleşiyor.

Aybarizm'in TİP'e Kötülükleri:

TİP içindeki "sosyalizm" in düşünce ve davranışları ayrı bir konudur. Onun reformizmde ortanın solundan geri, sendikalizmde ve parlamantarizmde 100 yıl önceki Bernstein'lardan, Kautsky'lerden ileri yanları: Kapalı ve kaypak bir kutu içinde "Sakal'ı .Şerif" gibi saklanmak isteniyor. Yalnız "inanmış" saydıkları "sâdık kullar", o da şâyet "abdestli" iseler, TİP'in ideolojik "yamalı bohça"sına yaklaştırılıp, içindekiler -olduğu gibi gösterilse ne iyi- istenildiği gibi anlatılıyor.

TİP'te program ve tüzük var. TİP program ve tüzüğünün: Bilimcil sosyalizm ile ilişkili olmadığını herkes kadar TİP ideolojileri da bilmezler mi? Buna inanılmaz. Çünkü TİP'in tüzüğü de, programı da: Henüz TİP için de "sosyalizm" sözcüğünün yasak edildiği günlerin ürünleridir. O sinik davranışın program ve tüzüğü, ister istemez silik düşünceler karalaması olacaktı. Buna kimsenin bir şey dediği yok.

Ancak, bütün insanlık gibi işçi sınıfı için de gelişim önüne geçilemez bir gidiştir. Bugün hiç kimsecikleri beğenmeyen Çin devrimciliğinin lideri Mao bile, daha gerçekçi olduğu günler: ütöpik sosyalizmden, anarşizmin babalarından, hattâ burjuva radikalizminin kırıntılarından yola çıktığını itiraf etmiştir. TİP'in de, emekleyen işçi sınıfı ideolojisi olan ütöpik sosyalizmi olsun çarçabuk bilincine çıkarması, artık birinci görevi olmalı değil midir?

Bu görevin ilk adımı elbet TİP program ve tüzüğünün düzeltilmesini yapmaktır...TİP program ve tüzüğünün düzeltilmesi ise, ancak şu kısacık TİP tarihçesini, çok uzun ve nankör Türkiye sosyalizm hareketinin tarihi ışığında eleştirmekle değerlendirilebilir. Düne dek TİP'te başı çeken

Aybarizm'in bütün marifeti, o eleştiriden kaçmak olmuştur. Bunun için Aybarizm'in tuttuğu en kestirme yolu (yahut çıkmazı) bilmeyen kaldı mı? "**eskilerin kursağı**" ve "**yeni sosyalizm**", ve ilh...

O çıkmaz yol, yalnız Aybarizm devesinin boynunu kırmaklaksaydı, kendi düşen ağılamaz, hatta hak yerini buldu, denir, geçilirdi. Aybarizm TİP'in primitivizmini (program ve tüzük ilkelliğini) dondurup ebedileştirmekle, TİP'i başsız deveye, düşüncesiz davranışlara çevirmek istedi. Bu savrukluğunda epey "**başarı**" da kazanmadığı söylenemez. TİP'i "**dokunulmaz**" tabu yapmak canlandırmadı... "**dokunulmaz**" olan Hint paryalarına çevirdi. "**Ne kendieyledi rahat, ne TİP'e verdi huzûr!**"

TİP'in Tersine Arınımı:

Bugün TİP için gereken nedir? Ortaçağ zırhlarını andıran ilkel program ve tüzüğünün kabuğu içine kaplumbağaca çekilip kapanmak değildir. Aybarizmin, kimi romantik edebiyat kahramanlıkları uğruna abarttığı "**deve kini**" de olmalıdır. Ne yazık ki son TİP Kongresi, Aybarizmin kendisine de iyilik getirmeyen o iki hastalığının izlerini silemedi. TİP'in teoride ve pratikte paryalaşmasına, esnaflaşmasına varan sözde "**dokunulmazlığı**", halktan kopuk biçimcil tabelâ partisi olmasına varmamalıdır. TİP'te Dünya ve Türkiye sosyalizminin tarihine karşı "**kan dâvası**" güdülmemelidir.

Kongre bu iki yönde hiç bir ileri adım atamadı. Yangından mal kaçırırca, statükoyu koruma gösterili turalaklığı bir zafer sandı. Biraz olaylarla göz göze gelirse, o "**zafer**" ciğın aldatıcılığı anlaşılır. Bütün tarafların başsız develik yarışına kalkmaları, ortadaki bozukluğa ve bozguna bir zafer kaftanı giydirdi. TİP'in sendikalizm ve parlemantarizm esnaflığı: "**Tezgâh kurtuldu**" diye öğündü... Şimdi ne Hint Kumaşları dokunacağı üzerine yeşil umutları hülyâlaştırdı.

Önce bu bir zafer ve başarı değildi. **Biçim** bakımından zafer olmadı. Çünkü, karşıdakiler başsız develikten birân

sıyrılabilmiş olsalardı. Sonuç tersine dönebilirdi. Sonucun şimdiki yüzü ise, öz bakımından daha acı bir yitiridir. Yüze yakın TİP delegesinin kendiliğinden intihara itilmesi, TİP için gerçek bir kazanç sağladı mı? Hayır. Aybarizmin deve kinine yem oldu. TİP'in içinde gerçek proletarya çoğunluğunu geliştirmede. Bir çok eksiklikleri yanında, TİP'in sendikalist ve parlemantarist yanlışlarına panzehir olabilecek bir avuç devrimciyi kaçırttı. **"Kaçmasalardı"** ayrı konu...

"Bir çok tutarsız, heterojen karışıklık çıkarıcıdan partiyi arındırdık", denecek. Bu arınmanın, Darwinizmdeki olumlu arınım, doğal seleksiyon olup olmadığı bugün belki tartışılabilir. Şimdilik görünebildiği kadarıyla, belli olan şey: TİP'in Aybarcı tezlerine tâvizler sunulduğudur. Bu tutum, yetiştirilip yararlanılabilecek olan devrimci ortamla kopuşmaktır.

O haliyle kopuşmalar, her iki yan için de, tersine arınım, tersine doğal seleksiyon yaratmaya daha elverişli düşmüştür.

Esnaf Tezgâhını: Hamamın Namusunu Kurtarış

Beride asıl öğrenülen olay yürekler acısıdır. **"tezgâhı kurtardık , artık kumaş dokuyacağız"** sevinci, bize tarihten hiç ders almamak gibi geliyor. Bütün dünyanın esnafları, zaman zaman modern makinaları kırıp dökerek, çok **"tezgâh"** kurtardılar. Bırakılı Anadolu'nun Tefeci - Bezirgân yuvası örneekli kasabalarında büyük kapitalist rekabetten **"kurtarılan"** zavallı tezgâhlarını, koca İstanbul'un, son model milyarlık tekstil büyük sanayi işletmeleri yanında bile, ne esnaf tezgâhları **"kurtarılmamıştır"** ki?

İnsan o kırık pencereli ayaz izbelerde, tahtalıköye veremli kafieler hazırlayan yel değirmeni, hatta taşocağı günlerinden kalma **"tezgâh"**ları **"kurtulmuş"** gördükçe, ağlayası oluyor. **"Kurtulmaz olaydı"** diyeceği geliyor. Oralarda kanteri döken esnafıcılara bakın: Hepsi Bayan Boran'lardan daha içtenlikli bir temkinle, tezgâhlarının başında **"kapitalizme"** candan meydan okumaktadırlar. Ne yazık ki, bu kahramanlıklar, Donkişot'un yeldeğirmenine saldırmasından başka sonuç vermemektedir.

"Kumaş dokumak" mı? Evet. Niçin dokumasınlar? Tarihin

dillere destan olmuş **"Hint Kumaşları"**, antika şiirleri kaplayan **"Keşmir Şalları"** hep o arkayık, arkeolojik **"tezgâhlar"**la dokunmuştu. Hâlâ da dokunmaktan geri kalmıyorlar. Ne var ki, bu çeşit dokumacılık direndiği ülkeleri kapitalizmin birer sömürgesi yapmaktan başka **"yararlık"** gösteremiyorlar. Çünkü o küçük esnafların ilkel **"tezgâh"**larda kan kusarak dokudukları nesneler, bir kaç eksantrik emperyalist turistin: **"Şam işi, Arap işi"** bir armağan olsun diye pahalı dövizle ucuza aldıkları **"kelepir eşya"**dan öteye geçemiyorlar.

Sakın TİP **"tezgâh"**ının **"kurtarılışı"** ve **"ne kumaşlar"** dokuyacağı öğünüşü Bâbil artığı ezeli politika esnaflığımızın gene, hep o: **"Balkanlarda bir tane"** son model ütopyası olmasın? Bn. Boran'ı, içinin en gizli yerindeki, yeni açmış dükkâncı **"esnaf"** çık şeytanı söyletiyor. Kendisini son kez, son kertede bir daha yanıltıyor. Bitpazarından, Finans-Kapital madrabazlığının **"garanti"** ettiği müzelik **"tezgâh"** ne kurtulucu, ne kurtarıcı olabilir.

Proletarya Partisi: Ne İthal, Ne Kaçak Malı Olamaz

Üç buçuk milyonluk modern Türkiye, işçi sınıfına, sendikalizm ve parlamantarizm eskisi **"tezgâh"**da, Mahmutpaşa seyyar satıcılığına gönüllü **"tezgâhdarlıklar"**da yeterli, karın doyurucu olamaz. Yanlış anlaşılmasın. Finans-Kapitalin azdırdığı Tefeci-Bezirgân ortamındaki bütün siyaset esnafları için parti bir **"tezgâh"** sayılır. Proletaryapartisini öyle vurguncu tezgâhtar saygısızlıklarından koruruz, sakındırırız.

Politika bezirgânlarımızın ve esnaflarımızın bir kökten yanılğıları da, bu partiyi tezgâhla karıştırmaktan çıkar. Onlara göre parti hazır bir kurulu **tezgâh** olunca, onu **"edinmenin"** yolu açıktır. Türkiye'de ancak, kalitesiz esnafın uydurduğu müzelik tezgâhlar yapılabilir. Aristokrat Amele sendikacıların kurdukları TİP tezgâhı beğenilmiyor mu? Kolayı var.

Komprador ithalâtçıya, bütün sermaye varımızı yatırırız. O bize Avrupa'nın en son sistem tekstil makinesini getiriverir. Yahut, yad illerde Veysel Karâni olmuş sürgündeki eş dostla,

kaş göz arası **bir kaçak** dokuma tezgâhı sokuştururuz ülkemize. İstedüğinden âlâ Hint kumaşlarını dokuruz ki, ferîştahın şaşar!.. Ne dediğimiz anlaşılıyor mu? Proletarya partisini öyle **İthal** malı, yahut **Kaçak** eşya gibi Türkiye'de hangi kapitalist, yahut küçükburjuva açığözü olsa yaratır ve işletiverir kanısını yayarlar.

Bu olmaz canım. Olamaz. Çünkü basit çelikten bir tekstil fabrikası bile, ithal edilse, kaçak gelse dahi, önce bir makine uzmanlar ekibince kurulur ve önceden yetişmiş kalifiye işçilerle işletilir. Orasını bırakalım. **Proletarya partisi** ithal veya kaçak bir mekanik avadanlık değildir. Her ülkenin kendi toprağından fışkınrırsa doğar, kendi insan ilişkisi ve çelişkileri ortamında gelişir. Dışarıdan aktırma parti, en az elli yıl gerimizde kalmış, en acı trajedilerimizden biridir. Aynı 50 yıl süredenberi ise, sosyalizm her biçimi ile gelişedurmuştur.

O yarım yüzyıllık denenmiş teorik, pratik girişimlerle ve girişkinlerle boş düşecek her eğilim, bindiği dalı keser. Onu, bu toplumla organik bağı çoktan kopmuş bir takım hazır dut yaprağı kemirerek şişmiş ipek böceklerinin tırtıllarına verilecek firaklı dilekçeler de kurtaramaz. Bunu en iyi deneyen, sayın Nasrettin Hoca Avukat Aybar'ın: Tezgâhı da, perdeyi de başına yıkan kaybettiği dâvadır. Proletarya partisi, ne Amerika'da, ne Londra veya Paris'te, ne Moskova yahut Pekin'de "**okumak üflemek**"le olsaydı, bugün Türkiye'de pabucu büyük Lenin'lerin çokluğundan trafik aksardı.

TİP'in Teorik - Pratik Arınışı:

TİP'in tâze liderleri, yukarıki sözlerimizi epey kanşıkça ve anlaşılmaz bulabilirler. İçlerinde diplomalarına aşırıca güveni olan bilginciller de, az çok bile bile omuz silkebilirler. Biz, asıl TİP'li işçi ve köylü ve halk adamları ile, proleter aydınlar için uğraşı yanlıyız. Bunların **başsız develiğe** karşı tutacakları yol açıktır. Demir mâdeni işçi sınıfıdır, kömür mâdeni köylülüktür. Bu yeraltı filizlerini günışığına çıkaracak kazma **diyalektik maddeci** metottur. Bu üçlem dışında koparılan her gürültü boşuna ve şüphelidir.

TİP için evrensel teori ve pratik ana problemi, **ütopik** sosyalizmden kurtulup, **bilimcil** sosyalizmi **ele** almaktır. Bilimcil Sosyalizmi, bir de çok yapıldığı gibi **dile** almak vardır. Bu tutum "**dudaktan kalbe**" inmemiş sevgiye benzer. Bilimcil sosyalizmi **ele** almak, doktrinin en genel formüllerini **dile** dolamak değildir. TİP'in: **Programını, tüzüğünü** ve bugüne dek yürüttüğü **düşünce** ve **davranışlarını** kıyasıya eleştirip, temize çıkarmaktır.

TİP'in **yurtsal** teori ve pratik ana problemi, Türkiye'nin gerek **sosyal** ve gerek **sosyalist** tarihini, şimdiyedek uğratılan baltalamalardan kurtarıp, **ele** almaktır... Bu da **dile** almak olmamalıdır. Türkiye'nin hareketini objektif ve somut gerçekliği ile, hiç hak yemeksizin **eleştirmelidir**. Sonra, bu eleştiri ışığında, gerek **insan**, gerek **kavram** varlarını, maddece ve anlamca, bugüne **taban** yapmalıdır.

Ancak o zaman sosyalizm **başsız develikten** yakasını kurtarmaya başlar. Temelsiz, köksüz, tarihsiz kalmanın boşluğunu giderir. Hem **kuşaklar** arasındaki bağlar, frenklerin "**Frustration**" dedikleri biçimde tırtıklanıp aşındırılmaz; hem **düşünceler** ve **davranışlar** arasındaki ilişkiler hakyemez ve yaratıcı bir sürekliliğe kavuşur. Tabi burada **Plâtonik ilân**'ı aşklar, yahut **kişicil** hesaplar söz konusu değildir.

BAŞSIZ DEVELİĞE SON

12 Ocak 1971

DAĞINIKLIK FELSEFESİ

İşlenebilecek öyle somut bir ortamda, TİP'ten kuzu kuzu uzaklaşan **ültimatömcüler** hangi gerekçeye dayandılar? Genel olarak: **"TİP içindeki gerçek sosyalistlerin hemen hemen tümünü"** **"dâvalarına kazanmış"** oldukları kanısındalar. Bu kanıların belgelerini ve istatistiklerini bilmiyoruz. Bildiğimiz bir şey var: **Gerçek sosyalist**, her şeyden ve herkesten önce **parti insanıdır**. Siyasal Parti dışındaki **"sosyalizm"** iddiaları, insanın yapmadığı işle övünmesi, girmedigi savaşın madalyasını takınması olur.

TİP Kongresinden ayrılınır ayrılınmaz ne yapılıyor? Hazır tutulmuş bir SALON'da toplanılıyor. Bu **"toplantı"** nereden nasıl estiği hiç kimsece bilinmeyen **"muhalif rüzgârlar"** la çalkanıyor. Toplantı için yapılan hazırlıklarda bir gündem, bir biçim önerilmiştir. Ondan geçtik. Bir gün önce sözleşilen buluşma yerine bile kimsecikler gelmiyor. Delegelerin (protestocu delegelerin) en az yarısı buluşma yerine gelip kimsecikleri bulamamakla şaşırıyor ve yüzgeri dönüyorlar.

İşin yöneticisi durumunda olanlara bu sözde durmayışın nedeni soruluyor. Akşamdan buluşmamaya karar verildiği öğreniliyor. Kim o kararı vermiş? Belli değil. Haftalardan beri kararlaştırılmış bir tutum, son gece yarısı nerede ve niçin, ilgililere haber verilmeden değiştiriliyor? Bir kaza, bir yangın, bir baskın vb. **"esbâb'ı mucibe"** mi çıkmış? Hiç birisi yok. Kimilerin son saatte akıllarına esmiş. Doğru **salonda** buluşmayı uygun bulmuşlar. Bâri gelenlere değişikliği söyleyecek birisi buluşma yerinde bırakılsa? O dahi yok.

GÜNDEMİZ: İLKE VE PLATFORM

Daha bu **toplantı** öncesi olan keyfilik ve kargaşalık, sonra olacıklara damgasını vuruyor. Toplantının iki amacı varmış:

- 1- Toplanacaklar arasında **"ilke birliği"** sağlamak;
- 2- **"Siyasi plâtfom tasarısı hazırlamak"**..

"İlke birliği" yoksa, önce **"İlke"**nin ne olduğunu, ya olabi-

leceğini, bir veya birkaç açıklayan bulunur. Toplantıyı sürükleyenler, ilkin düşündükleri gündemi yok etmekle işe başlıyorlar. Toplantı için "ilke birliği" şöyle dursun, "gündem birliği" bile kalmıyor.

Başsız, ortasız (gündemsiz) güç açılabilen Toplantı'da: TİP örgütünün delegeleri iyi kötü bir disiplin ve iş yapma eğilimini taşıyorlar. Hemen yapılacak şeyleri bekliyorlar. Yabancı basında yayınlandığına göre: "Mihri Belli ve eski arkadaşları ile Anadolu'dan gelen delegelerin çoğu", "hemen bir kuruluşa" gidilmesini öneriyorlar. Toplantı "İlke"den çok "kişi" tartışmalarına dökülüyor. Ve gürültülüce: "Eski tüfeklerin" ağırlığı reddediliyor.

Tartışmaların ayrıntılarına girmek uzun olacak.

Başlıca iki sonuç önem kazanıyor:

1- TİP kurultayı neden bırakıldı?

2- Bırakanlar, şimdi ne yapacaklar?

TİP Kurultayının neden bırakıldığı altı maddede toplanabiliyor. Yazılı metinleri ile alınıncaya bu altı madde, ikiye ikiye üç gruba indirilebilir.

ÜYE İHRAÇLARI

A. - ÜYE İHRAÇLARI üzerine şunlar yazılıyor:

1- "Kongre kararına aykırı olarak ihraçlar iptal edilmedi";

2- "Yeni yeni ihraçlara gidildi"...

Bu iki gözlem de doğru ve haklı. TİP'in olağanüstü geçen kongresi, o zamana dek partiden atılanları yeniden partiye alma kararı vermişti. Kongre kararı bir parti kanunudur. Merkezçiler onu çiğnediler.

Bir partinin uygun görmediği üyesini atma hakkı vardır. Ancak kongre kararını çiğneyerek, alınması gerekenleri almamaya yetkisi yoktur. Küçük bir formalite önerisi: Atılanlar müracaat etsinler biçimindeydi. Merkezçiler bu formalite oyunundan yararlandılar. Müracaat edenleri almadılar.

Kongre kararının özünü ve ruhunu çiğneyenlerin, ondan sonraki "yeni ihraç"la ne yapacakları belli oldu. Merkezçiler,

kendi hoşlarına gitmeyenleri atmışlar ve atacaklardı. Bu kanunsuzluğu yapmaları değil, **yapabildikleri** önemlidir. Nasıl yapabildiler? Karşılarında onları suçüstü yakalayacak kimse göremedikleri için **yapabildiler**.

Bu durumda: "**gerçekten sosyalistleri**" TİP içinde etken yapmak gerekmez mi? Gerekir. Bu etkenlik nasıl olur? Birincisi: gerçek sosyalistlerin gerçekten **örgütçül** çalışmayı, "**Almanca konuşmayı**" becermeleriyle olur... İkincisi: TİP'ten gerçek sosyalistleri kaçırtmak değil (çünkü bunu isteyen "**polis ve oportunist**" sayılan Merkezçilerdir): TİP'in içinde gerçek sosyalistleri çoğaltmakla olur.

ORGAN İHRAÇLARI:

B. - ORGAN İHRAÇLARI üzerine şunlar yazılıyor:

3- "**Devrimci yönetimler (Merkezce) feshedildi**";

4- "**Kukla müteşebbis heyetlerle tabelâ teşkilatı kuruldu**"..

Bu iki gözlem de doğru ve haklıdır. Bir İşçi Partisi, eğer aldığı ada olsun saygılı ise: **İşçi sınıfının tüm eğilimlerine saygı** gösterir. Merkezçiler: Kendi sendikalizm ve parlamantarizm eğilimlerini savunmakla, yalnız İşçi ve aydın **küçük burjuva zümrelerinin** eğilimini abartmakla kalmamışlar; **bütünü ile İşçi sınıfının devrimci düşünce ve davranışlarını mahkûm etmişlerdir**. Kukla ve tabelâ örgüt yoluna başvurmaları da o bakımdan bir sapıklıktır.

Tekrar edelim, bütün bezirgân partiler: Kukla heyetli tabelâ teşkilâtlarıdır. İşçi partisi onlara benzeyemez Ama, hiç değilse meclis ve seçim savaşlarına girebilmek için, burjuvazinin çıkardığı formalite engellerini atlayacak stratejilere, savaş hilelerine başvurabilir... Nitekim TİP'in ilk seçimlere girebilmesi için 15 ilde **tabelâ** sağlaması normal olmuştu. Merkezçilerinki, böyle burjuva hilelerini boşa çıkarmak değil, kendi içinde daha canlı olmak isteyen proletarya eğilimlerine karşı bir tertiptir. Bunu da onların yapmaları değil, **yapabilmeleri** önemlidir.

Bunu nasıl **yapabildiler**? "**Devrimci yönetimler**" TİP içinde etken olamadıkları için yapabildiler. Etken olmanın birinci şartı:

TİP Tüzüğü'nün ve işleyişinin bütün girdi çıktısını sabırlıca kavramakla, kullanmayı öğrenmekle, bir yol daha örgütçü çalışmayı ve "Almanca konuşmayı" becermekle yerine gelir. İkinci şart: TİP içindeki devrimci yönetimleri kaçırtmamak (çünkü bu Merkezçilerin amacıdır), daha da çoğaltmakla yerine gelir.

OPORTUNİZM VE POLİS

C. - OPORTÜNİZM + POLİS DAVRANIŞI üzerine şunlar yazılıyor:

5- "Polis ve oportünist ortaklığı ile kapalı kongre düzenlendi";

6- "Hayali üyeler kaydedildi"..

Bu iki gözlem de doğru ve haklı olabilir. Dünyanın her yerinde, en ele avuca sığmaz işçi partilerine bile burjuvazi kendi ajanlarını sokar. Bu ajanların en ustaca yetiştirilmiş bulunanları: "Zor" kullanmaktan çok, kaypak eğilimleri yelleyip üste çıkararak çeşit çeşit oportünizmleri kışkırtmaktadır.

Bu bize neyi gösteriyor? Burjuvazi bile, işçi partisini sapıttırmak için onun içine giriyor. Dışarıdan yapılmış kışkırtmaların yetmediğini anlıyor. İşçi Partisini doğru yolda yürütmek için, onun dışına kendi kendisini atmak, ne demektir? "Polis ve oportünist" dediklerimize meydanı boş bırakmaktır.

"ÖRGÜT = SÜREÇ" TEORİSİ

Denecek ki "TİP'in düzelmesinden umudu kestik. Polis ve oportünistler nasıl olsa biz devrimcileri kapı dışarı edecekler. İyisi mi biz TİP kuruntusu ve leşi ile zaman ve enerji yitireceğimize, yeni baştan bir proletarya partisi kurarız. Ve ilh..." Söylenen de aşağı yukarı bu.

Rakamların başka türlü konuştuğuna değdik. Silme "polis ve oportünist"te olsalar, Merkezçilerin toplayabildikleri delege sayısı Kongrede 128'dir. Devrimciler biraz taktik ve strateji kullansalar, en azından; 136 Delegenin oyu ile TİP'in yönetimini elde edebilirlerdi. Onu yapmamakla: "kompromi yok!" cıglığını atan anarşist palavrasına kapıldılar ve "polis ve oportünist" saydıklarının ekmeğine göz göre göre yağ sürdüler.

Burasını geçelim. TİP Kongresine, "Polis ve oportünist"lerin dört gözle bekledikleri, belki hazırladıkları "ültimeatom"u

veren "**devrimciler**" ne yaptılar? İşaret edilen salon toplantısını yaptılar. Maksat neydi? Yeni bir derlenişle proletarya partisini kunnaktı. Orada hangi "**İlke birliği**" ne vardılar? Aynen şu kanı yazılıyor:

"Proletarya mücadelesini sonuna kadar sürdürüp zafere götürecek kadrolar henüz mevcut değil."

Değilse, ne diye TİP içindeki "**devrimci yönetimler**" adını verdiğiniz Kadroları "**polis ve oportünist**" dediklerinizin "**fesh**" edişlerine yardımcı olurca davrandınız? Bırakın çocukları, hiç değilse kendi bildikleri gibi ve yapabildikleri ölçüde TİP içinde savaşı sürdürüp, gelecek "**kadrolar**"a öncü olsunlar.

Ancak, o: "**Proletarya mücadelesini sonuna kadar sürdürüp zafere götürecek**" gibi meyhane sarhoşlarının şâtrane edebiyatı kimin karnını doyurur? Hangi dağınıklığı giderir?

Kendinizi aldatmayın. Bu "**kadro**" kanısı: 50 yıl önceki **kuyrukçuluğun**, 40 yıl önceki "**kadrocı**" şarlatanlığın bozgun "**teorisi**"dir. Ne yazık ki bu "**sözde teori**", 40 yıl sonra Yeni "**aydınlık**"ların "**peche originale**"i (anasının rahminde damgaladığı günâhı)dır. Ortada "**parti örgütü**" bulunmadan, bir "**kadro**" yetişebileceği kaçamağını teorileştirmek isteyen en yozlaştırıcı küçük burjuva "**mükemmellik**" ciliğidir.

"Mükemmel" (olgunluğu son kertede) hiç bir şey yoktur. Sonsuz **gelişim** yahut sona ermiş, ölmüş bir prose vardır. Aydınlıklarda aylar yıllardır, "**parlak**" sözcükler "**Marksist ve ilh.**" düşünceler altında savunulan "**örgüt süreç**" çokbilmişliği; bir likidatörlük, bir Menşevik, (bir polis demiyelim ama) bir "**oportünist**" formülüdür.

KARARSIZLIĞA KARAR

TİP'i aylar yıllardır mutlak "**zapt**" edeceklerini, hakettiklerini yayınların, şimdi ansızın öbür uca sallanıp yaptıkları toplantı; az kalsın hiç bir **karar** almaksızın dağılacaktı. Öylece, TİP'ten yeni bir kuruluşa geçmeyi bekliyen delegeler, bir "**siyasî plâtförm tasarısı**" umudundan da yoksun bırakılarak dağıtılacaklardı. TİP'in "**kapalı kongre**"sinden tedirgin olanların bir "**kapalı kompromi**"si ile varılan karar ne oldu? Okuyalım:

"Hazırlık çalışmalarında ülkenin çeşitli bölgelerindeki

proleter devrimci çevreler arasında irtibat sağlamak amacı ile, proleter devrimci hareketin ideolojik organı Aydınlık Dergisi yazı kurulu" görevlendirilmiştir.

Hangi "Aydınlık"? Besbelli: **Al-Aydınlık, Yeni-Aydınlıkların Al'ı da, Ak'ı da "proleter devrimci hareket ideojisi"nin bugün en kritik moment, püf noktası olan proletarya partisi konusunda nasıl fatalist (kaderci) bir sallantı içinde bocaladığını bilmeyen kalmadı. Onların Marksizm makyajlı radikal küçük burjuva yakıştırmaları yeterince zihinleri karıştırdı.**

"Toplantı", o karışıklığın etkisi altında, kalıyor. Hâlâ "siyasi proletarya partisi" dememek için; "siyasal plâtfom" diyor, "proleter devrimci hareket" diyor. Parti önü, sonu, tüzüğü, programı olan somut, açık bir varlıktır. Plâtfom yahut hareket: Küçükburjuva ikirciliğini maskeliyen, sözde "zavahiri kur-tarıcı", üstü kapalı, soyut, lâstikli amorfizmdir (biçimsizliktir).

"İdeoloji": içinde doğduğu ülkenin tarihçil, ekonomik sınıflar yapısını, parti hareketinin pratiği içinde geliştirmektir. Türkiye'de bir ideolojiden söz edebilmek için en az 50 yıllık ortamımızın parti pratiğine başvurmak gerekir. Eski Aydınlık öyle idi. Yeni-Aydınlık'ların ne öyle bir yetenekleri, ne öyle bir ni-yetleri görülmedi. Ezber iki buçuk formül papağanlıklarından, yahut bülbüllüklerinden öte hangi "İdeoloji"den söz ediliyor?

Onun için, yapılmış son: **"Anarşi Yok! Büyük Derleniş!" önerisi iki pratik noktada toplandı:**

1- **Özler: "Vatan Partisi'ni olağanüstü eşsekçe küçümseyişler ve susuş konspirasyonuna uğratışlar, sürü sürü katırlıklara ve yozluklara kapı açtı." "Vatan Partisi li-teratürünü salık veriyoruz."**

2- **Biçinici: "Aydınlık Merkez İrtibat Komitesi" fazla yuvarcık kokuyor.**

"Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi" kurulmalıdır... Bütün gruplar hemen "Devrimci Derleniş Komiteleri" ku-rabilmelidir... Halk Uyanış Güçleri yahut Milli Kurtuluş Kuvvetleri örgütlenmelidir."

İş yapmak isteniyorsa, yol bu. Ve iş: saniye geciktirilmesine gelemmez.

KIZIL BEKÇİLER VE SOVYETLER

20 Ocak 1967

Yeryüzünün her beş insanından birisi Çinli. Batı dünyası ikisini bir arada haklıyamıyacağını anladığı Çin'le Sovyetler'i birbirlerine düşürmekten başka kurtuluş umudu görmüyor. Bu uğurda her günkü ajanların yağırdıkları ortada. Fransa'nın dünya birinciliğini kazanmış dergisi Match'ta en işlek röportaj ustası Raymond Cartier: "Dünyaya karşı 700 milyon Çinli" yazısı ile konuyu şöyle inceliyor. "12 Ağustos 1966 Cuma günü, derilerini güneşte bronzlaştırmaktan başka hiçbir şeyi umursamıyan Avrupalılar için, göze çarpıcı hiç bir şey olmamıştı. Pekin'de, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Plenum'u (Tüm üyeler toplantısı) yapıldı. Bundan önceki Onuncu Plenum 28 Eylül 1962'de yapılmıştı. O zaman (1962 yılı) Şehzâde kabahat işledi mi, uşağa dayak atıldığı gibi: Çinliler, Tito'yu yeni-revizyonizm yaptığı (prensipleri bozduğu) için kırbaçlamışlardı. Rusya gene büyük kardeş ülke, ve "sosyalist ordugâhının şefi" sayılıyordu. Onuncu Plenum: "Sovyetler Birliği ve öteki kardeş sosyalist ülkelerle dostça ilişkiler, karşılıklı yardımlaşma ve işbirliği" yapmaktan yana çıkmıştı.

1966 Onbirinci Plenum'u Sovyetlere "Hainler" diyordu. Sovyetleri "Kapitalist dünya içinde emperyalizmi ve sömürgeciliği savunmak, sosyalist dünya içinde kapitalizmi yeniden tahta çıkarmak"la suçluyordu... Sovyetler'in hükümet gazetesi İzvestiya dahi bir takım mektuplar alıyordu. Bunlar, son günlerde mal edinme zevkinin olağanüstü yaygınlaştığını belirtiyorlardı. Buzdolapları, televizyonlar, kişisel otomobiller çoğalmıştı. Barınılan yerlerin üçte biri, içinde oturanların olmuştu. Kolhozlarda (Halk çiftliklerinde) kişilere bırakılan tarlacıklar (en çok 25 dönüm) Sovyetler Birliği'nde tüketilen etin %42'sini, patatesin %60'ını, yumurtanın %73'ünü üretiyordu. İktisatçı V. Stefanov ise, bunda sosyalizmi üzecek bir şey olmadığını anlatıyordu. Kanunca Sovyet yurttaşlarının mücevherleri, birer köşkü, otomobili bulunabilirdi. Bir fabrika veya mağazaları olmazdı.

Çin'de devrim, eski devrin alâmetlerini siliyor. Vaktiyle Fransa'da Dört acûze: Vergi sisteminin dayandığı dört

mükellefiyetti. Bugünkü Çin'de ipliği pazara çıkarılan dört acûze: Eski felsefe, eski kültür, eski görenekler, eski geleneklerdi. Fransız devriminde iskâmbil kâğıtlarında papazın yerine domuz konulmuştu. Çin kültür devrimi satranç kulüplerini dağıtıyor, açıkça derebeği oyununu yasak ediyor. 24 saat içinde dünyayı korkutan kızıl bekçilerin aldılar. Bunlar 20 yaşından küçüktürler. Şanghay, Kanton veya Pekin'de otururlar. Bütün üniformaları bir kızıl pazukenttir. Kutsal görevleri: Maocu düzeni egemen kılmaktır. Kızıl bekçiler, mağazalardaki bütün saç, yüz cilâlama merhemlerini döküp attılar. **"Çocuklarda hacığa ve revizyonist alışkanlıklarını uyandıracak"** mini mini saatler, çantalar gibi oyuncakları temizlediler. Bilinmez bir içgüdü ile kara gözlükleri kırdılar.

Rusya'da askerler, siyasal, ekonomik ya da sosyal bir rol oynamak üzere ordu işleri dışına pek çıkmazlar. Çin'de ordu, millî hayatın bütün biçimlerine çok daha aşırıca katılıyor. 12 Ağustos'ta, doktrincilerin başı Liu Şao-Şi parti rütbelerinin ansızın sekizinci basamağına düştü. Mareşal Lin Piao, altıncı basamaktan ikinciliğe yükseldi. Birkaç gün sonra, canlı tanrı Mao Tse-Tung Doğu yeli (eski Göksel Barış) alanında görüldüğü zaman yirmi yıldan beri ilk defa erceketini giymişti. Ortaya atılan parolalar şöyleydi: **"ordu gibi yap"** **"ordudan öğren"** Rejiminin uluları; Asyalı insanı, yarınnın komünisti olarak yetiştirecekleri dünya nimetlerine oruçlu ve ihtirash gençliği, ordu denilen perhizkâr kalıbın içine dökmek istiyorlar.

Yaradılışın en gururlu ve en ırkçı ulusu olan Çinli **"uzun burunlu"**, **"barbar"**, **"yalancı şeytan"** dediği ak dediği ak adama (batılıya) karşı hınçlı ve boşvermeyle doludur... Çin başkentinde 10 yabancı ülkenin askerleri silâhçattıkları zaman, Fransız veya İngiliz topçekerleri Yangtse boyunca Şangking'e değin çıktıkları vakit bile Çinliler yeryüzünde en us ve akıllı, en zeki, en medenî ve en güçlü oldukları kanısındaydılar... Şu Yang 700 milyon insanın entelektüel diktatörüydü. Mao gibi Hunan'da doğmuştu. Mao henüz kellesi kesilecek bir âsi iken Yenan'a giden Şu Yang Mao'ya katılmıştı. Bir gün Pekin ga-

zeteleri onu Çinli ruhunu zehirliyen adam saydılar: "Şu Yang, deniyordu, operamız ile tiyatromuzun: **"Travyata", Romeo ve Juliet, Kral Lear**" gibi piyesleri oynamasını istiyordu. Çin'de Shekespear ve Rus klâsiklerini halka sevdirmeye kalkmıştı. 1962 yılı **"Kırmızı Odanın Rüyası"** ve **"Üç Krallığın Masalı"** gibi ortaçağ romanlarının yeniden basımı için 7500 ton kâğıt tahsis ettiği halde başkan Mao'nun eserlerine ancak 70 ton ayırmıştı".

1967 bitmeden Mao'nun tüm eserleri 30 milyon nüsha çıkacaktır. Bunlara yazdığı **"çok önemli izahat"**ında Mareşal Lin Piao şöyle diyor: **"Başkan Mao ak medeniyet içinde kendi modelini buldu demek yerinde olmaz. Mao tamamiyle yeni bir Çin dünyaşının ve ideolojisinin bağımsız yaratıcısıdır."** Lin Piao'ya göre, Mao'nun uzun kariyeri boyunca gösterdiği başarılar üç büyük başlık altında derlenebilir: **"1. Kendi kendimizden başka kimseye bel bağlamıyalım; 2. Ordu ile milleti tek vücut yapalım; 3. Devrimin manivelâsını köylerde bulalım."**

Çinliler hiçbir vakit unutmak nedir bilmezler. **"Figaro"** gazetesinde James de Caquet yüzlerce benzeri bilinen şöyle bir olayı anıyor: **"kurtarılan"** bir köyün ahalisi katolik misyonuna 142 milyon 628 bin 999 yuanlık bir fatura sunar; bu para 45 yıl önce Boxers'lere karşı sefer açan Avrupalı askerlerin kesmiş oldukları beş armut ağacının hesabı idi. Çin kendisini; 19'uncu yüzyılda ak dünyaca yapılmış hakaretlerin, muazzam mürekkep fâiziyle birlikte alacaklısı sayıyor.

Fransız Komünist Partisi'nin organı olan **"Humanite"** Gazetesi yazdığı altı makale ile Kızıl Çin'i kınıyor. Neden? Mao Tse Tung'un kişiliği tanrılaştırılmış.

Yabancı Avrupalı: **"Çin'de, soğumuş demirdense, aşırıca kızgın demiri tercih ediyorlar"** kanısında. Tercümanı ona şu karşılığı veriyor: **"Siz Çinli değilsiniz. Anlıyamazsınız. Bilirsiniz ki, devrim, briç masasında centilmen tartışması değildir."**

ÇİN HALK CUMHURİYETİ KIZIL BEKÇİLER

7 Şubat 1967

1966 ortalarından beri Çin'de bir "kızılca kıyamet" koptu. Yumruklarını sıkmış çoluk çocuk "Kızıl Bekçiler", sokaklara "Kültür İhtilâli" taşıyorlar. Kapitalist dünyada da "asi gençlik" var; süzme salon züppeliğidir, bitli bitnik adlı ekzis-tansiyalizm var, alafranga dervişliktir. İki olay hiç benzeşiyor mu? Kapitalizm; Çin olaylarına bakınca, kendisini aynada görüyormuşça bir sevince kapıldı. "Asi gençlik" nasıl, emperyalizm çağındaki kapitalizmin yozlaştırıcı bir kıyamet alâmeti ise, "Kızıl Bekçiler" hareketi de tıpkı öyle, "sarı" dünyanın çöküş alâmeti olamaz mı?

Çin'deki olayları kavramak için, 1917'den beri köprülerin altından geçmiş suları hatırlamalıyız. Sovyetler Birliği, kendi şartları içinde tek başına bir sosyalizm dünyası yaratmak zorundaydı. Orada, partinin demir disiplini, yığınların insiyatifi, bütün isteklere, teşviklere rağmen, kimi zamanlar, çoğu burjuvalarca alay konusu edilecek kertede otomatlığa doğru yaklaştırmıştı. Kapitalizm sırasında grevler, gösteriler, ve ilh. sınıf savaşının kaçınılmaz ve anlaşılır biçimleriyle. Sovyetler devrimi başarıya ulaşınca, artık yığınlar, kendi iktidarlarına karşı, işçiler işçi sınıfına karşı savaşa mı geçeceklerdi?

Öyle bir davranış, güç israfı ve anarşi yaratabilirdi. Parti, çalışan sınıfların en bilinçli öncü örgütü idi. Parti buyuracak, sendika ve benzeri örgütler ayarlıyacak, yığınlar uyguluyacaklardı. Stalin çağında, parti disiplini, partinin başına geçenleri "proletarya diktatörlüğü"nün etiyle, yaşıyan üstün insanları durumuna dek çıkarttı. Burjuva toplumunda devlet insanüstü idi. Sovyetlerde parti devlet içinde bir devlet oldu. Çivi çiviyle söküleceği için, tarihsel görevi devleti kaldırmak olan sosyalizm, devlete karşı kuşkusunu, partiyi devlet üstüne çıkarmakla tatmin etti. Bu yol parti doruğuna tırmanabilen kişiler, tanrının yeryüzündeki gölgesi olan devletin de üstüne

çıkınca, otomatikman tanınlaştılar. Hâlâ, kolay kolay kurtulunamamış bulunan **"KİŞİ TAPINCI"** hastalığı yayıldı. Böylece, Sovyetler sosyalizminde yığınların insiyatifi (teşebbüs gücü) partinin demir disiplini çerçevesinde, liderlerin **ÇELİK** (Stalin) leşmesi biçiminde kendini göstermekle yetindi.

Sovyetlerde, burjuva uzmanlarını kullanma zarureti, ikinci hastalığa karmakta gecikmedi: **BURJUVA AYDINLARININ KÜLTÜR İMTİYAZLIĞI!**. Gerçi prensip olarak, her şey gibi, kültür de kamulaştırılmıştı, yığınlar içindi. Ama, yığınlar kültürlüleştinceye değin, **"kültürlü"** aydınlardan ihanete kaçmıyanlar, çeşit çeşit imtiyazlarla doyurulup, (islâmlıkta parayla müslüman olan müellifetül kulûb kişileri gibi) satın alındılar ve imtiyazları ölçüsünde üst-insan durumun da pöhpöhlendiler. Yüksek ücret onların, lüks konfor onların, geniş ün, parlak şeref onlarındı. Kapitalizm en ufak orijinallik gördüğü aydını, kendi atmosferine sokar sokmaz **"büyük adam"** yapmıyor muydu. Bilimde geri kalmak: Emperyalizme yenilmek; devrimi kurban etmektir. Burjuva aydınına kapitalizmde sağlanan üstünlük, Sovyetler'de de sağlanmalıydı. Bir şairin, bir sanatkârın, bir bilginin **"Sovyet milyoneri"** kesilmesi yadırganmadı.

Aydını imtiyazlandırmada, bir **"sosyal fayda mülâhazası"** da öne sürülebilirdi. Kültürlülere imtiyazlar sağlamak, alt yığınlarda kültür imrenişi ve özenişi yaratabilirdi. Burjuva ilericiliği böyle olmuştu. Ama, aydınlarda da, burjuva kültürüne has, o halka yukarıdan bakış eğilimini kışkırtmaktan geri kalmıyabilirdi. **"Doktor Jivagolar"** ve daha niceleri uyduruk kahramanlar değillerdi. Kültür denince, akla burjuva kültüründen başka şey gelemeydi? Yarım yüzyıllık Sovyet kültüründe bilim, nükleer gücü az kalsın kapitalizme kaptırıyordu. Sanatta, kaç tane yeni Gorki yetişti? Gorki, ömründe **"alt dip"** çamuruyla verem olduğu ölçüde Gorki olmuştu. O, sözcüğün özel anlamıyla bir **"aydın"** mıydı? Pek söylenemez. Gorki'nin topuğuna varamıyan nice Sovyet yazarı, bir zaruret gereği kendilerine bağışlanan burjuva imtiyazları ile tavuslaştıkça, kendisini bir Gorki yerine koydu. Şiir onların, roman onların, konfor onlarındı. Burjuva aydınlarını andıran kültür imtiyazlıları öylesine şımartıldılar ki, ortaya **aydın kişi tapıncı** diyebileceğimiz, bir kültür anomalisi, aydın ur-

laşması, iktidar rahatlığına kanıksamış kadrolar türedi. Kültür sanki yığınlar dışında, aydınlara has, yığınlara zıt bir olay mıydı?

Çin, ihtilâlden beri, aydın kadrolarında beliren iktidar hastalığını (iki Sovyet hastalığını) ortadan kaldırıyor. Sovyet sosyalizminde; ya parti cihazı **kişi tapıncı** ile bir gün kaskatı kesilirse, onu kim düzeltecekti? Stalin'in son günlerinde başa gelenler bir az böyle oldu. İngiliz tilkileri: "**Neye Stalin'i sağlığında tenkit etmedin?**" dedikleri vakit. Kruşçof'un "**sıkı mıydı?**" karşılığını veriş kişi tapıncının nerelere varabileceğini anlatır. Gene Sovyet sosyalizminde aydın tapıncı var. Şair, romancı, sanatkâr gibi, epeyce sade suya imtiyaz almış parlak kişiler, kültür dünyasını kendi kastlarının geçim dünyası haline getirirlerse, onları kim düzeltecekti? Binlerce himaye, teşvik altında bile, Gorkilerin bir türlü gereği denli aşılammaması bunu gösterdi.

Çin, gerek partinin (komünist partisinin), gerek devletin (sosyalist devletin), gerekse kültürlü "**yüksek kişilerin**" (parti-devlet-kültür adamlarının) yozlaşmalarına karşı: **Yığınların** ve halk içinde en az kaşarlanmış, en temiz, en fedakâr, en enerjik olan gençlerin dinamizmini ve teşebbüs kabiliyetini harekete getiriyor.

Bu davranışı batılı emperyalist bilginler anlayamaz. Uçkur peşkir edebiyatçıları alaya alabilir. Sosyalistlerin bile, bıyık altından sırtıtmaları mümkündür. Partiyi kim düzeltecek? Gene parti. Devleti kim düzeltecek? Gene devlet. Aydını kim düzeltecek? Gene sayın aydın... Bu bir hayli totoloji oluyordu. Her halde, hayatın gerçek tepkisi olamıyordu. İnsan zaafı, kişi kayırmalarını kaçınılmaz kılıyordu.

Çin ne yapıyor? Parti, devlet, ordu ve aydınlar içinde bir kabuklaşma, yozlaşma mı belirdi? O yozlaşmayı yığınlar düzeltebilir diyor. Partiyi, devleti, kültürlüyü yoktan var eden güç yığınların tutumu olmadı mı? Memuru, aydını, askeri doğruya yükselten yığınların ta kendisidir. Parti, devlet, aydın

sapıtırsa, çıktığı yumurtayı beğenmezse, burjuva nankörlüğüne kapılıp, kerameti kendinde bulur, kendini bulunmaz hint kumaşı sayarsa, ona karşı gelecek en tabî güçlerin en gür kaynağı, **halk yığınları** ve nasırlaşmamış gençlik olabilir.

Çin, kapıkulu ruhlu **"devletlûları"** (büyük memurlar) ve **"kültürlûları"** (aydınlar). Mao'nunkoyduğu prensipler sayesinde iktidara geçer geçmez, Mao'dan yakalarını kurtarmıya özendiler. Kapıkulluğunu felsefeleştirmiş Konfüçyüs ülküsüne kaydılar. Oysa Mao, kişi olmaktan çıkmış, yeni bir devrim anlayışındı. 1959 yılı Mao'culuğu **"Düzeltilme: Revizyonizm"** hevesleri, Mao'nun yerine Lu ve Teng'in geçirilmesinden cesaret buldu. Bu, Mustafa Kemal'in hastalığında Bayar finans-kapital hizbinin iktidarı alışına benziyordu.

Çin halkının adam ettiği bir avuç parlak yazar, suyun başını kesmiş general, Siyasî polis, hatta kızıl milis ve belediye polisi gibi aydın ve kapıkulu kodamanlar, sosyalizm demek biz demekiz, demiye başladılar. Komünist partisi liderleri, ekonomi sektörü ve sendika kodamanları bu revizyonizmi sinsice destekliyorlardı. **"Yaşasın Mao!"** perdesi ardında, Mao'nun prensiplerini kendi küçük burjuva büyüklük deliliklerine sapıttırmak istiyorlardı. Sovyet tecrübesi onlara hiçbir ders vermemişe benziyordu. **"Çingeneye padişahlık vermişler, ilkin babasını asmış"** dedikleri durumu bu.

Sovyetlerin 21'inci Parti Kongresi'nde alınmış 1959 Ocak kararlarını kendilerine siper eden Çin kapıkulları, **"Kızıl Bayrak"** gazetesinin yazdığı gibi: **"Mao Tse Tung'ca güdülen merkez komitesini devirme amacı ile tüm revizyonist bir program"** kotarmışlardı. Parti liderleri ve parti yazarları, bir komünist asilzadeliği estiriyorlardı. Oysa karşısına parti de çıkarılsa, Mao gürültüye pabuç bırakacak insan değildi. Daha 1942 yılları: **"Yennan'da edebiyat ve güzel sanat konuşmalarına karışmalar"** yazısında, kalem ve parti efendilerine yumruğunu indirmişti. Bu efendiler, **"partili"** olmayı, kendileri için dokunulmazlık sağlayan bir asalet rütbesi sanıyorlardı. Mao o gibilere diyordu ki:

"Bir çok parti üyeleri, ancak teşkilât bakımından, o da

tam olmıyarak, hatta ideoloji (fikir) bakımından hiç te öyle olmıyarak, parti üyesidirler. Bizim vazifemiz onlara şöyle bağırmaqdır "Sizin ardınızdand gitmek büyük arazi ve emlâk sahiplerinin ve büyük burjuvazinin ardındangitmek olur. Bu durum partiyi öldürme tehlikesini göze almaktır!"

Fikret, Türkiye için: **"Kanun diye, kanun diye, kanun tepelendi"** demişti. Çin **"kültürlü - partili - devletlü"**ları da: Parti diye, Mao diye, partiyi ve Mao'yu tepelemek istiyorlardı. Bu efendiler nasıl tenkit edileceklerdi? Kılına dokundurmak için 90 dereden bulanık sular getirip, karşındakileri lâf gerizinde boğmanın esnafıydılar. Onlar lâfla tenkit edilemezlerdi. Stalin usulü gizli polis tenkilleri de müzeye kaldırılmıştı. Zaruret değildi. Çin, milyara yaklaşan bereketli nüfusuna yakışır insancıl metotlarını, sapıkları tenkit alanında dahi başarıyla uyguluyor.

"Sosyalist" sözcüklerle, küçük burjuva davranışlarını haklı çıkartma demagojisi, Çin'in tanımadığı oyun değildi: **"Kurtuluşdan beri bir yıl, bir ay, bir gün geçti mi ki, kültür cephesinde sınıf savaşı kendini göstermemiş bulunsun?"** diyor. Jie Fangjun (4 Mayıs 1966 günlü **"Kurtuluş Ordusu"** Gazetesi). Bu savaş gerçek **"DEVRİMCİ TENKİT"** ile yürütülebilirdi. Devrim, kürsü sosyalizminin horoz dövüşü değil, kıyasıya **YIĞINLARIN DAVRANIŞI'**dır. Sapıklara karşı gösterilecek davranış: **"YIĞINLARIN TENKİDİ"** olabildi. Ve halk yığınları, onlarca yıldanberi, maddî üretim araçlarını elde etmeyi nasıl bildilerse, şimdi **"artistik üretim araçlarını"** ele geçinmeyi de başaracaklardı. **"Sosyalist kültür alanını kaplamak işçilere, köylülere ve askerlere düşüyor"** (**"Çin Edebiyatı"** no. 3, 1966) idi. Kimi yanlışlar mı olurdu? Herhalde **"kültür"** göklerinde süslü tavus kuşları gibi kaban beyciklerin kıvırdıkları yanlışlardan daha çok, daha pis ve daha kısır ve kancıkça olamazdı yığınların yanlışları. Davranışın akışıyla, denize katılan kirli ınnak gibi kendiliğinden dururdu. Sosyalizm yığınlara inanmaktı.

İşte buna "**devletlû - kültürlû**" kapıkulları gelemiyorlardı. Gerekince ellerine kızıl kaplı Marx-Lenin deyişlerini tanık tutarak SABOTAJ yapıyorlardı. Pekinde çıkan "**HALK Gazetesi**" yazıyor: "**En son öylesine oldu ki, büyük işletmelerle, fabrikalar, kimi hatta çoğu kızıl milisler, üretimi durdurarak, tuttukları mevzileri bırakarak kaçtılar.**" 10 Ocak günü Pekin radyosu açıkladı: Mao'nun çizdiği yola içerliyen "**yetkili**"lerin kışkırtmasıyle Seçuen'in başkenti Cengtu'da işçiler işi durdurdular. O yüzden, birçok belediye polis merkezleri kapandı. Binlerce kişi tutuklandı.

1942 yılları, Çankayşek'çi Kuomintang partisinin ihanetlerine karşı, Japon saldırısına karşı tek cephe kurulmuştu. Bu cepheye her katılanın sosyal içi kestirilemezdi. Bunlar, iktidar rahatlığına kavuşur kavuşmaz Konfüçyüs'u Marx'la harman edip kaşarlanmış halk düşmanlıklarını "**devletlû**" ve "**kültürlû**" hazretlerinin maskesi altında haklı çıkarmak lerdine düştüler. Bir çeyrek yüzyıl sonra Çin millî kurtuluş ruhunu yozlaştırabilecek olan o küçük burjuva ve burjuva kabuğunu yırtıp atmak gerekti.

Kültür ihtilâli deyince, tatlı su sosyalistleri onu bir edebiyat ve güzel sanat hevesi sandılar. Kültür ihtilâli: **EKONOMİDE** verimi baltalayan, **politikada** halka yukarıdan bakan, **kültürde**: küçükburjuva duygusallığının kendini beğenmiş mistisizmine sapan kapıkulluğunu **YİĞİN ateşi** ile yakıp yıkamaktır.

MAO! MAO!

15 Aralık 1970

Manifest gibi: "Asya'da bir hayalet dolaşıyor: **Mao Mao Hayaleti**" diyelim. Bunun bizde de harika türleri belirdi. Yeri geldikçe konuya değmek üzere, şimdilik kısa bir giriş deniyoruz.

1 - Mao-Mao tarikatımız

"**Mao-Ze-dung düşüncesi**".. Biz de de dervişlerini buldu. Dervişlik olsun da, ne olursa olsun. Onu beceririz. Sırtta abâ, elde asâ, kolde Keşkül'ü fukarâ.. Yalnız mangır mı? Fikir de dilenedilene, Mağripten Maşrika gideriz. Hazreti Muhammet: "**Ütlûb'ül İlm Velew fis Siyn: Bilimi Çin'de olsa dileyin**" demiş. Dilemişiz, gitmişiz, almışız, gelmişiz: Pusula - barut - ipek - kâğıt... daha neler, ne hünerler ve biberli baharlar.. Hep Çin'den gelmiş.

Neden **Sosyalizm** gelmesin? O da geldi. Hem tam bizim Halvetiyye tarikatının elde bin bir tâneli vird'ü tespihi, her parmağın üç boğumu gibi üçer üçer çekiyoruz: **Marksizm - Leninizm - Maozedung düşüncesi**... Birbirimizi mat etmek için, hep onu tekerliyoruz. Ve her kim ki tekerlemezse: neûz'ü billâh kâfir olur. Öylesine keskin Mao'cular türedi kim... **kürsü'lerde!... "Kürsülerde"** ya.. başka nerede olacak?

Evet, hiç şaşmayalım: hepsi, İmam-Hatip diplomalı vâizler gibi. Hep siperce bir kubbenin altında, yahut göklere doğru basamak basamak yükselen kutsal menberin üstünde, gözlerimizi çevremize **kapayarak**, ağzımızı cemâate açarak okuyup üflüyoruz: **Marksizm-Leninizm-Mavzedung düşüncesi**... "**Marksizm-Leninizm**" yetmiyor.. ille "**Mavzedung düşüncesi**"!!

2- Dünyayı sarsan 2 Deyiş: Tse Tung mu? Ze-Dung mu?

Çinli yoldaşlarımız, Moğol Atalarımızın kanıyla öylesine

katışıklar ki, çekik gözlü, çıkık yanaklı sarp yüzleri bize ayrıca sıcak bir yakınlık verdiği için midir? İçten ısındık hepsine. Liderleri Mao, masallarımızın tükenmez büyüğü Çin Padişahı gibi geldi oturdu kimi kafalarımıza. Öylesine ki, adını Çin tecvidi ile kalkalelemiyenlere, cahil sapkın görmüşçe yukarıdan bakıyoruz.

Mao'nun sonu nasıl okunacak? Bir takım kendini bilmez nâbekârlar "**Tse Tung**" diyorlarmış. Neuzubillâh: Kâfir oluyorlar "**Tse Tung**" diyenler. Ağırbaşlılığına toz kondurmayan ağır sayfalı, ağır bilim yüklü bir "**Aydınlık**" dergisi de az kalsın cehennemlik olayazmış: "**Tse Tung**" diyormuş! Yememiş, içmemiş Çin'cede aslını aramış. Meğer Çin-Mâçin'li ağzı ona: **Tse-Tung** değil, **Ze-Dung** demiş.

Allah, Allah!.. Ne ulu günah! "**bilimsel sosyalist Proleter Aydınlık**" özel sayısında hemen, hadesten teharetle, gusul ve setr'i avret eyleyip, abdest almış: Bundan kelli, sakın ola Mao-**Ze-Dung**'a Mao-Tse-Tung demekten hararetle tövbe istiğfar ediyor. Bir daha mı "**Mav-Tse-Tung**" demek? Yârabbi, sen o müşrikliğe artık düşürme Ak-Aydınlık kulunu. Ve ey! Mao Mao müritleri: gözünüzü dört açın: Mao-**Ze-Dung**'a kalkar Mao-Tse-Tung dersiniz, yeriniz Gayyâ kuyusunun dibi olur!

Böyle tilcik atlatmıyorlar, bizim Mao, Mao tarikatinin Şih'tan icâzet almış tâze Halifeler... Gelin görün ki, şu Çin ümmeti çok ince külâh eyerler adama. Türkiye'ye dek ilettikleri Mao Peygamberin İncil'i Şerif'i üstüne nasıl bir ad koysalar beğenirsiniz? Olduğu gibi aşağıya alalım:

"Oeuvres Choies de MAO-TSE-TUNG."

Evet, bizim koyu dindar Mao Müritlerine Mao'nun Çinlileri bu affedilmez müzipliği yapıyorlar. Resmen "**Ze-Dung**"a "**Tse-Tung**" diyorlar. Hem nerede? Mao'nun Pâyitahtı Pekin'de. Yukarıdaki kitabı yayınlıyanların adresleri şu:

"Yabancı Diller baskı'ları.

PEKİN, 1969."

Olabilir. Çin'de de bir "**revizyonist**" ajanı, tâ Pekin yayınlarna dek burnunu sokmuş. "**Ze-Dung**"u "**Tse-Tung**" diye bastırmakla, "**Maocu halk savaşı**"na sinsice ihanet ediyordur. Bizim müritler

yeminlidirler. Hâşâ! öyle fisk'ü fücür'a ölseler düşmezler....

3- Sosyalizmin Üçlemine:

Dung!

Vaktiyle, İsâ dininin, -eskilerce "Teslîs" denilen, -Üçlemi yerine, yukarıki üçüzün kuyruğunda "Stalin" gelirdi. Mao-Mao'culanımız onu makaslamışlar. Yerine "Mao-Zedung"u takmışlar. Genellikle "Batı": deyince "Hristiyan" akla gelir. Hristiyan kültürüne alışmış olanlar, Sosyalizmi de "Teslîs"leştirerek popüler olmak istemişler. Yahut, düşünmeden onu yapmışlar.

Şimdi (Marksizm+Leninizm+Stalinizm) üçlemi: (Marksizm+Leninizm+Mao-Zedung) düşüncesi olmuş. "Stalin": (Çelikcil) demektir. Zâhir, çelik yeterli görülmemiş Mao-Zedung'un içinde hem "mavzer" var, hem de sonu Nakkaare dedikleri "kös" adlı koca davulun yaman tokmağı gibi: "Dung!" diye her düştükçe adamın ödünü patlatıyor.

Pek sevdi kimi "sosyalistlerimiz" bu "Esmâ'i Hüsnâ" (Güzel-Adlar) çekmeği. Bizim bile neredeyse hoşumuza gidecek: Mav-Ze-Dung! Ho-Şi-Minh'inkinden hoş ve cengâver kaçıyor kulağa. Yüzlerce yıldır çok çekti Çin ümmeti. Kurtuluşunu 24 saat davul zurna çalarak kutlasa yeridir. Mao'nun elkadarkızılkaplı kitapçığını bağrına basmadıkça nefes almasa hakkıdır.

4 - Devrim'in DEVRİM olduğunun "Keşfidir"

Ve nedir Mao-Ze-Dung düşüncesi? Marksizm-Leninizm'de söylenmemiş ve yapılmamış hiçbir yanı bulunmayan bir diyalektik ve pratik olay: Devrim'in "DEVRİM" olduğunu düşünmüş Mao. Çok haklı. Devrimin: silâhlı bir ayaklanma olduğunu da düşünmüş Mao. O hepsinden doğru.

Ya bizim devrimbazlar?

Elbet, Moskova'dan Pekin'e, Hanoy'dan Havana'ya dek yeryüzünün dört yanı kanlı ve silâhlı savaşlarla sosyalizme doğmasaydı, Santiyago'da Şili'de Allende'nin "marksizmi" sandıktan çıkıp iktidara geçebilir miydi? Orada bile hiç değilse

genel kurmay başkanı gizli gizli kurban edildi, sağcılar tarafından. Hâlâ da "devrim" oldu mu? Göreceğiz.

5- Hey gidi "Mavzer" Yoldaş

Mao-Zedung'un, Rusça'daki: "Söz mavzer Yoldaşın!" şiirini aslından tercüme ve popülerize etmesine ihtiyacı yoktu. Koca Çin öyle bir yanardağın krateri olmuştu ki, orada en sünepe kalem çelebisi, akşam dâiresinden çıkıp evine sağ sâlim gitmek istiyorsa, kalçasına, mavzer olmadı, çakaralmaz bir tabanca takmadan yola düşemiyordu. Neden? Şu "ebedileştirilmiş" sözden ötürü:

"Uzakdoğu'da Çin hacılarının etekleri bir karış kısalsa, Uzakbatı'da Mançester dokuma endüstrisi zıngadak duruyor" da ondan. Üzerinde güneşin batmadığı İngiliz İmparatorluğu bile grevden ihtilâle kayıyordu da ondan. Kapitalizm kolayını bulmuştu: Batıda işçi sınıfını devrime ayaklandırmaktansa, Doğuya sömurgeliğin ateşten gömleğini giydiriveriyordu.

Hele Doğunun tepesinde Osmanlı Pâdişahı, Acem Şehinşahı, Çin Fağfuru gibi yozlaşmış Tefeci-Bezirgânlığın küpüne zarar keskin sirke bir derebeği tünemiş bulunuyorsa: O hepsinden ucuz ve rahat sömürü alanıydı. Yarı sömürgeci yerli bekçi köpekleri (ve yalnız onlar mı?) zaten birbirleriyle hırlaşıp kuduzlaşmaktan ve kendi kendilerini ısımaktan öteye geçemezlerdi. (Yerli "devrimci"lerimizin yaşı ona benzemeseydi!)

6 - Yarı Sömürgeci Tüm Silâhlı Ölüm

Yarı Sömürgelerden Osmanlı parçalanıp kuşa çevriliyordu. Acem diyarının hazineleri, teherândan yukarısı senin, aşağısı benim: Hakpayı eski kalantör emperyalistler arası kasap çengelinde kesilip biçilmişti. Ortada tek antika av: Uçsuz bucaksız 6 milyon küsur kilometre karelik, dünyanın içinde ayrı ve kapalı bir dünya olan Çin yarı sömürgesi kalıyordu. Onu kim yiyecek?

Kapitali olan herkes! Bütün limanlarını, ırmaklarını, göllerini yetmiş iki buçuk eski oturaklı, yeni yırtıcı çeşit emperyalist canavarları tutmuş. İki bir yan yattın, çamura battın: Çin'in her işine, topla tüfekte, açık ve kanlı saldırıyorlar. Bu saldırılarla iyice âhenkleştirilmiş Çin iç düzeninin her kaya dibinde bir silâhlı çakıcı

haydut, günde metelik için adam doğruyor. Her dağ tepesine bir ayrı din ve ayrı kin fişkırması general **"Savaş Ağası"** sivrilmiş, durmayıp silâhlı yağna ve yangın kışkırtıyor.

19. cu yüzyıl ortasından (kapitalizmin devrî **ekonomi** Krizlerinden) 20.ci yüzyıl ortasına (kapitalizmin **politik** krizlerine: Evren bunalımlarına, evren savaşlarına, evren ihtilâllerine)dek, her büyük sanayi ufunetini başkasının ülkesine boşaltmak isteyen soyguncu: Kesik başlı, yerde yatan Çin bereket ejderhasının tatlı etine saldırmış. Ama lâfla değil, çıplacık **silâhla** saldırmış. Çinli de, diline dolanan zikr'ü tespihle değil, eline geçen her türlü yabayla, kazmayla, bıçakla, kamayla, yâni gene **silâhla** habire, uluorta harakiri yapıyor, karnını kılıcıyla deşip kanlı barsaklarını dışarıya fırlatıyor.

7 - Çin'in 1. Kuvayimilliyeciliği: Uzun Yürüyüş

Bunalımlar, İç savaşlar, dış savaşlar.. ayrıntılarına giriniyelim. Kanın gövdeyi götürdüğü Çin'de herhangi bir devrimcinin: 1789-1830-1848-1871-1905-1917 ve ilh. Devrimlerinin soluk ve tükürükle olmadığını **"keşf"** etmesine hiç ihtiyacı yoktu.

Mareşal Çan-Kay-eşeği. o zamane dek elele yürüdüğü proletarya devrimcilerini 1927 yılı kahpece arkadan vurup, Şanghay, Nankin, Kanton'da rastladığı devrimciyi yakalıyordu. Soru sual yok. Ellerini arkalarına bağlatıyor, koyun gibi ama, boyunlarından değil, enselerinden kestirtiyor, başlarını ayakları üstüne diziyordu.

O genel kılıçtan geçiriliş sırasında idama götürülürken kaçıp canını kurtaran Mao: **"Bütün iktidar tüfeğin namlusu içinden çıkar"** demiyebilir miydi? Mao bu durumda yetişmiş. Bir de bizim serde yetiştirilmişleri düşünün!

Şehirde katliamlar sürüp giderken, köylerde patlamış ayaklanmaların başına **işçilerle** katılmamak: karşı-devrimciden başka hiç kimsenin yapabileceği iş olamazdı. Çan-Kay-Şek ordusu örnekti. Kapitalist düzeni uğruna bile dövüşürken, az çok bir düzen getirebildikçe 2 kat büyümüştü. Haydutlara karşı kim dirense, canından bezmiş halk, hemen

onunçevresinde ordulaşıyordu. Tıpkı bizim Birinci Kuvayimilliyeye Anadolu...

Onun için **Mao'lar, Şu'lar, Çu'lar** çevresinde, oldukça kısa bir **silâhlı** direnmeyle, 1930 yılı 50.000 kişilik ordu doğdu. Çang eşeğinin 900.000 kişilik üçüncü saldırısında Mao'lar: 90.000 kişilik orduları ile teslim mi olacaklardı? 16 Ekim 1934 günü düşmanı yarıp, **Uzun Yürüyüşe** geçmekten başka yol yoktu. 368 gün, 18 sıradağlar, 25 ırmak aşp, 300 çarpışma, 15 düzgün Muharebe vererek, 10.000 kilometre yol alındı. 10.000 kilometre: Çin'in birucundan öbürucu bile değil, oportta göbeği idi! Şensi'ye böyle gelindi.

Şensi, i' Çin uygarlığına kentleşme kaynağı olmuştı. Şensi'nin inanılmaz **stratejik savunma** değerini kim keşfetti? Mao mu? Hayır: Hazret'i İsâ doğmadan 80 yıl önce, Çin'in Herodot'u sayılan Sseu-Matts... Kızıl Ordu'nun Uzun Yürüyüşle sığındığı yer için, Sseu-Matts: "**20.000 kişi ile bu devlet mızrakla silâhlanmış 1 milyon kişiye kafa tutabilir.**" demişti. Yürüyüş sonu Kızıl Ordu'da 90 binden tam o kadar kalmıştı: 20.000 kişi... Çang 1 milyon kişiyi nereden bulacaktı? Çang bulmıya kalksa, emperyalizm Çin'i tek vücut görmeye dayanamazdı.

8 -Çin'in Yunan'ı Japon: Mao Yaratığı mıdır?

Emperyalistlerin en zıpcıktı haydudu Japon, daha 1931 yılı Mançurya'yı ele geçirmişti. 15 Temmuz 1937 günü Çan-Kay-eşeğinden, dış Moğolistan'daki Çahar'ı istedi. Gelenekçil Çin başkentinin Çin seddi ile korunduğu yerleri: Hopeh'i de istedi.

Japon emperyalizmi bir hafta bile bekleyemedi. 21 Temmuz'da Pekin'i, 27 Ocak'ta Şanghay'ı, 14 Kasım'da Kanton'u işgal ederek yayılmaya başladı. Mao'nun yakasını kurtardığı 1927 yılından, İkinci Emperyalist Evren Savaşı sonu iç savaşların bittiği 1949 yılına dek 50 milyon Çinlinin öldürüldüğü anlaşıldı.

Bütün bu olaylar mı "**Mav-Zedung düşüncesi**"nin eseridir? Yoksa "**Mav-Zedung düşüncesi**" mi o olayların ürünüdür? Çin'de yetmiş yedi buçuk emperyalistin "**din adamı**" geçinen **misyonerlerine** bakın. Hepsi Afrika'da arslan avına çıkmış **silâhlı** başıbozuk kılığındalar? Papazlar bile elde silâh dolaşırken, "**Mav-Zedung düşüncesi**", hele Marksizm-Leninizmle temastan

sonra, ne yapabilirdi? 90'lık **Bonz**'ların (Çin memurlarının) arasında çelebice kalemtraşlar bileyerek, fırçalar püsküllüyerek "**teraşiyde şiirler**" düzmekle ve imtihana girip maaşına yarım Yen zam alma hasretini çekmekle kalabilir miydi?

9 - Türkiye'de miyiz? Osmanlılıkta mıyız?

Ak sayfalar üstüne Kara tilcikler diziştirirken, **bilimcil sosyalizmi** kimseciklere bırakamıyan ateşli beğciklerimiz var. Bunlar **öz-arı-Türkçeyle**, tumalar gibi: "**ortam! ortam!**" diye dem çekerler. "**Mav-Zedung düşüncesini**", yerin dibinden zorla göğşe fırlatan **ortam** dediğimizdir. O ortam: Kapitalizmin son kertesinde, **komprador** burjuvazinin memleketi yabancı emperyalistlere, hiç bir **maske** takınmaksızın sattığı ortamdır. O, Yarı sömürge Antika İmparatorluğu'nun paldır küldür yıkıldığı ortamdır.

Mao'yu Mao yapan **Ortam**: Çin yarı sömürge imparatorluğunu hem **didik didik** etmek, hem olduğu gibi **alıkoymak** gibi çelişik amaçların kasırgalı kıyametidir. Türkiye'de Osmanlı yarı sömürge imparatorluğunu hem **pa-ramparça** etmek, hem ortak yerli komprador, yabancı Finans-Kapital sağlamalı olarak **korumak** isteyen çelişkiler kıyameti, 50 yıl öncelerine gelen Türkiye'dir.

Antika Çin İmparatorluğu emperyalistler arasında bir türlü paylaşamadığı için, tümü ile patlayışı **40 yıl** kan ve ateş saçan bir volkan gibi işledi. Antika Osmanlı İmparatorluğu: **Yemen - Trablus - Balkan - I. Emperyalist Evren - I. Kurtuluş** savaşları sırasında bütün dalları, kolları budandığı için, Sovyetler devrimine sırtını dayamış **birkaç yıllık** kuvayı millie savaşı ile hiç değilse **politik** anlamda bir **bağımsız Türkiye biçiminde** istikrarlaştı.

O nedenle, Çin'de **demokratik devrim** komprador burjuvazinin tehakkümünden bir türlü kurtulamadı. Komprador burjuvazinin göbekbağı **yabancı Finans-Kapital** emrinde kaldı. Millet önünde her türlü meşrûluğunu ve öncülüğünü yitiren burjuvazinin yerine, ancak işçi sınıfı **demokratik devrimi** ele aldı, yörüngesine oturttu. Proletarya öncülüğünde

demokratik devrim, önüne geçilmez akışıyla sosyalist devrime ulaşmaktan başka çıkar yol bulamadı.

Türkiye'de demokratik devrim, bir millî kurtuluş savaşı biçiminde gelişti. Komprador İttihatçı Burjuvazi çarçabuk kendisini ele vererek, egemenlik yeteneğini ve gücünü yitirdi. Burjuvazi, 20. ci yüzyılın genel kuralı içinde bir ayrıcalık sağlayıp, **demokratik devrimin** siyasî yüzeylerde başını bağılayabildi. Ve 19. cu yüzyıl ortasındanberi "yabancı sermaye" kılığında Türkiye'ye girmiş bulunan Finans-Kapital: "devletleştirilme" baskısı altında, devlet kapitalizminden, doğru yerli **Finans-Kapital** egemenliğini sağladı.

Bugün Türkiye'de Mao'culuk taslamak: Türkiye'yi 50 yıl geride kalmış Osmanlı İmparatorluğu ile karıştırmak olur.

MAO KALPAZANLARI

6 Nisan 1971

Ünlü kızıl kitabın birinci bölümü parti üzerinedir. Ve bu bölümün (yani kitabın) birinci cümlesi: "Parti'nin" Çin Halkının Önderlik merkezi olduğunu söyler.

Ve bütün birinci bölüm boyunca, Mao'nun çeşitli zamanlarda Parti'nin önemini vurgulayan cümleleri yer almaktadır.

Her Marksist - Leninist lider gibi Mao da, partinin birinci derecedeki önemini çok iyi kavramış, tüm mücadelesi boyunca partiyi güçlendirmiş ve partiyi daima kitlelerin önderi kılmıştır.

Ak-Aydınlık benzerlerini yani bizdeki sahte Maocuları çekmiştir, bunlar her nedense parti meselesine hiç girmiyorlar.

Bir zamanlar "İşçi sınıfının politik - ideolojik - örgütsel - öncülüğünden" sözederlerdi. Hadi ideolojik öncülüğü "Mao Zedung düşüncesiyle" hallettiler diyelim, peki politik öncülük nasıl gerçekleşecek? Ak Aydınlık dergisiyle mi? Hadi onu da o dergiyle sağlasınlar... Ya örgütsel öncülük ne oldu? Oysa ideolojik politik öncülük örgüt öncülüğünün, (yani her şeyden önce örgütün) varlığıyla gerçekleşir. Öncülük diyalektik bir bütündür.

İşte sahtekârların maskesi burada düşer... Aylardır bir sürü laf kalabalığı içinde üniversite odalarından ahkâm kesenler buraya geldi mi susarlar.. Susarlar çünkü Proletarya Partisi'nin teşkilini ne kadar geciktirirlerse, kendi borlarının o kadar uzun ömürlü olacağını hesaplamışlardır.

Oysa bu kişiler gerçek Maoculuğun ne olduğunu pekâlâ bilirler. Örgütsüz hiçbir mücadelenin başarıya ulaşamayacağını hiç şüphesiz bilirler. Ama gene de örgüt önermezler. Günümüzün acil meselesinin örgütlenmek olduğunu nicedir dillerine almıyorlardı. Kuru sıkı laf kalabalığı arasında oradan buradan adam apartmak peşindeydiler. Bir ara Sosyalist Ku-

rultay'dan bahsediyorlardı. Oradaki amaç da belliydi, ortadaki dağınıklıktan kendilerine parsa toplayacaklarını umdular, olmadı.. Susuverdiler.. Çünkü gençlik katlarında partisiz mücadele görüşü yaygındı.

Çünkü Proletarya Partisinden sözeden herkese hemencecik revizyonist diyenler çoğunlukta idi. Gençleri en keskin lâf eden grubun toparlayacağını uman sahte Maocular bu yarışa girdiler. Dev Genç merkez yönetimini pasifistlikle suçlarken, partisiz mücadele anlayışını eleştirmek işlerine gelmiyordu.

Marksizm - Leninizmin (ve dillerinden hiç eksik etmedikleri Mao Zedung düşüncesinin) en temel teorik ve pratik noktalarından biri olan PARTİ konusuna, örgütlü mücadele konusuna hiç değinmediler. Yaptıkları eğer provokasyon değil idiyse, oportünizmin ve revizyonizmin dik âlâsıydı...

Ve bizce yaptıkları aynı zamanda bir provokasyondur. Dev-Genç merkez yönetimini "en tehlikeli revizyonizm"le ve pasifizmle suçladılar. Nereden aldıkları belli olmayan bir icazetle lâfta keskinleştikçe keskinleştiler. Yaptıkları açıktı, diğer ihtiyatsız ve tecrübesiz grupları kendi provokasyon alanlarına çekip, sosyalizmin gizliliğini deşifre etmek ve birtakım genç kadroların, acemi unsurların kendi kendilerini polise ihbar etmelerini sağlamak. Elhak Akaydınlıkçılar bu provokasyonda bir miktar başarılı oldular...

(Ak Aydınlikçılarn SOSYALİST'e öfkelenmelerinin nedenlerinden birisi Proletarya Partisi çalışmaları ise, diğeri de Sosyalist'i ve onun başyazarını bu provokasyona düşüremediklerinden ileri gelir. 30 Mart 1971 tarihli sayılarında da binbir dereden su getirerek, en adi demagojilerle Dr. Kıvılcımlı'yı kendi kendisini ihbara zorlamaktadırlar. Oysa bilmezler mi ki Kıvılcımlı niçin bunca yıl hapiste yatmıştır.. Bilmezler mi, Kıvılcımlı, daha geçen yıl yaptığı bir konuşmada, "Sosyalizm lâfla değil, silâhla olur" dediği gerekçesiyle hâlen yargılanmaktadır. Hepsini biirler. Ve gene Dr. Kıvılcımlı'nın "Mao Mao" başlıklı yazısında Mao'yu niçin ve nasıl takdir ettiğini, ve sahte Maocuların, pamuk elli cici beyciklerin ellerine silâhtan başka her şeyin yaraşacağını bildiği için o yazıyı yazdığını bilirler. Kıvılcımlı, orada Mao'nun eylemini sergileyerek Mao kalpazan-

larını teşhir etmişti.)

Ak Aydınlikçi sahtekâr Maocular Nihat Erim kabinesinin ardından hemen "**Örgütlenelim**" sloganını attılar. Yeni mi akıllarına geldi? Yeni geldi, diyelim. Peki nasıl örgütlenelim? Aylardır Parti konusunda tek lâf ulaşılacağı konusunda en ufak bir görüş belirtemeyenler Partili mücadele bilincini önleyenler, Vatan Partisi'nin tekliflerini baltalayanlar kendileri değiller mi?

Onlar mı, Proletarya Sosyalistlerine örgütlenmeyi salık veriyorlar?

Daha bir yıl önce ideolojik-politik-örgütsel öncülükten bahsederlerdi. Demagojinin başka bir biçimi. Örgütsel öncülük olmazsa ne ideolojik ne de politik öncülük gerçekleşir... Ve örgüt Akaydınlıkçılar tarafından hep hasıraltı edilmiştir. Yani proletaryanın örgütlenmesini, İşçi Sınıfı Partisi'ne giden yolu da diğer bazı gruplarla birlikte dinamitlemeye çalışmışlardır.

Kurtuluş grubunun tutumu açıktır, onlar şimdilik partisiz mücadeleyi önerirler. Bu nedenle Kurtuluş grubundan proletarya partisinin nasıl kurulacağını sormayız. Üstelik bu arkadaşlar ölümün üstüne yürüyen pervasız kişilerdir. Ya bizim keskin Maocular? İşte burada şapa otururlar.. Çünkü her Leninist gibi Mao da partinin öncü gereğini her satır başı vurgulamış, her adımda bunu ispatlamış bir kişidir...

Böylece, Leninizmin en önemli meselesinde sahte Maocular açık vernişlerdir... Hem de öylesine yaman bir açık vernişlerdir ki, görmeyen gözler önünde de maskeleri düşmüştür...

Bundan sonra proletarya partisini konusunu da ele alacaklardır... Fakat burada da en seviyesiz demagojiler bir takım lâf salataları ve bol bol Mao Zedung düşüncesi... "Böylece bu konuyu da dejenere etmeye çalışacaklardır. Ak Aydınlikçılar'ın proletarya partisi konusuna girdiklerinde illegaliteyi şu ya da bu şekilde dillerinden eksik etmeyerek Provokasyon konusu yapacakları bellidir.

AK AYDINLIK'IN EYLEMDEKİ BİR PROVOKASYONU:

Şimdi sırası gelmişken Ak Aydınlikçılarn eylemdeki bir provokasyonunu örnek olarak burada vereceğiz. Bir greve giden Ak Aydınlikçılar, işçilerle konuşurken, sendikacıların Moskova'ya bağılı olduklarını bu nedenle revizyonist olduklarını, Moskova'lı sendikacılara işçilerin güvenmemeleri gerektiğini söylemişlerdir... Daha sonra aynı grevde sendika yönetimi Gorki üçlüsünden bir filmi getirip işçilere göstermişlerdir ve film esnasında işçiler sinemanın oynadığı çadırı terketmişlerdir, "Bize söylemişlerdi inanmamıştık, bu sendikacılar hakikaten komünistmiş" demişlerdir...

Burada sendikacıları müşkül durumda bırakmamak için olayın yerini ve zamanını vermiyoruz. Bu haltı işleyen provokatörler olayı daha iyi bilirler... Eğer yönetici "ağabeylerinin" (Ak Aydınlik merkezinin) haberi yoksa, sorup öğrensinler.

Fakat sorup öğrenmeğe ne hacet, Ak Aydınlik yöneticileri yürütülen toplu ve açık bir provokasyonu sürdürmektedirler.

Türkiye'de CIA ve egemen sınıflar Sovyet Rusya düşmanlığını komünizm düşmanlığı ile eşdeğer tutmuşlardır. Ak Aydınlikçılarn Rusya'ya karşı çıkmaları hâlisâne niyetle ve "sosyalizm" adına değildir. Çünkü, henüz doğru dürüst ekonomik bilince bile gelmemiş ve derin anti-komünist şartlanma içinde yetişmiş işçilere anti Sovyet propaganda yapmak, Türkiye'nin şartlarında sosyalizm düşmanlığının, CIA provokasyonunun ta kendisidir...

Türkeş'in faşist komandoları "Mavi ve Kızıl emperyalizmin düşmanınız" derler. Akaydınlıkçılar, "Amerikan ve Sovyet Sosyal Emperyalizminin" düşmanınız diye konuşurlar... Ümmetçiler de aynı sloganları kullanırlar... CHP'nin safdil gençleri de, yanı yoldadır ve CIA Türkiye işçi sınıfı içindeki en başarılı provokasyonlarını anti-komünist şartlanmanın Sovyet düşmanlığına eşit olduğu olgusundan yola çıkarak tezgâhlar...

APIŞIP KALAN CİCİ MAOCULAR

Maoculuğun Türkiye'ye en temel noktaları çarpıtarak sokan

ve yukarıda söylediğimiz provokasyonlar dışında, genel geçer lâflarla mezhepçilik yaratmaya çalışan, Türkiye'deki sınıf tahlillerini 50 yıl öncesinin Çin'ine benzeterek çarpıtan ve ona uysun diye "Toprak ve köylü" demagogileri yapan, ikide bir görüş değiştiren, hedef şaşırtan, her türlü kaypaklığı "esneklik" diye yorumlayan, kişi putlaştırma eğilimini yerleştirmek isteyen, Türkiye'den kopuk üç buçuk kırık dökük lâfla ideolojik öncülük peşinde koşan Ak Aydınlikçı sahtekâr Maocular Rusya'nın uzlaşmacı politikasını dillerine dolamışlarken, Pakistan meselesiyle apışıp kalmışlardır.

Bilindiği gibi, faşist Yahya Han'ın Pekin'le arası hayli iyidir. Çin, Hindistan'a karşı daima Pakistan'la birlik olmuştur.. Ne var ki, son hafta içindeki Doğu-Batı Pakistan kavgasında Yahya Han'ın faşist terörü, döktüğü oluk oluk kan Çin'i müşkül durumda bırakmıştır. Hele Hindistan'da Doğu Pakistan halkını destekleyince Çin cephesinden henüz ses seda çıkmamıştır.

Böyle şeyler olur.. Sosyal olaylaramekanik açıdan bakılırsa kimileri işte böyle apışıp kalırlar. Çünkü sosyal olaylar ancak diyalektikle çözülecek kadar karmaşıktır. Kısa vadeli çıkar hesapları adamı böyle günün birinde afallatırır... Ve bizim cici beycikler, Pakistan konusunda genel geçer sözler söylemek yoluna gitmişlerdir. 4.4.1971 sayılarında bu konuda net bir yorum getirmeden fiyâkalı lâflar ve ihtiyâtlı cümlelerle işi geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

İşte burada, sahtekâr Maoculara ilgili şimdilik üç noktaya değindik...

DEVRİMCİLERDE BAŞSIZ DEVELİK - II

AK- AYDINLIK SOSYALİST KURULTAY DÜŞÜ

22 Aralık 1970

Sağda, solda ve sosyalizmde görülen başsız-develik sürüp gidiyor. "Devrimciliğimiz"in de o illetten yakasını sıyıramıyacağı kendiliğinden anlaşılır. Onun için Devrimci Başsız-Develik üzerine genelleme yapmaya pek yer yok. Her yerimiz gibi orada da: Otorite düşmanlığı (anarşi) ile otorite megolomanlığı (müstebitcilik) yarışa kalkmıştır. Bu üzücü genel eğilimin kimi karakteristiklerini sırf ve yalnız örnek olaylar içinde kısaca araştırmak yeter.

Türk Solu'nun Serüveni

Biliyoruz. Sosyalist ve Tarihsel Maddecilik Yayınları bir sinyal vermişti. Ankara'nın mayalanışı sırasında, önce haftalık **Türk Solu** çıkarılmak istendi. Burada amaç: İşçi hareketini sendikalizm ve parlamantarizm yozlaşmasından korumaktı. Türk Solu, çarçabuk "**ahbapçavuşlar**" yayını eğilimine saptı. Sırf aydın gençlik yönünde baştan kara bir MDD'ci ajitasyonuna angaje oldu. Türkiye'nin sosyal yapısı "**suret'i haktan**" görülülerek hasıraltı edildi. Onlar, Türkçe'ye yeni çevrilen kimi sosyalist kitaplardan yarım yamalak aktarmacılıklarla yetineceklerdi.

Kendi toprağımıza ve kendi insanımıza ayak basmak ve ışık tutmak istiyen yazılar onların güclerine gitti. Sert bir lokmayı kimseye göstermeksizin acele yutuşturmak pozuna girdiler. Yerli yazıların yazarlarını da yedeklerine almış görünerek dergilerinin satışını sağlar sağlamaz, atı alıp Üsküdar'ı geçeceklerdi. Bu açığözlük, 50 yıl önceki ithal malı sosyalist kuyrukcuların hevesi idi. Bu hâle ağlamamak için gülümsenirdi. Öyle yapıldı. Geçildi. Sonuç ortada.

Türk Solu'nun **İstanbullulaşan** şahbazlığı önünde, **Ankaralı** devrimci-sosyalistler (s.-r.ler) aylık bir "**teori**" dergisi önerdiler. Gerekliydi. İçtenlikle yardımına koşuldu. Dergi Aydınlik

adını aldı. Hacmi, birdenbire ürkütücü oldu. Gene içinde Türkiye, mumla aranacak kertede yoktu. Alışılmış ve ezberlenmiş köktenci (radikal) dünya metinleriyle uzun uzun sayfalar taşıp dökülüyordu. İnsana, yazılanları okuyup okumadığı da sık sık soruluyordu. Elbet, "sosyalizmin bilimi" bu değildi. Ancak, sosyalizme aşık genç okur yazarların kavram talimleri yapmaları yadırganmazdı. Belki oradan, yaşama geçilebilirdi.

Yeni Aydınlığın Serüveni

Tanesi beş liradan satış sağlanır sağlanmaz, "Vehbi'nin kerrâkesi anlaşıldı. Aydınlık ta, Türkiye'yi aydınlatmak için değil, kimi imzaları genç ve aydınlar arasında yem gibi kullanma kompleksinden kurtulamamıştı. Türk Solu denli abrakadabran bir MDD'ci yoğurdunu sulandırıp ayranlaştırarak hayranlar toplamak isteniyordu. Yeni bilginler, tâze ideologlar, derinleşmeci teorisyenler hoş şeydi. Ama bu iş, bir "büyülü değnekle" oldeyince olmazdı. En azından Türkiye'de olmuşları hesaba katarak yola çıkılabilirdi.

Öyle "geriye bağlılık", "yeni aydınlıkçılar"ı hiç sarmıyordu. Onları geri'ye gözlerini dikmişlerdi. Yeni, hep yeni, her zaman yeni olağanüstü "gazve"ler ve "fütuhatlar" özlüyorlardı. Kılıç artığı geçmişten ne beklenirdi? Türkiye mi? O yavaş tempolu geri ülkenin, ters yığınlarıyla kim vakit yitirecekti? Bakın Kastro'ya, bakın Che Guevara'ya, bakın Mao'ya bakın Ho Şi Minh'e. Bakın. Yeryüzünün yedi iklim dört bucağına hep bakın. O ne atlayıştır onlar? "devrimcilik" böyle olur.

İşçi sınıfımız önünde TİP nasıl bir dışişleri partisi ise, ona karşı olan Aydınlık elebaşları da tıpkı öyle bir "dışişleri ideolojisi" idiler. Her satırda bir MDD, her sayfada bir hazırlap Dünya problemi tekerledin mi, herşey olur biterdi... Bu eksantrik yaradana (Türkiye'ye) yan bakış üzerine, olumlu bir dokunma mı yapan var? O dokunmayı, birkaç nüsha "ileri"ye atarsın: onun dediğini, birkaç nüsha sulandırıp ağzına burnuna bulaştırırsın. Bu makyajı görenler sonra dokunmayı da öğrenseler önemsemezler. "kürsü profesörlüğü" sende kalır.

Yeni Aydınlıkçıların bu davranışlarını bilerek sistemleştirdiklerini söylemiyoruz. Asıl felâket de orasında. Bunu yapan, hiç düşünmeksizin **"yapan"** gizli güç: Küçükburjuva aydın ülemâliğinin içgüdüdür. Tehlikesinin derinliği de oradan gelir. **Bilince:** Doğru gerçeklik sunulabilir. Sınıf eğilimi ağır basmazsa, yola gelmesi de olağanlaşır. **Altbilinç** korkunçtur. Oraya püskürtülmüş her incir çekirdeği, baskı altında tutuldukça dinamitleşir. İnsanların hiçbir hayvanda görülmiyen **çıldırış'ları**, Bilince çıkarılamamış altbilinç entipüftenliklerinin yaman dinamizm kazanışıyla patlak verir.

Yeni-**"Aydınlık"** o **"derinliklere"** doğru olanca hızıyla balıklama gidiyordu. **Başsız-develiğin** bütün **"erkân ve âdabı"** birikiyordu. **Müstebitçiklerin** megalomanileri ile **"bağımsız"ları**, **"izzetinefis"leri** dörtmala yarışa kalkmıştı. Artık o bir avuç aydın genççikler ortamındaki iğreti tekcephe olsun düşünülemezdi. Önce sinsi, ardından akut plastik bombalar atışıldı. İş olacağına varmış, akacak kan damarda durmamıştı.

Baba Marks yoldaşın bir sözü daha yerini **"Aydınlık"** ta buldu. Tarih sahnesine ilk çıkan aktörlerin oyunları **"trajedi"**, sonra çıkanları **"komedi"** olmuyor muydu? Daha ilk gününden korkmuştuk: Aydınlar ta öyle olacak mıydı? Oldu. 50 yıl önceki eski-Aydınlık dramatik bir **fâcia** idi, 50 yıl sonra çıkan yeni-Aydınlık takma ciddiyeti hayli **komik** kaçan ortaoyunu'na çevrilmeye doğru itildi.

Aydınlığın Bir İken İki Oluşu

Şimdi hâlâ önümüze iki **"aydınlık"** sürülüyor. Bir Dev-Genç seminerinde insanlar en büyük içtenlikle sormuşlardı: **"Hangisi haklı?"** Elden geldiğince **kişicil** horoz dövüşlerine yer vermek için, bugünkü sosyal problemler zincirimizin **ana halkası** açısından açıklama yaptık. Anlaşıldı mı? Evet denemez. Ortılığı öyle karıştırmışlardı ki, tozdan dumandan ferman okunamazdı. **"Oportünizm"** **"Halk Savaşı Plânları"** ve **"Devrim Zorlaması"** kitaplarını yayınlamaktan başka yol kalmadı.

Onlar, kendi kendilerine ne diyorlar? Bütün yazdıkları ve söyledikleri bir noktada toplanıyor. Tazıyı gören yavrularına Tavşanın verdiği karşılık bilinir: **"Yiğit olmasına yiğit biziz, yavrularım, ama, ne o tazının yüzünü bize, ne bizim yüzümüzü ona Allah göstertmesin!"** Ak Aydınlar ile Al

Aydınlık "müstebitcikleri" ile "tam bağımsızcıkları" da birbirleri üzerine aynı kanıdalar: **"Haklı olmasına haklı biziz ama, Allah ne onların yüzlerini bize, ne bizim yüzümüzü onlara göstermesin yavrularım!"**

Döne dolaşa bu dört yol ağzına geldi **"devrimciliğimiz"**. Bizde de Me-De-De'cilik böyle olur çelebi! Bir afili kayagan yıldızlı **"proleter"** süttten ak, ötekisi renk renk buyrultulu **"Sosyalist"** kankırmızı al... Bu ikisi de **"AYDINLIK"** olan dergileri, birbiriyle boğaz boğaza başsız-develik güreşine girmiş görünce, kim bilir CİA, kutlu ve mutlu Finans-Kapital türbesine kaç tane adanık MUM dikmiş, yakmıştır? Ve titrek ışığı ardında kaç tane ajanını kahraman postu ile arslanlaştırmıştır?

Hangi prensipler (pardon: **"ilkeler"** diyecektik!) uğruna dövüşülüyor? Ensemizin kökünde Finans-Kapitalin namlusu soğuk soğuk duruyor. Biz düşünmeyi ve ona göre davranmayı yadırgamıyalım.

Ak - Aydınlık: Kör dövüşü

"Proleter" alt adlı Ak-Aydınlığın: Al sancak üstünde çıplak (Marks-Engels-Lenin-Stalin) ve kasketli (Mao) başları bulunan Kasım 1970 tarihli 25. sayısını açalım. Birinci yazı: **"Faşist zorbalığı halkın devrimci gücü yıkacaktır."** **"Dergimizin 24. sayısı da toplatıldı"** arabaşlığı altında bakın ne ağırbaşlı sözler ediliyor:

"Hâkim sınıflar ve iktidarları, halkımızın mücadelesini bastırmak için her yola başvurmakta, her türlü gizli ve açık baskı yollarını denemekte, işçilerin ve bütün halkın mücadelesini ajanlarla dağıtmaya çalışmaktadır. Gizli olarak... halkı bölmeye ve devrimci mücadeleyi durdurmaya çalışmakta... Faşist bir diktatörlüğe dönüşmek istenmektedir." (3)

Demek Ak-Aydınlık iki şeyi görüyor:

- 1- **"Gizli ajanların"** sosyalistleri **"dağıttığını"**;
- 2- **"Zorba"lıktan "faşizme"** yol alındığını...

Bu durumda ne tedbir düşünüyor? Madem ortalığı ajanlar kesmiş. İlk iş onları temizlemek olmalı. Ak Aydınlık kendi

içindeki ajanları mı, başka "klik"lerdeki ajanları mı teşhis ediyor? Hayır. Yazıyor:

"Görevimiz, halkımızı hâkim sınıfların gerici şiddetine ve faşist zorbalığına karşı hazırlamaktır." "İşçi ve köylü yığınlarını ve bütün halkı maddi bir güç haline getirelim." (a.y.)

Amin? Herkes o duada.

Bu nasıl olacak? Ak-Aydınlık'ta doğrudan doğruya genel formüllerden başka elle tutulur pek az öneri var. Ak-Aydınlığın "kaç tümeni" var? TİP Kongresinde görüldü: 9 delege çıkarabilmişler. Buna karşılık "İlkesiz birlikçi klik" dedikleri Al-Aydınlıkçılar 60 - delege çıkarmışlar. Ak-Aydınlık var gücüyle o 60 - delegeye saldırıyor. Bir yandan onları: "Aren-Boran oportünizmiyle... mücadeleden kaçma" ile suçluyor. Ötede, onlarla kutuplaşmayı kan dâvâsı kılığına sokup: "TİP'in başına çöreklenmiş bulunan oportünist yönetici klik"e karşı yalnız kalıyor.

Bütün bu davranışlarına ise tek gerekçesi şu: "Proleter devrimci düşünce, oportünizm ve revizyonizmle mücadele içinde güçlenir." (52-54) miş. "Mücadele" lâf değildir. Her ân öz düşman gücü seçip, var güçlerle ona saldırmaktır. Ak-Aydınlık, gücüne bakmadan, kendince bütün düşmanlarını birden yere sermek şövalyeliğine kalkışıyor. Bu "mücadele" değil: Asıl düşmanı bırakıp, düşmanın düşmanı ile kapışmak toyluğudur. Bir de Mao'culuk taslarlar. Mao Japon düşmanı önünde, Çankayşek gibi kendisini kurşuna dizdirecek düşmanı, Başkumandan olarak tanıdı. Demek bunlar "mücadele"yi de, "Maoculuğu" da rezil ediyorlar.

Aleme verir Talkını

O zaman, kendi yanlışı ve kendini dev aynasında görmesiyle düştüğü cıızlık ve yalnızlık onu başkalarına akıl vermek yahut düşmandan medet ummak durumuna getiriyor.

a) Akıl veriş: "Halkımızı faşizme karşı hazırlama"nın elinden gelmiyeceğini görerek: "Ordunun içindeki devrimci güçler... faşist diktatörlüğe mutlaka karşı koyacaktır." (3) tesellisi ile avunuyor. Sana mı soruyorlar yapılacak işi? Sen ne yaparsın? Ona bak.

Demir-Döküm, Ereğli Demir-Çelik, Çorum'da Alpagut; Yarımca Seramik, Sungurlar Kazan, Gislaved vb. İşçileri; Tütün, Fındık, Kars, Malatya, Söke, Çukurova, Silvan, Bismil, Beytüşşebap vb. Köylüleri sayıyorsun. Hani onlarla örgütün? Yok. Yalnız saydıklarından birer kişinin olsa 15 delege getirirdin. 9'u zor çıkarmışsın. Dergi sayfalarında hayal zıplatıp, niye kendini de, başkalarını da aldatmaya yeğkinirsin? O hazır akıllar herkeste var. İş: Hazır elbise değildir.

b) **Düşmandan medet: "Silâhlı kurtuluş mücadeleleri"** şairliklerinden geçilmiyor. Beşyüz, bin sahifeler dolusu konular:

- 1) Filistin İhtilâli,
- 2) Feth lânetliyor,
- 3) Kamboçya'da Faşizm,
- 4) Almanya'da H.Keskin,
- 5) Çin K.P. 9. M.K. 2. C.T. Bildirisi,
- 6) Çin Kızıl Bekçiler,
- 7) J. Jaures ne demiş,
- 8) M.L. Mao düşüncesi,
- 9) Sovyetler geri dönüş,

10) Sovyet "Yeni Sistemi" feci... Doldurdun 100 güzelim sayfayı. Sattın beşer liradan. Yazık değil mi birşey bekleyen insancıklarımızın kafalarına?

Sen neredesin? Türkiye'de. Aylardanberi yeni bir şeymiş gibi neyi öneriyorsun? "Sosyalist Kurultay"ı. Yapsana yapamıyorsun. Olur. Elden gelmez. Öyleyse kime yaptırtacaksın? "Aren-Boran oportünist kliği olsun, ilkesiz Birlik Cephesi olsun aynı tutum içindedir." (54) diyorsun. Aren-Boran'ı "TİP'in başına çöreklenmiş" (52) görüyorsun. Sonra kalkıp kime iş buyuruyorsun? TİP'e:

"TİP Kongresi... tek bir karar alabilir. Bu karar bir SOSYALİST KURULTAY'ın toplanmasını desteklemek kararıdır." (53, 54)

Hayırdır inşallah. Bu rüyâyı hangi tekkenin müritleri ciddiye alır?

CİA SOSYALİZMİ NASIL YAPILIR?

9 Mart 1971

İşçi arkadaşlar, belki güleceklerdir. "Başka işiniz mi kalmadı?" diye. "Bırakın sarhoşları yıkılsınlar" diyecekler. Aydın yaygaralarına arasına yer verdikçe çalışan yığınlarımızdan özür dileriz.

Bu satırları sakın bol parayla lüks baskı yapan iki buçuk aydın çömezi "düzeltmek" umuduna kapılarak yazdığımız sanılmasın. Demagoji hiç bir zaman "düzeltilemez". Aydın gençlik ortamında sağlı sollu sapıtmaların bir "Ev sahibini şaşırtmak istiyen hırsız" tipini kimi temiz gence belirtmek istedik. Yanlış hesap Bağdat'tan dönecektir.

"Sıfıyn" savaşında, namuslu ve yiğit müslüman saflarını bozmak için Tefeci-Bezirgân Muaviye askerlerinin mızrakları ucuna Kuran'ı takarak, herkesten koyu "Müslüman" olduklarını göstermek istedikleri gibi, "sosyalizm" demagogları da Marks'ın Kapital'ini ve başka "kutsal kitapları" kalkan gibi kullanacaklardır. "Toplum Polisi"nin kalkanları ne ise, onlarınki de odur. Nitekim Toplum Polisi nedenli "toplumcu" ise, demagoglar da o tür "sosyalist" tirler. Bu sık sık unutturulmaya çalışılan doğruyu açıklıyoruz.

"Demagog"un (kuru lâfla kara kalabalığı ayartanların) kendi yalanına inanmış olup olmaması hiç önemli değildir. "Demagogun en tehlikelisi, söylediğine inanmış olanıdır" der Lenin. Demagogların "samimî"leri değilse bile, sahteleri, yanlış kapı çaldıklarını öğreneceklerdir. Şimdilik, hep onlarla uğraşacak olmadığımız için, kulaklarını kimi saf gençlere gösterip bükmeyle yetiniyoruz.

Finans-Kapitalin bilinçli-bilinçsiz oyuncakları "yeni" bir "aydınlık" getirdiklerini sanırlar. Oysa gölgedeki kurşunî efendileri yüzyıllardır, bile bile lâdes oynarlar. Bugün adına "CİA sosyalizmi" dediğimiz o... ilktir, ne sondur. Oyunun aktörleri

gizli ajan siciline yazılmış mıdır? Kışlarında polis taban-
caları var mıdır?... Orası ikinci kertedir. Aktörlerin objektif
olarak yaptıkları **derlenilebilecek** her noktaya yalan dolan
bombaları atmaksa, rolleri CIA sosyalizmi içindedir. Bizim için
olayda hiç bir yenilik yok.

Eski adıyla **"burjuva sosyalizmi"** her zaman, her yerde
bukalemun gibidir. Konduğu dalın rengini almakta eşsizdir.
Bunlardan bir kaç eşantiyonu analım.

1 — Japonya'da **"MARKSİST"** Polis

Yeryüzünde birinci emperyalist evren savaşından sonra
Japon emperyalizminin gizli polisi, kendi ajanlarını yetiştirdiği
bir **"Marksist"** okul açtı. Ve orada, gizli Finans-Kapital ajan-
larına **"Bilimsel Sosyalizm"**in inceliklerini öğretti. Japon
"Marksist" ajanlarının başlıca görevleri, elden geldiğince işçi
sınıfı partisi kuruluşunu baltalamak; bunu yapamazlarsa, işçi
sınıfı partisi içine sızarak, orada **"keskin sosyalizm"**
yürütmelemleriyle provokasyonlar ve mız çıkarmaktı.

İt ürüdü, kervan yürüdü. Japon işçi sınıfı partisi, ajan
köpekleri zararsızlaştırdı.

2 — Çarlığın **"PROLETER DEVRİMCİ"** Ajanları

Gerçek sosyalizmin işçi sınıfı partisini baltalayan gizli
polis **"komünizmi"**, keskin **"Marksist"** provokatörler sos-
yalizmi yalnız 1. emperyalist evren savaşından sonra Uzak-
doğu'da görölmedi. Ondan çok önce, kapitalizmin yerleştiği
her yerde işçi sınıfı kımıldandıkça, en kurnazca **"suret'i
haktan gelen"** (doğruymuş gibi görünen) aşırı **"proleterci"**
(işçi yanlı), değme **"sol"** (goşist) veya keskin silâhlı sosyalist
provokasyonları binbir çeşitlilik sundu.

Sosyal yapısı Türkiye'ninkine çok benziyen eski Çarlık
Rusya' sında, gerçek işçi sınıfı partisini doğmadan boğmak,
yahut doğunca soysuzlaştırmak için kaç türlü provokatörlükler
(kışkırtıcı gizli polis ajanlıkları) icat edildiği, artık Türkiye'de
dahi okunabilen klâsik edebiyat sırasına girdi.

Bunların en sistemli teorik olanı, Çar jandarmasını Albay
Zubatofunca uygulanan **"proleter devrimciliği"**dir.

Frenkçe'de uvriyerizm (koyu amelecilik) denen bu ideolojiye göre, işçiler eylemci aydın gençlere kanmamalıdır. **İşçi sınıfı partisi** yerine **sırf işçilerden** kurulmuş örgütlerde kendi çıkarlarını aramalıdır.

3 — 1905 "Devrimci"si: POP GAPON

O provokasyonların en korkunç ve dillere destan anıt örneği (şâheseri), kişi olarak: **Pop Gapon'dur**. Pop Gapon bizim kılıkuyruklar gibi yazı çizi kılıbıklıklılarıyla havanda su dövmemiş ve yalnız bayağı "**endikatörlük**" (işçi ve köylü hareketlerini ve liderlerini belli etmeden polise ele vermek) rolü ile yetinmiştir.

Pop Gapon, bugün artık herkesin tanıdığı içyüzüne rağmen, o zaman herkesçe Rusya'daki 1905 ihtilâline öncü olan ilk **İşçi ayaklanışının** kendiliğindenci "**Lideri**" sayılmıştı. Pop Gapon, işçileri ellerinde dilekçe, ilâhiler okuyarak: "**Çar Baba**"larına dertlerini dökmeye götürmüş ünlü Kızıl Meydan'a gelen temiz işçi ve halk yığınlarını **Kanlı Pazar'da** kılıç ve kurşun yağmuru ile yere serdirmişti. Bu hareketin ardından, aynı Pop Gapon, Avrupa'ya geçip, **Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin** tek ayık lideri **Lenin'i** de gizli gizli ziyaret etmişti.

Pop Gapon'un bir **Okrana Ajanı** (Gizli Çar Polisinin Papas (ilmiyye) mesleğinden adamı) olduğunu bugün bilmiyen kalmış mıdır? Pop Gapon, gerçek sosyalizmin 1903 Kongresi'nden beri ordulaşmış işçi sınıfı partisini baltalamak için **işçi sınıfını** kurşunlatarak yıldırma görevini üzerine almıştı. Farkına varmadan, yaptığı **provokasyonla** ülkeyi Çar zulmüne karşı bir uçtan öbür uca silâhlı isyana giriştiren tepkiyi aceleleştirdi.

İt ürüdü, kervan yürüdü. **işçi sınıfı partisi**, ajan köpekleri Rusya'da da zararsızlaştırdı.

4 — Türkiye'nin "POP"ları

İşçi sınıfı partisine karşı Türkiye burjuvazisi Çar üstâdından ve uluslararası Finans-Kapital efendilerinden hiç aşağı kalmamak için sürekli idmanlar yapmıştır.

Türkiye'nin modern tarihini azıcık yaşıyanlar ve bilenler, mütareke yıllarında yabancı emperyalist ajanlarının ve yerli burjuvazinin hangi "**İştirâkiyyun**" (komünizm) ajanlarını nasıl

piyasaya sürdüklerini hatırlarlar. Bunların başlıca görevleri: Türkiye'de gerçekten bir işçi sınıfı partisinin doğuşunu önlemek, baltalamaktı. Bunu yapamayınca; ya herkesten daha önce davranmış görünerek bir **"sosyalist parti"**, hattâ **"komünist parti"** kurmaya girişmek yolunu tuttular; yahut işçi sınıfı partisi içine sızarak, oradakeskin **"sosyalizm"** hatta **"komünizm"** formülleriyle, elçabukluğu mârifet, hokkabazlık yolundan **provokasyonlar** ve mız çıkarmak görevini en **"bilimsel"**, yahut en inadına **"devrimci"** perdesi altında yerine getirmeye koyuldular.

Türkiye'nin karanlık ve nankör sınıflar savaşında ne aşamalar geçirilmedi? Yaşayanlar bir gün ayrıntılarıyla açıklıyacaklardır. İşçi sınıfı için ve çeşitli işyerlerinde uzun yıllar gizli polisin kurduğu **"komünist hücreleri"** işletildi. Bu polis komünistleri, uluslararası emperyalist casuslarla ve ajanlarla da elele vererek, foyaları ortaya çıkıncıya dek: **"Üçüncü Enternasyonal"** adına, foyaları sırtınca: **"Üçbuçukuncu Enternasyonal"** adına tahrikât, propaganda, teşkilât yaptılar.

Öylesi günler oldu ki, pek aşırı polis **Marksist-komünistlerinin** işçi sınıfı ve halk yığını içine yaydıkları ateşli **"komünist beyannameleri"**nin ve **"komünist dergileri"**nin hesabı, gerçek işçi sınıfı devrimcilerinden soruldu. Elebaşları azılı **"polis komünistlerinden"** olan boylu boyunca sözde **"komünist teşkilatlarının gürültülü sözde: Komünist tevkifatları"** yapıldı. Sonra, bu yaman **"komünist tevkifatları"**nın arslan ajanlar, mâsum işçilerle birlikte, polis birinci şubesindepey **"müthiş"** sorgu sualden geçirilip, bir karanlık saatte, polis müdürlüğünün arka kapısından: **"defolun!"** diye sokağa (işçi sınıfı içinde) fırlatıldılar.

İt ürüdü, Kervan yürüdü.

Türkiye işçi sınıfının partisi, hep **"ileriye kaçan"** ajan köpekleri, sık sık zararsızlaşırdı.

5- Provokasyon Amacı: İşçi Sınıfını Partisiz Bırakmak

Bu kısa açıklama bize neyi belli ediyor? Şunu: Kışkırtıcı ajan köpeklerin işçi sınıfına saldırışları her zaman, sınıfın en bilinçli, en fedakâr, en yiğit öncülerinin örgütlendiği işçi sınıfı **partisine** karşı olur. Ağzıyla kuş tutsa, partisiz bir sınıf her zaman torbada kekliktir. Yapılan saldırı **parti** ortada görünmüyorsa; işçi sınıfı **partisinin** olamayacağı, hiç değilse "**henüz zamanı gelmediği**" yâvesini işler. Parti, bu havlayışları kısa kesmek için yeni aşamasınadavrandı mı, "**herkesten önce**" birprovokasyonörgütü öne sürmeye girişir.

Sosyalizm düşmanları için başka her şey mübahtır: "**solculuk**"ta, "**sosyalistlik**"te, "**komünistlik**"te en aşırıca ajitasyon ve propaganda edilebilir. Yeter ki işçi sınıfı **partisi** bozulsun. Çelik çekirdeksiz "**sosyalizm**"ler, nasıl olsa örgütlü gericilik tarafından bozguna uğratılır. Burjuvazi bilinçli ve örgütlüdür ya...

6 — Minarenin Kılıfı ve Sıçan Aklı

Kendilerini ilkin 50 yıl önce çıkmış ilk **Aydınlık** dergisinin oldu bittiyle "**mirasçısı**" pozunda gösterebileceklerini uman "**neydikleri belirsiz**" kişiler, düşüncemizi ve yazımızı almak için bize çok alçak gönüllüce başvurdular. Kendilerine **yayının** ancak **örgüt** için bir **duvarcı** sicimi olabileceğini anlattık. O şartla yazı verdik.

Onlar çok geçmeden açıkgozlüğe başladılar: Yazdıklarımızda yeni bir öneri görünce, çıkacak dergide o öneri yerine, aynı düşünceyi sulandırarak, ilkin "**kendi buluşları**" imiş gibi öne sürdüler. Bir iki sayı sonra yayınlanan yazılarımızın aslı okurlara, o keskin sosyalistlerin "**buluşlarını**" taklit eden bir geç kalmış düşünce imiş gibi sunuldu. "**proleter sosyalizmi**" ile "**burjuva sosyalizmi**" deyimlerimizin başına getirilenler gibi... Kalpazanlık mıydı bu, yoksa toyca kurnazlık mı?

Biz, tükenmez iyi dileğimizle, o turfanda "**sosyalist**" beyciklerin, Tefeci Bezirgân artığı küçük burjuvalıklarına verdik. Düzelirler umudu ile görmezlikten geldik. Oysa onlar atı alınca Üsküdarı geçecek harâmilikteymişler. Sosyalist ortamda "**Bi-limsel**" logorre'lerini (söz ishallerini) akıllarınca geçer akça kılar kılmaz asıl içyüzlerini açığa vurdular. Türkiye'de "**işçi sınıfı partisi'nin** objektif ve sübjektif **şartlarının yetersiz olduğu**"

iddiasına sığırdılar.

O zaman aldı bizi bir düşünce. "**Karaman'ın koyunu, sonradan çıkmıştı oyunu!**" Tıpkı polis ajanlarının işçi sınıfı partisini baltalama taktiklerine pek benziyordu bu "**şartların yetersizliği teorisi**". Ne yapıyorsunuz deyince, yetersizlik yazısını kendi dergilerindeki "**özgürlüğe**" atfettiler. Ama, yalanlamadılar da. Minareyi çalanlar, kılıfını hazırlamışlar demekti. Sıçan tırtıkçılığı ile vakit kazanacaklardı. Hele boy-larını gösterebilirlerdi.

7 — Suçüstü Yakalanış

Sonradan Ak-Aydınlıkçı olacaklar, meşru savunma du-rumuna itilmiş arkadaşlarının eylemlerini "**anarşistlik**" ilân etmekte, bezirgân parti liderleriyle aynı zamana ve ayna kaba yellendiler. O yüzden eylemciler ile "**sosyalizmin bilimi**"ni yazar geçinenler arasında çingar koptu. Ak-Aydınlıkçı'lar kendilerini "**Proleteleter Devrimci**" ilân eder etmez, ansızın herkesten daha "**keskin sosyalist**" görünmenin yolunu "**Mao-Mao**"culukta buldular. Ve dün "**eleştirdikleri ey-lemcilerin "silâhlı halk savaşı"** parolasını şiddetle (ama ka-loriferli apartmanlarında) döktürdüler: Onlar mı eylem düşmanı?

Az önceki "**bilimsel**" perhizlerini, şimdi Mao-Mao'culuk turşusu ile keskince bozmuşlardı. "**Tarihsel Maddecilik Yayınları**"nın son üç kitabı çıkınca, tatar ağaları geç kaldıklarını anladılar. Bu yol "**işçi sınıfı partisi**"ni herkesten önce kendilerinin girişiminde kurmak sevdasıyla "**Sosyalist Kurultay**" çağrısına ılgar ettiler. Ve bir yol daha metotlarına sâdık kaldılar. Kaç yıl önce "**Sosyalist**" gazetesinde çıkmış "**Sosyalistler Konferansı**" çağrısını ağızlarında, hiç an-maksızın, soysuzlaştırma çabasına daldılar.

Yaşları benzemesin, Dünya'da ve Türkiye'de işçi sınıfı partisi'ni önce baltalama, sonra ele geçirme yolundaki casus taktiği ve provokasyonu ile iyice paralele düştüklerini, ve "**Cesaret arz ederken, sirkatlerini söylediklerini**" anla-madılar. Suçüstü yakalandılar.

CİA SOSYALİZMİ TARİH KALPAZANLARI

9 Mart 1971

Ak-Aydınlık, onu yanlışlıkla okuyacak olan her delikanlıyı, "Hanyayı Konyayı bilmez" enayi yerine koyarak şöyle diyor:

"Proletaryanın devrim hedefine yönelmeyen bir tarih tezi, proletaryanın bilimi değildir."

Söz konusu **Tarih Tezi**'nin özü **"Antika Tarih"**in gidiş kanunudur. Bu kanuna göre sınıflı toplum (yâni **medeniyet — uygarlık**) insanlığı ne zaman bir çıkmaza soktuysa, o zaman barbarlık (yâni sınıfsız toplum, **ilkel sosyalizm**) kılıcını çekmiş, Gordios'un kör düğümünü kesmiştir. Bu **Tez**'de **"proletaryanın Devrim hedefine yönelmeyen"** ne var?

Anlatılan açıktır. **Sosyalizm**, toplu yaşamak zorunda olan insanlığın öyle güçlü bir eğilimidir ki, en ilkel (**tarihöncesi**) biçimi ile dahi, yedi bin yıl toplumu yokolmaktan kurtarabilmiştir. **Modern işçi sınıfı** gibi bir devrimci sosyal sınıfın bulunmadığı antik medeniyetler boyunca, barbarlığın ikide bir yarattığı rönesanslar (dirilişler), gerçekte (**ilkel** bile olsa) gene **sosyalizm**'in eseridir. Modern işçi sınıfının sosyalizmi ile ilkel sosyalizm arasında, medeniyet tarihçilerinin uydurdukları uçurum üzerinde insancıl bir köprü vardır.

Sosyalist beycikler, bu **Tez**'de ve yığınla aydınlatıcı başka sonuçlarında, **"proletaryanın devrim hedefine"** yönelmemiş hangi noktayı görüyorlar? Bunu anlamış ve anlatmış değiller. Ancak kırk yıl işlenmiş bir araştırmayı, bir kaç saatlik üstün körü ve kuyruk acılı okumayla, bir vuruşta yere sermek sevdasındalar. O yüzden, **Tez**'in bütünlüğü içinde değerlendirilebilecek bir kaç satırının önünü sonunu makaslıyarak, **Tez**'in aslını bilmeyen bir

kaç çocuğu kandırmaya yeğkiniyorlar.

KARA CÜMLEŞİ EKSİK SOSYAL CANBAZLIKLAR

Tabî her sosyal tez gibi, söz konusu Tarih Tezi de, "**kürsü sosyalisti**" Beyciklerin sandıkları gibi, yahut göstermeye çabaladıkları gibi **bilim için bilim** yapma hevesinden doğmadı. Doğulu toplumlardaki sosyal sınıf savaşlarının batıdakilere göre çok daha karmaşık oluşu yüzünden yapılmış kırk yıllık teorik -pratik **savaşların** bir sonucuydu. İster istemez o çok **özellikli savaşların** anlamları ve gelişmeleri üzerinde uygulamalara yankılar verecekti.

Ak-Aydınlıkçı sosyalist beğciklerimizi de en çok üzen şey bu uygulamalar olmuş. Uygulamalardan birisi Tarih Tezi'nin Osmanlı tarihinde ispatlanmasıdır. Buna öyle içermişler ki, her kızdıklarına akrep kuyrukları ile sokmaya çalıştıkları, o yaman "**revizyonizm**"lerini nasıl kullanacaklarını bilemiyorlar. Şöyle "**bilgincil**" sözler kekeliyorlar:

"**Kıvılcımlı'nın tahlilinde, tarih içinde toplumun geçirdiği sarsıntılar, bir ileri aşamaya atılıştan hep kulak arkası edilmektedir.**"

"**Eş mâna?**" Ne demek istedikleri anlaşıldı mı? Yüksek öğretimde bu denli "**kara cümlesi eksiklik**" olmamalı. Belki bir kaleme alış veya düzeltim yanlışdır. Geçelim. Asıl okuyacak olana Tarih Tez'nden iki fâre yakalayıp sunuyorlar:

1 — Osmanlılığın "**kuruluş**" problemi;

2 — O problem yüzünden tarihi "**dümdüz**", "**metafizik**" görüş..

Ak-Aydınlıkçı sosyalizm arslanları, bu iki iddialarını tutturabilmek için "**dümdüz**" yalanlar uydurup, hiç bir metin vermeksizin inanılmaz "**canbazlıklara**" girişiyorlar. Sırasıyla görelim.

Osmanlılık üzerinde, Tarih Tezi'nin açık metinleri yerine, cici sosyalizmin şu iki makyajlı genelev sermayesi müşteriye sunuluyor:

"Kıvılcımlı, Osmanlı Devletinin kabile demokrasisi gelenek ve görenekleri üzerine kurulduğunu söylüyor. Tam tersine, Osmanlı Devletinin kurulması kabile demokrasisinin yıkılması ve yerini feodal bir devletin alması olayıdır."

Kıvılcımlı'nın böyle bir cümlesi yok. Cici sosyalizm Beyciklerinin "bilimsel" kafacıkları öyle yakıştırmış. Sonra dönüp o bayağı yakıştırmaya üzerine Kıvılcımlı'yı arkadan vuracaklar. Böyle uydurma lâfla adam kandırınak arslanlık değil, sosyalizm kediliği bile değil, tam müflûs küçükburjuva kalpazanlığını ve burjuva düşünce vurgunculuğunu maskeleyen sosyalizm çakallığıdır. Nasıl mı? Belirtelim.

Metafizik Kaşığı İle Skolastik Pisliği Yeyiş

Tarih Tezi, Osmanlılığın, kabile demokrasisi "üzerine" değil, kabile demokrasisinden kaynak almış vurucu güç "**tarafından**" kurulduğunu **görür**. Osmanlılık kabile demokrasisi "**üzerine kuruldu**" denilirse: Osmanlılık yaşadıkça, hep kabile demokrasisi üzerine dayandı, demek olur ki, gerçeğe aykırı düşülür. Çünkü ("**Osmanlı Devleti kurul**")dukça elbet "**kabile demokrasisi yıkılmış**"tır.

Kabile demokrasisi hem kendisi yıkılıyor, hem Devleti kuruyor, bu nasıl olur denecek? Bu "**çelişkidir**" denecek. Tamam; biz de onu söylüyoruz. Eğer bu söylediğimiz, kendi aklımızdan uydurulmuş bir çelişki olsaydı, elbet "**saçma**" olurdu. Ne var ki, Osmanlı Tarihinin som gerçekliği o çelişkinin zenbereği ile kurulmuştur. Yâni, İslâm ve Bizans derebeyilik devletlerini yıkan da, Osmanlı Devletini kuran da aynı zamanda, aynı ilkel sosyalizm ilişkilerini yaşatan "**kabile demokrasisi**"nin ilk Osmanlı ilblerine (gaazilerine, şövalyelerine) verdiği güçtür.

İlk Osmanlılar Bizans **tekfurları**, yahut Selçuk Sultanları gibi derebeğileşmiş bulunsa idiler, fethettikleri yerlerde **Dirlik Düzeni** denilen köklü toprak reformunu ve **tarihsel devrimi** yapamazlardı. O zaman toprak köleliğinden "**Çiftçi**" durumuna geçmek isteyen ezik köylüye halk yığınlarınca kucak açılarak karşılanmazlardı. Dolayısı ile Osmanlı Fütuhatı, saman alevi gibi, üç kıtayı çarçabuk saramazdı. Osmanlı Devleti 500 yıl

yaşıyamazdı. Bütün o zincirleme tarih olayları en kör gözün bile görmezlikten gelemeyeceği **gerçekliklerdir**. Hacıağa yahut Finans-Kapital veletlerinin paşa keyiflerince uyduracakları sosyalizm kalpazanlığı ile görmezlikten gelinemezdi.

Buna karşılık, o **tarihsel devrim** prosesinin vurucu gücü olan **ilkel sosyalizm** (Ak-Aydınlık Beyciklerinin sevdikleri deyimle: "**Kabile demokrasisi**") Osmanlı Devletini kurarken, kendi **kan örgütlerinin** yıkılışını getirmede mi? Getirdi. Devleti **kuran güç** yıkılır. Bu canlı, **gerçek çelişkiyi** namusluca kavramak için, üç buçuk **skolastik** kürsü döküntüsü cici sosyalistin üç buçuk yılda "**diyalektik maddeciliği**" ezberleyip metafizik beyinsizliğe soysuzlaştırması yetmez. Diyalektik, ezberlenecek bir CIA Sosyalizminin **dogm**'u değildir. Tarih içinde canını dişine takıp **dövüşenlerin**, adım adım **uygula-yabilecekleri** bir metot ve mantık işidir.

Sosyalizm Çakallarının Vakıfa Pevlemeleri

Cici Sosyalizm çakalları, onları belki adam olurlar sanmış olan Türkiye işçi sınıfı savaşıçılarının ayak izlerini koklaya koklaya "**pev-**"lemekle, **bozgunculuk** yaratabileceklerini mi umuyorlar. Boşuna çaba. Onu, kendilerinden çok daha aktif küçükburjuva şarlatan devrim yobazları bile yapamadılar. Osmanlı Tarihi, öyle Marksizm softalığının tekerlemesi gibi "**kabile demokrasisinin** yıkılması ve yerini **feodal devletin alması**" biçiminde olmadı. Bu, eski sapık sosyalizm şarlatanlığı **Tortskizmin**, aşırı ve keskin "**permanan devrim**" gevezeliği ile **Leninizmi** mat etmiye kalkışmış yenik formülünü tarih alanına yakıştırıvermek olurdu. Tortskizm de, olmaz maskara küçükburjuva bensizliği ile, tarihin basamaklarını "**düz**" ve "**yalınkat** edebiyat mantığı ile atlamak için şöyle demişti:

"Çarlığın yıkılması ve yerini proleterya devletinin alması"

Bu formül, sürü sürü zıpçıktı aydın sosyalistin ve gizli açık provakatörün ağzının suyunu akıtmış, suyubulandırmıştı. Tarih

öyle yürümedi Çarlık yıkıldı. Onun yerine burjuva iktidarı Kerenski'leri kullandı. Sonra onu işçi-köylü iktidarı kovaladı. Proletarya demokrasisi gene köylü yığınlarıyla sosyalizme geçişi sağladı.

Tarihileriye gidiş gibi geriye gidişinde de, hangi basamakları aştı ise, onları olmamış saymak neyi değiştirir? Osmanlı Tarihi, **"kabile demokrasisi"** yıkılır yıkılmaz **"feodal bir devlet"** biçimine girmedir. Tarihin **belirli çağı** üzerinde yapılmış bir **kesitle**, tarihin bütün gelişimi üzerine genelleme yargı yürütmek: 19.'cu yüzyıl ortalarına dek az çok mâzur görülebilecek burjuva **metafizik** mantığını ve metodunu kullanmak demektir.

Ak-Aydınlıkçı beycikler, kendilerine sakınmaları için kaç yol açıklama yaptığımız bir çukura düştüler. Burjuva profesörlerinin sempozyumundaki metafizik **"Osmanlı feodalitesi"** tekerlemelerini sözde bize gönderip eleştirimizi alacaklar ve hepsini birden basacaklardı. Bir daha sözlerinde durmadılar. Burjuva tarih tezini mal bulunmuş mağribî gibi yayınladılar. Şimdi düştükleri skola stikle, kendi kafalarını da çorba ederek cezalandırdılar.

Söz konusu Tarih Tezi, Osmanlı toplumunun toprak temelinde derebeyleşmeyi azıttıran **kesim** (mukataa) düzeninden önce, ilk yüzyıl boyu sürmüş, ikinci yüzyıla doğru Mehmet Fâti h olmadan yeni bir dirilişe uğratılmış bir **dirlik düzeni** yaşandığını açıklamıştır. Ak-Aydınlıkçı cici beycikler o yüzyıl boyu yaşanmış ve **"Miri Toprak"** rejimiyle tâ Tanzimat'a dek kalıntılarını zaman zaman teptirmiş bulunan **Dirlik Düzeni**'ni niçin atlıyorlar. Akıllarınca Tarih Tezi'ni yalan dolanla çürütmek için.

Tarihin Gelişimini "dümdüz" Eden Kim?

Bir tezi çürütmek için, ilkin onun özünü namusluca, hiçbir tahrife girişmeden olduğu gibi koymak, sonra yanlışlığını gerçek olayların ışığında açıklamak gerekir. Cici sosyalist beycikler bunun tam tersine kalkışıyorlar. Tez üzerine kendi uydurdıkları , yalanlara dayanıp, bilmeyenleri aldatacak şöyle sövgüler havlıyorlar:

"Kıvılcımlı'nın Tarih Tezi Marksist bir tarih kavrayışından uzaklaşmakta, sonuç olarak tarihi dümdüz bir gelişme olarak

gören metafizik bir tez olmaktadır."

Evet. Bunu yazabiliyor. Sözcüklerin, anlam namusu tanımayan dillere isyan edemiyeceklerini bilen cici sosyalistlerimiz hep öyle kelimelerin ırzına geçmekle, kendi namuslarını lekelediklerini kavrayamıyorlar. Yukarıda, Osmanlı tarihinde burjuva bilginlerinin ve Ak-Aydınlıkçı çömezlerinin nasıl **"metafizik"** mantıklarına kurban gittiklerine değdik. Ak-Aydınlık beyciklerinin en bukaletini olan D.P.'ye (Demokrat Parti'ye değil, onun ilk faşist komandolarından keskin Sosyalizme fırlamış Bay D.P.'ye*) yanımıza her sokuluşunda en az birkaç öğün söylediğimiz söz hep **"tarihi dümdüz bir gelişme"** saymaktan çekinmesi idi. Şimdi sıra onlara gelmiş. Onlar bizi **"dümdüz gelişme"** ile suçluyorlar!

Ne var ki, Tarih Tezi yıllar yılıdır yazılı ve basılı olarak ortada duruyor. Acep Ak-Aydınlık beycikleri Tez'e "tükaka" demekle kimsenin okumayacağını, hele anlayamayacağını mı sanmışlar? Tarih Tezi, Osmanlılığın ilkel sosyalizmden sınıflı topluma ve en sonra derebeyleşmeye geçişindeki basamakları, en somut örneği ile 300-400 yıl önce yazılmış Osmanlı Tarih'lerinden alıp açıklamıştır. Örnek, **Hacı Halife** (G. 1058, İ. D. 1647) ile **Naimâ** (G. 1121,) İ. D. 1708) nin tarih felsefelerinden özetlenmiştir.

"Tarih-Devrim-Sosyalizm" kitabında, ilkel sosyalizmden medeniyete geçiş, olağanüstü duru gerçeklikte beş **"Tavır"** (Aşama) olarak özetlenir:

1. Tavr'ı Evvel:

"Doğuş sıralarında devletin "sahibi" vardır. "YOL-DAŞ ve GÖZCÜ" demek olan sahibidir o... Sahip sözcüğünün ilk anlamından kayışı, gittikçe ZIT anlama gelişi: Toplumun özellikle toprak münasebetlerindeki soysuzlaşma, DEREBEYLEŞME gidişi ile geçirdiği değişikliklere ayna olur." (Tarih-Devrim-Sosyalizm, 1965, s.163)

(*) *Doğu Perinçek. Yayıncının notu.*

Bu açıklama nedir? Tarihin "dümdüz-metafizik" değil, diyalektik bir gelişimle "zıt" (çelişik) gidiş gösterdiğine belgedir. Ve bütün ondan sonraki dört "Tavr" (Aşama) böyle diyalektik ilişki-çelişkilerle Derebeyleşmeye doğru basamak basamak atlayıp geçer.

Derebeyliğe Uzanan Dört Aşama

2. Tavr'ı Sâni:

"İlk barbarın ülkücü karakteri aşınmaya başlar. Toplumda o zamana kadar ki KAN teşkilâtı yerine, SİNIFLAR ve SINIF dövüşü geçince; artık, içerideki gerginliği dengeleştirecek eski herşeyde ORTAKLIK: Müşareket prensibini güden GELENEK ve GÖRENEK'ler YASAK edilecektir." (a.y., s.165)

"KANDAŞLIK bağları yerine KUL, AĞA, KÖLE ve EFENDİ münasebetlerini geçirmek kolay edinilir bir bilim değildi. O hinoğluhinliği başka kimse çıkmadan öğrenen açıkgoz, eski KAN düzenli EŞİT ve KANDAŞ toplumu ancak atlatabilir." (T.D.S., s.167)

Her düşünce dolandırıcısı olmayan için besbelli olduğu gibi: "EŞİT KANDAŞLIĞI... YASAK" etmekle, onun "GELENEK-GÖRENEK"lerini "YOK" etmek arasında uçurumlar vardır. Toplum bu uçurumlu aşamaları atlama atlama en son konağı olan DEREBEĞİLEŞME'ye varacaktır. İlgilenenler ayrıntılarını yerinde okur. Son üç aşama için birkaç söz:

3- Tavr'ı Sâlis:

"Bezîrgân Medeniyetin yükselişi", "sosyal ve ekonomik gelişim devridir." (T.D.S., s. 171)

Demek Toplum, üçüncü aşamasında bile, henüz derebeyleşme arteryo-sklerozu'na girmemiştir. Gerilemez, ilerler.

4- Tavr'ı Râbi:

"Bezîrgân medeniyetinin durması", "eski, nispeten namuslu, azçok idealist devlet adamları ortadan kalkmış"tır. "Teâtî'i İrtişâ" (rüşvet alışverişi) ve "Mala meyilli Ricâl'i Mutlaka" (özel mülkiyet eğilimli müstebit devlet adamları) türemiştir. (T.D.S., s. 172)

Demek Toplum ancak dördüncü aşamasında derebeyi-leşmeye başlamıştır. Henüz gerilemez ise de ilerliyemez de.

5- Tavr'ı Hâmis:

"Bezirgân medeniyetinin çökmesi" (T.D.S., s. 173.)
 "temeli: Bezirgân-derebeyi fârelerince aşınmış bir toplumun öteki bütün siyasi, hukuki, ahlâki, felsefi, dini ve ilh. ÜSTYAPISINDA iler tutar yer kalmaz."

"Artık boğuşma üst tabakaları sarmıştır. HARP önlenemez, sürer. İSTİKRAZ yetmez, arttırılır. DERE-BEYİCE ödünç almalarla MÜSADERE'ler: Çapulu zenginler katına doğru çıkarır. Onlar, çalışan fakir halk gibi kaderlerine küsmezler. Birbirlerine düşerler. Yahut, Osmanlı usulü: KOYUDİNDARLIK ayranları kabarır. Kimi "HACILIĞA", kimi Mısır'a çil yavrusu gibi kaçırlar.

"Ve son VURUŞU yapacak BARBAR, toplumun altlı, üstlü bütün sınıflarınca, kurtarıcı gibi beklenir." (T.D.S., s.174)

Bizim cici sosyalist kılkuyruklar, bunları okumamış mıdırılar? Tarih Tezi, antika tarihi böyle batıp çıkan sonsuz çelişkileri içinde buluyor: Beyciklerin, yayınladıkları burjuva feodolizm anlayışının skolastik batağından burunlarını çıkarıp Tarih Tezi'ni dümdüz bir gelişme, metafizik bir tez olarak ilân etmeleri neye benzer? Onlardan daha özürlü olan isterik salon kokotunun, kendi pisliğini levantalarla örtmesine... Yahut, onlardan daha haklı olan sokak fâhişesinin, aşağılık kompleksi ile, bütün komşu kadınların namuslarından şüpheyle konuşmasına, ve herkese pislik atmasına... Kadıncıklar mecbur. Bu beycikleri yalana, dolana, namussuzluğa zorlayan yok, sanırız.

PROLETARYA PARTİSİ ÜZERİNE YAZILAR

ÖNSÖZ YERİNE

BİRLİK ÜSTÜNE

V. İ. LENİN

9 Mart 1971

Birlik işçilere fiilen gereklidir. Fakat her şeyden önce şunu anlamak gerekir: İşçilerin kendilerinden başka hiç kimse işçilere birlik veremez. Kendilerinden başka hiç kimse işçilerin birlik olmasına yardım edecek çapta değildir. İşçilere birlik "vadetmek" boş öğüngeçlik, kuruntudur. Birlik birtakım aydın gurupçuların anlaşması ile kurulmaz. Birliğin böylesini düşünmek en acıklı, en toyca, en kabaca hata işlemek olur.

Birliği söke söke koparmak gerekir. Ve yalnız işçilerin kendileri, bilinçli olan işçiler sebatlı ve inatçı bir çalışma ile birliğe ulaşabilirler.

Bir metre büyüklüğünde harflerle birlik sözcüğünü yazmaktan, birlik vadetmekten, kendini birlikten yana olarak ilân etmekten daha kolay bir şey yoktur. Gerçekte ise sadece öncü işçilerin örgüt çalışmaları, birlik davasını ileriye götürebilir.

Örgütsüz birlik olanaksızdır. Azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi olmaksızın örgüt olanaksızdır.

BİRLİK

Liberal politikacılarla işçi hareketinin örgütlerini bozanlarla çoğunluğun iradesini hiçe sayanlarla, fedaretif veya başka türlü hiç bir birlik söz konusu olamaz. Bütün mantıklı Marksistlerle, Marksist blokun savunucularıyla likidatörden (tasfiyecilerden) bağımsız, güdükleştirilmemiş parolalarla birlik yapılabilir ve yapılmalıdır.

Birlik elbette büyük bir şeydir, büyük bir paroladır. Ancak, işçi davası için gerekli olan, Marksistlerin birliği demek, Marksistlerin düşmanla ve Marksizmi tahrif edenlerle birliği demek

değildir. Kim birlikten söz ediyorsa ona şunu sormalıyız: Kiminle birlik? Likidatörlerle mi? – Öyleyse onlarla birlikte yapacağımız hiç bir işimiz yok. Ama hakikaten Marksist bir birlik söz konusu ise o zaman şöyle deriz. Pravdacı gazeteler yayınlanır yayınlanmaz Marksizm'in bütün tutarlı güçlerini aşağıdan birliğe, pratik çalışma birliğine çağırılmış bulunuyoruz.

Likidatörlerle oynamak yok, Marksist bloku yokedici yuvarlarla diplomasi müzakereleri yok. Bütün güçlerimizi, Marksist işçileri Marksist parolalar çevresinde, Marksist blok çevresinde toplamak için kendimizi verelim. Bilinçli işçiler likidatörlerin iradesini kendilerine dayatmayı gözetken her türlü girişimi bir cinayet sayarlar. Aslında sadık Marksistlerin dar-madağınık kalmaların da daha az ağır bir cinayet saymazlar.

Çünkü birlik; sınıf disiplini, çoğunluk iradesini tanımak, bu çoğunluk içinde. Bu çoğunlukla ahenkli olarak çalışmak temeli üzerine kurulur. Bütün işçileri bu birliğe, bu disipline ve bu omuz omuza çalışmaya çağırmaktan yorulmayacağız.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ ÜZERİNE

Birlik işçi sınıfı için gereklidir. Bu birlik, ancak biricik bir örgütle oluşturulur. Öyle bir örgüt ki, bütün bilinçli işçiler onun kararlarını yürekten uygularlar. Bir meseleyi incelemek, çeşitli kanıları dinlemek ve deyimlendirmek, örgütlü Marksistlerin çoğunluğunun bakışlarını araştırıp öğrenmek, bu bakışları bir kararla formüle ve bu kararı uygulamak; işte bütün akli başında kişiler için birlik denilen şey budur. Böylesi bir birlik işçi sınıfı için son derece değerli, son derece önemlidir. Tek tek kalmış işçiler hiçtirler, birleşmiş işçiler heptirler.

SOSYALİSTLERİN BİRİNCİ GÖREVİ

8 Aralık 1970

"SOSYALİST" gazetesi yeniden söz alıyor. Konuşacak. Ne-yi?

1- Esaslı Nokta: Örgüt Problemi;

Şöyle, hiç derinleştirmeksizin, aklınıza geliveren soruları önünüzdeki bir kâğıda dökmeye çalışın. "kafanız durur". Her sorunun adını yazsanız, bir kâğıt şöyle dursun, bir defter yetmez. Öylesine çok problemler kasırgası içine düşersiniz. Hele bir de gençseniz.. ateş, duman, sisten gözgözü görmez.

Demek böyle fırtınalı, yangınlı, anacık - babacık gününe gelmişiz. Bir gerçek devrimcinin, henüz çocuk yaşındayken, o düşünce ve davranış fırtınalarına gebe sosyal yangınlar ortasında ne düşünüp, ne yaptığını bilmeyenimiz kaldı mı dersiniz? Der ki:

"Uzun, çetin ve ateşli bir dövüş yoluna girildi miydi, öyle bir an gelir ki, çekişmeli, merkezi ve esaslı olan noktalar kendilerini göstermeye başlar. O noktaların çözümü kavganın kesin çıkar yolunu belirler. Ve o noktalar yanında, dövüşün ufak tefek, belli belirsiz ikinci kerte sorunları gitgide arka plâna düşer." (V.İ.U.L.: "Bir adım ileri, iki adım geri", 1904 Mayıs).

Bugün Türkiye'de en çok "çekişmeli" olan, en "merkezi ve esaslı" nokta hangisidir? 50 yıldır her soluk alışta tekrarlanmış: ÖRGÜTLENMEK'tir. Kimin örgütlenmesi? Üst sömürücü (Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân) sınıflar, yâni beyler - ağalar evezlele dışlerinden tırnaklarına dek örgütlüdürler. Gereken HALK ÖRGÜTLENMESİ'dir.

Ancak Halkın Örgütlenmesi bile artık "harc'ı âlem" denilen biçimde, her önüne gelenin ağzında gevelene gevelene posası çıkmış bir sakıza döndürülüyor.

2- Esaslı Moment: Olayıcı Seçmek;

Güneşimiz ve yıldızlarımız oluşurlarken, evren; bir uçsuz bucaksız ışıklı bulutmuş. Ona fizik bilimi kaos (mahşer) diyor.

Bütün güneş sistemleri o mahşerden çıkmıştır. İnsanlık, uygarlığa (medeniyete) ulaşırken, **toplum**: küçücük kan örgütlü oymakların (kabile ve aşiretlerin), "soy"ların, "boy"ların sonsuz kaynaşması içinde mahşer gibi kıvranır, dururmuş. Ona, **sosyal bilim tarihöncesi** diyor. Bütün uygarlık düzenleri o kaostan çıkmıştır.

Türkiye'de bugün, sosyalizmin karşılaştığı düşünce ve davranışlar, evrendeki mahşere de, toplumdaki tarihöncesi kaosa da benzer. Ancak o mahşercil kaos, ne **fizik kanunlarla** çözümlenebilir, ne de ilkel ve uygar toplumların **orman kanunlarına**, cöngül kanunlarına bırakılabilir. Bugün üçte iki insanlık gibi, biz de tarihöncesinde değiliz: Sosyalizm öncesindeyiz. Bilimcil sosyalizm, insanlığın "**sınıflar savaşı**" denilen en son **hayvanlık** konağından kurtuluş bilinci ve dövüşüdür.

Sosyalistler, önlerindeki sorunlar mahşeri ile kamanmazlar (ambale olmazlar). Çünkü ellerinde **diyalektik maddecilik** (metot-mantık) gibi eşsiz araçları, silâhları vardır. Diyalektik; hem, objektif (nesnecil) ve somut (konkret) **çelişkileri bir arada** izleyiş, kavrayış kuralıdır. Hem de, **momenti seçmekte** başlıca sübjektif ve etkin olan **İnsancıl** düşünce-davranış kuralıdır.

Mahşeri seçeceğiz. Kaosta yöneleceğiz. Bunu söylerken, iki şey yapılacak demektir:

1) Olayların kendi gidişleri içinde hangi **zincirleşmenin**, hangi billûrlaşmanın **kanunlaştığını** ayırdetmek anlamında, **SEÇMEK** ve yönelmek;

2) Olaylar zincirini çekip ardından **tümü ile sürükleyecek ana halkayı** iyice tutup var gücüyle asılmak anlamında, **SEÇMEK** ve yönelmek..

Mahşer kalabalığında kendini ve dâvayı yitirmemek için; olaylar içinden asıl **olaycığı**, doğrular içinden "**püf noktası**" olan "**doğrucuğu**" seçeceğiz ki, hem doğru, hem doğurucu yönelişe ulaşabilelim.

3- Korporasyonizm (loncacılık) - Sendikalizm - Parle-mantarizm;

Halkın örgütlenmesi deyince, onun püf noktası nerededir? Esnafı: **Loncaya**, işçiye: **Sendikaya**. halkı: **Parlemento'ya** hapsetmemektir. Amaç: Hepsi halkın sömürüden ve eziden **kurtuluşu** için bir biçim olan o örgütleri **tabulaştırmak** değil, insan yararına kullanmaktır. Örgüt için örgüt, dövüş için dövüş değil; halk için, işçi ve köylü için örgüt ve dövüştür.

Bir örnek önümüzde. En çok sesi duyurulan bir "sol" eğilimin en son önerisi de **örgüt** oluyor. Sayın CHP'nin, Sayın Genel Sekreteri B. Ecevit, "**Türkiye Esnaf ve Sanatkârları Konfederasyonu**" genel kurulunda şöyle diyor:

"Üretmen Halk örgütlenmelidir."

Burada önerilen "**halk örgütlenmesi**" kendiliğinden anlaşıyor: **Lonca** yapılı bir ekonomik **meslek örgütüdür**. Ondan daha önemlisi var: **İşçi sendikaları**. Sendika da bir sınıfın **ekonomik örgütüdür**. **Lonca** ortaçağın, **sendika** modern çağın belirli sınıflarını, bütünü ile içine alıcı niteliktedir. Ne denli kendi sınıfının sırf **ekonomik** çıkarları ile yetinirse, o denli kendi içine kapalı, dar görüşlü, toplum ölçüsünde ülküsüz kalır.

Bu çeşit yığın örgütlerinin varabilecekları en yüce basamak, Politikayı da kumar gibi oynayan en ünlü uluslararası biçimi ile **Trade-unionisme** adını alır. Tredünyonizmin sosyal niteliği: "**işçi**" adını taşımasına rağmen, hatta "**İşçi Partisi**" olduğu zaman dahi, tüm işçi sınıfını değil; işçi sınıfı içinden sivrilmiş **aristokrat amelelerin** ve işçi sınıfı içine sokulmuş **küçük burjuva** (ve burjuva, derebey) **aydınlarının** örgütte ağır basmasıdır. Bu sınıf yozlaşmasının **politik** niteliği: **Sendikalizm** (sendikayı, siyasi partinin üstünde bir devrim aracı gibi tutmak) ve **parlemantarizm** (parlamento dışındaki halkı ve eylemi küçümsemek) olur.

Dikkat edersek, sendikalizm ile parlemantarizm arasında bir çelişki var gibi gelir. Sendikanın rolünü abartmak; parlamentonun rolünü ufaltmak değil midir? Tersine, parlamentonun rolünü abartmak; sendikanın rolünü küçültmek değil midir?.. Böyle sanmak, görünüşe aldanmaktır. **Sendikalizm**: İşçi sınıfı içinde işveren sınıfı ajanlarının ağır basması, proletaryanın **politika bilincinin** körletilmesidir. **Parlamentarizm**: Hanyayı Konyayı anlamamış halkın, gözü açılmaksızın, her dört yılda bir sandık başına gider gitmez, her şey: bilerek, anlayarak oy verebileceği

yalanını yutturmacadır.

Böylece, **sendikalizm** denilen tencere yuvarlanır, **parlamentarizm** adlı kapağını bulur. Sendikada İşçi sınıfı, parlamentoda tüm halk: İçyüzlerini tanımadığı kimseleri sözde seçer; sonra, "zâhir ben seçmişim" deyip, o kimselerin bütün ettiklerine katlanarak, kaderine küser. Her iki durumda da, tam: "**Dalavere, malavere.. halk Mehmet nöbete**" çıkarılır.

4- Örgüt Ana Halkasının Diyalektiği;

Demek, bugün Türkiye'de örgüt zincirinin ana halkası: Nelonca kalıntısı **dernekçilik**, ne bilinç törpüsü **sendikacılık**, ne politika testeresi **parlamentoculuk** oyunları olamaz. Elbet **işçi-köylü-halk-aydın** vb. yığınlar, elden gelirse bir teki dışarıda kalmamak üzere en geniş ve en güçlü dernekler ve sendikalar içinde örgütlenmelidirler. Her sosyalist, her gün, her saat başı becermelidir o yığın örgütlenmelerini. Ancak, suyun başını politikanın kestiğini, politik savaşın ise her şeyden önce sosyal sınıf bilinci ile yöneldiğini, bir saniye bile unutmamalıdır. Ve saniye yitirmeksizin proleterya partisini gerçekleştirmelidir.

Suyun başı parlamentoda kesilmiyor mu? Evet. Öyleyse parlamentoyu, seçimleri ve ilh. efendi-ağalara bırakıp mı gideceğiz? Hayır. Elbet ülke çapında söyleneni herkesin işitebileceği en yüksek minare parlamentodur. Orada yalnız finans beyleri ile tefeci ağaların istedikleri ezanı okumalarına, birbirleriyle kayıkçı dövüşü yapmalarına seyirci kalamayız. Seçim kampanyalarında halkın bilgisizliğini ve bilinçsizliğini alabildiklerine sömürmelerine kaygısız abdalca bakamayız. Ancak, parlamento dışındaki halk, yani tüm millet uyarılmadıkça, meclis kürsülerinde, - o da bırakılırsa! - bin yıl çekilecek en parlak söylevlerin halka maval okumak gibi geleceğini, halkın herşeyden önce "**oy davarı**" olmaktan kurtarılması gerektiğini bir salise, bir an bile unutmamalıdır. Ve ân geçirmeksizin proleterye partisini, hem halk, hem meclisler içinde savaştırmalıdır.

Görüyoruz; **ekonomik** eylem (dernek, sendika vb. yığın örgüt ve kampanyaları) de, **politik** eylem (meclis, seçim vb. seçkin örgüt ve kampanyaları) de, son derece keskin iki yüzlü

kılıcın en yaman **diyalektiği** ile işler. Ve **oportunizm** de, **revizyonizm** de herşeyden önce Türkiye toprakları ve insanları için önerilecek bin bir türlü ekonomik ve politik **düşünce** ve **davranışların** mihenk taşına vurularak değerlendirilir. Dünya çapında ezberlenmiş **doğrular** ne olursa olsunlar, Türkiye'nin ekonomi ve politika örgütlenme zinciri üzerinde uygulanıp denenmedikçe, doğru değerlendirilemez.

5 - Oportinist kim ? Revizyonist kim ?

Kim işçi - köylü - aydın - esnaf örgütlenmelerine : "**dernek ya sendika da neymiş? Biz devrimci sosyalistiz!**" diye dudak bükerse, o oportunizmin de, revizyonizmin de en iflâh olmaz katıdır. Böylesine "**devrimci sosyalist**" lere verilmiş: "**soy- yalist - revolüsyoner**" adı, **anarşizmin, nihilizmin** domuzudur... Kim, işçi sınıfı ile köylülüğümüzün bilimcil sosy- alistçe iktidar savaşı yapacak siyasi partisi olamaz der veya onu "**zamanı gelmedi!**" gibi altına etmiş sıh kerametiyle erteler ve geciktirirse, o oportunizmin de, revizyonizmin de en iflâh olmaz katıdır. Böylesine başıbozukça beyinsiz işgüzarlıklar, her yerde, her zaman, en terörcü gösterişlere de sapıtsa, ileriye kaçan **ödlekliğin** ve bozgunculuğun domuzudur.

Örgüt için doğru olan diyalektik: **Meclis ve seçim** vb. alanları içinde aynen doğrudur. Daha yüksek devrimci eylemler birinci plâna çıkmadıkça, yahut burjuvazinin kendisi meclis kanunlarını, anayasaya bile metelik vermeyip, çiğneye çiğneye sıfıra indirmedikçe, her türlü meclisler ve seçimler dövüşlerinden kaçınmak, çekimserleşmek oportunizm ve re- vizyonizmdir. Ama, **işçileri** fabrikacehennemi, Patron ve Ajan provokasyonları ve kıyımları ile mücadelelerinde sendikaliz- me teslim emek, **köyleri** topraksızlık ve ağır kapitalizm ve devletçilik yükleriyle mücadelelerinde adaletsizliklere, idare ve kalem efendisi baskılarına ve jandarma dipçiğine darma- dağın çıplak et olarak bırakmak, **gençleri**, yetmiş yedi buçuk finans-kapital ve Hacıağa ajanları, casusları tarafından adım başında kurşunlanırlar, resmen gizli işkencelere uğratılırlarken anarşi ile suçlamak.. ve hepsinin üstüne birer bardak soğuk su içerce, birer parlak parlamento nutku çekmek.. Oportu- nizmin ve revizyonizmin en onmaz batağına gömülmektir.

ADAM KANDIRMAK İSTEMİYORUZ

15 Aralık 1970

Bu konuda daha pek çok konuşacağız.

Tartışma için Tartışma Olmaz:

Sosyalistler arası yığınla tartışma problemleri var. Bu tartışmalarda falan veya filân kişiyi, yahut feşmekân kalabalığı, her ne pahasına olursa olsun "**kandırıp**" kendi yanımıza çekmek sosyalistin harcı değildir.

Elbet birbirimizin karşılıklı tezleri varsa, onları açık, duru ve kesin biçimleri ile ortaya koyacağız. Bütün o eleştiri, özelleştiri, tartışma çabalarımız hiç bir zaman eleştiri için eleştiri, tartışma için tartışma olmayacaktır.

Düşünce: **Davranışı** tökezletmemek için **yolu** aydınlatmak demektir. Eğer herhangi bir düşünce, yolu aydınlatacak yerde gözümüze sıkılan bir projektör gibi bize atacağımız her adımı şaşırtıyorsa, o düşünce istediği denli "**parlak**" olsun, iş yapmak isteyenleri kandıramaz, ayartamaz, tökezletemez, sapıttıramaz.

Burjuva Aydını Bireyci Karyerist Olur:

Hiç unutmayalım. Sosyalizmimiz: (antika + modern) Toplum soysuzlaşmalarının yıkıntıları ortasında, büyük çalışan yığınlarımızdan kopuk bir aydınlar hamamında ses yarışına çevrilmek isteniyor. Soyut kavramlarla maç tâlimi olmaktan kurtulamıyor.

Aydın kimdir? Hepimiz oradan, aydın saflardan geldik. Ama ardımızdaki köprüleri atarak. Yoksa, sayımız sürümüne bereket istediğince kabarık olsun, kalitece Aydın: Burjuva toplumu egemen kaldıkça, iliklerine dek **BİREYCI** burjuva aydınıdır. Burjuvazinin Aydına yüzlerce yıldan beri "**düşünce**", "**doğru**", "**ülkü**" diye bütün yutturdukları: Eğer "**düşünce**" ise, "**Derebeyi veya burjuva düşüncesi**"dir. Doğru ise: **Egemen sınıflar için doğru**'dur. Ülkü ise: **İşveren sınıfının**

ülküsüdür.

Yüzlerce yıllık tarihin, onlarca yıllık ömürün aydın kafalara doldurup taşırttığı moloz ve karyerist (külâh kapıcı) düşünceler ve saloz davranışlar, burjuva aydınlarının bir vuruşta beyinleri içinden çıkarıp atabilecekleri yük değildir.

Arınma Ateşinde Temizlenmeli:

Bunun için her aydının çok sıkı bir örgüt okulunun (Frenk'lerin "purgataire" dedikleri) arınma ateşinden geçmesi gerekir.

Ömür boyu arınma ateşinden geçce geçce alçak gönüllü, gerçekçi ve yiğit uzun çıraklık cihadını (kutsal savaşını) göze almayanlar, yalnız kendilerini aldatmış olabilirler. Kimseyi kandıramazlar. Daha doğrusu, yalnız kendileri gibileri kandırıp, hep birden batağın içine gömülmekten başka uzun vâdeli sonuç alamazlar.

Aydın kişi için arınma ateşi: Çetin sabır, bilimcil sistem ve gözü kara kahramanlık isteyen iki alanda yatar:

- 1- Yığının içinde ve yığınla birlikte savaşmak.
- 2- Örgütün içinde ve örgütlü olarak savaşmak.

İşçi Sınıfı ve Proletarya Partisi:

Yığın deyince, BAŞTA: Modern işçi sınıfı gelir... Burada ikirciliği olan Aydın, hiç "Sosyalizme" zahmet etmesin. Eğer, kurulu bir Burjuva ajanı değilse, açıklar livası bir avantüryedir.

Örgüt deyince, gene BAŞTA: Bilimsel sosyalizmce yüzyıldan beri işlene gelen, siyasi iktidar savaşı yapacak proletarya partisi gelir. Bunda en ufak ikirciliği bulunan aydın, hiç "sosyalizm" şerefine kadeh kaldırmaz. O eğer doldurulmuş bir işveren plâğı değilse, temiz sesi parazitileştiren acayip kertenkele çalgısıdır.

Sosyalizme Çırak Olamayan "Üstâd" lar:

En basit saç sakal traşı bile, yıllarca emek vermiş tutkun berber çıraklığından geçmeyi gerektirir de, devrimcilik çıraklığı gerektirmeyi mi? Aydın, anasının (burjuva toplumunun) karnından sosyalizme çıkar çıkmaz nasıl devrim ustası olur, kesilir? En ufak

işçi sınıfı ve **proletarya partisi** çiraklığına "**tenezzül**" etmeksizin, sahneye fırlar fırlamaz **sosyalizm üstâdı** geçinmek ne anlama gelir? Bugün Türkiye'nin en büyük aydın kolerası, bu su yüzü görmemiş balık adamlık illetidir... Yalnız bugün mü? Nicedir öyle.

Sosyalizm Üstâdları ve CİA Plânı:

27 Mayıs'tan beri, egemen **politika** sosyalizme resmen icâzet verdi. Babası hayırına mı?

Hayır. Öyle her köşe başında: **İşçi sınıfına allâmelik** taslıyan, **proletarya partisine** şebeğin gerisi gibi surat kıvrıran sürü sürü ismarlama veya hazır "**sosyalistler**" yahut "**devrimciler**" türetilip, onları birbirine düşürmek, sonra karşılırlarına geçerek, tırnağına tüküre tüküre, onlarla alay etmek için bunu yaptı. İkinci emperyalist evren savaşımdan sonra CİA, Türkiye'ye bu plânla **çokpartililiği** soktu. 27 Mayıs'tan sonra Finans-Kapital o plânla ne kadar sosyalizm akımı varsa, hepsini, aydınların başlarına boşalttı. Maksat, her köşe başında bir sosyalizm derebeğiliği kurmak, dağınıklığı ebedileştirmekti.

Sosyalizm Tercümanlığına ve Bezirgânlığına Hacet Var mı?

Şimdi, sekiz on sosyalist kitabı, yarım yamalak Türkçe'ye çeviren, o çevirilerden aşırma beş on köktenci formülü dergi, gazete sayfalarına döktüren aydın: Sosyalizme "**Maşruk'ı Azâm**" benim, diyebiliyor... Bu aydın okur - yazarlar, İşçi - Köylü içine girseler, boylarının ölçüsünü alacaklarını bilmezler mi? Bilemezler. Neden? Çünkü aydınlırlar. Aydınların dünyası kalemin üstünde döner. Hayatı kitap sayfalarında geçer kitap bir fetiştir. Kitabı çıkaran bir tabu.

Kitap bize işçi sınıfının **özügüç** ve proletarya partisinden öncü olduğunda aydınlık inanç ve hareket getirmiyorsa, onu yazanın da, çevirenin de, basanın da canı cehenneme. Çünkü basan, sosyalizmi akçeye çevirip yağlı kâr sağlayan kurnaz bezirgân durumuna düşebilir. Çeviren o bezirgâna çanak tutacağına, Hilton Oteli'nde garsonluğa gitsin. Sosyalizm tercümanlığı ve bezirgânlığı başka şeydir, Sosyalizm dövüşçülüğü başka

şeydir.

Sosyalizm: Sınıflar Savaşının Düzeni ve Örgütüdür:

Sosyalizm, bir kitap ve lâf ebeliği değildir: Bir kahırlı savaştır. Her savaş: En azından ordu ile olur. Ordu denildi mi, onun ne bilimi, ne komutası: Dün köyünden gelmiş, yahut bugün kitaptan fırlamış toylara çalım satma alanı değildir... Acı, gözyaşı, kan, çamur içinde adsız ve uzun çıraklığı göze alamayanlara bütün burjuva dans salonları, spor ve toto alanları, diskotekler, kafeteryalar mübarek olsun. Öylelerinin kuru kalabalığı ne işçi sınıfına, ne proletarya partisine hayır getirmez.

Olayın Mihenk Taşında Sosyalizm Değerlenir:

Türkiye'nin genç aydın kuşağını bir yol daha uyarınız. Eski aydın kuşakların içine düşüp boğuldukları o sâde suya üstâdlık gerizinden sakınsınlar. Sakınmanın tek yolu; söylenen her sosyalistçe, hatta "marksistçe" sözü: OLAY'larla, yani Dünya ve Türkiye gerçekliği içinde değerlendirin. Ama tek başına o da yetmez. Her değerlendirmeyi ancak proletarya partisinin savaş organları içinde adsız er gibi savaşmayı bilmek ve becermek ister.

Gelişigüzel bir "Al Allah delini zapteyle kulunu!", "tarihi yaratan kahraman" Delideryalı Sâhip zuhur peşinde Sosyalizm geveziliği yeter. Üç buçuk ahbapçavuşlar "kurulu"nun kıvrattığı ağızdan dolma dergi vb. yönünde Sosyalizm gevezelikleri yeter. Polis korkusunu Allah korkusundan üstün tutan "işçi sınıfı içinde burjuva ajanları"nın su sızdırtmadıkları masonik bir siyasi parti örgütünde "sosyalizm" gevezelikleri yeter!

Sözlerden hiç korkmayın. Herkesin ciğerini okumak için işine bakın. O zaman aldanma payı en azına iner. Kişi her zaman yanılabilir. İşçi sınıfı içinde gerçek proletarya partisi safında herkes erimelidir. İşçi sınıfı demir filizidir, Aydınlar krom-manganez filizidir. Bu iki filiz ayrı durdukça, ikisi de paslanır, ürür. Bu iki filiz: ORGANİK, yani proletarya partisi ölçüsünde sentezle kaynaşırsa, paslanmaz çelik çekirdek doğar.

TÜRKİYE'NİN TEORİK DEVRİM ORJİNALLİĞİ

29 Aralık 1970

Kişinin ve Toplumun Yoğurt Yeyişi:

Hiç bir Atasözü boşuna söylenmemiştir. Yeter ki biz onu yerinde kullanmayı bilelim.

"Her yiğitin bir yoğurt yeyişi vardır."

Atasözü de öyle sayısız denemeyele bulunmuş derin bir gerçekliği anlatır. Her **yiğit** gibi, her **toplumun** da bir yoğurt yeyişi vardır. Bilim dilinde ona, her ülkenin kendi **orijinal** durumu ve tutumu denir.

Sosyal **"Yoğurt yeyiş"**: Sosyal Devrim **"yapış"**tır. Türkiye'de yeryüzü ülkeleri arasında bir yiğit ülkedir. Türkiye yiğitinin kendine özge bir yoğurt yeyişi, bir sosyal devrim yapışı var mıdır? Vardır.

Bu devrim davranışı ve tutumu dünya ölçüsünde bir orijinallik, "nev'i şahsına münhasır" oluş (tür'ü kişiliğinin tekelinde kalış) göstermiş midir?

Sosyal Devrim - Tarihsel Devrim:

Sosyal Devrim: Biliyoruz, modern çağın, yani **kapitalizmin** icadıdır. Antika çağlarda, yani **kapitalizmden - önceki** toplumlarda **tarihsel devrim** ağır basardı. Tarihsel devrimde: Bir gelişkin uygarlık, çözemediği karmaşık çelişkiler mahşeri içinde öldürdü. Tarihsel devrime uğrayan uygarlık: Olduğu gibi, toptan, bütün sınıfları, ekonomisi, kültürü ile birlikte yıkılırdı; bütün **"arşi ferşi ile"** çöker gider, gömülür, yeryüzünden yiter, çoğu unutulurdu. Yalnız Irak ve Mısır uygarlıklarını gözönüne getirmek, **tarihsel devrimlerin** ne olduğunu anlamaya yeter.

Sosyal Devrim: Öyle değildir. Toplumun ekonomik, sosyal kazançlarını yoketmez. Sınıf damgası silinen toplum eko-

nomisini ve kültürünü yeni biçime çevirip korur. Toplum gelişimine engel olan bir **egemen sınıfın tehakkümünü** ortadan kaldırır.

Tarihsel devrimde egemen sınıfların insanlarından çoğu, bire dek kılıçtan geçirilirdi. Sosyal devrim o kanlı kasaplığa, mecbur edilse bile yer vermez. Karşısına zorla, silâhla çıkanlar dışında hiç kimsenin burnunu kanatmaz.

Sosyal Devrim İnsana Kıymaz:

Tehakküm eden üst sınıf: Olarak, (*) tehakküm sistemini savunduğu için, tahtından indirir. **İnsan** olarak, eski tehakküm etmiş sınıfın tek tek insanlarına dokunmaz. Onlar zora, hileye, etkiye başvurmamak için kişilerle uğraşmaz.

Yalnız yıkılan sınıf insanların bir **sosyal sınıf olarak**, üstün imtiyazlı, ayrıcalıklı davranışlarını alaşağı eder. Kendilerini herkes gibi normal yeni düzen içinde yaşamaya bırakır.

Sosyal devrim, her sosyal büyük olay gibi, elbet **yığınların** işidir. Yığınlar: **Sosyal sınıflardır**. Sosyal sınıfların bütünü ile katılmadıkları hiç bir büyük toplum olayı, **sosyal devrim** getiremez.

Her toplumun sosyal sınıfları kendine özge, hastır. Modern toplumun sosyal sınıfları: **İşveren sınıfı** ile **işçi sınıfıdır**. En azından bu iki sosyal sınıfın katıldığı bunalım milletin bütünüdür sürüklemeyince **sosyal devrim** olmaz.

Bu genel kuraldır.

Türkiye Devriminde Temel Orijinallik (Melez-Karması)

Türkiye'de en son **tarihsel devrim**: Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışı ile oldu. Yeniden bir tarihsel devrim bekleyemeyiz. Yalnız, devrimler ortamında Türkiye'nin kendine özgü bir yoğurt yeyişi oldu. Türkiye: **Tarihsel** devrimi (Osmanlılığın yokoluşu) ile **sosyal** devrimini bir araya getirdi. Önümüze sürüyle arapsaçı olmuş problem kördüğümünün çıkışı ve bizleri şaşkına çevirişi ondandır.

"Devrim piç oldu" diyenler çok. Doğrusu, devrimin anası

(*) Bir sözcük okunamadı (yayıncının notu)

babası resmen vardı. Türkiye'nin yarı-sömürge şartları: Devrimin anası idi. Türkiye'nin **burjuvazisi**: Devrimin babası oldu. Bu ana-babalığın resmî sicille geçirilişi Cumhuriyet idi. O bakımdan Türkiye'nin devrimine "**Piç**" demesek olur. Türkiye'nin devrimi: Melezdir. Antika devrimle modern devrimin karmasıdır.

Devrimci - Kadrocu Tokuşması

Bu melezlik devriminin canına okudu. Devrimcilerimiz antika uygarlığı (Osmanlılığı) temizleyen **İlb** (Gazi - Şövalye) mi olacaklarını, yoksa modern uygarlığı benimseyen **Burjuva** mı olduklarını birtürlük kavrayamadılar. Hatta o yüzden, bir ara, "**Kadrocu**" denilen "**ideolokluk**" ortaoyununu oynattılar. Oyuncu maskaraların kendileri de "**melez**" idiler: Her **küçük burjuva**, hayli antika - modern, karması, kırmasıdır.

Üstelik Kadrocular: "**Provakatörlük**le, haraç mezat satılıkılığı kaynaştırıp "**fikir**" leştirmiş acayip melezlerdendiler. Bunu, **âr** değil **kâr** dünyası sayışlarını hâlâ poz poz teşhir ediyorlar (sergiliyorlar). Kendilerinin ne olduklarını bilmiyorlar. Türkiye devriminin karakteristiğini nereden seçecekler?

Çizme, yalamakla da parlar, cilâlamakla da. **Birinci Milli Kurtuluş** devrimcileri çizmelerini Kadrocuların burunlarına uzatarak: "**Hadi bakalım parlatın!**" dediler. Kadrocular, dillerini ve inanlarını bahşış uman lostracı şavkıyla kullanarak çizmeleri yaladılar. Devrimci çizmeler salyalarıyla parlamıştı. Salya kuruyunca, eskisinden beter donuklaştı. Mussolini ile Hitler'in çizmeleri kadar olsun cilâlanamadı. "**Yazık oldu nasırdan ölen Süleyman Efendiye!**" Devrimcileri çizme yalattıklarına pişman ettiler.

O "**ideolok**" palyâçoluğu, çoğu aydınlarımız gibi sosyalistlerimize de ders oldu mu?

Teorik Orijinalligimiz:

Türkiye'nin devrim orijinalliği: **Antika + modern** devrimlerin, tarihsel devrimle sosyal devrimin birbirine girmesidir,

dedik. Bu durum, orijinal yoğurt yeyişimizin birinci **teorik** temelidir. Onu kavramadıkça, Türkiye'ninne tarihsel, ne ekonomik, ne sınıfsal, ne politik, ne kültürel - bilimcil - filozofik - dincil ve ilh. hiç bir olayı aydınlığa kavuşturulamaz.

Yakışıklı lâf ederiz. Ama, yerde miyiz, gökte miyiz, hayatta mıyız, kitapta mıyız? Biz dahi bilmeyiz. Kendimiz söyler, kendimiz dinleriz. Bizim birbirimize çok bilmişçe döktürdüklerimizi yabancı dile çevirdiler mi, alay konusu oluruz. Çünkü "**düşüncemiz**" diye öne sürdüklerimiz, o dillerde geçen yüzyıldan beri kaldırırma düşmüş bilinirlerin tekerlemeleridir. O gibi şeylere başkaları "**Lâpalis'in Doğruları**" derler, gülmek ve güldürmek için söylerler.

Türkiye Devrimi'nin temelli teorik orijinalliğine neden değdik? Ondan çıkan bir yığın **pratik** orijinalliklere dayanak vermek için...

Pratik Devrim orijinalliğimizi gelecek sayıda açalım.

I. Pratik Devrim Orijinallığımız: GENÇLİK

5 Ocak 1971

"Her yiğitin" bir yoğurt yeyişi, her ülkenin teorice ve pratikçe bir DEVRİM yapısı olur. **Pratik**'ten başlayalım. Türkiye'nin devrim orijinalitesinde **pratik** bakımdan başlıca iki taktik gelenek ağır basıyor.

1- **Gençlik** orijinalliği,

2- **Ordu** orijinalliği..

Dünyanın her yerinde Gençlik de vardır, ordu da. Ama, diyebiliriz ki, dünyanın hiçbir yerinde **sosyal devrim** olayları Türkiye'deki denli genel olarak **gençlik** ve özellikle **ordu** ile içli dışlı değildir.

"GENÇ TÜRKLER" ÜNÜ

Bugün yeryüzünün Asya olsun, Afrika olsun, Amerika, Avrupa olsun hangi kesiminde ileri bir harekete gözü karaca atılmış sivil asker insanlar görülürse, onlara, hiç düşünmeden herkes;

"**Genç Türkler!**"

diyor. Bir zaman **Batı** dünyasının en velveleli **sosyal** çalkantılar ülkesi Fransa idi. Avrupa'nın en ilk uygar dili, dolayısı ile diploması dili Fransızca idi. Onun için, "**Genç Türkler**" deyiimi en çok Fransızca söylendi: "**Jön Türkler**" denildi. Onu bizim Türk ağzımız "**Con Türk**" yaptı.

"**Con**", "**Coni**" İngiliz'in "**Mehmetçik**"i sayılırdı... Geri-ciler, genç türkleri halk gözünde yadırgı düşürmek için, Genç Türklere "**Con Türk**" deyip yabancılaştırmak isterlerdi.

Her ne olursa olsun, ilericisi de, gericisi de, yerlisi de,

yabancı da, dostu da, düşmanı da, herhangi bir ülkenin atılğan, uçkun Sosyal Devrimcilerine verilecek ad olarak **"Genç Türkler"**den daha uygununu bulamıyor. Hangi milletten olursa olsun, uçkun bir Sosyal Devrimciler hareketi görüldü mü, o harekete katılanlara **"Genç Türkler"** deniveriyor. Başka denmiyor.

BİZ BİZE BENZEDİK

Demek bu biz Türkiyelilerin imtiyazımız, ayrıcalığımız. Türkiye'de icat, ihtira, yaratış kıtlığından herkes çok tedirgindir. Hele sosyal devrim ve hareketlerde, hep başkalarını, yabancıları, hele Avrupalıları, Batılıları maymunca taklit edişimiz en büyük hastalığımızdır. Gene de devrimcilikte kendimizin bile farkına varmadığımız bir orijinal yanımız olmuş. Dünya devrimciliğinde Ruslar **Nihilizmi** tekellerine almışlar, biz **Genç Türkler** davranışını yaratmışız.

İlk defa bizden çıkmış: Çoluk, çocuk, okul hatta medrese öğrencileri, egemen iktidara karşı kafa tutup ayaklanmaya girişmişler. Bu uğurda okullarından, işlerinden, yerlerinden, ülkelerinden koğulmuşlar, sürülmüşler, zindanlara atılmışlar. Kaçmışlar, göçmüşler. **"Hürriyet"** istemişler... Nedir o hürriyet? En âlâsı **Paris'te**, bilemedin **Londra'da** bulunan bir nesne. **"Genç Türkler"** en çok Fransa'ya, biraz da İngiltere'ye ve başka Avrupa topraklarına konmuşlar.

HÜRRİYET NE İDİ?

Tabi, **"Hürriyet"**in ne olduğunu, Batılılar biliyor değil, yaşıyorlar. Hürriyet, ekonomide: **"Bırak yapsın, bırak geçsin"**, Üstyapıda: **"Bırak düşünsün, bırak konuşsun"** idi. Batı kapitalizmi **"Bırak yapsın, bırak geçsin"**; kendilerine saklamışlar: Onlar türlü metahları yapacak ve Türkiye sınırlarından geçirecekler. Bizimkilere de: **"Bırak düşünsün, bırak söylesin"**i öğretmişler. Bilmişler ki, Genç Türkler, Batı çapıyla **düşünüp söyleştikçe**: Ekonomik açıdan **"yapmak"** ve **"geçmek"** Avrupalıların tekelinde kalacak.

O çağ için bu tutum iki yanın da işine gelmiş. **"Genç Türk:** Avrupalıyı örnek alınacak uygarlık saymış. Avrupalı bizi **"Genç**

Türk" bilmiş... Giderek, **Genç Türklük** Avrupa'da bir terin olmuş. Avrupa, üstün kapitalizm düzeni olduğu için, ne icat ederse, dünyaya onu satmış. Genç Türklüğü biz icat etmişiz, ama satışımız kıt. Hangi malımızı bir levanten komprador veya Avrupalı firma aracılığı olmaksızın sergileyip sürümlendirebilmişiz. **Genç Türklük** metahımızı da, Avrupalı kapitalizm standart bir termleştiren evrene sürmüş ve kabul ettirmiş.

DEVİRİMCİ SINIFSIZLIK

Bu neden böyle olmuş? Dünyanın her yerinde sosyal devrimlere gençler katılır, öncü olurlar... Niçin Türkiye'de, Sosyal Devrimci der demez akla hemen **"Genç Türkler"** gelmiş? Avrupa'da genç mi yoktu sosyal devrimler sırasında? Danton'lar, Marat'lar, Robespierre'ler, Saint-Just'ler 25-35 yaşlarında giyotinden ölüme geçmediler mi? Neden başka milletlerin devrimci gençlerine **"Genç Fransız"**, **"Genç Alman"**. **"Genç İngiliz"**, ve ilh. denmemiş te, yalnız bizimkiler **"Genç Türk"** olmuşlar? Ondan sonra gelen her milletin genç uçkun devrimcilerine: **"Genç Türk"** denilmiş?

Şundan: Avrupa'da sosyal devrimi kendi ekonomik varlığı ve politik tutumu ile benimsiyen modern kapitalist adlı bir sınıf gerçekleştirdi... Ve gerçekleştirdiği şeye açıkça; Sosyal devrim, onu yapanlara kısaca **"devrimci"** (Osmanlıcada: İhtilâlcî) denildi. Türkiye'de öyle bir modern batı kapitalistleri sınıfı yoktu. Kapitalizm, Batı'dan ithal edilen maldı. Bu Avrupa malının yerli malımıza üstünlüğü su götürmüyordu. Şimdi ne olacaktır?

Türkiye'nin Bâbil Kulesini andıran **"yetmiş yedi buçuk"** dil, din, ırk, mezhep mozayîği Osmanlı Toplumunda yaşlılar: Fâtih Mehmed'lerin, Yavuz Selim'lerin, Kanuni Süleyman'ların geçim, yaşantı, düşünce ve davranışlarıyla şartlanmışlardı. Hatta gep gencecik okuryazar, ülemâ bile: Devlet kapıkulluğunda bir **"fodla"** (yumuşak ekmek) bulur bulmaz, Osmanlı tarihinin derinliklerine dalıp gidiyordu. Ayık dırabilirsen aşkolsun. Hâlâ sayıları milyona yaklaşan

memur kapıkullarımız ve epeci-depeci kara halk yığınlarımız başka türlü mü, kendi kendisine yadlanmışır.

Beride, o tapınak **Osmanlı Tarihi** kubbesi çöken câmie dönmüştü... Kapıkullarını fodlalayan devlet de, memleket de sapır sapır dökülüyordu. "**Vatanın bağına düşman dayamıştı hançerini**". Genç Türk: "**Yok imiş kurtaracak bahtı kara mâderini**" diye yas bağlayıp sızıldanıyordu. Neden "**yok imiş?**" Çünkü, Avrupa'da 500 yıl birikiminden sonra sosyal devrimi icad ederek iktidara gelmiş bulunan **modern kapitalist sınıfı** Türkiye'de **yok idi!**

YAŞLI TÜRKLERİN AHİRETİ

Yok diye her iş oluruna bırakılır mıydı? Onu istesek yapamazdık. Kapitalizm batısı, koca Osmanlı İmparatorluğu'nu yarı-sömürgeleştirmekle bırakmamıştı; dört bir yanından didik didik ederek "**it dalamış keçiye çevirmişti**". Sarayın dört duvarlı zindanında kapalı duran **padişahlık** burnunun ucunu göremezdi. Padişah kapısında kulluktan daha çıkarlı ve şerefli iş bilmiyen, o saçlı, sakallı, kavuğundan apışınadek "**nişân'ı zışan**" larve renkli sırmalı kurdelâlarla apokarya maskarasına çevrilmiş anlı, şanlı, örflü, heybetli paşalar- maşalar, beyler- meylar, efendiler- ağalar, eşraf ve ayanlar "**dünyalarından geçmiş**" lerdi.

Şimdiki benzerlerinin ünlü "**nurlu kalkınma**" felsefelerinden daha çok sınanmış tarihsel felsefeleri de vardı. İbn'i Haldûn: Bir devletin **doğal ömrünü** 100-150 yıl kesmemiş miydi? Osmanlılık sürenin kaç katı yaşlıydı? "**Devr'i inhitat**" çoktan başlamıştı. Çökecektik. Kader! "**Elmukadder - Lâ yukadder!**" (alinyazısı değiştirilemez). Böyle düşünüyorlardı o zaman Türkiye ulu kişileri. Tıpkı bugünkü **büyük adamlarımızın**: "**özgür girişimden**" (yani dünyada batan Kapitalist sömürsünden) başka türlü "**nurlu istikbâl**" göremedikleri gibi.

Yaşlılar, nasıl olsa dağarcıklarını bu dünyada doldurmuşlardı. Öbür dünya için anıtkabir türbeciklerinin de mermerine ve ustalığına harcanacak harçlıkcağızlarını biriktirmişlerdi. Bak her mezar taşının başında ne yazılıdır: "**Hüvel Hallâk el bâkiy!**" (Kalıcı olan o yaratıcıdır). Yaşlı Türkler hep geçici, gidici. Musalla

taşında sarıklı imam boşuna konuşmaz: "Gel!" dedi mi, gidecek. **"Bâkiy kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş!"**

GENÇ TÜRKLERİN DÜNYASI:

Yaşlı Türkiye'nin Türkleri böyle düşünüp davranıyorlardı. Türkiye'nin kendi temelinde bir devrimci üretici güç, Türkiye'nin kendi yapısı içinde bir devrimci sınıf yoksa, onlar ne yaparlar? Onlar için başka çıkar yol yok. **"İşte geldiler, işte gidiyorlar!"**.. Dedik ya, tıpkı bugünkü paşa atalarımız, beyefendilerimiz, hacıağalarımız gibi. Onlar için, nereden gelmiş olursa olsun, o zaman Entelicens Servis'in, şimdi CIA'nın estirdiği akıntıya kapılmaktan kolayı bulunur muydu?

Ancak, Genç Türkiye'nin Türkleri için iş böyle miydi ya? Onlar yüklerini yapmamışlardı. Üstelik yaşıyacaklardı. Avrupa'dan tercüme edilmiş en kötü kitap, ne denli medrese eflâtunluğuna boğulup, mızraklı ilmühâl tecvidi üzere kaydırılırsakaydırılsın: **Yaşamak doğuşmektir**, diyordu. Yaşlı başlı toklar, herhangi bir **"ecnebi şirketin**, yahut **"Düyunü Umumiyye"**nin gölgesinde günlerini gün edebilirler, çalınan her havada oynıyabilirlerdi. Gençler öyle mi?

Yaşamak istiyor **"Genç Türkler"**. Yaşlı başlı Türkler **"kader"** bildikleri gâvura teslim olmuşlar: Devlette, memlekette, batan gemi gibi delik deşik. Boğulmaktansa dövüşmek gerek. Baksana, Balkandaki domuz çobanı Sırp'a, Bulgar'a, Yunan'a, Ulah'a. Alnının şakına **"Ya Hürriyet, Ya Ölüm"** yazmış. İnsan çobanlığında (reâyâ gütmekte) tarih boyu şân yapmış Türkiye'nin Türk'ü ısağı mı kalacak?

Yaşlı dedeler, atalar, babalar, amcalar dünyadan el çekmişler. Gayret genç dayıya düşüyor. Hem nerede? Daha okul sırasında. Padişahlar, şimdiki efendilerimiz gibi, devrimci gençleri Beyazıt Meydanı'nda, kanlı pazarda, sokak ortasında, okul sırasında kurşunlatmak usulünü keşfedememişlerdi. Tutukulağından, Genç Türkü Fizan'a (şimdiki Libya'ya) sürüyor. Arkasından ölmesin diye bir maaşçıkta bağlıyor.

BİRİNCİ DEVRİM GELENEĞİMİZ

Ülkücü Genç Türkler'den satın alınamıyanlar:

"**Köpektir zevk alan sayyâd'ı bı insafa hizmetten**" (İnsafsız avcıya kulluktan hoşlanan ittir) diyorlar. Erzurum'dan Napoli'ye, Tunus'tan Marsilya'ya göçmen kuşlar gibi "**atladı Genç Osman**" gittiler. Bunlar, **kapitalizm** bilmiyorlar, "**hürriyet**" diyor da bir daha demiyorlardı: Şimdi kimilerin "**sosyalizm**" dururken "**demokrasi**" dedikleri gibi... "**Aaah! Ey diydâr'ı Hürriyet**" (ey özgürlüğün yüzü gözü) dediler durdular. "**Esiyr'i aşkın olduk, gerçi kurtulduk esaretten**"

Uzundur anlatması. Acı tatlı, Türkiye'nin **devrimci** gele-
neğinde **Genç Türklük** birinci orijinallik olarak kaldı. Bugünnice
tok "**aklı evveller**": Bütün yaşları başlarıyla: "**Hiç okul sırasında**
çocuklar da, büyüklerin işlerine karışır mı? Kıyamet âlâmeti"
deyip, "**toplum**" copuna, "**ko nando**" kurşununa sarılıyorlar.
Boşuna zahmet, boşuna cinayettir yaptıkları. İflâh etse, Kızıl
Sultan Abdülhâmit Hakan ederdi. Gençliğin devrimciliği, toplu-
mumuzun birinci modern **gelenek-göreneği**'dir. Gelenek-
görenek: Tarihi temelinde yürüten **üretici güçtür**. Yoktur ona
dişini geçirecek güç insanlıkta.

II. Pratik Devrim Orijinallliğimiz: ORDU

12 Ocak 1971

Türkiye devrimcilik tarihinde gençlikle ordu birbirinden ayrılamazlar. Daha doğrusu: "**ordu**" demek, "**ordu gençliği**" demektir. Yoksa, "**Ordu fosilleri**" ile "**Ordu**"nun bir ilgisi yoktur. Ancak, daha didaktik (öğretici) açıklama için, **gençlikten** ayrıca **ordu** olayı üzerinde durmak gerekiyor.

Devlet ve Silâhlı Türkler:

"Devlet" sözcüğünün hem en soyut, hem en somut anlamı kısaca şudur: "**Devlet silâhlı adamları ve cezaevleri bulunan örgüttür.**" Osmanlı Türkleri, daha cezaevlerine ve zindanlara kalkışmadan önce, silâhlı **ilb**'ler (şövalyeler - gaziler) idiler. Türk olup da içlerinde "**silâhsız adam**" yoktu. Hepsi, tepeden tımağa olabilecek bütün silâhlarla silâhlı idiler. İnsanların sonradan silâhsızlandırılmaları, bir avuç silâhlıya kul köle edilmeleri için yapıldı. İlk Oğuz boylarında kul köle edilen kandaş yoktu, olamazdı.

İlk Osmanlı Devletini o Türk İlbleri, yalnız "**silâhlı adam**" olarak kurdular. O nedenle **devlet demek, silâhlı, adamlar demek** oldu. Osmanlı Devletinin "**reâyâ**" (güdülenler) adlı çiftçilerini, "**devlet sınıfları**" denilen: **Seyfiye - ilmiye - mülkiye - kalemiye** zümreleri güderdi. Gerçi bu dört zümrenin dördü de pek öyle "**silâhsız**" dolaşır takımından değillerdi. Bir:

"- Allah, Allah!"

çekildi mi, değil **mülkiye** beyleri ve ağaları, **kalemiye** hocaları ve efendileri, sarıklı **ilmiye** dahi cübbesini beline dolayıp silâha sarılır, sefere eşerdi. Öyleydi bizim Türkler.

Silâhlı Türklerin içinde ise en silâhlıları: **Seyfiye** denilen **kılıçlılarla**, **mülkiye** denilen, hepsi kılıç kılıç örgütlenmiş

dirlikçiler idi. Asıl sefere atlı, yaya eşenler bunlardı. Bunlara modern kapitalizm çağında kısaca **ordu** denildi. Türkiye'de ordu, yâni "**silâhlı adamlar**": hem devlet kurmuşlar, hem **memleketi** işletip yürütmüşlerdi.

Batıda Burjuva Devrimi:

Bunun anlamı açık. Türkiye'de **devlet** demek, **memleket** (kapitalizmdeki anlamıyla **millet**) demek de **ordu** demek oldu. Belki, değil, muhakkak: Her ülke gibi Batı da, böyle barbar sosyalizmden gelme **şövalyeler**, silâhlı gaziler tarafından kuruldu. Ne var ki, Batı Avrupa'da şövalyelik köprüsünün altından binlerce yıllık sular aktı. **Derebeğileşmiş** şövalyelerin altından **burjuva** adlı **modern işveren sınıfı** civcivleşip türedi.

İşveren sınıfı (burjuvazi), yalnız sivrisinekten yağ çıkarır, işini bilir, becerikli bir sosyal sınıf olmakla kalmadı. Kendi biriken varını (Sermayesini) yitirmeksizin, derebeğileri tırtıklayıp aşındırabilen ve derebeğileri birbirine düşürmeyi beceren, sabırla kuruğu helva etmesini başaran bir ilerici sınıftır.

Sıkışan derebeği **devletini** işveren sınıfı harçla, borçla satın alarak, kaleyi kimse farkına varmaksızın içinden fethetti. Önce, bir kocaman derebeği (**kralla**) öteki derebeğileri kırdırttı. Sonra: Sermaye geliştikçe sayıları artan **işçi sınıfı** ile derebeğinin çölleştirici sömürsünden yılgın köylü sınıfını (o zaman köylü de bir sınıftı) savaş arabasına bağlayıp iktidara geldi. Ve antika iktidarı temizledi. Egemen burjuva devletini kurdu.

Türkiye'de Burjuva Devrimi:

Türkiye'de burjuvazinin iktidara gelmesi, böyle işçileri ve köylüleri devrimci eyleme sokan bir girişkin işveren sınıfının kendi iç ve öz gücü ile olmadı. Alacaklı Avrupa Finans - Kapitalinin yıllarca hazırlayıp kışkırttığı altüstlükler, **savaşlar**, **bozgunlar** ortamında: "**vatan elden gidiyor!**" çığlığını koparan **ordu** gençliği'nin dağa çıkıp isyan bayrağını kaldırması ile oldu.

İktidara getirilen, devleti eline geçiren Türkiye işveren sınıfının en ağır basan bölümü: Komprador burjuvazi idi. Ama,

o iktidara getirişte ve devleti ele geçirişte (Uluslararası Finans - Kapitalin dış kontenjanları bir yana bırakılırsa), vurucu güç ordu oldu... Dünyada kapitalizm ölüm döşeğine (emperyalizm aşamasına) girdiği gün, sömürgeleştirilmeye doğru dönmel koşutulan bir yarım - sömürge ülkede, tarihçil rolü bitmiş bir sınıfın (**burjuvazinin**), hiç yer kalmamış bir zümresi (**komp-radorları**) başka türlü de iktidara çıkarılamazdı.

Türkiye Devrimlerinde Sınıf ve Ordu:

Bu somut Türkiye tarihli içinde sosyal sınıflar diyalektiğinin başdöndürücü çelişkilerini kavrayamayan kimi keskin, yâni hazırlop sirke sosyalistleri türedi... Bunlar, **skolastik** kafalarından iri burunlarıyla "**sosyalizmin bilimini**" yapmak istediler. O zaman, Türkiye'ye özge, karmaşık, çok yanlı burjuva devrimleri içinde, yalın kat **ordu** faktörüne dört elle (yani iki elleri ve iki ayaklarıyla) sarıldılar. Ve Türkiye'de bugüne dek gelmiş, geçmiş burjuva devrimlerini, burjuvazinin değil, "**asker-sivil bürokratların**" yarattığı martavalını yuttular ve kimi gençlere de yutturmaya koyuldular.

Bu çeşit, sosyal sınıflar pusulasını şaşırmış **mistifikasyonlar** (saflığından yararlanıp adam kandırmalar, fikir dolandırıcılıkları) bir yana bırakılmalı. Yalnız şu gerçekliği iki kere iki dört ederce kafaya yerleştirmeli. Türkiye gelişimi ve devrimler tarihinin orijinal gidişi kanunu yüzünden, Türk ordusu adamakıllı **devrimci bir gelenek ve görenek** kazandı.

Burjuva devrimlerini (sanki sosyal sınıflar dışında ordu olumuş gibi) sırf orduya mal etmek nasıl saçmalamaksa, tıpkı öyle: Küçük burjuvazinin (antika bir yığının) **demokratik devrim** özlemi vardır diye, burjuva modern devrimini, antika **küçük burjuva devrimi** imiş gibi göstermek de, en azından ne dediğini bilmemektir. Ama, bu her iki ince püf noktası, Türk ordusunun devrimlerde vurucu güç rolünü unutmaya vardı mı, Skolastik saçmalayış develeri güldürmeye dek varabilir.

Batının Tersine: Türk Ordusu Devrimci:

Ordunun, bir sosyal sınıf olmadığı ve olamayacağı halde, Sosyal Devrimlerde **vurucu güç** oluşu: Türkiye'ye Osmanlı göreneklerinden kalma, en önemli ve en orijinal (türü kişiliğine özge) bir gerçekliğimizdir. O kadar ki, bu gelenek, her gün, "**Yakındoğu**" etiketi takılan eski Osmanlı Türkiye'si haritası içine giren ülkelerde bile hâlâ yürürlüktedir: Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da, Sudan'da Libya'da ordu, boyuna sosyal devrimlerin **vurucu gücü** olmaktadır.

İşe bu karakter, **ordunun devrimci oluşu**, hemen başka hiç bir ülkede görülmez. Çünkü oralarda ordu: Ya **derebeğiliğin** çöküntüleri altında ezilmiş, yahut **burjuva ordusu** karakterini alarak, çarçabuk sömürünün **kör âleti** durumuna girmiş ve korkunç biçimde **gericileşmiştir**. Bunu bize en iyi açıklayan, en yaman ihtilâller ülkesi bilinen Fransa'nın ordusudur.

Biz söylemiyelim. De Gaulle, 1961 yılı, New York Times Başyazarı Cyrus I. Sulzberger'e şöyle dedi:

"Fransız tarihinde hiç bir devrim ordu tarafından yapılmamıştır."

Bu deyimi tersine çevirip kendimize uygulayalım.

"Türkiye tarihinde hemen her devrim ordu tarafından yapılmıştır!"

GENÇLİĞİN ÜÇ ALINYAZISI

2 Şubat 1971

Gençliğimiz neden çırpınıyor? "Sosyal - ekonomik" nedenmiş. O nedir? Gerçekleri gevelemeyelim.

1- Bizde de seçim böyle olur Çelebi.

Finans-Kapital milyonerleri kasabalarımıza çöreklenmiş Tefeci-Bezirgan haciağalıkla "Demirkırat" biçimi dörtlüla kalkalı çok avundu. Köylü ve kentli yığınların oyları mı avlanacak? Kolay geldi. Kırk bin köyden on bininin muhtarına, yüzer lira dağıtsan: Bir milyon lira eder, hele biner lira dağıtsan: On milyon lira eder. Nedir bu para? Bir kodaman bezirgân partinin her yıl devlet kasasından resmen çektiği haraç bile değildir.

Muhtar yüzlüğü, bilemedin binliği, gözüne kestirdikleriyle paylaşır. Kim parayı verdiyse, köyde "seçim" düdüğünü o çalar. Farzedelim ki, canı yanık bir iki baldırı çıplak oyunu parayı veren partiye atmadı. Atmayan yüzüktaşı gibi ortada besbelli kalır.. "Sandıktan" oy pusulası satılık çıkmayanın ertesi gece harmanı, samanlığı cayır cayır yanar. Bir daha sıkıysa, oyunu para vermeyen partiye, Tefeci Bezirgânın tutmadığı partiye versin!

2- "Seçmeyin" Öldürülür.

Köylü o yüzden, Finans - Kapital milyonerlerinin dümen suyuna bağlanmış Tefeci - Bezirgân sınıfın emrinde yatar kalkar. O köle yoksulluğu ile esir ruhunun acılarını halkın duymaması için, ağır kesici ilaç olarak Kur'an kursları ile başı bağlanır. Herhangi biri bin yıllık geleneğe karşı kıpırdıyamaz. Binde biri: "kanun var" gideyim idareciye veya adalete şikâyet edeyim! dese, başına geleceği bilir.

Hacıağânın adamı avukat, halktan adamı bir harman yangını kadar para zararına sokar. Avukat masrafı göze alınsa: İdareci terslemesi, başkâtip tökezletmesi "muamele"yi suya

düşürür. "tahkikat" karakola gitse: Sopaya biner. Köylü gene direnirse: Bu yol evi yakılır. Anlamaz da halâ şikayete kalkarsa: Kasaba yolunda, yahut kırdabayırdada bir ağa kurşunu ile öldürülür. Cinayetin fâili "meçhul" (yapanı bilinmez) kalır.

3- Sülâlesi Kurutulur

Yeniden karakol işe el kor. Bu yol ölen şikâyetçinin dostları, yakınları "tahkikat" sopasından geçer. Zorla verdirilmiş ifadelerle, Hacıağanın sözünden kıl kadar çıkmış başkaları, "adâletin pençesine" düşer. Yıllarca sürünülür, ezilir. Ocaklar söner... "Hökümatla baş edilmez.." Hacıağadan şikâyet: "Devletlû"dan (memurdan jandarmadan) şikâyet karmıştır.

Bu tükenmez trajedi tablolarını görmeyen, bilmeyen bir tek Türkiye' li kişi var mıdır? Yoktur. Bu gerçeklik ortasında: Kişi olarak kim demokrasi'nin çeliği eriten bir "Demirkırat" tekmesi gibi, halk "yanıkarası" gibi işletildiğini unutabilir? Bu unutuşunu canıyla kaniyle, eviyle, barkıyla ödeyen halktan bir kişinin dört yıldan dört yıla "hür seçimlere" girmesi ile koyunun kırk makinası altına yahut salhaneye girmesi arasında ne fark kalır?

4- Kankıran Başı

İşte efendilerimizin "demokrasi" adlı "Hint kumaşı" ipek şalla örttükleri ilktidarlarının kaynağı: Bu kanlı terör, sinsi zılgıt düzenidir. Ona güvendikleri için, iktidara "meşru yoldan" geldiklerini ortalığa yayarlar. Aydın kapıkulları da ülkemizi esir pazarına çevirmiş bulunan mekanizmayı haklı "meşruiyet" için de gösterdikçe maaşlarını, yeteneklerini sağlarlar, çoğaltırlar.

İşte gençlik ve özellikle üniversiteli faciasının altında yatan sosyal kankıran budur. Nemrutluğun ve Firavunluğun her türlü Makyavelizmini ve Bizantizmini yüksek öğretim çapında sistemlendirmek istiyorlar. Kürsü "otorite"leri, gençliğe hep o işsizlik ve pahalılıkla bitkin hale getirilmiş bezgin halkı örnek gösterirler. Gençliğin de, tıpkı babası, amcası, akrabası kadar yılgın bilinçsiz, ağaları beyleri bırakıp birbirine düşmüş bir be-yinsiz oy davarı yetişmesini kurarlar.

5- Bari aç bırakmasa.

Hiç değilse gençliğe bir insanca geçim sağlayan gelecek

gösterilse? Batı Finans - Kapitali, aydın gençliğini sömürge-lerine, geri ülkelere "uzman" yahut değnekçi olarak sürerek besler.

Bizim aydın gençlik için iki yol kalır: Ya 30 yaşına dek "oku"duktan sonra beşyüz lira maaşla devlet kapıkulluğuna çıracak yazılacaktır. O zaman ömür boyu Hacıağanın lâpçinlarını yalayarak "Personel Kanunu" denilen işkence basamaklarını süslü hayvan katlanmasıyla tırmanmaktan başka "ülkü" bilmiyecektir.

Yahut, emperyalist anavatanlannın esir pazarında satılık "aşağı ırk" eşantyonu olmak üzere, Türkiye anayurdunu ve milletini inkâr etmiye gidecektir. Gençlik yığınınımızın başı ucuna asılı iki yüzölçü acem kılıcı budur.

6- Hırsızlıktan Halk Düşmanlığına

Gençliği bu iki çıkmaza iten efendilerimizdir. Ve her iki alını yazısı onların işine geliyor. Öldürmeyip süründüren personel maaşı oltasına kapılan genç, çarçabuk rüşvet, irtikâp, suistimal ve ilh. yollarından maaş "eksikliğini tamamlamak" zorunda kalır. Bu "kitabına uydurulmuş" çalıp çırpma ve kanunsuzluk, tam yedi bin yıldır Tefeci-Bezîrgân sınıfının örgütleyip, sistemlendirdiği vurguncu bozuk düzen gidişidir.

Genç, o antika çapul yolundan hein kapıkulu uşak ruhuna siner, hem kendisi çaldığı için büyük hırsızları haklı görüp savunur, hem en basit kanunları çiğneyip hiçe saymakta ve keyfi derebeylik sürmekte efendilerin yardımcısı ve istihkâmı olur.

Genç artık ölmüştür. Ölmekten de beter, kokuşmuşluğu toplumu kankıranlaştıran bir leş haline gelmiştir. Efendilerimiz onun için, aydın genci ne yapıp yapıp, geçinilemez bir maaşla devlet kapısına kul etmiye bayırlar. Artık genç kişiliğini yitirmiş, ruhça alçaldığı ölçüde insanlarımıza yadlaşıp yukarıdan bakan tam bir gönüllü halk düşmanıdır. Efendilerimizin isteğinden âlâ soysuzlaşmıştır.

7- Emperyalizmin Yağcıları

Acem kılıcının ikinci yüzü: Genç aydınların, (Türkiyeli'nin rüyada göremediği maaşlar peşinde), emperyalist ülkelere de

Finans Kapital "uzmanlığı" için vatanını, milletini, insan haysiyetini, içten mutluluğunu işgücü ile birlikte haraç mezat satmaya gitmesidir. Gittiği yerde her zaman, kendi kendisine ve yurttaşlarına ihanet etmiş, ciğeri beş para etmez bir sığıntı, yabancıdır. Tek dayanağı, Türkiye'de kalan eş dost benzerlerinden çokça para kazanmak ve altına bir otomobil sürmektir.

Bu parlak "Avrupa" kumaşı giyen otomobilli dilenciler; kendi ülkelerinde kendilerinden bin kez karakterli oldukları için emperyalist ülkelere kaçamıyan benzerlerinin soysuzlaşma batağında çürümelerini, onların "beceriksiz" olduklarına, yahut "açıkgöz" olmadıklarına verirler. Kendi ülkelerinin dünyada alay konusu olmuş en geri sömürgelerden daha gülünç birtakım şatafatlı "Büyük adam" kuklaları elinde kanayıp, irinleşmesine dudak bükerek onlar külâhlarını kurtarmışlardır ya- bütün Türkiye gemisinde kaptan olmaksızın, emperyalizmin savaş gemilerinde yağcılık ederler.

8- Vurulan Birinci Kuş: Beyinsizleştirme

Türkiye'nin Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân vurguncuları, gençliğimizin bu ikinci soysuzlaşma, yadlaşma, halk düşmanı olma gidişinden bir taşla iki kuş vururlar. Bir yol, Amerika'nın "Nüfus kontrolü" ile "azaltın" dediği başbelâsı "fazla nüfus"u bir ufunet gibi dışarıya boşaltırlar. Yarım milyon işçi ihracıyla nasıl işsizliğe çâre ararlarsa, tıpkı öyle, tâze beyin ihracıyla, Türkiye'de gerekli olan beyinsizliği biraz daha arttırmış olurlar. Bu taş Türkiye halkını caneviden, beyninden vurur, sersemletir. Asıl istenen de budur. Kalıpta kendi alını yazılarını ve memleketi düzelteceklerine, gençler defolup giderler bu topraklardan. "Sen sağ olasın sevdiğim, ben de selâmet!"

9- Vurulan ikinci kuş: Kozmopolitleştirme

Efendilerimizin aynı taşla vurmayı, belki hiç düşünmeksizin, becerdikleri ikinci kuş, daha uzun vâdeli cinayettir. Finans-Kapital artık yeni-sömürgeciliğe girmiştir. 19.cu yüzyıldan kalma ana-vatan (Metropol) sınırları, metropollarla sömürgeler arasındaki göze batan aynı seçili zıtlıklar törpülenmelidir. Her zaman kozmopolitleştirilmiş bulunan geri ülke aydınları, artık milletin ve vatanın inkâr edilmesi yönünde hayvan yetiştirilircesine eğitilmelidir. Bu alanda Türkiye Finans-Kapitalisleri ile Tefeci-

Bezirgân hacıağalarının uluslararası Finans Kapital tehakümüne yapabilecekleri en iyi yardım: Türkiye'nin genç aydınlarını Emperyalist bitnikleri halinde vatansız serseri yahudiye çevirmekle sağlanır.

10- Gençlik Sömürü İstemiyor

İşte efendilerimizin Türkiye gençliğine, hele aydın gençliğine beğendirmeye giriştiği bu iki tip ölümlerden ölümdür. Bu iki türlü ölümü de gençliğimiz göze alamıyor. Yaşamak istiyor. Kendi toprağında yaşamak, ama ne yerli, ne yabancı bir avuç vurguncu ve soyguncuya kul köle (hırsız uğursuz) olmaksızın yaşamak istiyor Beşyüz yerli Finans-Kapitalle ikibin beşyüz Tefeci-Bezirgâna. otuzbeş milyon Türkiye insanını rahatça sömürmek için bekçi köpekliği etmektense, Türkiye'desömürüyü kaldırıp, herkese insanca yaşama hakkını, görevini ve olanağını bileğinin hakkıyla vermek istiyor.

11- Genç Türk: Cahil Köylü Değil. Proleterya Müttefiğidir

Üç bin Efendimiz ise, yedi bin yıllık zâlimlik alışkanlığı ile, aydın gençliğimizi, cahil köylü yerine koymak istiyor. Ağa nasıl, oy vermeyen; hak aramak, hele "**maazallah!**" "**şikâyet**" etmek küstahlığını göstermek isteyen köylüyü, harmanı evi yakıldıktan sonra gene yola gelmedi mi öldürtüyorsa; aydın gence de tıpkı öyle davranılıyor. Bursla satın alınamıyan kendi alinyazısının, Türkiye halkının alinyazısıyla bir olduğuna inanan gençliği, önce sokak ortasında, Üniversite binasında "**Toplum Polisi**"ne coplatıyor. Karakolda, müdüriyette ne ağır küfürlerle işkenceye uğrattıyor. O da yetmedi mi kurşunlatıyor!

Yanılıyor. Aydın genç antika çağın ezik, cahil köylüsü değildir. Aydın genç, hiçbir zulmün sindiremeyeceği modern İşçi sınıfı gibi bir yenilmez devrimci özgücün müttefiğidir. Üstelik, gençliğimizin tükenmez "Genç Türkler" devrimci geleneği vardır. Yaldınlamaz gençlik.

Ve cinayetlerin "**fâili meçhul**" değildir: Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân hacıağalardır!

UYARIYI, UYARMAK

16 Şubat 1971

Sayın Mustafa Karaçaoğlu ve Tahsin Saltık oğullarımız;
1/1/1971 günlü yazınızı beğenerek okudum. Eleştiricil'siniz.

1 — "**TÜRK**" sözcüğünü, Türkiye'de yaşayan her yurddaşın "**nüfus kâğıdı**"nda yazılı "**tabiiyyet**" karşılığı, biraz da kimi alışkanlık olarak arasına kullanıyoruz. Yoksa elbet bir ırk ve etnik gruba ayrıcalık vermek düşünülemez. Nitekim Türkiye'den başka yerlerde de "**Türk**"ler vardır, hattâ Türkiye'dekinden daha kalabalıktırlar.

2 — "**KUVAYİMİLLİYE**" sözü, "**Halk Savaşı Plânları**" ve "**Anarşi Yok**" metinlerinde: Birinci Kurtuluş Savaşımızın kendi kendine aldığı ad'dır. Onu, sözlük anlamına bakıp değiştiremeyiz. Kaldı ki, 1919-23 yılları Türkiye'de egemen bir yerli Finans-Kapital bulunmadığı için, Kuvayimilliyecilik deyiimi Antiemperyalist savaşa pekte yanlış verilmiş bir ad sayılamaz.

Finans-Kapitale karşı savaş bir yol halk dilinde "**Kuvayi-milliyecilik**" biçimiyle yaygınsa (ki öyledir) onu, halka İkinci Milli Kurtuluş Savaşını daha iyi kavratmak için de kullanmak, bir gelenekten olumluca yararlanmaktır. Her kullanıldığı yerde şimdiki Finans-Kapital kendi dışına ve karşısına atmış sayılır.

Öz bakımından demokratik devrim burjuvaları da kapladığı için "**Milli**"den başka bir şey olamaz. Kapitalizmde Sosyal Devrim: Ne bir parti, ne bir sınıf ile olmaz bütünü ile milleti kaplamış bir bunalım ve çözümdür. Tabii, o bunalımın içine Finans-Kapital de, "**ödemiyorum, yedemiyorum!**" diyecek durumuyla katılır. Ama biri kalkar da: "**Madem bunalıma katıldı, demek Finans-Kapital devrimden yararlanma!**" derse, aşırıca Medrese (Skolâstik) kokan bir Sofizm (safsatacılık) yapmış olur. Çünkü, her bunalıma katılan sınıf ve zümre mutlak "**Devrimci**" olur demiye benzer bu. Finans-Kapital, katıldığı ve sürüklendiği bunalımda tehakkümünü yitireceği için "**Karşı-Devrimci**" olur. Ama devrimde olur bu...

Bir sözün görünüşüne aldanmamak diyalektik maddeci metot

ve mantığın alfabesidir. Her sözcüğün kabuğu içinde, hangi olaycığın yattığını bulmalıdır.

3 — "**UYARMAK İÇİN**" metinde 1-34 kez eleştirdiğiniz "**Millet**" sözcüğü için de anlatılmak istenen olaycık önemlidir. Sizin de pek güzel işaret ettiğiniz gibi, o metinde Millet: "**terimsel**" değil, "**deyimisel**" anlamına kullanılmıştır. Hiç bir Ağa'nın bulunmadığı Halk kalabalığı içinden biri kalkar ötekilere: "**Hey! Millet**" diye bağırırsa, bundan: "**İçinizde Finans Ağası da var**" anlamı çıkarılır mı?

Popüler (Halk diline yaygın) Millet deyimini, daha kolay anlaşılacak için, (bilimsel terminolojideki yerini bilmek ve dozunu kaçırmamak şartıyla) ara sıra kullanmak olağandır. Küçükburjuvazi olağanüstü millet antuzyazımlıdır. "**Uyarmak için**": Yöneticisiyle, yığınyla küçükburjuva sansasyonelliği (duyguculuğu) kaçılmaz olan TİP'lilere arasına daha "**etken**" ve daha "**anılabilecekleri**" dille yazılmak istenmiştir.

Gene de "**dozun kaçırıldığı**" kanısında iseniz, "**halkın sözü, halkın sözüdür**" der, uyarınıza teşekkür eder, yanlışlarımızı düzeltmeye çalışınız.

Bir yan kalıyor. Eleştiri, Osmanlı Tiyatrosundaki ünlü: "**külâhın sûreti**" mi diyelim, yoksa "**külâhın siyreti**" mi tartışmalarıyla gülünçlüğe düşmemeli. Ne dersek diyelim: Demekle kalmıyalım. Tek tek sözcükler üzerindeki duygululuğunuzu acep, okuduğunuz metinlerdeki AKSİYON (eylem) önerileri, düşünce ve davranış problemleri üzerinde de gösteriyor musunuz? Yalnız, kâğıt üstünde, yahut ahbap çavuşlar arasında, sâde suya duygulukluktan reçetecilik peçetecilikten söz etmiyorum. Halk yığınları içinde serinkanlı, tutarlı ve sürekli örgütcül düşünce ve davranışlardan ne haber?

Canlı çabalarınızı o yönde yoğunlaştırsanız çok sevinirim.

Gözlerinizden öperim.

HAÇLILAR SEFERİ SÖKMEZ

26 Ocak 1971

CERRAHPAŞA 9.1.1971

Türkiye'de "**demirkırat**" tekmesinden yaman "**demokrasi**" var. "**Paşa**" onu 1945'te ilân etti sanılır. Yalan. Türkiye'de demirkıratın tekmesinden yaman "**demokrasi**" hatırlanamıyacak kadar eskidir. En az yarım yüzyıldır anamızı ağlatan yalnız "**demokrasi**" dir. Bunun ne demek olduğunu bilmeyen var mı? Ona "**burjuva demokrasisi**" denir.

1.- KEDİLER ve İNSANLAR

Burjuva demokrasisinde "**sayılamıyacak kadar çok**" "**HÜRRİYET**" lervardır. Daha doğrusu, burjuva demokrasisinde, "**HÜRRİYET**" ten başka hiç mi hiç bir şey yoktur. Düşünün: Bir kedi, öteki kedilere "**Siz çalışacaksınız. Ben sizi çalıştırdığım için yiyeceğim**" dese, öteki kediler bu kedi efendiyi, kedi ağayı, kedi beyi, kedi paşayı o saat parçalarlar. Ama, İnsan öyle mi?

Pundunu düşürüp silâhlı adamlarıyla öteki insanları silâhsızlandırdı mıydı, bir de bakarsınız, silâhlı adamlara emir verebilen bir avuç adam (ben diyeyim 500, siz deyin 2500 kişi): 35 milyon insanı "**çalıştırmak**" HÜRRİYETİ, sömürmek HÜRRİYETİ, ezmek HÜRRİYETine yüzde yüz kavuşmuştur bile. Gayrı kim o HÜRRİYETe yan bakarsa, silâhlı adamlar başına tebelleş edilir. Önce cezaevi, sonra adalet, daha sonra ya zindan, ya kurşun..

2.- HÜRRİYET ve İNSANLAR

7 bin yıllık "**uygarlık**" mı, yoksa "**medeniyet**" mi, ne dersiniz deyin, kısaca: Sosyal Sınıflı Toplum o sömürme HÜRRİYETİ temeli üzerine kuruldu. Dile kolay 7000 yıl. Ve insan, kedilerin, köpeklerin, mandaların, ayıların bir saniye dayanamıyacakları o karagözlü HÜRRİYETe sonra alıştırıldı. "**Alışmak**" ta lâf mı? Sömürme HÜRRİYETinin neredeyse "**tiryâkisi**" oldu.

Hangi tiryâki? Düpedüz "**esrarkeşi**", "**morfinmanı**", "**zır delisi**" keşildi. Şu Türkiye halkının haline bakın. Her dört yılda bir kendisini nasıl çalıştıracaklarını, nasıl sömüreceklerini, nasıl soyup ezeceklerini bilmediği, tanımadığı bir takım hem gülünç, hem korkunç yaratıkları, aralıksız: "**sandıktan çıkarıyor**". O develeri güldüren sömürü-ezi HÜRRİYETine toz kondurmak isteyenlere karşı, herifçioğulları, göbeklerini ve gerdanlarını şişire, gere bir görünüyorlar ki, HÜRRİYETlerinin heybetinden adam korkar. Sözlerine bakarsan, puhukuşu gibi, hep "**hukuk devleti**", "**guguk devleti**" diye öterler. İşlerine gelince: Hak, Hukuk, din, iman, bin mintan: "**silâhlı adamları**" çıkarırlar.

3.- OLDUM JANDARMA ve TOPLUM POLİSİ

Havada, karada, denizde: Uçaklı, tanklı, dridnotlu ordular yetmez. En ücra köye dek Kayseri mektebinden olmuş jandarmalar sopayla "**terbiyeli maymun**"a çevrilerek üretilir. O silâhlı - adam (Firençesi = Jandarma) köylüdür çoğu. Ama onbaşı onlara şu baş dersi verir: "**Jandarma dediğin öyle olacak ki, köylü onun, jandarmanın yarım saat yoldan geldiğini görür görmez, korkusundan elindeki çapasını yere düşürecek!**"

Jandarma da yetmedi. Karakola düşenin kemiklerini kırıp etlerini "**atlı boruya**" teslim eden polis de yetmedi. Normal Polis ve Jandarma: HÜRRİYET adına insanlara karakolda mı işkence yapıyordu? Öyle bir polis yapıldı ki, üniversite gencini, sokak ortasında, herkese "**ibret'i müessire**" (etken ders çıkarma) olmak üzere, totankamon zamanının kalkanları ve demir miğferleriyle coplanmak ve kurşunlanmak HÜRRİYETine erdirildi. Ve ona, sosyalizm "**özdil**" cilerinin yakıştırdıkları "**toplum**" sözcüğüyle: "**toplum polisi**" etiketi takıldı.

4.- GENÇ DERKEN, İŞÇİ - KÖYLÜ ÇIKTI

Bu pek hoşlarına gitti sömürü - ezi HÜRRİYETçilerinin. Ordu: Geride duruyor. Hele bizim ordu dün 27 Mayıs'ı yapmış.

Polis karakoldan, jandarma dağbaşından başka yerde ve açıktan açığa adam dövüp öldüremiyor. Toplum Polisi: Tüm HÜR! Fruko ve Koka Kola şişeleri gibi doldur yandan yırtmaçlı zırlı arabalara. Gençlerin, işçilerin, köylülerin içlerine maskeli birkaç provokatörle işbirliği halinde salıver. "**Alâmeleinâs**" (herkesin açılan gözleri gönünde) insanları Amerikan coplarıyla coplat, işsiz bıraktığın yobaz kamasıyla bıçaklat, dumdum kurşunu ile kurşunlat, alafranga plâstik bomba ile bombalat..

Kim yaptı bu işi? İşadamlarının sömürü HÜRRİYET'lerini rahatsız edecek söz edip, Beyazıt'ten Taksim'e yürüyüş yapmak cesaretini gösteren "**âsi**" gençlik ve işçilik... Bunlar hiç sopa, kama, kurşun, bomba yememişler de ondan. Bir şey değil, 7 bin yıldır sopaların sopasıyla, başı üstünde hemen inecek kılınç ve mızrak ve gürz vемancınıkgüllesi ile "**yola getirilmiş**" köylülüğe de örnek olacaklar.

5. KÖYLÜYÜ "KURTARMAK" İÇİN

Bizde HÜRRİYET top gibi. Vatandaşlarsa kıyasıya eşit, canım. Gösteririz biz o şehir "**şımarığı**" gençlerle işçilere, nasıl Bâbil çağındanberi sömürüye ve eziye kuzu kuzu yatkın köylüden zerrece, kıl payı farklı, ayırtlı, ayrıcalı olmadıklarını... Yağma mı var? Olsa bile, yağmayı silâhlı adamları ve cezaevleri bulunan "**seçkin**" ağalar-beyler yapar. Bu gençlerle işçiler neredeyse ağalarla beylerin "**yağma Hasan'ın böreği**" ne kafa tutuyorlar.

Olur mu? "**Neûzübillâh**" (Tanrı bizi korusun) 7 bin yıllık "**yerlerin esiri**" köylücüğümüzü de baştan çıkaracaklar. Onun için, karakol ve köy dışında da kanunsuz olarak resmen dayak atmak ve adam öldürmek HÜRRİYETi şân olsun ki, şu bilim ve bilinç taşıyıcı öğrencilerle, her gün biraz daha bilinçlenen işçi sınıfının "**gözünün kurdu kırılsın**".

6.- ZULÜM ve ÖLÜM

Tarihte bütün yıkılmış düzenler böyledirler. Ölümeleri yaklaştıkça zulümleri azıtır. Oysa, ölüm korkusu artınca nasıl zulüm artarsa, tıpkı öyle, zulüm arttıkça ölüm yaklaşır. Bu rezil çenber, ölen bozuk düzenin boğazını biraz daha çok sıkar. Türkiye Finans

Kapitali o çıkmaz içindedir. Kendisine bedavadan iktidar teslim eden 27 Mayıs ile onun Anayasası'na can düşmanı kesilmiştir. Zulmünü arttırmakla, bindiği dalı (anayasayı ve ordunun iyi dileğini) kesiyor.

Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân sınıflar en son sistem ve en cehennemlik fesatlar kuruyor. Bunun iki örneği şudur:

7.- İKİ CEHENNEMLİKTE BİR

1- Üniversiteyi karakollaştırmak: Böylece, tekin olmıyan ve DP'nin başını yiyen orduyu karıştırmaksızın, gençlik kesiminde ömrü kadar uzun ve değişmez sıkıyönetim ilân edecek;

2- "**Toplumjandarması**" kurmak. Bu oyunla, aklınca, bir taşla iki kuş vuracak. Bir yanda kendi kışkırttığı şehirle - köy arasındaki çelişkiyi azdırtacak. Öbür yanda mâsum ve daha cahil köylü çocuklarının yoksulluklarından yararlanıp onları şehirde oturan işçi sınıfı ile "**düşman**" edecek.

8.- TOPLUM JANDARMASI HAÇLILAR SEFERİ

Plân bu... Haniya Efendi - ağalarımız sınıflar savaşına çok, pek çok "**karşı**" idiler? Haniya Türkiye'de yok dedikleri sınıflar savaşını sosyalistler "**icat**" etmişlerdi?

Şimdi finans ve tefecilik ağaları ile beyleri, dürüst, fakir köylü yığınlarımızı: Gençliğe ve işçi sınıfına karşı Haçlılar Seferine parayla sürüp keyfine bakacak. Çünkü şehirli Toplum Polisi bile "**direnışe**" geçti. Almanya'ya kaçtı. Böyle utanç ve insan duygusundan yoksun bir sınıflar savaşı provokatörüdür. Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân mütegalibesi ve tehakküm haydutları.

Kur'an kurslarıyla, bu en hâince ve gaafilce sınıflarsavaşına Türkiye köylülüğünü hazırladığına inanıyor. Yanılıyor. "**Haçlı Seferleri**" bin yıl öncesinde kalmıştır. Haçlı Seferleri dışarıda (Doğu'da) en acıklı ve gülünç başarısızlıklarla tükenmiştir. İçeride (kendi ülkesinde) sadece o çağın tehakküm saçan ağalar, beyler sınıfının kökünden kazınmasıyla sonuçlanmıştır.

9.- OTURABİLİRLERSE OTURSUNLAR

Batı burjuvazisi de: Mavi gömlekli işçilerle, nalçalı köylüleri birbirine kırdırmaya girişmiştir. Ancak o tehakküm zorbalığı da en az yüz yıl ötede iflâs etmiştir. Bu 19.ncu yüzyılın alçakça Makyavelizmini emperyalist Amerikan hocaları öğütlediyseler, bizimkiler sakın kanmasınlar. 20.ci yüzyılın sonuna geldik. Ve **"burası Türkiye'dir"**. 27 Mayıs'ı getiren 4 silâhlı kuvvet kesiminden birisi de Jandarma olmuştur.

Ağalar, beyler otursunlar oturdukları yerde edeplerile. 27 Mayıs Anayasası'nı kendi elleriyle havaya uçurmasınlar. Yıkacakları demokrasinin altında ilk cartayı çekecek olanlar er veya geç gene kendileri olabilirler. Halkın işsizlik ve pahalılık ateşinde daha fazla yanmaması için, yüzde beşyüz vurgun ve hazineye çapı ! hırslarını azıcık dizginlesinler.

Türkiye işçi sınıfı, köylü yığınları ve gençliğimiz ayrılmaz tabii müttefiklerdir. Menderes zavallısı da bir milyon **"Vatan Cepheli"** üye yazmıştı. Ne oldu?

II. HAÇLI SEFERİ

23 Şubat 1971

Emperyalizm, solun içine soktuğu CIA ve MİT ajanlarının provakasyonlarını; tertiplediği soygunlar, sabotajlar ve saldırılarla perçinlemeye çalışıyor.

Emperyalizm, siyasî ve ekonomik sancılar içinde beleleniyor. Ekonomisi, politikası allak bullak oluyor. Gittikçe çürüyor. Çürüdükçe ecel terleri döküyor. Ezilen uluslar üzerindeki tahakkümünü, saldırganlığa varıyor. Vietnam halkının üzerine, yıllardır bomba yağıdırıyor. Orta Doğu da, İsrail maskesi takarak, petrol damarlarına saldırıyor.

Emperyalizmin baş temsilcisi A.B.D'inde; **"Her onsluk altının resmi karşılığı 35 dolar iken, serbest piyasada 38 dolara yükselmiş bulunuyor. (T.İktisat gazetesi 11.2.1971)"** Doların değeri hızla düşerken, D. P. Milletvekili İhsan Gürsan; bütçe müzakerelerinde; **"Devalüasyon, büyük devletlerin etkisi ile yapılmıştır."** diye bangır bangır bağıyor ve **"ikinci bir devalüasyonun kaçınılmazlığından"** bahsediyor. Bu iki haberin üzerinde biraz durmak gerekir.

I. — Doların değerinin düşmesi,

II. — İkinci bir devalüasyonun kaçınılmazlığı,

A.B.D'nin başını çektiği emperyalizmin, Türkiye üzerindeki etkinliği gözönünde getirilirse, bu iki haberin bir-birini son derece etkilediği ortadadır.

Birincisi; Doların değerinin düşmesi, A.B.D stoklarındaki altınla dünya piyasasındaki doların arasındaki uçurumun gittikçe derinleşmesi, emperyalizmin ne denli çürüdüğüne ifadesidir.

İkincisi; Emperyalizmin devalüasyon yapılması için, Türkiye'ye baskı yapması, ikinci bir devalüasyonu **"kaçınılmaz"** hale getirmiştir.

Doların değerinin düşmesi bütün kapitalist ülkeleri olduğu gibi Türkiye'yi de etkilemiştir. Böylece ekonomik temeli

çürüyen emperyalizm, kendi blokundaki ülkelere olduğu gibi, Türkiye âzerine de yaptığı siyasî ve ekonomik baskıyı saldırganlığa vurdunyor.

Yerli-yabancı Finans-Kapital'in bu saldırganlığına karşılık, Türkiye'de 50 yılı aşkın deneyleri olan bir sol hareket vardır. Son 3 yıl içinde, 30'u aşkın şehit veren kadrolar vardır. "Emperyalizm, solun içine soktuğu CIA ve MİT ajanlarının provakasyonlarını; tertiplelediği soygunlar, sabotajlar ve saldırılarla perçinlemeye çalışıyor."

PROVAKASYON:

Ücretlerine zam isteyen Hacettepe Üniversitesi sağlık personeli işçileri, zam istekleri reddedilince, başhekimlik odasını işgal ederek direnişe geçtiler. Devrimci öğrenciler, direnişi en iyi biçimde destekledi. Yerli-yabancı saldırganlar, bu dayanışma karşısında, II. Haçlı Seferi ilân ettiler. Halkın (!) (Yobazların) tahrik ve saldırıları arasında taaruza geçtiler. 6 saat süren kanlı savaştan sonra, Hacettepe Üniversitesini teslim aldılar. Kızları linç etmek istediler. Asistanlar yuhalandı.

Devrimciler bütün bu olayların karşısında ne yaptılar. Asistanlar zafer anıtına kadar yürüyerek, beyaz gömleklerini bırakarak olayı protesto ettiler. Öğrenciler forum düzenliyerek, kinlerini, trafik aksatarak gidermeye çalıştılar. Devrimci kuruluşlar, ajitasyon taşan bildiriler yayınladılar. Hepsini o kadar.

Hacettepe olayı, devrimci harekete yapılan ne ilk ne de son saldırıdır. Devrimci hareketi çıkmaz sokaklara doğru sürüklüyen provakasyonların tipik bir örneğidir.

HAZIRLANAN OYUN:

İşçi sınıfının elini ayağını gangaster sendikalarla bağladıktan sonra, öğrenci hareketlerinin gelişmesini de önlemek gerekti. Öğrencileri sokak ortalarında öldürerek, ölüm korkusu ile, silâhlendirdiler. Silâhlı öğrencilerin üzerine giderek anarşi yaratıldılar. Peşi peşine soygunlar, saldırılar ve sabotajlar tertiple-diler. Arkasından "Tupamaro Türkiye'de" çılgınlıkları atarak, sol maceracılık kışkırtılmaya çalışılıyor. Oynanan oyun solu

parçalıyarak halkı ezim ezim ezmektir.

TEK ÇÖZÜM, PEK ÇÖZÜM:

Bütümbudöndürülen dolapları, **Proletarya partisinin** zoru bozacaktır. Dünyanın tek **Devrim Öncü Gücü:** Proletarya partisi üzerinde balon uçurmayı gereksiz buluyoruz. İşçi sınıfımız, her gün, her saat **sınıf savaşı** veriyor. Devrimciler nerede? **Kendiliğinden** taşmış harekete **öncü güç** nerede? Soru, karşılığını da kendi içinde bağırıyor. "**Yeter be!**" uyarı ve çağrısını yine tekrarlıyoruz.

Haçlı Saldırılarına Karşı Ne Yapmalı?

23 Şubat 1971

Finans-Kapital, her gün sinsice üç beş devrimciyi avlatmakla yetinmiyor artık. Düzenli birlikler tarafından yürütülen, plânlı, açık ve genel (toptan "**temizlik**" hedefini güden) saldırılara geçti. Dün Ortadoğu, Siyasal Bilgiler, bugün Hacettepe, yarın kimbilir nere? Olayları anlatmanın, yorumlamanın; kimlerin yaptırdığı, kimlerin yaptığı üstünde durmanın anlamı kalmadı artık. Herşey apaçık ortada, işte, Finans-Kapital Devletin radyosu söylüyor: "**Saldırıya POLİSİN yanında BAZI TOPLULUKLAR (?) da katıldı.**" İşte Bab-ı Âli gazetesi yazıyor: "**Silâhlı saldırıya girişen POLİSLER, yakaladıkları öğrencileri olay yerinde biriken BİNLERCE KİŞİLİK BAZI SİVİLLERE (?) dövürmüşlerdir.** (Demek: Finans-Kapital diktatörlüğünün, yalnızca Ankara'da, resmî işgal kuvvetlerinin dışında, binlerce kişilik çete birlikleri var.) Olay yerindeki **İZLENİMLERDEN** (sevinler böyle izlemi) anlaşıldığına göre: Polisler, yakaladıkları öğrencilerin **BAZI SİVİLLER** tarafından dövülmesini daha önceden plânlamışlar. Bunlardan bir kısmı **BİR KIZ ÖĞRENCİYİ FECİ ŞEKİLDE DÖVEREK LİNÇ ETMEK** istemişlerdir. Gazetecilerden Ali Doruk, Özgen Acar, Yaşar Uçar **BAZI SİVİLLER** tarafından feci şekilde dövülmüştür. Bir Hava Harp Okulu öğrencisinin sırtına sopalarla vurulmuş, öğrenci linç edilmekten zor kurtulmuştur." (Cumhuriyet, 20 — Şubat)

Haçlıların kurşun yağmuruna karşı çıplak el, açık göğüsle çıkma yiğitliğini kim küçümsiyebilir. Ama görüyorsunuz: Akıl silâhından, **BİLİMDEN** ve **BİLİNÇTEN** soyulmuş kör yiğitlik yalnız başına para etmiyor. İşçi Sınıfının en gözüpek militanları pisi-pisine kırılıyor. Herbiri yüz Finans-Kapital çakalına değişilmeyecek nice kurban verdik. Gelin, yakıcı gerçeğe gözümüzü kırpmadan bakmaya cesaret edelim: Bu tarz savaş, İşçi Sınıfı Aklına, bilimine ve Bilincine uymuyor.

Evet, Haçlı saldırılarına karşı ne yapmalı?

Önce şu çıplak durum çivi gibi beyinlere çakılsın: Kurşun

yağmuruna karşı, çıplak göğüsle çıkan devrimci gençliğin yanında kimler vardı? Hiç kimse! İşçiler yoktu, yoksul köylüler yoktu, küçükburjuva radikalleri yoktu, sırf adlarını sıralasan sayfalar dolduracak devrimci kuruluşlar yoktu. Ama bu yoklar kulesinin tabanında da tepesinde de bir acı gerçek oturuyor: **İŞÇİ SINIFININ İKTİDAR SAVAŞI VERECEK PARTİSİ YOK!** Hep söylenir, tekrar söylenir, tekrar tekrar söylenir: İşçi Sınıfı sosyalistse her şeydir, sosyalist değilse hiçbir şey! Ve İşçi Sınıfını ancak ve ancak onun partisi sosyalist yapabilir. Öyleyse, ne yapsın İşçi Sınıfı, Gençliğin yanında nasıl varolsun? Gene dumadan yazılır, çizilir, söylenir: Yoksul köylülüğü ancak ve ancak İşçi Sınıfı Partisi ordulaştırabilir. Öyleyse ne yapsın yoksul köylülerimiz, gençliğin yanında nasıl yer alsın? Kalkuyruk küçükburjuva kuruluşlarının partisiz nasıl güdüleceği üstünde hiç dumayalım. Onlar küçük-burjuva hamamlarının namusunu bile kurtaramaz oldular artık.

Dişine tınağına kadar silâhlı Finans-Kapitalistler ve Tefeci Bezirganlar: CIA'sıyla, MİT'iyle, İT'iyle TOPLU Polisiyle yetinmeyip binlerce kişilik çeteler düzerken biz hâlâ eli bağrında, gözü burnunda bekliyecek miyiz? Hâlâ ölümlerimizin sıcak kanları üstüne utanmadan aczin gözyaşlarını mı dökceğiz? Bunca acılı ağrıdan, bunca tulûattan sonra: Hâlâ İşçi Sınıfı Partisini örmeğe girişecek CESARET yok mu bizde? Yoksa H. Kıvılcımlı'nın deyimi ile **"ZATEN BİZ YOKUZ"** diyelim de olup bitsin.

Finans-Kapitalin Haçlı Seferlerine karşı ne mi yapmalı? Saniye sektirmeden, İşçi Sınıfının-yenmez yutulmaz demir-leplebi-partisini örmeğe girişmeli. Nasıl mı? Yüz kere söylendi, yazıldı; somuçta, duruca ÇAĞRISI yapıldı. Köyde, kentte, her yerde: Devrimci **Derleniş Komiteleri** kurulsun, dendi. (Bu iş için üç militanın bir araya gelmesi bile yeter.) Devrimci Derleniş Komitelerine **Halk Uyanış Güçleri** örgütlenmesi önerildi. Asgarinin de asgarisinde Demokratik-Merkeziyetçiliği sağlamak için, şimdilik (Derleniş Komiteleri elbirliği ile **Merkezi Derleniş Komitesini** gerçekleştirene dek) Sosyalist Gazetesi'nin **"ortak bağ noktası"** olarak lütfen kabul buyurulması rica edildi. Diyalektik, konunun ancak bu kadar

şemalaştırılmasına izin verebilirdi, Hâlâ, İşçi Sınıfı Partisinin tasarısını İşhanı projesi gibi bir şey sananlar var. Mimarlar Odası'na başvursun; belediyeden de bir ruhsat çıkartmayı unutmasın.

Meselenin bir başka yanı daha var: İşçi Sınıfı Partisine demirleplebi olabilecek kırıttaki (nitelikteki) militanların büyük çoğunluğu Tarikat - Yuvar batalıklarında debeleniyor. Tarikat - Yuvar Şeyhleri, Mollaları, Efeleri; kollardan, bacaklardan, her çeşit küçükburjuvaca eğilimlerden sımsıkı tutmuşlar; durmadan çekip asılıyorlar. Militanlar, Şeyhlerin, Mollaların ve Efelerin yağlı kazığını yedikçe, Finans-Kapitalin yağlı kurşunu üstüne koşuyor. Olmadı; karasevda! aşıklar gibi, vurup sazı omuza yuvar yuvar dolanıyor. Dolaşacak yuvar (daha doğrusu, deveyi yardan atan bir tutam umut-otu bile) kalmayınca bütünü dağlara küsüp köşesinde büzülüyor, ya "Belli Talim — Terbiyesine" güvenerekten, "özümüz öz yuvarı için" başlıyor sallanıp yuvarlanmaya!

"Baş Kurtarmak — Baş Yemek" üstüne Türkiye İşçi Sınıfı ile Sosyalizm Kalpazanları arasındaki savaş yeni değil. Eskisinin bazı bölümlerini gazetemiz yayınlamaya başladı. Yenisi, Hikmet Kıvılcımlı tarafından, dört kitapta ve bir çok makalelerde verildi. Daha da durulup işlenecek. Onun için, bu seferlik kestirmeden gidelim.

Abacı Hacivatlar altı kaval, üstü cambazhane kıcı kırk bir partiyi saltanatlarına **"Garanti Bankası"** sandılar. Parti — Megalomanyaklığını **TEZLEŞTİRDİLER**. MDD'ci Karagözler, partisizler sömürsünü **"ömür boyunca aylık gelir"** bellediler. Partisizlik — Megalomanyaklığını **ANTİTEZLEŞTİRDİLER**. Berikiler belirsiz TİP'leri ile, ötekiler **BELLİ TİP'sizlikleriyle** İşçi Sınıfı Militanlarını TOP yapıp oynadılar. Hacivatbaşı, 50 yıllık Türkiye Solunu yok saydı. Karagözbaşı, 50 yıllık Türkiye Solunu ninesinin peri masalına çevirdi. Oysa; 50 yılın bir yakası baştanbaşa ihanet, döneklık vesatılmışlık kuburu gibi. Öte yakası: Her çeşit nankörlüğe, her çeşit ikiyüzlülüğe ve rezilliğe, her çeşit zulüm ve zılgıda karşı dişle tırmakla santim santim kazılıp hazırlanmış, gelecek kuşaklar için **BİLİM** ve **TEORİCE** dayanıp döşenmiş İşçi Sınıfı İstihkâmı idi. İkisi arasından da **"Cav - Cavların"** ve **"Mav - Mavların"** Kurbağalı Deresi akıyordu.

Öteden, Saray - Sazende Hacivatbaşı "**kaba kaba**" yellendikçe, doğma büyüme Dere Han olan Karagözbaşı karınağrisından beter bir "**gurultu**" tutturdu. Ortalığa toz duman attırdılar. 50 yıl, Kelle-i Hacivat sayesinde, birdudağı yerde, birdudağı gökte deccal kesildi. Korkudan dişler kenetlendi, gözlere perde indi. Biraz ayılır gibi olunca, bir de baktık ki: Kelle-i Karagöz sayesinde, 50 yıl, şu meşhur "**Aptal Bakire'den**" daha masum bir tazecik olup çıkmış. Bu sefer de milletin erkekliği ka-barıverdi.

Sahneyi tutan yalnızca Hacivat ile Karagöz olsa insan gam yemiyecek işte gelmiş gidiyorlar, varsın şu Dede — Yadigârları da İşçi Sınıfının sırtından bir "**Dem çektin**" diyecek. Ama, sanki Mart kedisi mübarekler! Ne zaman Kerime ve Mahdum sahibi oldular, ne zaman Kerime ile Mahdumu başgöz ettiler; doğrusu, bu el ve bel çabukluğuna 50 yılın emektarları bile pes etmiş olmalı. İlk cenin ana tarafından Hacivatgilin, Baba tarafından Karagözgilin yavrusu. Dişi çıktı. Adı: Akpembe. Mahalleli, "**Mav - Mav Gelinlik**" diye çağırır. İkinci yavru Karagöz Hatun'dan doğmadır. Nerden peydahladığı bilinmez. Tıpkı destancıl Aykağan gibi, "**günlerden bir gün**" Karagöz Hatun'un "**gözü yanıp parladı. Erkek - Oğul doğurdu. Çocuk birinci gün yürüdü, üçüncü gün ata bindi, yedinci gün Ok Yay kuşanıp avlanır oldu.**" Dedem korkut, ol yiğide "**Ak-tolgar - Caygar**" adını bağışladı. Aktolgar -Caygar Efe ile Mav - Mav Gelinlik şu günlerde "**Yolcu**" bekliyorlar.

Hâlâ kanayan kurşun yaralarının üstüne tulûat tuz -biberi mi ekmek istedik? katiyyen HAYIR! İlk ihtarnımızı yapıyoruz: Bitsin artık rezil tulûatçılıklar uğruna İşçi Sınıfının ve İşçi Sınıfı Devrimci Aydın Militanlarının kırıdırılması!

Genç arkadaşlar, sizin yediğiniz kazıklardan, başınız üstüne çevrilen fırlılaklardan, çok çok bir kuşak daha eski olan bizler de aldık nasibimizi. Yüzlerle sayılıyorduk, geriye bir düzüne ya kaldık, ya kalmadık. Çoğunluk, doğru dürüst bir savaçsık olsun veremeden rezil demogogların ve kalpazanların elinde çarçur olup gitti. Baktık ki, GENÇLİK HIZI ile davranıp batıklığın üstüne yürümek birşeyi çözmiyor, tam tersine hep biz kaybediyor, biz telefât veriyoruz: İşçi Sınıfının Düşüncesi ile

Davranmaktan başka çıkar yol olmadığını kavradık. Kavradık ama, çok geç. Ve bu bize pahalıya oturdu.

Tarihe şöyle bir bakın: Tarikat - Yuvar Şeyhlerinden, Mol-lalarından, ve Efelerinden Türkiye Burjuvavisi bile hayır görmemiş; biz göreceğiz? Küçükburjuva ikirciliğine yer yok. Elinizi kapalı kalpazan ellerini koparıp atın. Yoksa; kolunuzu kökten verseniz gene kurtulamıyabilirsiniz. Bu işte işçi sınıfı düşüncesi ile işlenmemiş ham yiğitlik sökmez. Ya bir hain kurşunla pisi pisine götürürler insanı, ya tez zamanda paçavraya çevirirler. Bir daha, bir daha tekrar ediyoruz; Bir tek çıkar yol var: 1 -İşçi Sınıfının kurtuluşu uğruna 100 ve 50 yıl durmadan sancıyan BEYİNLERİN ÜRETTİĞİ BİLİM VE TEORİYİ, asgari ölçüde olsun, özümleyip sindirmek. 2-Top top derlenip İşçi Sınıfı deni-zine dalmak; orada her çeşit burjuvaca ve küçükburjuvaca kir-lerden arınmak; böylece, İŞÇİ SINIFI İLE DAVRANAN, tam hedefe tam zamanında vuran, GÜÇLER OLMAK.

Bunu göze alabiliyor muyuz, alamıyor muyuz? Her militanın -Hayır, İşçi Sınıfının değil -alınyazısını çizecek yakıcı soru işte bu. Cevabını işçi sınıfına değil, kendinize verceksiniz.

YETER BE !

2 Şubat 1971

Bilimsel sosyalizmin çok. bilmiş düşmanları, ona **kandökücü diktatörlüğü** yakıştırdılar. Oysa gerçek sosyalizmin bilim olarak başlıca ödevi, Marks'ın en büyük eserinde belirttiği gibi:

"**Doğum sancılarını kısaltıp ılımlandırmak**" (Das Kapital)tır.

Dünyamız, yarım yüzyılı geçiyor: "**doğum sancıları**yla" kıvrınmaktadır. Vietnam'da **kandökücü diktatör** kimdir? Doğumu, sosyalizmin doğumunu engellemek isteyen Amerika U.S'a satılmış üç beş general ve politikacı. Şili'de sosyalizmin doğumunu **demokrasi** (ama lâfta değil, işde halkın bilinçli örgütleri) ile **hiç sancısız** gerçekleştirenler kimlerdir? Seçime yanyana girmiş: **Sosyalistler, komünistler, radikaller, Bağımsız Halk Aksiyonu** (adlı hıristiyan demokrat din adamları), **Sosyal - Demokratlar**'dır.

Tek yaygaralıca: "**Seçime hayır! Tek yol: Savaş!**" parolasını koparan: "**Sol Devrimci Hareket**" şarlatanları çıktı. Ama "**Şili İşçilerinin Birleşik Konfederasyonu**" 700.000 üyelidir. "**Sol Devrimci Hareket**" şarlatanlarının aldıkları oy: 3.838'dir. Sancısız doğuma ikinci karşı koyan akım, Allende'nin Şili başkanlığına seçiminden önce Başkomutan General Schneiders'i öldürten, 21 Ekim 69 sağ hükümet darbecisi General Roberto Viaux'dur. Demek **kan dökücü diktatörlük** kimlerin özlemidir? "**Sol Devrimci**" veya **Sağ karşı-devrimci PROVOKATÖRLERİN** özlemidir.

Bu hiç kimsenin bir an unutmaması gereken gerçekliği Koca Dünya'dan küçücük Türkiye olayları içinde izliyelim. 28 Nisan olaylarında genç üniversiteli kanı döken kimdi? Halkımızı demagojiyle ayartabildiğine güvenen Türkiye'nin (birkaç yüz kişilik) Finans - Kapital oligarşisi. O kaniçici oligarşiyi en

"kansız ihtilâl" ile deviren ne oldu? Tepeden tırnağa **silâhlı Türkiye silahlı kuvvetlerinin 27 Mayıs devrimi**.

Dikkat edelim. Türkiye'de görevi, gereğince kandökmek olan **silâhlı kuvvetler** bile kan dökmüyor da, Türkiye silâhlı kuvvetlerinin **halk çocuklarına** güvenemiyen bir avuç tekelci sermaye ve politika azlığını, özel kanunsuzluklarla, azıcık insan hakkı arayanların kanını döküveriyorlar. Maksatları açık: Halk uyanmasın. Halkı uyarmak isteyen gençlik kan içinde boğulup susturulsun. **"kansız"** 27 Mayıs'tan kan dâvâsı güdülerek, son kalmış **demokratik kırıntılar** da yok edilsin...

Öyle bir Dünyanın böyle bir Türkiye'sinde yaşıyoruz. Oligarşinin İktidarı T.B.M.M'de resmen şöyle bağırıyor:

"Aslında bu komando teşkilâtının sahibi benim diyen bir partinin başkanı çıkmış meclisin kürsüsüne!"

Yâni iktidar: **"kandökücü komandolar, diktatörlüğü silâhla kuran komandolar bizden değil"** demiye getiriyor. Bu, kaç bin yıllık Roma Vâlisi Ponce Pilât'ın **"masum kanından ellerimi yıkarım!"** deyişidir?... Oysa, arkalarına toplum polisini takarak hergün bir üniversite, bir öğrenci yurdu basan **"Komando"**lar azıttıkça, hergün gazetelerde şöyle olaylar okunuyor:

"Fakülteye yapılan silâhlı bir saldırı üzerine emniyet müdürlüğüne haber verilmiş, ancak müdürlükten: (Telefon numaranızı bırakın, biz sizi aranız) cevabı verilmiştir." (Milliyet, 5.1.1971)

S.B.F. Dekanı Prof. Cahit Talas konuşuyor:

"Polis yurda girmişti. Vâli beye telefon ettim. Vâli bey anlayış gösterecek yerde bizi suçlamıya kalktı. Emniyet müdürü de aynı his içinde, bizi suçlamıya kalktı... Talebe çok insafsızca dövüldü. Yurt feci şekilde tahrip edilmiştir." (Cumhuriyet, 25.1.1971)

Bunun örtbas edilecek gizli kapaklısı kaldı mı? Otuz gencin temiz başını yiyen İktidar, **"insafsızca" kandökücü diktatörlük** yapıyor. Finans-Kapital Türkiye'de **gerçek demokrasinin** doğumunu önlemek için kan dökmekten başka çıkar yol bulamıyacak bir acz ve şaşkınlık içindedir. Öteki bezirgân partiler

de, sözde **"parlemanter muhalefet"** kayıkçı dövüşü ile cilveleliyorlar. İki bin yıl önceki İsâ gibi 1971 Gencinin **"bir yanağına vurulunca, öbür yanağına çevir!"** diyecek köle ruhunu taşımadığına ölkeleniyorlar.

Bu kanlı oyun ne sayede sürdürülüyor? Çok sımalı, çok yıldızlı bir iki başın arasına sahneye itilmesi sayesinde mi? Hem evet, hem hayır. Ne var ki, beşyüz **"Oligark"**ın (Tehakkümcü azınlığın), ne imam talkını, ne topu tüfeği otuz beş milyon insanı köleleştirmeye yetemez. Ancak, tek başına bu kanı: **Faşizmi** durdurmaya ve **demokrasiyi** kurtarmaya, **sosyalizmi** kummaya yeter mi?... Hiç bir zaman yetemez. Hele plâtonik **"antifaşist"** tekerleme **"bildiriler"** ardında, **"hamamın nâmusunu kurtarma"** particilikleri: Yavuz hırsızlık değilseler, düpedüz hareketi gülünçleştirmektedir.

1- Anarşiyi kes! Derlen! deniliyor. Bu, **Proletarya Partisi** içinde **çelik çekirdekleşmekle** ve en yaygın yığın **örgütlenmeleri** ile olur.

2- Halkın içine anlayışla in! "sol" yobazlığı bırak! deniliyor. Bu, somutça, pratikçe **işsizlik ve pahalılıkla savaş** manivelâsına dayanır.

Ne gezer! Çoğu nereden çıktıkları bilinir veya bilinmez sürü sürü keskin **"lider"** ve avantürye **"ideolok"** zibidileri ortalığı kavram mahşerine çeviriyorlar. Halkın da, gençliğin de **bilinçsizliğini - bilgisizliğini - örgütsüzlüğünü- davranışsızlığını** son kertesine dek sömürüyorlar... Ve hepsi birden, denizin dibine atılmak üzere çuvala doldurulmuş kedilerle köpekler gibi hâlâ birbirleriyle dalaşıyorlar. İçlerinde **"mârifet"** yapmadıklarına inanmıyan da çıkmıyor.

Kanlı Faşizmle, antidemokratik Finans Kapital diktatörlüğü ile her araçtan yararlanıp savaşmak en birinci **ilke** (prensip)... Şu anda, ondan önemli yakıcı **ilke** (prensip) olabilmemiş gibi: Türkiye için uydurma **"ilke - tilke"** havlayışlarıyla iki kişiyi bir araya gelemez kılıyorlar. Bu tür düşünceler ve davranışlar Tarih'in her döneminde **yenik** düşmüş anıtsal beyinsizlikler midir? Yoksa, firavunlardan çarlara ve

padişahlara dek her müstebidin binlerce yıl besleyip yetiştirdiği en **başarılı** provokatörlükler midir?

Halk bir damla iş ve bir lokma **ekmek** için kıvranıyor. Halkı o **işsizlik ve pahalılık** cehenneminde aydınlatacak **bilinçli örgütlenme** günün biricik problemi. Herif durmuyor, dinlenmiyor. İktidar canavarına birkaç yüz gencin daha sıcakkanını içirne fırsatını ve keyfini vermek isterce, horoz dövüşü çapında ve yazıyla, çiziyile: "**silâhlı savaş devrimciliği**" kışkırtmalarını aklınca "**teori**"leştiriyor. Silâh sözcüğünün salavatla ağza alınacağını, onu da ancak ehil olanın, yerinde alabileceğini **pratikçe** kavramıyor.

Silâh kim, sen kimsin, a gönüllü polis devrimcisi hödük? Silâhlı kuvvetin ne olduğunu hiç mi kimse bilemez sanırsın 'a hebenneka! Silâhın ve silâhı kullanmanın ne olduğunu senden mi öğrenecek Kuvayimilliyecilikle yoğurulmuş bu millet, bu halk, bu işçi sınıfı, bu köylü yığını, a hâin değilse soytarı **cici devrimci**! Sen daha sağ karşı - devrimci molla hacıağa kadar olsun, "**saf bağlayıp**":

"-Rab! Rab!" diyen sol - sağ adımını atmayı öğrenmemişsin. Çakmaklı tüfekte ayda füze avcılığına mı çıkacaksın a Don-kişot?

"**Anarşi Yok! Büyük Derleniş!**" en açık ve kesin çağıdır. Dahaiyisi **ileride**: Ama "**Kargadermekleri**" kurarak değil, hareket, davranış örgüt içinde yapılabilecek olan **Vatan Partisi Tüzüğü** ve Programı ortada... İlk adımda "**Devrimci Derleniş Merkez Komitesi**" kurulmak üzere, bütün örgütlü: İşçi - köylü - esnaf - aydın ve ilh. halk grupları: "**Devrimci Derleniş Komiteleri**" kuralındırlar. Komiteler, kendi çevrelerinde "**Halk Uyanış Güçleri**" örgütlerken, ortak bağ noktası, **Sosyalist'in ve Tarihsel Maddecilik Yayınları'nın: Lâleli - Çelik Palas - Kat 3** adresidir. Kurucu **Komitelerin** bu adresle hemen ilişki kurmaları rica olunur.

Namusunu, yüreğini, zekâsını, bilimini, bilincini zerrece proleter alçakgönüllülüğü ile bağdaştırabilen arkadaşların **Büyük Derleniş**e öncü **Gönüllü Er** olarak hemen katılmaları tutulacak ilk ve tek yoldur. Var mısınız bu yola **başkoymaya**?

Yoksanız, başka gerekçe aramayın ve üzölmeyin: **yoksunuz**, demektir. **Varolanlar**, İşçi sınıfı ile köylü yığını adına, sizin yerinize de derlenirler ve dövüşürler. Merak etmeyin. Elli yıldır derlenenler ve dövüşenler, herşeyden önce bu halkın içinden fıskırnışlar ve cepheyi tutmuşlardı. Sağ kaldıkça tutacaklardır da. İt ürüyecek, kervan yürüyecektir.

PROLETARYA PARTİSİ NEDİR?

16 Şubat 1971

Türkiye'de bir **proletarya partisi** için ardarda duyurular ve çağırılar yapılıyor. Birçok arkadaş **Proletarya Partisi**'nin ne olduğunu veya ne olabileceğini kendi kendilerine ve herkese, bu ara bize de soruyorlar.

1- PROLETARYA PARTİSİ PROBLEMİ

Bu ve benzeri sorulara sık sık karşılıklar verildi, açıklamalar yapıldı yapılıyor, yapılacak. Burada, bir yol daha kısa bir prensip aydınlatması yapmaya çalışalım.

Proletarya partisi nedir? Dünyada ve bizde bir veya birçok adıyla sanıyla işçi partileri oldu, oluyor, olacak. Bunlar proletarya partisi midirler? Değil midirler? Proletarya partisi iseler, nasıldır? Değilseler, neden değildirler? Bu soruların kısaca karşılıkları bulunmalı, verilmelidir.

Ayrıntılar içinde boğulmamak için alfabetik gerçeklikleri anarak yürüyelim.

2- PROLETARYA SÖZCÜĞÜNÜN ÜÇ ANLAMI

Proletarya partisi deyimi içinde iki sözcük var.

Önce **proletarya** nedir? Tam karşılığı **modern işçi sınıfı** demektir. **Parti** sözcüğünü sonraya bırakalım. Demek Proletarya sözcüğü içinde üç ayrı anlam oturur:

- 1) İşçi,
- 2) Modern,
- 3) Sınıf..

Bu üç anlamı duruca kavramazsak, **proletaryanın** ne olduğu gölgede kalır.

3- İŞÇİ NE DEĞİLDİR?

İŞÇİ nedir? İşçi sadece başkası hesabına çalışıp sömürülen insan değildir. Böyle insanlar, **uygarlık** denilen **sınıflı toplum**

doğdu doğalı vardır. Hatta, tarih öncesinin sınıfsız toplumu **orta barbarlık** denilen sürü ekonomili **çobanlık** çağında bile: **Köle** adlı, babahan yanına yanaşmış çalışan insan tipleri belirmiştir.

Ne **tarih öncesinin** aile çocuğu yerine geçen **insancıl kölesi**, ne **uygarlığın** hayvandan beter şartlar altına soktuğu, bir aygıt, çansız âlet gibi kullandığı, isteyince kırdığı, öldürdüğü **insanlıktan çıkarılmış kölesi**: **İşçi** değildir. Kölenin **bütünü** (bedeni ve ruhu) hep birden pazarda alınır, satılır ve ebediyyen sahibinin malı olur.

Ortaçağın **lonca** ustaları yanında çalıştırılıp sömürülen **kalfalar** ve **çıraklar**, köle gibi parayla alınıp satılmasalar bile **ömürleri** boyu ustalarının ve loncalarının tüm yaşantılarıyla **yetkisi ve kontrolü** altında bulunurlar. **İşçi**, ne "**usta**" sına veya "**patron**" una, ne herhangi bir **loncaya** öyle, bir bitkinin köküne bağlı kaldığı gibi yapışık ve **kişiliksiz** değildir.

Antika **Tefeci - Bezirgân** toplumda (gerek "**ilkçağ**", gerek "**ortaçağ**" adı verilen ortamlarda) çalışanlar, sömürülenler, kimi "**amele**" (**İşçi**) adını taşıyalar bile, "**ulûfeli**" (ücretli, gündelikçi) olsalar bile, bugünkü "**proletarya**" deyimini içine girecek "**işçi**" sayılamazlar.

4- İŞÇİ NEDİR?

MODERN nedir? İşletilip sömürülen insanı **işçi** yapan şey: "**Modern**" oluşudur. **Modern** ne demektir? Kısacası: **Kapitalist** demektir. **Modern işçi**: Kapitalistin işletip artı-değer sömürdüğü çalışandır. **Modern işçi**: Ne onu işletenin malı olan **ilkçağın kölesidir**, ne işleten kişi veya lonca gibi örgütlerin bitkicil ortaçağ **uydusu** olan **kuldur**.

Modern İşçi: **Hür** (özgür)dür. Hem **iş aygıtlarından** "**hür**"dür, yâni kopmuş, yoksundur, çalışacak **aracı** yoktur; hem **kapitalistten** (veya **loncalardan**) "**hür**"dür, yâni kim-senin ve hiç bir şeyin kölesi değildir. **Kulu** da, "**Kapıkulu**" da değildir. Pazarda ne **bedenini**, ne **ruhunu** hiç bir vakit satmaz. Yalnız, belli bir süre için, belirli bir ücret (gündelik) karşılığı olarak **işgücünü** satar. Bu bakımdan **proletarya** partisi; ne or-

taçağın kölelerinin, ne ortaçağ kullarının, ne "kullukta kusur etmeyen"; "ustaların, "kalfaların", " çırakların" partisi olamaz. O çeşit antika kul-köleliklerin türlü izlerini ruhlarında, hatta kimi bedenlerinde taşıyan: **Esnaf, köylü, aydın v.b.**) sırf **küçükburjuvaların** partisi de hiç olamaz.

Türkiye gibi geri ülkelerde bu karakteristik üzerinde ne denli çok durulsa azdır. Ve **pratik** parti çalışmalarına girilince, yukarıda saydığımız ve sayamadığımız daha nice "**antika**lıklar" ile karşılaşılacağı ayrıntılarıyla görülecektir. O zaman bu söylediklerimizin somut anlamları büsbütün ama gittikçe anlaşılabacaktır. Örgüt içinde: (deneme, bilgi, bilinç, karakter, vb. hiyerarşisinin önemi burada gizlidir.

5- İŞÇİ SINIFI NEDİR?

SINIF nedir? Üretimde **çıkarları** ve **durumları** bir olan insan kümelerine **sınıf** denir. Modern işçiler de modern bir sınıftırlar. Ancak bir siyasi partiyi sınıfı "**işçiler**" kurdu, yahut yönetti diye o parti hemen **proletarya partisi** olamaz.

Her sınıf içinde olduğu gibi, işçi sınıfı içinde de bir çok **zümreler** ve katlar yaratılmıştır. Hele kapitalizmin en büyük dayanağı, modern işçi sınıfı içinde birbiriyle çelişen bin bir ayırt yaratmaktır. En altta Arapça'dan "**ameliye**", yahut Rumca "**ırgat**" denilen **toprak** işçileri, sonra köyden yeni gelmiş Frenkçe "**manövr**" denilen kaba eli işçileri, "**kara amele**"ler, daha yetişkin işçiler, orta işçiler, okuryazar işçiler, okumaz yazmaz işçiler, uzman işçiler, usta işçiler, çırak işçiler, kalfa işçiler, ustabaşı işçiler, sendikalı işçiler, sendikacı işçiler, sendikasız işçiler, ve ilh., ve ilh.

İşçi Sınıfı: Bütün o zümrelerin topunu birden içine alır. **Proletarya partisi:** Bütünü ile işçi sınıfının en genel, en ileri, en sağlıklı eğilimlerinin teorisini ve pratiğini temsil eden örgüttür. İşçi zümrelerinden herhangi birinin veya ikisinin kendi özel eğilimlerine göre kurup güdeceği bir parti, "**işçi**" adını taşısa bile, **işçi sınıfı partisi** olamaz. İşçi sınıfı bütünüünün teorik ve pratik varlığını, tarihi eğilimini tümüyle temsil edemediği sürece güdük, sapık bir zümre, kat partisi olur. Oturaklı ve tutarlı bir **proletarya partisi** rolünü başaramaz.

Örneğin, Türkiye'de TİP denilen bir "**işçi partisi**" var. Buna neden proletarya partisi diyemeyiz? Çünkü, TİP'i kendi özel zümre eğilimlerine göre ilkin kuran ve güdenler "**sendikacılar**" adını alan ve bilinen kimselerdi. Sendikacılar, şayet işçi iseler bile, çok kez işçiden kopmuş, imtiyazlı "**aristokrat**" işçilerdi. Sonra hepsi "**seçme**" **küçükburjuva**", hatta dekadan Aristokrat kalıntısı veya hayranı aydınlar TİP mekanizması içine **yabancı cisim** gibi sokuldular.

Bu ikisi birbirinden daha şahbaz zümrelerin melez örgütü, ister istemez: "**İşçi sınıfı içinde burjuvazinin sözcülüğü**" rolünü rahat buldular. Onların ilk işleri işçi sınıfının **bütünü** ile de, **mücadelesi** ile de **tarihi** ile de çatışmak oldu ve ko-
uşmak oldu. Modern işçi sınıfına karşıtlıklarını "**sosyalist**" sözcükleriyle ne denli süsleyip örtbas etmek isteseler, içlerinin içlerinde yatan antikalık (Küçükburjuva eğilimi), **kapıkulu** ruhlarını yer yer sırttırdı. **Polis** komplekslerini, felsefelerinin "**Amentü**"sü yapmaktan bir türlü yakalarını kurtaramadılar.

6- PARTİ NEDİR?

PARTİ nedir? Bir sosyal sınıfın da, bir **zümrenin** de siyasi iktidar savaşı yapacak örgütüdür. Sınıfın ve zümrenin ne olduğu gözümüz önünde bulunursa, bir partinin parti adını gerçekten alabilmesi için başka neyin gerektiği daha iyi araştırılabilir. Bir partinin, parti olabilmesi için yalnız **sınıf partisi** olması yeter mi? Hayır. Sınıf partisinin, aynı zamanda **siyasal iktidar savaşı** yapmaya elverişli bir örgütte olması gerekir.

Daha doğrusu, her gerçek **parti** önce **sınıf örgütü**, sonra **siyaset örgütüdür**. Yahut **sınıf örgütü** demek, kendiliğinden **siyaset örgütü** demektir. Olmıyacak bir varsayımla: **Siyaset** yapmayı beceremiyen bir örgüt sırf sınıf örgütü olsa ona parti adı verilemez. Bütün zümreleriyle **işçi sınıfını** içine almış veya sırf her zümreden işçilerin kurdukları ve güttükleri bir örgüt hemen **proletarya partisi** olabilir mi? Hiçbir zaman olamaz. Proletarya Partisi **herşeyden önce bir siyaset örgütüdür**.

Bunu söyler söylemez **siyasetin** ne olduğu, proletarya partisinin ne zaman, nasıl siyasal örgüt sayılabileceği birinci

problem olur. **Siyasi parti** bir sınıfın sınırları ve sınıf bencilliği içine hapsolmemiş bir örgüttür. Kendi sınıfından başkasını görmeyen bir örgüt, **siyasetin** dışında kalmış ve **parti** olmaktan çıkmış olur. Çünkü **parti**, ne bir zümreyi, ne bir sınıfı değil, sınıflı toplumda bütünüyle bir **ülkeyi** ve tüm Dünya'yı içine alacak, yönetecek, değiştirecek bir örgüttür. Parti bu evrensel görevini yerine getirebilmek için **sınıf körlüğü** denilen dar düşünce ve davranıştan kurtulmak, **siyaset** yapmak zorundadır.

Bu bakımdan **proletarya partisi** herşeyden önce kendi üyelerini politika alanında yetiştirmek, onlara **siyasi eğitim** ve bilinç sağlamakla görevlidir. **Siyasi eğitim**, lâfla olmaz: Sınıflı toplumda var olan bütün sosyal sınıf ve zümreleri kollamakla olur. Sınıf bilgisi ve bilinci bir tek sınıf içine tekyanlıca kapanıp kalmakla edinilemez. **Bütün** sosyal sınıf ve zümrelerin içyüzlerini **çokyanlıca** kavrayıp işlemek gerekir.

Bunun ise tek **pratik** ve kaçınılmaz şartı: Bütün sosyal sınıf ve zümreler içinde her zaman var olan tüm **hoşnutsuzları** ve tüm **devrimcileri** kendi içine almaktır. Onun için proletarya partisi yalnız işçilerin değil, her sınıf ve zümre içinden **bütün devrimcilerin partisi olur**. Yeter ki başka sınıf ve zümrelerden proletarya partisi içine gelen hoşnutsuzlar:

- 1- Gerçekten **devrimci** olsunlar;
- 2- Gerilerindeki **bütün kayıkları batırarak** gelmiş olsunlar..

7- PROLETARYA PARTİSİNİN DİYALEKTİĞİ: BİLİMCİL SOSYALİZM

Buraya dek söylediklerimizden anlaşılaçağı gibi, proletarya partisi problemi, **olağanüstü diyalektik** işleyen bir mekanizmadır.

O mekanizmayı alışlagelmiş **skolâstik** antika metot ve mantıkla, yahut **metafizik** modern burjuva metot ve mantığı ile kavrayabilmek olanaksızdır. O nedenle **proletarya partisi** içinde ve dışında boyuna skolâstik ve metafizik kafalar kırılıp dökülür durur.

Proletarya partisi hem bütün işçi sınıfının içinde olacak, hem

de öteki **bütün sosyal sınıfların** içinde olacaktır. Proletarya partisi: Hem bütünüyle **işçi sınıfının** devrimcilerini içine alacak, hem de bütünüyle **öteki sınıf, tabaka ve zümrelerin** devrimcilerini içine alacak... Bu apaçık bir çelişki değil midir? Bir çelişkidir. Ama, **akıldan** uydurma, **sübjektif** ve soyut bir **ölü** çelişki, yâni **saçma** değildir. Tam tersine, **yaşantıdan** gelme, en **objektif** ve en **somut** bir **canlı** çelişkidir, yâni **gerçekliğin** tâ kendisidir.

Proletarya partisinin bütün gücü ve bütün **dinamizmi** bu gerçeklerin canlı **diyalektiğinden** gelir. Proletarya partisi iliklerine dek bir sınıf partisi, **işçi sınıfının partisidir**. Ama egoist, kendi sınıf tekkesinin aşılmaz duvarları içinde bunamış sınıf tekelcisi bir parti değildir. Örneğin İngiliz Trade-union'larının **işçi partisi** öyle dar sınıfcıl kaldığı için, herşeyden önce, **sendika** ağalarının, Finans-Kapital uşaklığına yatkın, işçi sınıfı düşmanı, emperyalizm dostu örgütüdür.

Proletarya partisi, yalnız işçi sınıfının çıkarlarını ve dar çerçevesini düşünmekle kalmaz. Sosyal sınıflar tabusunu, işçi sınıfı ile birlikte toplum alinyazısından siler. Ortada yalnız **insan** varlığını yüceltecek bir toplum ülküsünü taşır. En az sınıfcıl olduğu kertede **insancıldır**. Ham ervahı çileden çıkaran başdöndürücü diyalektik buradadır. Bu olağanüstü: (**sınıf + insan**) ülküsünün biricik bilimi ve bilinci, **teori** ile **pratigi** işçi sınıfı açısından **proletarya partisinde** sentezleştirmiş bulunan **bilimcil sosyalizmdir**.

KARYERİZM - DEMOGOJİ - PARTİ

23 Şubat 1971

Sosyalizmde, en hayasızca demagoji, **karyerizm** (mevki hırsı) için yapılan gösterişli lâf kalabalığıdır. Örneğin, halkımızın de-yimiyle, "**daha donunu bağlamayı bilmeyen**" her "**çocuk**" veya "**adam**" veya "**kadın**", sosyalizm üzerine, kimden olursa olsun, üç beş kitap okur okumaz, hemen "**doktrin sahibi oldum**" derse, bu demagoji olma eğilimine çanak açmanın başlangıcıdır. Nerede, hangi kriteriyum ile kendini ve düşüncelerini denemiştir? Bir partinin **çelik çekirdeği** içinde bulunmadığına göre: Havada!

Aynı sosyalizm heveslisi çocuk veya adam veya kadın, dünyanın en iyi dileğiyle de olsa, birkendini beğenmiş dangalağın apık sapık "**teori**" saçmalamalarını bahane ederek olaylar du-rurken şöyle de konuşabilir:

"İşte ortalıkta sosyalist geçinenlerin hali budur. Hepsi ya ka-racahıl, yane oldum delisi ukalâ, yakuşbeyinli manyak, sosyalizm papağanıdır. Öyleyse, ey gençlik, ve ey sosyalizm sempatizanı işçiler, köylüler ve halk benim ağzıma bakın. Ben falan ülkenin, filân başarılı sosyalizm üstadı adına konuşuyorum. O kendi ülkesi için ne demiş, ne yapmışsa hepsi, her zaman, her yer için amel edilecek kuraldır, tek doğrudur. Ben de onun bu topraktaki eşsiz sözcüsüyüm.

Sakin benden başkasını dinlemeyin. Elmascevheri maden benim karnımda yatıyor. İşte ben erdim. Haydi, 'Kalkın eyehl'i Vatan!' çevremde toplanın. Sosyalizmin daniskası ben ne dersem odur. Başka kimseyi dinlemeyin. Yoksa, alimallah sapıttığınız gündür. Toptan oportünist kesilirsiniz. Revizyo-nizm cehenneminde ebediyyen yanarsınız. Benim ak-tardıklarımın başka devrimci, ilerici, gerçek 'proletaryacı', bilimsel 'sosyalist' kavram ve eylem yoktur, olamaz. Vardır diyenin alınıni karışlarım.piriniz, üstadınız benim!"

Kaç yıllar yılıdır, hele sosyalizm suç sayılmıyalı beri, Türkiye'de böyle toyluklardan geçilmez oldu. Bu söyleyişler ve

davranışlar, 50 yıllık bilimcil sosyalizm savaşının gelenekleri doğmuş, kan kusularak denenmiş, savunulmuş bir ülkede, ikide bir her önüne gelen ayağa çelme takmaya kalkarsa, ve bildiğinden şaşmazsa, iş büsbütün değişir. Toyluk, düpedüz, bir insanın, başka hiç bir belge aranmaksızın, sosyalizm dışına atılmasına yeterli bir suç olan **karyerizm** külâhı kapıcılığının en utanmazcasına dönüşür.

Özellikle 27 Mayıs'tan sonra sahneye çıkmış sosyalistleri, o çeşit görünüşte çok haklı olduğu ölçüde harekette uçurumlar ve parçalanmalar açan **demagojilerden** ve **karyerist** kabadayılıklardan sakındırmak isteriz. Bu tehlikeli ipin üstünde oynanan sosyalizm cambazlıklarında çabuk ün yapmak, kendince **etkili** olmak görünüşleri kimseyi aldatmamalıdır. Bir doktrin ve hareketin tarihinde beş on yıl en önemli basamak ta olabilir, güme gitmiş boşuna pis debelenme de olabilir.

Hele elli yıllık çaba tarihçesi bulunan bir doktrine ve harekete, otuz kırk yıl sonra nasılsa gelmiş katılmış olup da, eline bir **örgütü** veya bir **organı** geçirir geçirmez: "**İşte ben zuhur ettim!**" yollu maşrik'i âzamlaşmak, utanmazlığın, demogojinin, karyerizmin en aşağılık hayvanlığıdır.

Gelin görün ki, 27 Mayıs önceleri yerin altında azçok sesi kısık geçmiş nice traji komik küçükburjuva soysuzlukları, 27 Mayıs'tan sonra, sokaklarımızı basan geriz suları açıktan açığa ortalığı kapladı. Düşünce ve davranışları leş kokutuyor.

Sosyalizm herşeyden önce, alabildiğine objektif ve somut momentleri her an tersine dönüp birbirine giren bir karmaşık sosyal sınıflar **savaşının** hareketkuralıdır. Bu **hareket** ve savaş en modern anlamlı **siyasi iktidar** savaşı yapacak son kerteye dek bilinçli, son kerteye dek tecrübeli, son kerteye dek namuslu bir **ÖRGÜT** içinde olursa olur. Olmazsa, ona ne sosyalizmiği bir yakıştırma **beyinsiz işgüzarlık** yahut, mide bulandıracak kadar iğrenç ve maskara **gevezelik** kesilir.

ÖRGÜT deyince: Üç akli-evvel kişinin, bir mülkiye âmirine pulsuz dilekçeyi dayaması ile kuruluveren şey akla gelemmez. **Proletarya partisi:** Bir zümrenin veya bir tabakanın, bir makamdan esinlenivererek "Ol!" deyince oluveren, gelişi güzel

tekerleme formüller alanı değildir. Kendisinden önce o alanda atılmış bir tek adım bile varsa o, derinliğine ve genişliğine benimsenip yaşanarak doğacak bir canlı organizmadır.

Darvinizme göre İnsan maymundan gelmiştir. Darvinden önce bunu İbni Haldun yazmıştır. Bilimde, yâni olayların dilinde bile öyle uzun birikimler gerekir. Hayatta **maymun** olmadan insan olmaya kalkışmış bir varlık düşünülebilir mi? Her ülkede **proletarya partisi** de, eğer **canlı** bir varlıksa, o adı gerçekten almaya lâıyık, bir el çabukluğu mârifet hokkabazlığı veya provakasyon sahtekârlığı değilse, mutlak kendinden önceki birikimi lâfla değil, yaşayarak benimsemek zorundadır.

Bizde en az anlaşılan doğru budur. Ve ne **çekiyorsak**, daha kötüsü Türkiye işçi sınıfına, Türkiye halkına ne **çektiriyorsak**, , hep o çok basit hakikati **anlasak** bile bir türlü namusluca, vicdanlıca, insaflica **uygulamaya** katılananamamaktan **çekiyoruz ve çektiriyoruz**. Kendimiz **çekmekte** better olalım, boynumuz altımızda kalsın. Ama, şu Türkiye'nin acıklı insanlarına çektirmekten ne zaman utanacağız?

Rahmetli Mehmet Akif, Türkiye insanlarını Allaha şikayet ederken şöyle demişti:

"Göster, Allahım, bu millet kurtulur bir mucize

Bir utanmak hissi ver gaaip hazinenden bize!"

Akif, "utanmak hissini" Türkiye **burjuvazisinden** beklemişti. Allah vermedi öyle bir şey. Türkiye'yi resmen Amerika'ya **üs ve sömürge** yapıncaya dek utanmazlıkta devam etti işveren sınıfımız. **İşçi sınıfımız** ağırbaşlı olduğu kadar çok alçak gönüllü, çok utangaç özgücümüzdür. Gerçek **sosyalizmde** ancak işçi sınıfımızın düşünce-davranışı kural olabilir. Öyleyse, o sınıf dışı sözde sosyalist utanmazlıklar nereden çıkıyor? İşçi sınıfımız içine sokulmuş burjuva ve küçükburjuva eğilimlerinden.

Sosyalizmde utanmazlıktan kurtulmanın tek yolu, Türkiye işçi sınıfı denizine bütün kayıkları batırarak girmektir. Türkiye proletarya partisinin tüm tarihi ve davranışı içinde uzun çıraklık yıllarını adsız er olarak göğüsleyebilme yiğitliğini hiç kırpmadan göze almaktır. Yoksa, derme çatma, çalma çırpma sözüm yabana **"teori"** maymunlukları, görülmemiş **"ideoloji"** ayrılıkları, özenenleri faşizmin balta girmemiş cöngül ormanında avlanılacak

hayvan olmaktan öteye götüremeyecektir.

O tip düşünce ve davranışlar "kişicil" gibi görünürler. Gerçekte, - eğer işveren sınıfının kurnaz ajanları değilseler - tipik küçükburjuva denilen: Köylü, esnaf, aydın vb. antika çağ kalıntısı tabaka ve zümrelerin döküntüleridirler. "**Döküntüleri**" sözcüğü üzerinde basa basa duralım. Çünkü, işinde, gücünde, namuslu çalışkan köylü ve esnaf gibi aydın da azçok alçakgönüllü ve dürüst olmayı bilir.

Ancak, hangi (sınıf-tabaka-zümre)den olursa olsun: Kökünden ve işinden kopmuş döküntü insan işçi sınıfı içinde ve yaratıcı üretimde erimedi mi paçavra proleter adaylığından yakasını kurtaramaz. Artık öylesi için ambisyonun (külâh kapma hırsının) sonu yoktur. Sosyalizm denli en yüce insancıl eşitlik ve sonsuz kardeşlik alanında bile paçavra proleterin hırsı yanındakini çelmeleyerek veya çiğneyerek artmaktadır. Bunun en küçükburjuvaca geçer akçası, her ne olursa olsun: (otorite düşmanlığı + otorite megolamanlığı)dır. Aklınca "**adam kandırmaktır**".

Aman: Bin düşünüp, bin davranıp bir söyliyelim. Karyerizmin ezeli maskesi **demagojidir**. **Demagoji**: Yalan yanlış lâfla, kuru kalabalığı ayartmaktır. Bu iki başlı canavarın en az kurban bulduğu yer: **Modern işçi sınıfı**, özellikle "**fabrika cehennemi**"nin ateşi içinde yana yana arınmış **çalışanlar** yığınidır. Karyerizm ve Demagoji canavarının başını kesmek için icat edilmiş tek giyotin: **Proletarya partisidir**. **Proletarya partisinde**, kişi boynunu kıldan ince bilmiyen kimsenin **sosyalizmi** ağzına alması, bir suikast değilse, affedilmez toyluk olur.

İŞÇİ SINIFININ TARİHCİL GÖREVİ

2 Mart 1971

Sevgili İşçi Kardeşlerimiz;

Hangi Cehennemde nasıl yakıldığımızı, siz herkesten iyi biliyorsunuz: Ne zaman kanunca ve insanca hak aramaya kalksanız önünüze kimler çıkıyor? Besbelli. Önce patronun her zamanki bekçi köpekleri sizi ürkütmeye çalışıyorlar.

O sökmedi mi; patron, sizin bizim içimizden yüzde bir iki zayıf ruhlu, zayıf yürekli, zayıf vicdanlı, toy, câhil ,biçare işçi arkadaşı kandırıyor. O kandırılmış beş on satılık kul köleyi silâhlandırıyor, paralı asker gibi üzerimize sürüyor.

Bu üç beş kuruş bahşiş almak, yahut işinde **kayrılmak**, işinden atılmamak için kendi öz kardeşinden yakın olan işçi kardeşleri üzerine tabancalarla, bıçaklarla saldırtılan zavallılar çoğu hâin oldukları için korkak çıkıyorlar. Sizin silâhsız, kendilerinin silâhlı olmaları bile yetmiyor. Elbirliği etmiş yüzlerce, binlerce işçi kardeşimiz önünde, o ciğerlerini beş paraya patron alçağına satmışlar bozuluyorlar.

O zaman, işverenin karakolda, yahut müdüriyette peylediği bir iki kanun çiğner, yahut rüşvetçi devlet silâhlı güç âmirini kışkırtılıyor. Gizli yollardan işçiler düşman gösterilerek çağırılıyor. Onlar, hakkını arıyan çalışkan işçi yurttaşa vurmanın suç olduğunu biliyorlar. Kendilerini cezadan kurtarmak için o beş on işçi hâinini önlerinden iterek yedeklerine alıyorlar. Hep birden namuslu çalışkanlara can düşmanı gibi saldırıyorlar.

Nerede fabrika, işyeri varsa, her gün, her saat işlenen bu cinayetler, büyük şehirlerin dışındaki ıssız işçi semtlerinde, kanunun göremeyeceğini umdukları sapa kırlarda, vahşi yerlerde geçiyor. Ama sizin gözleriniz önünde haksız saldırının bir noktası bile gizli kalmıyor. Her an kurşunlanan, bıçaklanan biz işçileriz.

Ne işyerinde rahat bir soluk alabiliyoruz, ne evimizde çoluk, çocuğumuzla emniyette yaşıyabiliyoruz. Son zamanlar, artık işçi olmak, dağ başında eşkiya eline esir düşmekten bin kat beter oldu.

Nedir bu başımıza gelenler? İşçi olduysak günaha mı girdik? Ne istiyorlar kan ter dökerek geceli gündüzlü çalışanlardan?

Boyuna emeğimizle Patrona 10 değer yaratıyoruz. Patron bize 3 değerlik bir gündelik vermiyor. Üstelik bin hakaret, baskı yetmiyor. Aylıklı askerlerle kurşun, dipçik yağdırılarak, hürriyetimize, hayatımıza kastediliyor. Neden işçiye dağdaki hayduttan daha kötü gözle bakılıyor?

Sevgili İşçi kardeşlerim. Bu başımıza gelenlere, dünyanın her yerinde "**sosyalsınıflar savaşı**" denir. Biz işçiler her yerde, **barışçıl** yoldan en basit insanlık hakkımızı arıyoruz. İşverenler, hemen bekçi köpeklerini, külhanbeylerini, aylıklı askerlerini açıktan açığa silâhlandırıyorlar. Biz işçilere karşı tabancalı, tüfekli hançerli **sınıflar savaşı**nı kışkırtıyorlar.

Demek biz istesek te, istemesek te, işveren sınıfı işçilere karşı sürekli **sınıflar savaşı**nı hiç utanmaksızın sürdürmektedir. Üst katlarını pençesinde tuttuğu **devletin** silâhlı güçlerini de, kendi özel bekçi köpekleri, aylıklı askerleri ile birleştirmenin hileli yollarını arıyor. Ve ne yazık ki, sık sık o fırsatı da buluyor.

Bir karısından dayak yemiş komiser, bir âferin budalası **çavuş**, açlıktan nefesi kokan bir rüşvet delisi **temditli** seçiyor. Bizim gibi köylü, şehirli işçi olan Mehmetçikler, işsizlikten kınılmış polis memurcukları, kimsenin görmediği yerlerde üzerimize ateş etmiye zorlanıyorlar. Sonra, karşımıza geçen işveren sınıfı, biz işçileri hiç utanmadan **sınıf savaşı** yapmakla suçluyor. **Yavuz hırsız işveren**, ev **sahibi işçi sınıfı**nı böyle şaşırtıyor.

Böyle oldu bittiler önünde işçi sınıfımız ne yapacaktır? **Zorla** içine itildiği **sınıflar savaşı**nı görmezlikten gelmek de, şaşımak da haydut **Parababalarının** ekmeklerine yağ sürmek olur. Onlar yaptıkları soygunlarını, kanlı haydutluklarını hâince, alçakça maskeleyerek için, örtbas edip herkesi aldatmak için: "**Sınıflar savaşı istemiyoruz!**" diye ikiyüzlülüğün en namussuzcasını işliyorlar. Ve ardından gizli açık silâhlı adamlarını İşçilerin üzerine saldırtıyorlar. Karagöz'deki çifit

gibi, hem vuruyorlar, hem "ne vuruyorsun be!" diyorlar.

Bu kahpece oyunda şaşırmamak için istemeyerek başımıza açılmış bulunan sınıflar savaşı, büyük işçi sınıfımıza yaraşır biruyanıklıkla halkın içinde sayıları birkaç bin zibidiyi geçmeyen bir avuç satılık, vatansız millet sömürgeci, işçi düşmanı parababasının niçin her dakika halkımızı sınıflar savaşına zorladığını iyice kavradık mıydı, ondan sonrası kolaydır... Bu, kulağımıza küpe olması gereken birinci derstir.

Bir kaç bin kurnaz yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmaz. O bir kaç bin kurnaz, niçin ve nasıl, çalışanların hergünkü bir lokma ekmeğini bile çok görüyor; işçi ve köylü fukaranın çoluğunu çocuğunu, evini barkını darmadağın sokağa atabiliyor. Hakkını arayan emekle değer yaratıcı insanlarımızın üzerine ikide bir süngü, ateş, kurşun.. sıkışınca tank, uçak yağdırabiliyor? Niçin ve nasıl mı? Çok basitçe: Siyaset iktidarını TEKElde tutarak ve tutabildiği için... Bu, kulağımıza küpe olması gereken ikinci derstir.

Çivi çiviyle sökülür. O, ciğeri beş para etmez, memleketin gümrüklerini "Batılı" dedikleri parababalarına, "Ortak Pazar" dalaveresine kurban ederek milleti resmen satan bir kaç bin soyguncu ortada. Bu güruh mâdem ki politikanın su başlarını keserek, iktidarı tekeline tutarak türlü canavarlıklarını yapabiliyor. Sonra, meclise soktuğu adamlarıyla kayıkçı dövüşleri çıkararak dikkati o hokkabazlıklara çekebiliyor. Sonra, ezik, bitik, aç, işsiz yığınlarımıza koleralı zemzem satarak, her çapulun ve haydutluğun "Din iman, bin mintan" adına yapıldığını da rahatça yutturmanın yollarını parayla, zorla, sürü sürü sözüm yabana "gizli" tarikatlerle arayıp bulabiliyor. Bunun önüne siyasî iktidarı ele alma savaşından başka hiç bir şey geçemez. Bu, kulağımıza küpe olması gereken üçüncü derstir.

İktidar lâfla alınmaz. Normal olarak siyasî iktidar savaşı yapacak bir sınıf partisi ile alınır. Bir askercil vuruş, bir çete baskını; herhangi şartlı momentten, veya sürprizden yararlanarak iktidara çıkamaz mı? Belki çıkar. Ama iktidara çıkmak değil, çıkılan yerde tutunmak iştir. Bugün iktidarda tutunmanın tek şartı: Modern bir sosyal sınıfa gerçekten dayanmış, yedek sosyal güçleri akıllıca kullanabilen bir öncü örgüt (siyasî

parti) ile olur. Çalışan yığınlarımızın siyasî iktidarda tutunacak örgütü, ancak işçi sınıfı partisi olabilir. Bu, kulağımızda küpe olacak **dördüncü derstir.**

Fabrikaları, yolları, çiftlikleri, sarayları, şehirleri, gece-konduları yapan ve işleten işçi sınıfımız, **devrimci gençlikle elele işçi sınıfı partisini** de yapacaktır. Çünkü işçi sınıfı **partisini** yapıp yürütmeyi becermedikçe, başka herşeyi yapmanın, Dünyaları yeniden kurmanın, insanca yaşamak için yetmediğini, her günkü gözyaşlı ve kanlı denemeleriyle sınamıştır. Daha da çok sınayacaktır. Yaşamının ve bin bir günlük dövüşün verdiği buenbüyük denemeli ders, öteki aşınca açık dört düşünce ve davranış dersi ile çelikleşecek, mızraklaşacak, bir avuç asalak gerici, geriletici vatan hâini parababasının **iktisad tekeli**ni ve **sınıf tehakkümünü** yenecektir.

Tarihin yörüngesi, en ufak ikiciliğe yer bırakmıyacak ölçüde, **işçi sınıfının** yörüngesine girmiştir. Ne denli parlak göktaşı görünmek tutkunluğu içinde bulunurlarsa bulunsunlar, eğer uzayın sağır boşluklarında yitmek istemiyorlarsa, **bütün devrimci yıldızlar**, tarihin ve işçi sınıfının yörüngesi içine akmalıdır. Bu yörünge **proletarya partisidir.**

YENİ AŞAMADA AYNI PAROLA: PROLETARYA PARTİSİ

9 Mart 1971

Son aylarda girişilen eylemler, dört Amerikalı olayı ile yeni bir aşamaya ulaşmıştır. Finans-Kapital, gençliğe karşı kanlı ve zâlim saldırıları ile bu aşamayı hazırlamış, kışkırtmış ve hızlandırmış bulunuyor.

Varılan bu noktada meseleyi çok yanlı olarak ele almak gerekmektedir. Amerikalıların kaçırılma olayında yayınlanan "Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu" imzalı bildirinin sahipleri, sözkonusu eylemlerden bazılarını kendilerinin düzenlediklerini belirterek, olayların sorumluluğunu üstlendiler.

Eğer bildiriye yayınlayan örgütün liderleri gazetelerde isimleri zikredilen ve aranmakta olan kimseler ise, uzun yıllar eylem içinde tanıdığımız bu kişilerin sonuna kadar namuslu, yürekli ve inanmış kimseler olduklarını söylemeliyiz. Aranmakta olan gençler, önce TİP'te, daha sonra gençlik örgütlerinde fedakarca mücadele etmiş, kimisi millî kurtuluş hareketlerinde düşman mermisi altında aylarca dövüşmüş, kimisi Türkiye'de Finans-Kapital'in her türlü baskı ve işkencesine göğüs germiş kişilerdir. Haklarında "vur" emriyle aranan gençler burada belirtmeye gerek görmediğimiz sayısız durumlarda, işkenceye tahammül, eylemde cesaret, mertlik v.b. bakımından çeşitli sınavlardan başarı ile geçmişlerdir. Bu arkadaşların namuslu ve yiğit kişileri olduklarını hiç kimseyle tartışmayız.

SOSYAL DEVRİM PROBLEMİ

Bilimcil sosyalizme göre: Sosyal devrim, modern toplumda tümüyle bütün millet katlarını sarmış bir bunalımın ürünüdür. Ne bir zümrenin ne bir sosyal sınıfın, ne de hatta bir çok sosyal sınıfların teker teker veya birkaçı birleşerek yapabilecekleri işlem ve eylem değildir.

Ancak çağımızda, kapitalizmin genel bunalımlar aşamasını yaşıyoruz. Kimi yerde, kimi şartlar altında, o kan ve irinle şişmiş

emperyalist kan çıbanının incelen pis zorbalık kabuğuna en ufak bir iğnenin batırılması, çıbanın **patlamasını** ve akmak için basıncı, ateşi yükselten **İrinin boşalmasını** sağlayabilir. Daha doğrusu yer yer sağlayıp duruyor.

Gençliğimizin coşkun eylemcileri, besbelli, ne denli azlık olurlarsa olsunlar, kokuşmuş Finans-Kapital tahakkümü çıbanına batıp onu delmek, insanlarımızı vurgundan, ezgiden k ırtarmak için çelik bir iğne olmak girişimindedirler. Dünyanın çeşitli geri ve hatta ileri ülkelerinde bu gibi girişimler için her gün yeni yeni örnekler, uygulamalar patlak veriyor.

SİLÂHLİ PROPAGANDA

Özellikle Latin Amerika'da geliştirilen silâhlı propaganda metodu, işçi sınıfı içinde köksalmış bir Marksist-Leninist parti olmaksızın, bir grup devrimcinin silâhlı mücadeleye geçmesi şeklinde ortaya çıktı. Silâhlı propaganda çoğu kez şehir veya kır gerillası halinde somutlaştı.

"Gerilla savaşı", "çete harbi", "partizan hareketi" vb. adlarını alır. Şüphesiz, her ülkenin kendi sınıf yapısına ve devrim koşullarına göre değişir. Ülkedeki Marksist-Leninist parti gerilla mücadelesine karar verebilir. Mao'nun kır gerillası ya da İkinci Dünya Savaşı'nda Fransız Komünist Partisi tarafından önerilen ve **patriotlar** aracılığı ile yürütülen "**maquis**" adlı çete savaşı eylemleri buna örnektir.

Kır Gerilla Fokosu: Bir gerilla fokosunun (ocağının) belirli bir bölgede feodallere, hükûmet kuvvetlerine karşı silâhlı mücadeleye girişmesidir. Foko şeklinde başlayan gerilla mücadelesinin zamanla bir **halk savaşı**na dönüşeceği, o fokonun ise bu süre içinde oluşacak **halk ordusunun** çekirdeği olduğu yer yer taktikleştirildi hatta teorileştirildi.

Regis Debray tarafından ortaya atılan bu tezin pratikteki geçersizliği kimi uygulamalardan sonra bizzat Debray tarafından teslim edildi.

Şehir Gerillası: Geçmişte örnekleri görülen ve çoğunlukla kentlerde çalışan yeraltı direnme örgütlerinin çalışma

biçimlerinin günümüzde aldığı yeni biçimdir. Özellikle Lâtin Amerika'da, foko tarzında yürütülen kır gerillası başarıya ulaşmayınca, gerillalar çalışmalarını kırlardan şehirlere kaydırmışlardır. Ve bu yoldan geçerek, silâhlı propagandayı yürüterek, halk savaşına ulaşmak amacını gütmektedirler.

Biliyoruz ki, Lenin'indevrimci teoriye en büyük katkılarından biri **parti** konusudur. Bu nedenle, Leninist bir biçimde örgütlenmemiş, işçi sınıfının içine derin kökler salarak, gerçekten de işçi sınıfının yüksek çıkarlarını demokratik merkezîyetçi bir işleyişle temsil eden bir **önder örgüt** olmadan girişilecek her mücadele, işçi sınıfından uzak ve ayn kalabilir. Kitle içinde propaganda çalışmasının silâhlı yolla yapıp yapılmayacağına, yapılacaksa bunun zamanına ait karan da ancak böyle bir parti koordine edebilir.

Babilartığı tefeci-bezirgan zümreden küçük burjuvaziye sızan sayısız hastalıklar sol kamp içinde yıllardır kendini göstermektedir.

Solda kışkırtılan keşmekeş, birçok yiğit genci bu yola sürüklemiştir. Bu arkadaşlar, başka ülkelerde izlenen yolları uygulamak yoluna gitmişlerdir. Bugüne dek birçok revizyonist ve karyerist sosyalizm bezirgânı tarafından aldatılan gençlerden bir kısmı çıkar yol olarak silâhlı propagandayı seçmişlerdir. Bu nedenle, girişilen bu tutumun sosyal nedeni Finans-Kapital ve Hacığa zorbalığı ise, politik nedeni ve suçluları sözkonusu karyerisi-oportünist, kaşarlanmış kliklerdir. Ayrıca "**hemen silâhlı mücadele**" çılgınları atanveya bu eylemleri şak şak tutan ne idüğü belirsiz salon sosyalistleri de gençlerin devrimci heyecanını sömürmektedirler.

İçinde bulunduğumuz kargaşada böyle durumlar olacaktır. Ayrıca CİA da şu ya da bu şekilde bu veya benzeri durumları teşvik edecektir.

İşçi sınıfının devrimcilerine düşen görev nedir? T.İ.P. yönetici oportünizmine, şu ya da bu revizyonist - karyerist kliğe bakarak, küçük burjuva dalkavukluğundan midesi bulunan gençliği her şeyden önce anlamaktır. Ondan sonra serin kanlıca Marksist-Leninist yolu gerçekleştirmek görevimizdir. Marksist - Leninist

yol işçi sınıfı içinde yeşerip, büyüyecek, güçlenecek şapmasız **alternatiftir**. İşçi sınıfı sosyalizmi, bütün halk yığınlarının modern önderi olan işçi sınıfına dayanabildiği ölçüde tutarlı ve güçlü olur.

Proletarya devrimcileri, sağlı, sollu sapmalara karşı, gerçek alternatifi, yani Marksist-Leninist yolu yaratabildiği ölçüde başarı kazanır.

Bu başarının birinci şartı ise, çelik disiplinli PROLETARYA PARTİSİ'ni yeni aşamada reorganize etmek yani geçmişin kazançlarını geliştirerek yeniden örgütlenmektir.

12 MART'A DOĞRU

BUNALIM PATLIYOR

22 Aralık 1970

Bunalımın Sınıf Temeli:

Türkiye'de aralıksız bunalım-kriz patlamaları nedendir? Şu veya bu becerikli veya beceriksiz kişi yönetiminden değildir. Türkiye ekonomik ve sosyal yapısında 500 Finans-Kapitalistimiz, 2000 Tefeci-Bezirgânla elele vererek, 35 milyon insanı **ekonomi, politika, kültür, bilim, din, felsefe** tehakkümü altında sağmal etmekle kalmıyor. Türkiye halklarını uluslararası Finans-Kapitale, emperyalizme kolu, kafası, izânı, vicdanı bağlı olarak teslim ediyor.

"Millî İrade" mi?

Bu modern 500 kodamanla, antika 2000 ortağı, üstelik bütün yaptıklarını da: **Milletin dileği** gibi gösterip yutturma sevdasındadır. İktidar şöyle konuşuyor:

"Devlet idaresine milletin el koymuş olması, milletin son hakem olması." "Bu seçimdir. Bir kavşağa geliyorsunuz, milletin gözüne bakıyorsunuz. Bize yeşil ışık yakınca geçeceksiniz." (D.: Temsilcilere Söylev)

Yâni millî iradeyle gelmişler. En kabadayı muhalefet de iktidarın bu iddiasını pekiştiriyor:

"Millî İrade ile işbaşına gelindiği doğrudur."

Bu prensibi kabul ettikten sonra, söz hakkı kalmışçasına döşenir durur ana-muhalefet:

"Ancak bu iradeyle işbaşına geldikten sonra, devlet kaynaklarını, kredi musluklarını, hazine arsalarını, maliyenin imkânlarının kendilerine yaranmak istedikleri sınıflara peşkeş çekmek değil, en çok hakkı olan işçi, köylü, küçük

esnaf ve sanatkâr, memur, öğretmen, öğrenci gibi çoğunluğun kalkınma ve gelişme ihtiyaçlarına harcamak ta şarttır." (Ulus, 7.12.1970, s. 5)

"Ancak iktidara geldikten sonra, oylarını aldıkları insanlara nasıl ihanet edildiğinin, onlardan alınan iktidar gücünü, nasıl bir avuç sermaye sınıfının hizmetine soktuğunun, Türkiye'yi bu sınıfa yağmalattığının hesabını vermenin de Millî İrade'ye dahil olduğunu unutmaktadır. Bilgin." (a. y.)

Öyleyse? Yukarıki iki "Ancak"tan sonra gelen sözler: Olaylardır. Yâni: Doğrudur ve çürütülemez. Böyle ise "Millî İrade ile işbaşına gelmek"te, tam herkesin ve "Milletin gözünün içine baka baka" yalan söylemek olmuyor mu? Demek "İrade" varsa, o "Sermaye Sınıfı"nın iradesidir. Mil- letemademi ki "İhanet" edilmektedir. Artık bir "Millî İrade"den değil, olsa olsa "Millî aldatış"tan, yahut "Millî ihanet"ten söz edilebilir. O zaman doğru söylenmiş olur. Yoksa kim kimi aldatacak?

Seçim Halkı Aldatmak mıdır?

Öyleyse işin içinde milletin bilmediği bir dolap dönüyor. Dolabı sermaye sınıfları döndürüyor. Oynanan demokrasicik oyunu yalnız yapılanlarla değerlendirilebilir. Bütün yapılanlar milleti aldatmak ise, seçim de bir gözbağcılıktan başka ne anlama gelir? İktidar, hiç sıkılmadan şöyle buyuruyor:

"Devlet düzeni içindeki en mühim mesele, iktidarlar nasıl gelecek ve nasıl gidecek meselesidir."

Muhalefetin olanları belirttiğine göre iktidara millet aldatılarak gelinecek, aldatılarak gidilecek demektir... Söylenen- lerin başka hiç bir yorumu karın doyuramaz. Millet seçimle aldatılmasaydı ve aldatılabilir sayılmasaydı, onun oyu ile iktidara gelenler, nasıl olur da millet düşmanlığı yapmaya cesaret edebilirlerdi?.

Türkiye'deki bütün bunalımların temeli bu noktada toplanır. Ve her şey gibi bunalım da: O aldatmaca, buldatmaca, kedi kakasını yalatmaca "ihamet"inden kaynak alır. 25 yıldır

Türkiye, bir iç savaş geçirirce gerilik, işsizlik, pahalılık yangınları içinde kıvranıyor. O sonsuz krizlere karşı her **"halkın oyu ile"** gelen İktidar ne yaptı? Az çok herkes biliyor. En son AP iktidarı neler yapmakta? Basitçe sıraya koyalım.

Halkı "Develi Arslana" Yediriş:

Halk **"demokrat"** sözcüğüne **"demirkırat"** demişti. Atılgurlu hayvandır, demirkıratanne buldu? 27 Mayıs onun başını bağladı. Şimdi DP'nin, **"Siyasî Partiler Kanunu"**nu çiğneyerek, yüzde yüz halefi ve devamı olan AP **"devalüasyon"** getirdi. Halk onu da kendi sezişiyle **"develi arslan"** biçimine soktu. AP iktidarı, kimsenin gözünün yaşına bakmadı. Uluslararası Finans-Kapitalle yerli Millî Finans-Kapital gizlice anlaştılar. İktidar bir gecede her Türkiyeli müslüman yurttaş: 100 kuruşluk malını yabancı gâvura 33 kuruşa satmak zorunda bıraktı. Aynı yurttaş, yabancı gâvurun her 33 kuruşluk malını 100 kuruşa satın almaya mahkûm edildi.

"Nark" Zorbalığı Yalancı Pehlivanlıktır:

İktidar develi arslanı milletin içine saldı. Onu insan etile beslemek için **"iktisadî tedbirler"** aldı. Tıpkı seçimlerde oy aşırnak için savrulan yalan başrolü oynadı. Tedbirlerin başında, göya **pahalılığı önlemek** gelecekti. Nasıl?

Tıpkı eski bunak padişahların Muhzir ağa sopasıyla **"Nark"** (eşya fiyatı) koymak yoluna gidildi. Görünüşte fiyatlar dondurulup durdurulacaktı. Gerçekte: 100 kuruşluk Türk malını 33 kuruştan fazlasına sattırtmamak, 33 kuruşluk yabancı malını 100 kuruşa sattırmak anlamında bir uygulamaydı bu.

Asıl **"sermaye sınıfları"** için böyle sıkılar vız gelirdi. Bütün **bezirgân** ekonomiler gibi Türkiye düzeni de **mallar** (Emtia) ekonomisine dayanıyordu. Malların fiyatları, bu işte daha saf ve samimî olan padişah fermanını hiç dinlememişti. Onları yalnız arz ve talep (sunuş ve dileyiş) kanunu güderdi.

Bir malın, müslüman mı, yoksa gâvur mu olduğu üzerine pek damgalanamazdı... Hele yabancı gâvur malı pahalandı mı, ona benzesin benzemesin, yerli müslüman malı da ister istemez pahalanırdı. Bu yaman ekonomi kanununu önleyebilecek herhangi bir hükümet veya büyük meclis kanunu anasından doğmamıştı.

Dalavere Malavere Halk - Mehmet Nöbete:

Fiyat zartzurtunun sonucu nereye vardı? Alınteriyle çalışan işçi, köylü, esnaf, aydın yığınlarını ateş pahası içine sürüklemeye. Pahalılık, işgücünün satımı ile geçinen yurttaşları ansızın, tepeden inme bir yangın gibi sardı. İşçilerle hizmetliler ücretlerini, aydınlarla memurlar maaşlarını arttırmadıkça yaşayamayacaklarını çabuk anladılar ve ilân ettiler. Şehir halkları, elinde olmayarak sokaklara döküldü.

Köylüler, dün 100 kuruş eden mallarını, lâfta gene 100 kuruş satıyordu. Ama o malı yabancı gâvura satan aracı antika ve modern sermaye sahipleri 33 kuruştan yukarı satamayacaklarını biliyorlardı. Köylüye ona göre, alım gücü her gün düşürülen kâğıt para ile ödeme yaptılar. Geçinemez, aç duruma düşen köylüler: "Ya toprak, ya iş" istemeye giriştiler.

Grevler, direnişler, gösteri yürüyüşleri aldı yürüdü.

Vergi Demoklesin Kılıcı:

Bunun üzerine iktidar hangi çareye başvurdu? Bir yanda pazar fiyatıyla 33 kuruşa düşen köylü ürünlerini ve işçi işgüçlerini göz boyamak için 40 kuruşa alır görünecekti. Ötede, avuçlarına geçen paranın su gibi gittiğini gören kapıkullarını, sivil asker memurlarını umutlandırmak gerekti. O da, yasaları tepinerek kıracak Osmanlı beygirlerine çekilen yem borusu çalmaya benzeyen **Personel Kanunu**'nu üfledi durdu.

Bütün bu tertipler **para** isterdi. Para kimden alınacaktı? **Vergi** yükünün en ağırını taşıyan işçi, köylü, esnaf, memur, aydın ve benzer çalışanlardan. Sıra sıra **yeni vergiler**, bakanlar heyeti **kararnameleri** birbirini kovaladı. Vergiler, eski usulle, gene fakir fukara **halktan** alınıp **şirketlere** (Finans-Kapitale) ve **hacıağalara** (tefecî-bezirgânlara) verilecekti. **Devlet kapitalizmi** denilen sömürü biçimi bu idi.

İyi ama, halkın verecek, kursağındaki lokmasından ve bacağındaki donundan başka nesi kalmıştı? Dibi delik fiçı sırf vergilerle doldurulamaz oldu.

Ortak Pazar'a Yutuluş:

O zaman, Şirketlerle haciağalar kestirmeden gittiler. Eski batakcı Osmanlı derebeğiliğinin yoluna başvurdular: **Ödünç - İstikrâz!..** Batı kapitalizmine el açtılar. Ne var ki, o güne dek aldıkları ve çarçurentükleri yabancı gâvur sadakaları ile, Türkiye'yi yüz yıl altından kalkamayacağı borçlara boğmuşlardı.

Yabancı emperyalist devletler de, daha fazla ödünç para verebilmek için Türkiye'yi yabancı sermayeye ipotek ettirme zamanının artık gelmiş, geçmek üzere olduğunu sezdirdiler. **İpotek:** bütün gazozcu ve montajcı yatırımlarla çoktan pekiştirilmişti. Şimdi toptan yer altı madeni, petrolü, yerüstü varı yoğu ile tüm Türkiye'yi **Ortak Pazar'a** yutmak gerekti.

Vatanları Satanlar:

Ortak Pazar'a girmenin, hele küçük ve geribir ülke için yeniden sömürgeleşme olduğu ortadaydı. Bu girişimin millî sınırları hiçe saymak olduğunu, artık sollar bir yana, sağların en sağ olan **"Millî Nizam"** partisi ele aldı. Genel Başkanı Molla Profesör, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne verdiği Gensoru önergesinde şunları açıklıyor:

"Ortak Pazar Sevr Anlaşmasından daha ağır hükümler getiriyor." Bu hükümler **"hükümrancılık haklarımıza"** aykındır. **"Şehit kanıyla alınan topraklarımızı parayla satabilecek babayiğit varsa görelim."**

Kendi sorusuna kendisi karşılık verince, **"babayiğit"**i parmağıyla gösteriyor:

"Demirel hükümeti, bu anlaşmayı bir ticaret anlaşması gibi göstermektedir. Aslında anlaşma, Avrupa ile tek bir devlet olmak gibi siyasî ve ideolojik amaçları gizlemektedir." (Gazeteler, 13-12-1970)

İş buraya gelip dayanınca, şirketler ve haciağalar ne yapabilirler?

Yeryüzünün her geri ülkesinde Finans-Kapitalin casus ağlarıyla kurduğu faşist cunta iktidarı getirilir. Kendi yarattığı ve azdırdığı sözde **"anarşi"** ortadan kaldırılmak istenir. Yâni, vatanın ve milletin satıldığını süngü gücü ile hiç olmamış göstermeye çalışır.

Birinci Kuvayimillîye Lideri İ. İ. Paşa Çorlu ilçe kongresine şunları bildiriyor:

"Bugünkü devlet ve hükümet yokmuş gibi, rast gelenin sokağa hâkim olduğu çekişmesi sona ermelidir."

Finans-Kapital tehakkümü bu dileğe ne der? Komando silâhlandırır. Bununla birlikte rüzgâr eken fırtına biçer. Çünkü Türkiye'nin silâhlı güçleri: Ne padişah ordusudur, ne Yunan kralı kuludur. Yüz elli yıldan beri gerekince padişaha karşı vatanı ve milleti savunma geleneğini yaşatır. Ya bu yol 27 Mayıs gibi daha derin halk bilinci ile dirilirse?

Onun için kimse ordu ile şaka etmek istemiyor. Ama, böylesine göze batan Finans-Kapital provokasyonlarına sonuna dek dayanabilecek mi?

İsrail Tekesi: ~

Şimdi, Bunalımın temel nedeni, artık herkesin "bozuk düzen" dediği: Finans-Kapital tekelciliği ile Tefeci-Bezîrgân vurgunculuğudur. Yâni Türkiye'ye tehakküm eden modern ve antika iki sınıf: Tekelci ve vurguncu imtiyazlarını sistemleştirmişlerdir. Bu sistem sürüp gittikçe, iki tehakkümcü sosyal sınıf içinden şu veya bu kişiyi yahut aileyi parmağa dolayıp yapılan tahrikât ve propagandaların anlamı nedir?

O iki tekelci ve vurguncu sınıfı zemzemle kusursuz melâikeler gibi korumak istiyorlar. Onların egemen oldukları sisteme bireycil tekel ve vurgun bozuk düzeninin toz kondurmamak için, şu veya bu kişiyi, bilemedin şu veya bu aileyi hepsi hesabına kurban edip soygunu kıyamete dek sürdürmektir. Her zamanki çok örneklerinden İsrail tekesi oyunu bilinir. İsrail oğulları her yıl, toplantıları ortasına bir teke koyarlar ve o yıl içinde yedikleri bütün herzeleri, işledikleri tüm günahları o tekenin yaptığını söylerler. En sonunda bütün günahları yükledikleri tekeyi keserler. Tanrıya iletilen bu kurban, İsrail oğullarını tertemiz etmeye yarar.

Türkiye, Orta Doğu gelenekleri ile, ikide bir egemen politikada işlenmiş bütün suçlar için öyle bir günah çıkartma tekesi bulmakta pek ustadır. DP çağının günah tekesi: **Menderes** oldu. Astık kurtulduk. Menderes'i Menderes yapan ve

oylatan asıl (Tefeci-Bezirgân+Finans-Kapital) sınıfları anadan doğmasuçsuz, "piyrüpâk" sayıldılar. Tekel ve vurgun, eskisinden daha görülmedik ölçülerde aldı yürdü.

Tekeyi de Unutturacak Kuzu Kurbanlar:

AP çağı içindaha yağlı bir günah tekesi bulundu: Demirel-gil. Elbet onlar İsrail'in Tekesi kadar "mâsum yaratık" değildirler. Ama, Demirel'leri, atandığı şirketin başından çekip alarak AP'nin ve hükümetin başına dikiveren yerli-yabancı Finans-Kapitalistler zümresi, bütün günahlarını kukla Demirel'i kurban etmekle bağışlatabilir mi?

Görünürde: Bütün siyasî partiler, **görünmezde:** Bütün Finans-Kapitalistler ve Tefeci-Bezirgânlar o İsrail tekesi törenini kutluyorlar. Delik deşik olmuş batan tekелci ve vurguncu gemilerini bir yol daha kurtarmak için safra atıyorlar. Bütün suçu Demirel'e yükleyip, onu kurban etmekle göz boyuyorlar. Ortallığı kaplayan "demokratik" telaş ve heyecan o ortaoyununun sahneye konuluşudur.

Dahası var. Politika oyuncularımız her zaman bir taşla iki kuş vururlar. Ve Halkın iflâhını keserler. "Sol"un içine sokulmuş kışkırtıcılar sayesinde, daha şimdiden "Kaç ben kurtarayım!" deniyor kutsal "rejime". İğneli fiçı önünde "kuvvetli adam" rolleri öne geçmiştir. Artık ne Finans-Kapital tekелciliği, ne Tefeci-Bezirgân vurgunculuğu hatırlanılmaz:

"Gençlik olaylarının ne olduğu ve nasıl düzeleceği **MİLLETİN EN ÖNDE** gelen MESELESİ'dir." "Toplasanız bin kişiye varmayacak, öğrenmekle ilişigini kesmiş insanlar... Bilimsel sosyalizme "Türkiye halklarını" hazırlamak... Vatanı parça parça etmek yolunu tutmuşlardır." (İ. İ., Ulus, 16.12.1970) denir.

Provokatörlerle sapıttırılan gençlerden de **Günah Tekesi** aranıyor. Zorlamayla bulunabilir de.

"**Milletin EN ÖNDE** gelen meselesi": İşsizlik ve pahalılık kanseri ısmarlama kurbanlarla tedavi edilebilir mi? Yazık ediliyor insanlarımıza. Vatanı Ortak Pazar'a "parça parça" değil, toptan sunmak nasıl Vatan Kurtaran Şâban'lık olur?

Ekonomik Kriz; Politik Kriz Yarattı... BATUR'UN MUHTURASI

15 Aralık 1970

Ekonomik krizin geniş halk yığınları üzerinde yarattığı hoşnutsuzluk; A. P. iktidarını bir süredir tedirgin ediyordu. Ekonomik krizi önleme imkânlarından kat'î şekilde yoksun olan A. P. iktidarı ve Demirel hükümeti, tek çıkar yol olarak politik baskı ve zulüme başvurmayı öngördü. Bu baskı ve zulmü de; İşçi Sınıfımızı ve Emekçi Halkımızı uyandırmak ve bilinçlendirmek için gayret gösteren Devrimci saflara yöneltti. Fakat gelişen olaylar; A. P. iktidarına ve onun efendisi Amerikan Emperyalizmine, baskı ve zulüm metodunun çıkar yol olmadığını gösterecektir.

Hava Kuvvetleri Kumandanı Muhsin Batur'un, Cumhurbaşkanı Sunay'a verdiği son muhtırayı da bu açıdan değerlendirmek gerekir. Kara ve Deniz Kuvvetleri kumandanlarının da tasvibi alınarak hazırlandığı anlaşılan Muhtıranın amacı; Ekonomik ve Politik krizi önleyici tedbirlerin alınması için Sunay'ın A. P. iktidarı ve Demirel hükümeti üzerinde nüfuzunu kullanmasını sağlamaktır. Ve anlaşıldığına göre suç her zaman olduğu gibi gene aşırı sol'un ve aşırı sağ'ın üzerine yüklenemeyecek; yaptıkları taşkınlıklar halkımıza sebep olarak gösterilemeyecektir.

Muhsin Batur'un, Sunay'a muhtıra veriş; muhakkak iyi niyetle ve memleket sevgisinin etkisiyle yapılmış bir davranıştır. Fakat iyi niyetler; ekonomik ve sosyal yapıımızdaki çöküntüyü durdurmak için çare değildir. Artık asker, sivil bütün yurtsever aydınlarımız; olayların derinliğindeki temel nedenlere eğilmek zamanının gelmiş olduğunu anlamalıdır.

Ve Millet Cinayetlerin Hesabını Soracaktır!.

5 Ocak 1971

Kaçıncı çocuğunuzun baharı kurşunla söndürüldü? Her gün yomsuz rakam artıyor. Bir hafta önce 13'tü. Dün 16 oldu. Bugün 17 Devrim Şehidi!

Menderes bir genci öldürmüştü. Bir ay sonra sille, tokat, tekme; bütün DP sbirleri (haydutları) tükürüğe boğularak Yassıada'ya dolduruldu. Bir yıl geçmedi: Menderes, elleri ardına kelepçeli, İmralı adasına dönülmez yolculuğuna boğazında ipiyle çıktı.

İnsan olarak ona bile acımiştık. Böyleyiz biz Türk milleti. Yüreğimiz yufkadır. Ama şu satırlar yazılırken. 17.'nci şehidi veren devrimci Türkiye gençliğine ölüm yağdıranlardan bir tanesi bile yakalanmıyor. Bütün "Hür Basın" sözbirliği etmiş: Trajedinin sebebi "Aşırı uçlar" imiş?!

Faşist Finans-Kapital ajanı resmen "parti" kurmuş. Milyonerlerin çiftliğinde savaş üniforması giydirip maaş verdiği birkaç on aç, çıplak şartlanmış gence resmen kamp tâlimi yaptırıyor. Harıl harıl av tüfekleriyle insan avcılığı öğretiyor. Tahtaya nişan alırken devrimci gençlere ateş ettiriyor. Ara, öğrenci yurtlarını. İki ekmek bıçağı ile birkaç şüpheli konserve kutusu buldun mu: Aşırı solculara yüklen.

Bu çirkin oyunun içyüzü nedir? Her yıl üniversiteye 50 bin genç başvuruyor. 40 bini sokakta kalıyor. Bu mesele değil. Üniversiteye girme piyangosunu kazananlar daha mı mutlu? En çok satan hava cıva gazete bile yazıyor: "40 yıl önce 5 öğrenciye 1 profesör, bugün 88 öğrenciye 1 profesör düşüyor." Ve daha neler, neler?.. Üniversiteye gireni girmeyeni gençlerin, hepsi birden dağa çıksalar hakları var. Hâlâ "öğretim hürriyeti ve emniyeti" adına krokodil gözyaşları döken dökene...

"Paşa" bile "Ortanın Solu" oldu, "Sosyal Demokrat" oldu, (güveğisinin deyimi ile): "Kripto sosyalist" oldu. Türkiye'nin kuşkusuz en tecrübeli ve en kulağı delik devlet adamı.

Bütün ülkenin ve ülke dışının en gizli haber alma servisleri, başbakanlardan çok önce ve çok daha doğrucu olayları onun kulağına fısırlarlar. Gene de "Paşa": — gecinden versin, — "Kalb

krizi geçirdi", illâ ki: "Aşırı sağ ile aşırı solu" aynı terazinin kefesine koyma hastalığını geçiremedi. İkide bir, sapır sapır faşist kurşuniyle hep sol gençler döküldükçe: "Aşırı sağ"ı "Aşırı sol" ile haklı çıkartıyor. Bu "tarafsızlık" mıdır? İnsafsızlık mıdır?

Hangi "sağ", hangi "sol" efendim? Kimin nerede, nasıl devrimci genç avladığını bilmiyen politikacı kaldı mı? İşte millî emniyetimizin en sayılı yazarlarından Sayın B. Abdi İpekçi, "Aşırı solcu"ların öldürüldüğü Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'ndan "Son olaylara kadar tarafsızdım"diyen çocuk yüzlü "Yıldırım Hanım"ı bulmuş. Soruyor:

"Kuruluş tam bir felce uğradı, nasıl gelindi bu noktaya?"

Hanım kadın kızcağız akıllı akıllı anlatıyor:

"—Sağcılar İDARE tarafından desteklendiği için okula hâkim... Onlar hep İDARE'nin haklı olsun, haksız olsun, baştakilerin söylediklerini olduğu gibi kabul ediyorlar... Solcu olan arkadaşlar İDARE'den TEHDİT alıyordu hep. Ve hazırlık sınıfında ise geri döndürme falan gibi tehditlerde bulunuyordu. Okulun bu derece taraf tutması, öğrenciler arasında tamamen ikilik yarattı." Ve ilh., ve ilh.

Demek gençleri birbirine düşürten ve kırdırtan kim? **"İDARE"!** Kimdir o İDARE? Yüksek Öğretim İdaresi, Üniversite İdaresi, AP İdaresi, 500 Şirket+2000 Taşra Tefeci-Bezîrgân ağa İDARESİ. Onlar cennete ısmarladıkları köylüyü, esnafı bin yıldır "destekler" görünüp sömürdükçe, "komünizm geliyor ha!" diye "tehdit" ederek "İdare"yi kıvırtmışlar. Öğrencinin de o amacı ile ödünü patlatmaya özeniyorlar.

E, öğrenci, "öbür dünyaya" adaylığını koyup oy veren câhil köylü, kör esnaf değil. **"Bu dünyada"** yaşıyacak. Ve her şey gibi **"Komünizm"** denilen şeyi de az çok okuyarak anlamıya çalışıyor. Yutmuyor Finans-Kapital beyleri ile Tefeci-Bezîrgân ağaların lâpçin kokan vurguncu yalanlarını. Mâsum Yıldırım kız, hiç iddiasız açıklıyor:

"Halbuki sol tarafta biz hakkımızı her zaman arıyabiliyoruz. Ben şimdiye kadar tarafsızdım. Fakat bu

olaylarda bir az daha sola eğilimli oldum."

Demek: Sol: "**Hak**" arayandır, SAĞ: "**Zor**" ve **Zorbalık**'tır.

Ve demek halk içinde zor oyunu bozuyor. Hiçbir haklı tezi kalmamış olan bozuk düzen hacı-bey ve ağaları: Zorla köylüyü, esnafı ahirete itebiliyor. Ama canlı genç ruhta soyguncu zorbalık İsyan doğuruyor. Sen solcu mu öldürüyorsun: Öyleyse temiz genç vicdan solcudur! İmam-Hatip okulunda beyni yıkanmış fakir çocuklarından birkaçını birkaç yıl daha komandolaştırıp "**Komünizmle Mücadele**" komedyasında facia oyuncusu yapabilirsin. Ama onlara bile güvenme Hacı-Ağa-Bey! İkokul bilgisi olmıyan fakir çocukları da er geç gözlerini bu dünyaya açacaklardır.

Batıda İşçi Papazları yetiştiği gibi, Türkiye'de de "**Marksizmi tartışan**" İmam-Hatip gençleri her gün çoğalıyor ve çoğalacaktır. Bu kurtuluş çığı bir yol sarp yamaçların yücesinden kopmuştur. İmam-Hatip de, dünyasından geçmiş yılgın fakir köylünün, işçi sınıfı içine yuvarlanan, yaşamak istiyen yavrusudur. Bir gün "**Mülk Tanrınıdır**" diyen, Tefeciliği (Rıba'yı) birinci haram sayan Kuran'ı Kerimi dikkatle okuyup anlıyacaktır. Yavaş yavaş: **Finans-Kapital** ile **Tefeci-Bezirgânlığın** vurguncu **iratçılık**, **faizcilik** (Rıbâ) olduğunu öğrendi mi, gençler ve işçilerle arasına kan sokmuş soyguncuların canavar yüzlerine Allahın emriyle tükürecektir.

Gençliğimizin, yaşlı başlı derebeyi artığı ve geberen kapitalizm leşi olmuş efendilere, beylere, paşalara, sultanlara her gün tâze kanı ile, gürbüz canı ile cömertçe verdiği büyük ders budur. "**İDARE**"yi binbir cinayeti içinde kuduzlaştıran gözü karalık da, buradan geliyor... Bitmiştir amacıyla çocuk kandırmak! Geçti o Borun Pazarı: Bütünkokmuş düzen efendileri, bayları, bayanları, hacıağaları, paşa sultanları, sürsünlerkaatil eşeklerini Niğde'ye!

Rüzgâr eken **Finans-Kapital** tekalcileri ile omuzdaşları **Tefeci-Bezirgân** soyguncuları, hiç beklemedikleri yerlerinden fırtına ile biçileceklerdir. **Modern** toplum firavunların, nemrutların kan içinde batan antika "**Ahret**" düzeni değildir. Her gün geveledikleri "**Mizan günü**" onlara şahdamarlarından ve kursaklarından daha yakındır. **İşsizlik** ve **pahalılık** işkencesi ateşinde yanan çoluk çocuğu ile halk, onlardan sokak ortasında resmen **genç** öldürtmenin hesabını da yaman soracaktır.

Devrimci Gençler; Deniz Gezmiş Ve Arkadaşları üzerinde Tezgâhlanan

BÜYÜK OYUN *

26 OCAK 1971

Ankara Büromuzdan Bildiriliyor

Amerikan Emperyalizmi ve yerli ortakları; Türkiye'deki bunalım işçi ve üretmen köylüyü gittikçe yoksullaştıran, bu bunalmış halk kitlelerinin demokratik direnişlerini engellemek için hergün boy boy Sansasyonel Haberler uyduurmakta ve kamu oyunu meşgul etmektedir. Bir yanıla bunalımı kitlelerin gözünden uzaklaştıırken, bir yandan Türkiye sosyalistlerini de başta işçi sınıfımız olmak üzere Tüm halkın gözünden düşürmek istemektedir. Deniz Gezmiş ve Arkadaşlarına yapılan isnad ve ithamları da bu açıdan değerlendirmek gerekir.

Türkiye Sosyalistleri'nin bir işçi sınıfı partisi için de toplanıp halkı teşkilâtlanmasını savunan gazetemize de çeşitli komplolar oynanmaktadır 2. sayımızı toplanan Egemen Güçler gazetemiz Ankara bürosu sorumlularından arkadaşımız İbrahim SEVEN'i soygun ve daha sonraki olaylara karıştırmak istemektedir. Arkadaşımız gerek soygun olduğu gün gerek diğer günler gazetemiz Ankara bürosunda oturmaktadır. Elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasına rağmen; Polis güya karayolu, demiryolu ve havayolunu kontrol altına aldığını iddia etmesine rağmen arkadaşımızı yakalayamamaktadır.

Arkadaşımız, sansasyon gazetesi olmakla tanınan bir gazetede başkasına ait resimin altında ismini görüp o gazetenin bürosuna gitmişse de haberin yanlışlık eseri olduğu (!) iddia edilmiştir. CIA'ın yetiştirdiği bizim MİT Komploları bile eline yüzüne bulaştırmaktadır. Resmi devlet radyosu TRT gibi ciddi (!) bir kuruluş 13 bülteninde kesin olarak arkadaşımız İbrahim Seven'in bu işlere karıştığını iddia etmesine rağmen arkadaşımız basın mensuplarıyla iddia sahibi avukatı arayıp bulmuş

fakat avukat, teşhis bir yana arkadaşımızın kendini tanıtmasına rağmen arkadaşımızı hayatında hiç görmediğini basın mensupları önünde ikrar etmiştir. Bütün bunlar gösteriyor ki Finans Kapitalist-Tefeci Bezirgan ortaklığı batağa sürüklenmiş ve yapacağını şaşırmış; Türkiye sosyalistlerine komplolar hazırlayıp başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün halkımızın örgütlenmesine engel olmaya çalışmak-tadır.

Bütün bunlar ne Türkiye halkını ne de Türkiye sosyalistlerini yıldıracaktır. Dünyada denenip ipliği pazara çıkmış metodlar Türkiye'de de mutlaka yenilecektir.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı

Yaşasın tüm demokratik güçlerin birleşik cephesi.

Kahrolsun işsizliği ve pahalılığı yaratan A. Emperyalizmi ve yerli ortakları.

(*) Bu yazıya -Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından kaleme alındığı yolunda herhangi bir bilgimiz bulunmamakla birlikte - Sosyalist Gazetesi'nin o günlerdeki yayın politikasıyla ilgisi nedeniyle yer verdik. (Y. Notu)

"Devrimci Gençlikten de GÜNAH TEKESİ ARANIYOR Zorlanmakla Bulunabilir de!."

16 Şubat 1971

Son bir ay içinde Ankara'nın göbeğinde, iki banka soyuldu. İlk soygunda, "**ısmarlama kurbanlar**", burjuva basının da boy boy resimlerle, halkın gözünden düşürülmeye çalışıldı. Tutmadı... Türkiye halkının gözünde, devrimci öğrencilerin lideri olarak somutlaşan Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını mutlaka mahkûm etmek gerekti. Finans-Kapital bunalımının önüne ancak böyle geçebileceğini umuyordu.

İkinci soygun plânlandı. İlkinde olduğu gibi "**ısmarlama kurbanların**" resimleri, bankamemurlarına gösterildi. İfadeler yine aynı; "**bunlara benziyor.**" Oyunun bütün sahnesi aynı olacak değil ya. Bu kere de, başlarına sarı peruka takmışlardı. Yerli-yabancı Finans-Kapital, Tefeci-Bezirgân geleneğini sürdürüp uydurma oyunlarla bunalımın önüne geçemez.

İşçilerin 5 kuruş zam isteklerini kurşunla karşılayanların, sendika özgürlüğü için direnen işçileri, tanklarla durduranların, işçilerin kanunî grevlerini kanunsuz olarak kıranların, köylülerin demokratik isteklerini jandarma dipçiği ile karşılayanların işçileri, öğrencileri sokak ortasında öldürtenlerin kimler olduğunu halkımız öğreniyor.

Celâl Bayar ve Demirel'in yakını Mıgırdıç Selefyan, milyonlarca lirayı cebine indirerek yurd dışına kaçabiliyor. Hem de "**komünistlerin nefes alışlarını bile dinleyen**" hafiyelerin gözlerinin içine baka baka.

İsrailoğullarının yedikleri herbeleri "**günah tekesine**" yüklemeleri gibi; Devrimci gençliğin lideri Deniz Gezmiş ve yıpranan adam Süleyman Demirel'i harcamakla yerli-yabancı Finans-Kapital suçlarından arınamaz.

Saldırganlık, Parababalarını Kurtaramıyacaktır

13 Nisan 1971

27 Mayıs'ta, yığınlara tanınan sınırlı özgürlükten sonra devrimci hareket gelişmeye yığınların ekonomik mücadelesi gün geçtikçe güçlenmeye başladı. 27 Mayıs'ın devrimci özününün canına okuyan yerli-yabancı parababaları, güçlenen devrimci kavgadan da gocunmaya başladılar. Silâhlı milis (toplum polisi) teşkilâtı kurdular. Devrimci öğrenciler sokak ortalarında kurşunlanmaya başladı.

Devrimci ordu gençliği, halkının devrimci kavgasını görmezlikten gelemeydi. 69 deniz subayı bildirisi ile Devrimci İşçilerin, köylülerin, gençliğin yanında olduğunu kamu oyuna bildirdi. O sırada uluslararası parababalarının yayın organı Times şöyle yazıyordu. "Türkiye'de Sosyalistler orduyu iktidara getirmek istiyorlar". Parababaları ne yapıp yapıp ordu gençliğini frenlemeleri gerekirdi. İlk bildiriye imza koyan 5 deniz subayı ordudan atıldı. Bu da yetmezdi. Bizim ordumuz Avrupa ordusu değildi ki hakim sınıfların maşası olsundu. Gittikçe güçlenen sınıf mücadelesi ordudaki halk çocukları üzerinde etkisini göstermeye başladı. Ordu gençliği, laçka olmuş burjuvaziye karşı tabandan tepki yapmaya başladı.

Ve nihayet "beklenen oldu". 12 Mart muhtırası parababalarının gözlerinin içine baka baka radyodan okundu. Paşaya bile "bitmiyen 24 saatler" yaşattı.

Muhtıranın ertesinde devrimci subaylar emekliye sevk edilirken Deniz Gezmiş ve arkadaşları Gemerek'te bir bekçi tarafından teşhis edilerek yakalandılar.

30 yıllık CHP'nin emektarı Nihat Erim, "öğleden sonra Başbakan" oldu. Hemde bağımsız başbakan. Birde "Devrimciyim deyip eylem yapanlara, şeriatçıyım deyip..." bilmem ne yapanlara mücadele etmeyeceğini söyleyince, "mükemmel" bir başbakan olduğu tastik edildi. Bezirgan partilerinin kapılarında mekik dokuyan Nihat Erim, yanından ayrılmıyan CHP'li Şadi Koçtaş'la birlikte kabineyi kurdu. "Herşeyden bahseden hiçbir

şey anlatmıyan" program mecliste okundu. Cümle bezirgan partileri programa güven oyunu hiç çekinmeden verdiler. Yerli parababalarının başı, Vehbi Koç programamethiye yaptı. Bunu söylemiye ne gerek var? Gerek var tabii parababalarının öğdüğü program İŞSİZLİK - PAHALILIK'tan kıvranan işçilerin, köylülerin tüm halkın imanını gevretirde ondan.

"Ayinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz". Kabine kurulduktan sonra: Teknik Üniversite kapatıldı. Sivas yurduna polis baskın yaptı. Aradan on dakika geçmeden elleri silâhlı sözde komandolar, sağa sola ateş ederek yurda saldırdılar. Kendilerini koruyacak bir şeyleri olmıyan öğrenciler yurdu boşalttılar. Yurt komando bozuntularının talim yeri, silâh ve cephane deposu haline geldi. Bir yandan polis, bir yandan komando bozuntuları, okullara yurtlara saldırıp, devrimci öğrencileri sindirneye çabalyorlar. Tarihi geriye döndürmek mümkün mü? Bir yandan çürüyüp kokuşan kapitalizm, bir yandan güçlenen işçi sınıfı devrimcileri saldırı, eceli gelen parababalarının çırpınışıdır.

SALDIRGANLIK PARABABALARINI KURTARAMAYACAKTIR.

Kimli, kim olduğu bilinmiyen kişiler Mete Has'ı kaçırıp, 400 bin lira fidye almışlar. Peşinden yine bir zılgıt Güzel Sanatlar Akademisine bir baskın. Eğitim Enstitüsüne bir baskın ve okul süresiz olarak kapatıldı. Ertesi gün gazetelerde; **"THKO'sundan olan içlerinde askerî öğrencilerin de bulunduğu 14 kişi yakalandı."** Asıl amaç: Devrimci ordu gençliğini yıldırma, sindirme. Ertesi gün **"14 kişi delil yetersizliğinden"** serbest bırakıldılar. İşin aslında onları yem gibi kullanıp, masum çocuklara yeni yeni tuzaklar hazırlamak istiyorlar. Gençlerin bu oyunlara düşmemeleri istenir.

● İçişleri Bakanı: **"Anarşik olaylara son verme hazırlığı içindeyiz"** diye, radyoda konuşurken, Site öğrenci yurdu toplum polislerinin gözleri önünde kurşun yağmuruna tutuldu.

● Balıkesir öğrenci yurdu polis kordonu altına alındı. Yurtta arama yaptılar. 9 kişi tutuklandı. Arkasından kendine komando süsü veren kişiler Niyazi'yi arkadan kurşunladılar.

Ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

Bir yetkili "**yeni tevkifler bekliyoruz**" derken Genel Kurmay Plân ve Hareket başkanının evine bomba konmuş, 2 saat sonra Em. Üst. Teğ. Sarp Koray ve Ruhi Koç yakalanıyor. Yakalanma gerekçesi, gece yansıdan sonra karanlıkta gençlerin, giysilerini bir bekçi görüp tanımış (!).

Kabine kurulduktan sonra meydana gelen bu olaylardan iki sonuç çıkar.

1 -Öğrenci yurtlarını, üniversiteleri polis ve komando tabanlarıyla taaruz ederek, **Devrimci üniversite gençliğini sindirmek.**

2-Uydurma, "**yeni tevkifler**"le ordu gençliğini sindirmek.

Bu iki neticede parababalarını kurtaramıyacaktır. Bir kere Ekonomik kriz **İŞSİZLER ORDUSUNU** her gün biraz daha büyütürken, Demirel hükümetinin plânladığı yatırımları kısmak zorunda kalan Erim hükümeti **İŞSİZLİĞİ - PAHALILIĞI** daha da büyütecektir.

Parababaları bu açmazı çözmeyince tabî ki saldırganlığını arttırmak görevindedir.

İşçi sınıfı devrimcilerinin görevi de **İŞÇİ SINIFININ** partisini yaratıp, onun yörüngesinde yerini almaktır.

Kabine Emperyalizme Bağlılığını İlan Etti:

Güdümlü Program

6 Nisan 1971

- Hükümet programı göstermelik reform programıdır.
- Program emperyalizmin istediği biçimde düzenlenmiştir.
- Alınacak iktisadî tedbirler sermayenin tekelleşmesini hızlandırıp, Türkiye malî sermayesinin uluslararası Finans-Kapitalle bütünleşmesini artıracaktır.
- Kabine Amerika ve NATO'ya bağlılık methiyeleri yakmaktadır.
- Program gerektiğinde yeni anti-demokratik tedbirlerin alınacağını ilân etmektedir.
- Kabine halkın hiç bir ciddî sorununu çözme yolunda değildir.
- Programda stratejik madenlerin devletleştirileceği söylenmektedir. Bu yuvarlak bir lâftır. Türkiye için en stratejik yeraltı serveti petroldür. Petrollerimiz yabancı tekellerin elindedir. Bu nedenle diğerlerinden önce petrollerin millîleştirilmesi gerekirdi. Böylece stratejik madenlerin devletleştirileceği beyanı güven vermemektedir. Petrol ürün-lerinin depo ve satışının devletleştirileceği vaadi ise inandırıcı değildir.
- Toprak reformu vaatleri de ütopiktir. Hangi kaynakla hangi toprağı alıp dağıtacaklardır.
- Konulan "aşamalar" oyalama aşamalarıdır.
- Emniyet kuvvetlerinin tarafsız olacağı iddiası da gülünçtür. Burjuvazinin polisi mi tarafsız olacaktır?

Kimin Ağırır O Bağırır

13 Nisan 1971

Sokakta gidiyorum. Radyolar ağzına dek Meclis'e açılmış. Sokaktaki adam merakla sokulup sordu.

1 — PARLAMENTO'DA YANGIN VAR!

"— Niye o kadar bağırıyorlar?"

Gülüyorum:

"— Nasırlarına Nâsır basmış."

Bizim "gözü" timsah gözyaşlı, bağı altın, elmasla taşlı Palavramentocuları sokaktaki insan anıyamıyor.

"— Kaç saat konuşacaklar? Gırtlakları parçalandı. Nö-
oluyor?"

"— Hiç. 3 Maddelik, 6 satırlık bir "MUHTIRA"ya karşılık verecekler.

"— Deli ederler adamı. Çıldırıldılar mı?"

"— Hayır, onlar değil, bizim Silâhlı Kuvvetler adamı deli ederler. 6 satır yazdılar. 30 gündür susuyorlar. "SİYASİ PARTİ AKILLILARI" çıldırmasınlar da netsinler?..

"— Böylesine de ciyak ciyak! Hep aynı şeyler. Kimdinli-
yecek bunları?"

"— Vardır kendileri gibi kürsü kapakları.

"— Ya ordu?"

"— Ordu kös dinlemiş. Bu sivrisineklerin Demokratik Palavramantarizm sazından anlamaz."

Ve insan, kendi kendine düşünüyor.

2— DEMOKRASİYE Mİ, SÜNGÜYE Mİ HASRETLER?

Türkiye'de politika sahnesi hiç bu denli açık seçik Ortaoyu-
nu'na dönmemişti. Kürsüye fırlayan politikacı, aczin, ruh yok-
sulluğunun, yürek selânikliğin yeryüzünde görülmedik gülünç-
lüğü veriyor. İşin tuhafı da, düne dek bir işaretle öğrenci
yurtlarını geceyarısı bastıran, kız öğrencilerin gizli yerlerine kanlı
komanda ve toplum polisi copları sokturtan o "dehşet saçıcı"
iktidar adamlarının, şimdi "demokrasi"den kurulmaları. Her so-

lukta: "Böyle hükûmet olmaz" diyen "muhalefet liderleri" daha az ikiyüzlü olmuyorlar. Süleyman beyi düşünmek, birinci dilekleri idi. Yapamadılar. Adamı ordu düşürdü. Hepsi birden kucak açıyorlar:

"— Aman Süleyman Bey! Sen gittin, demokrasi bitti...

Hani ya, bu politika oyuncakları "sandıktan çıkmış"lardı? Hani ya, "millet iradesi" demek onlardan demektir? Nerde "millet"? Nerede "iradesi"? Kimsenin kılı kıpırdamıyor. Demek onlar, "milletin iradesi"ne değil, ordunun süngü gücüne dayanıyorlarmış. Ordu süngüyü halka karşı çevireceğine, politika düzenbazlarına doğru çevirince, onları hiç bir şey kurtaramıyor.

3 — HALKIN ALDATILIŞI VE SÖMÜRÜLÜŞÜ

500 Finans-Kapitalist adlı "çağdaş" parababaları ile 2000 Tefeci-Bezîrgân Hacıağa, Eşraf, Ayân adlı antika parababası için başka türlü de olamazdı. Onların "demokrasi" dedikleri şey, halkı aldatmak palyaçoluğu idi. Halkın bir şeyden haberi yok. Diyelim ki, seçimden seçime kuru kalabalıklan davul zurnayla ürkütüp, sandık başına topladınız. "Âdet budur" diye, birbirinden hergelede karabey girler kadar ayırsız sözde çeşitli "Siyasî Parti"lerden berikisine, yahut ötekisine "Oy"larını da attırdınız. Sonra, (aranızda) göz kırpışarak anlaştınız:

"— Gelin oturalım, PARLEMANTARİZM denilen şu süslü kalede. Birbimizle cilveleşerek, 4 yıl, halkın etini cımbızla kopara kopara yiyelim. Çok sıkıştırsak, meclis ortasına bir de pahalı câmi kuralım. Arasıra, abdestli, cenabet oriya girip çıkar, "YÜCE MECLİS" minarelerinden dekibarca ezan okuduk mu: Bu millet müslümandır, bizim de müslüman olduğumuzu anlattık mı, ses çıkarmaz. Ali Cengiz oyunumuza devam eder gideriz."

4 — MİLYONLA KAPIKULU SOYSUZLAŞTIRILABİLİR Mİ?

Ne denli aktör olsanız, yaptığınız, yaptırdığınız vurguna can dayanır mı? Sizin halkı sömürmenize gözü bağlıca (siyaset yasak edilerek) yardım etmeleri için 1 milyon asker-sivil memur

besliyorsunuz. Onların da ceplerine girecek paranın her 100 kuruşundan 66,66 kuruşunu **"Devalüasyon"** lâkırdıdığı ile örtbas ettiğiniz modern kalpazanlık biçiminde aşıracaksınız. Dönüp asker-sivil memurlara, hiç utanmadan, **"personel kanunu"** yem borusu çala çala %20-30 maaş-ücret zammı yapmış görüneceksiniz. Yâni, kapıkulunun cebinden 2 lira çalıp, 1 lirasını bahşiş gibi kendisine geri vererek enâyi sevindireceksiniz.

En karanlık Osmanlı şâiri bile:

"Sen herkesi kör âlemisersem mi sanırsın?" demişti. Halkı, **Yoksulluk-İşsizlik-Pahalılık** batağına gömüp antika çağ afsun tafsun karanlığı ile kandırdın, diyelim. Kendi kapıkullarına da mı: **"Lö... Lö... Lö..."**. Hadi **"sivil memur"**lar **"sefil"**: Çünkü örgütsüz ve kafadan, tüfekten silâhsız. Kıpırdıyamazlar. Korkarlar. Neden? Onlar da bilmezler. En azından maaş elden giderler. **"Virân olası hânede evlâd'ü iyâl var"** gibilerine gelir. Ya meyhanede sızarlar, ya devâir dehlizlerinde: **"Rüşvet-İrtikâp-Suiistimal"** v.b. soysuzlaşmalarla, ücret, maaşların ateş pahalılığı ile her gün erimesine karşı debelenip, çürümeyi göze alırlar, hatırınız için. 2500 parababası, 35 milyon yurddaşı ezip suyunu çıkarsın diye.

5 — ASKER-SİVİL FARKI

Ordu böyle mi? Hepsi köyden kentten gelmiş **halk çocukları**. Ne denli Amerika'ya gönderilenleri, Nato'da, şurada, burada yolluklananları olursa olsun, çoğunluğu Türkiye halkı ile yanyana, cancana, içiçe, gözgöze yaşıyor. Kaç sivil memuru rüşvet'le vurguncu parababasına **suçortağı** yapabildin? Asker için rüşvet kapısı da kapalı. Müteahhitle Mehmetçiğin kıt rızkından bin belâ kınışan üç beş levazımcı, ordunun her an alay konusu, yarım başıbozuk sayılır. Savaş şubayı çoğunluğu o pis ve değmez dalaverelerden iğreniyor. Üstelik tepeden tırnağa en son sistem silâhlı olan da bu subay.

Sen istediğin kadar **"siyaseti yasak"** et askere. Asker, siyaset topunun her gün ağzında. Sen vatan topraklarını Amerikan Emperyalizmine Üsyap: İçine Türk sokma. Sen millet çıkarlarını şu veya bu yabancı parababalarına hem sat, hem borçlan. Başına Amerikan Generalini **"Başkumandan"** yaptığın Ordu'ya: **"Vatan, milleti koru!"** de. Asker bu oyunu anlamasın. Yağma yok. Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış, vaktiyle. Şimdi Ordu,

alacakaranlık çökerken, siyasetin şafağını söktürüyor: Siyaset ya **parababalarına** yahut **halka** hizmet etmeyi ayırdetmek bilimi ve sanatıdır.

Son **27 Mayıs** ve **12 Mart** olayları asker için yüzyıllık eşya derslerinden çok daha öğretici olmuştur. Bir yol açıkça görmüştür asker. Şu batılı soyguncuların göklere çıkardıkları **parlemantarizm** halk için, halk tarafından kurulu düzen değildir. Halkın en feci biçimde aldatılması için uyduruk bir danışıklı döğüş sahnesidir. **Parlemantarizm** tüfek namlusu ucuna asılmış bir korkuluktur. Asker o namlıyı çektiği anda, parlemantarizm: Hacıvatlarla Beberuhilerin boşuna debelendikleri ve kendi kendilerini gülünç ettikleri bir karagöz perdesi olur.

6 — NEDEN ÖDLERİ PATLAR?

Yarım saat için zararsız hale getirilen **parlamento**'yu ordunun dayanaklaması; şimdi halkı bol bol güldüren o **komedî**'yi, parababalannın halkı ezme **trajedisî** haline çevirmekten başka bir şey sağlamaz. Parababalan, câhil, araçsız halkı aldatıyorlar diye, illâki, aydınlarımızın en uyanık ve en halksever bölümü olan askerlerimizin aldanmaları neden gereksin? Hem korkmıyalım. Parababalan halkı hiç bir zaman aldatamıyorlar. Yalnız ürkütüp sindiriyorlar. Bu sindirmede ise en büyük silâhları ordudur.

Halkı gönül rızası ve dileğiyle idare etmek mi? 27 Mayıs'a da, 12 Mart'a da halk **oyunu** susmakla vermiştir. Halkın en candan, en gerçekten verdiği oy, bu susmakla verdiği oydur. Sandık dalaverelerine Hacığa zılgıdı ile atılan uydurma paralı, hileli, kirlikâğıt parçaları oy değildir. Doğru yolunu, yordamını gösterin de, bakın halk nasıl tufan gibi kabarır, eliyle, ayağıyla, bütün gövdesiyle, varıyla oyunu size verir. Parababalarından yana değil, halktan yana olduğunuzu halk bir anlasın, yeter dünyayı gül, gülistan eder, berekete boğdurur.

Çağdaş ve antika parababalanımızın parlemantarcı siyasî partileri de orasını çok iyi biliyorlar ve en çok ondan korkuyorlar. Korktukları için, büyüleri çözülmeden, demokratik sihirbazlıklarının en cırlak kaynana zırlıtlarıyla küplere binmişler. Hep bir ağızdan cıyak cıyak bağınsıyorlar, Babayasa

Orduya:

"— Anayasaya canımız fedâ. Ama, onu rafa kaldıramıyacaksak, ölürüz de değiştiririz!"

Ve Orduda çıt yok. Kuvvet kumandanları o kadarcığını cıtlatıyorlar:

"— Biz politikacı değiliz!"

Olmaz olsun parababalarının çenesi düşük politikacıları. Halk: Politikadan lâf değil, i ş bekliyor. Daha doğrusu halk zincirlerinden boşanıp politikaya el atmak istiyor.

A. KARAOSMANOĞLU PERDEYİ ARALADI, AMA...

20 Nisan 1971

Devalüasyonunun (paranın değerinin düşürülmesinin) dış baskılarla yapıldığını, Karaosmanoğlu Devlet Bakanı olarak bir kere daha göze batırdı.

"1967-70 yılları arasında yurda giren 112,9 milyon dolar yabancı sermaye, 121,9 milyon dolar kâr transfer etmiştir (aşmıştır)."

Demek halkımızın 100 kuruşunu bir gecede 33 kuruşa düşüren güç "dış baskıdır". Yalnız dış baskı mı? Hayır. Karaosmanoğlu diyor ki: "Bundan sonra çeşitli ticarethanelerin (parababalarının şirketleri) verdikleri belgeler, aldıkları krediler, yararlandıkları imkânlar kontrole tabi tutulacaktır."

Demek "etki" sadece dıştan gelmiyor. "Kontrole tabi tutulacak" yılan yerli parababalarda "etki", diyor.

Açıkça dışta yabancı, içte yerli parababaları Türkiye'nin ekonomisine hükmedip halka göz açtırmıyorlar.

Karaosmanoğlu işin burasına akıl erdiremiyor. Sadece bunları "kontrol" etmeyi öneriyor. Devletçiliğimiz bu "kontrol" işini oldu olası yapar. Bir türlü "kontrol" edemez. Etmez. Daha çok "Sanayii teşvik" adıyla yerli parababalannı semirtmek görevinden öteye gidemez.

Karaosmanoğlu kangren olmuş yaraların hiç olmazsa bazılarını teşhis edebilmiş. "Boraks'tan başka devletleştirilebilecek stratejik madenler henüz tesbit edilememiş. Bu konularda, bazı sektörlerin göstereceği çaba ve madenlerin miktar ve ekonomideki önemleri, devletleştirip devletleştirilmemesi kararında etkili olacaktır."

Karaosmanoğlu "Borakstan başka devletleştirilecek maden tesbit" edememiş. En stratejik, yurdumuzun candamarı petrol yabancı şirketler tarafından çapul ediliyor. Bu her ne-

dense "tesbit" edilememiş. Dış ticaret adına binbir dalaverayla halkı soyan şirketler de gözden kaçmış.

Asıl Karaosmanoğlu'nun es geçtiği bütün bu şirketlerin banka musluklarından hiç söz edilmemiş. Yerli ve yabancı parababaları şirket ve banka çatısı altında yuvalanmışlardır. Balık buradan kokmaktadır. Bu iş sadece "**kontrol**"le geçirilemez.

Perde aralanınca yerli yabancı parababaları ciyak ciyak bağırmağa başladılar. İstanbul Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı Ertuğrul Soysal ıvırıp kıyırtıktan sonra sanayicilerimizin Karaosmanoğlu'nun sözlerine "**çok kırıldıklarını**" söylüyor.

Ekonomik krize çözüm; yerli-yabancı parababalarının "**kredi musluğu**" olan bankaların, dış ticaretin, ağır sanayinin yeraltı ve yerüstü madenlerimizin millileştirilmesi ile mümkündür.

Meclisteki halk düşmanlarından bu işleri bekleyemezdik. Ya peki, bu kabine yapacak mıdır? Şüphesiz ki, hayır.

Biz, İşçi Sınıfı sosyalistleri olarak bu gerçeği biliriz ve emekçi halk kitlelerine kendi programımızı, hedeflerimizi anlatırız. Birtakım reform yutturmacalarıyla halkımızın aldatılmamasına çalışırız.

Proletarya öncülüğündeki halk kitleleri bilfiil mücadele ederek iktidara gelecekler, yani devrimin zaferini gerçekleştirecekler ve kendi programlarını uygulayacaklardır. Bundan kimsenin şüphesi olmaya.

KEL GÖRÜNDÜ

27 NİSAN 1971

Geçen hafta "tekke düştü, kel göründü". 12 Mart Muhtırasıyla iş başına getirilen Erim hükûmeti gerçek yüzünü gösterdi. Anayasayı uygulamak üzere Demirel'i alaşağı edenlerin ilk işi Anayasayı değiştirmek oluyor.

Önce "Beyin takımı" dendi. O yöndeki dedikodularla birkaç haftalık zaman kazanıldı. Sonra "Beyin takımı" mârifetlerini göstermeye başladı: Sıra sıra dehşetengiz nutuklar birbirini kovaladı. Birkaç hafta da öylece kazanılmış oldu.

Şimdi artık iş yapma zamanının geldiğine inanmış olacaklar ki, geçen hafta asıl niyetlerini ortaya koydular. Cumhurbaşkanı Başbakanına, ve tâ Ağrı dağındaki bilmem ne bakanına dek herkes ağızbirliği içinde: "Asaiş" diyorlar da başka birşey demiyorlar.

Neymiş efendim? Banka soygunları, adam kaçırımların arkası kesilmemiş, hatta artmış.

Kimse sormuyor: Demirel zamanı bu gibi eylemleri yapanlar şıp diye biliniyorlardı, ve bulunuyorlardı. Demirel'in elindeki Emniyet teşkilâtı olduğu gibi yerinde duruyor. 12 Mart'tan sonra bu Emniyet teşkilâtına ne oldu da, o günden beri meydana gelen olaylar karşısında âciz kalıyor ve bu aciz için her gün gazetelerde timsah gözyaşları dökülüyor?

Öte yandan, bu ülkenin Anayasası ve kanunları banka soymak ve adam kaçırmak gibi eylemlere izin mi veriyor da, bunların önünü almak için illâki değişiklik yapmak gerek? Hayır. Hedef o değil.

27 Mayıs kendi çapında bir devrimle bu millete rahat bir nefes aldırmişti. Birtakım demokratik haklar elde edilmişti. Aydın gençliğin başlattığı bazı mücadele biçimleri işçi-köylü halk yığınlarınca da benimsenerek, geniş çapta direnmelere kapı açmıştı. Özellikle 16 Haziran günü işçi sınıfımız gerçek gücünü hissettirir gibi olmuştu.

Bizim gibi geri bir ülkenin parababaları sayıca o kadar az ve öylesine halk düşmanı bir zümredirler ki, bu kadarcık bir demokrasiye bile gelemiyorlar. Uluslararası ortaklarıyla birlikte yürüttükleri korkunç soygun düzeni ülkeyi ister istemez bir bunalıma sürükleyince "**el çabukluğu mârifet**" bunalımının sorumluluğunu üzerlerinden atabileceklerini umuyorlar. **27 Mayıs** bu millete ne kazandırdıysa onları ortadan kaldırmak istiyorlar.

Parababaları **27 Mayıs**'ta ellerinden kaçırdıkları siyasî iktidarı tekrar yüzde yüz elde etmek için 3-5 yıllık bir geçiş dönemi söz konusu olmuştu. Bu dönemde halk, paşaların güdümünde: "**Plân**", "**Program**", "**Kalkınma**", "**Reform**" gibi sözcüklerle uyutulmuş ve 1965'te amaca ulaşmıştı.

Şimdi gene Paşa'lar sahnededir ve bu uyutma döneminin "kadro"ları gene ortaya sürülmüştür. Gene yabancı Emperyalist ülkelerden "uzman"lar getirtilerek plânlar, programlar, kanunlar, Anayasa değişiklikleri yaptı. ılacağı haber verilmektedir.

Anlaşılan, yeni dönemde bu Paşa'lar, Kadro'lar ve Uzman'ların görevi: Parababalarının "**hukukî**" iktidarı da yüzde yüz ele geçirmeleri ve böylece "**Guguk devleti**"ni resmen tarihe gömmeleri için duman perdesi yaymak olacak.

Bütün hesaplar "**köyün köpeksiz**" olduğuna da dayandırılmaktadır. Tarih, böyle hesapların âkibetinin ne olduğunu gösteren sayısız örneklerle doludur. Yeter ki, Halk Cephesi içine gömüldüğü bataktan kurtulup derlenişini gerçekleştirebilsin.

VURUCU GÜÇ

30 Mart 1971

Özgüç sırasında İşçi Sınıfı yanına Proletarya Aydınları diye özel bir bölük devrimci koyduk. Bu ne demektir.

Önce "**koyduk**" derken, sanki "**biz**", yâni şu satırların yazarı, kendi karihasından, yâni sübjektif (kimesnecil) aklından, — bütün küçükburjuva ülemâsının pek moda ettikleri esnaf deyimi ile, — bir katkı uydurmuş gibi anlaşılsın. Bu çok fecî bir yanlışlı olur.

Eğer özellikle Türkiye'nin ve benzerlerinin devrim tarihçeleri içinde: Dün burjuva devrimcileri, bugün proletarya aydınları adıyla anabileceğimiz bir bölük devrimciler olayı bulunmasa idi, bizim öyle bir deyim kalkışmamız, en hafifinden, düpedüz ütopya (kuruntu) olurdu. Böyle bir bölük insan Türkiye'de vardır, gerçekliktir. Bize düşen o gerçek olayın teorik kavranılışı ve yorumu olur.

Türkiye'de Genç Osman'dan beri, oportunistlerin "**tepeden inme**" diye kötölemeye yeltendikleri bir "**yukarıdan**" etkili ilerici ve devrimcilik eylemcileri vardır. Onun benzerlerini Batı'da, hattâ Deli Petro tipiyle Rusya'da da görürüz. Daha çok doğuş halindeki burjuvazinin özlemleri yönünde bir gelişim sayılabilir. Özellikle tarihçi devrim gelenek - görenekleriyle kurulmuş toplumlarda bu eğilim daha başlıbaşına bir anlam taşır.

Türkiye'nin en az Tanzimat'tan beri geçmiş devrimci olaylarına bakalım. Antika "**ilmiyye-seyfiyye**" ikilisinden özellikle "**seyfiyye**"ye karşılık düşen, tek sözcükle ordu: Hep düzenlice ileri devrimci aksiyon vurucu gücü olmuştur ve olmaktadır. Bu bir "**tesadüf**" veya "**şans**" değildir. Osmanlılık "**400 arslandan**" (Engels'in "**Askercil Demokrasi**" dediği) göçebe savaşçıların (cengaver gaziler, savaş ilblerinin) kurdukları ve 500 yıl güttükleri bir toplumdur.

Türkiye'nin gerek ekonomik temel, gerek üstyapı sosyal

(sınıf, hukuk, politika, idare, kültür ve ilh.) ilişkileri kesintisiz 500 yıl "**400 arslan**" gelenek-göreneği ile yürütülmüştür. Toplumun geniş tabanı: Uçsuz bucaksız "**çiftçi**" denilen "**reâyâ**" (güdülenler) temel ve üstyapı ilişkilerinde yalnız pasif ağırlıkları ile şu veya bu yana âkarak, tarihin gidişini belirlelendirmişlerdir. "**Memleket**" denilen varlıkta güdücü (çoban), hep o "**400 arslan**" gelenek-görenekli ve Osmanlı argosunca "**Sahib'ül Erz**" (yerin-sahibi) adı verilen güçler olmuştur.

"**Sahib'ül Erz**"ın asıl anlamını biliyoruz. O, sonradan Tefeci-Bezirgân vurgunu ile soysuzlaştırılmış "**yerin mülkiyet sahibi**" değildir. (Sahip Arapça koruyucu, dirlik düzenici) anlamına gelir. "**Sahib'ülarz: Toprağın koruyucusu**" demektir. Daha geniş anlamıyla, "**Sahib'ülarz**": Toprak ekonomi ve politikasının dirliğini ve düzenini sağlayan kimse demektir. Ve ilk ülkücü ilb "**Sahib'ülarz**"lar, gerçekten feragatli, fedakâr toprak nizamcıları olmuşlardır. Onun için, onlara en genel anlamıyla ve en öztürkçe sözcükle "**dirlikçi**" adı verilmiştir.

Dirlikçi ne idi? Toprak üzerinde ne mülkiyet (mal edinme), ne tasarruf (işleyip yararlanma) hakkı bulunmayan; ömrü barışta: Toprak düzenini adâletlice korumak için; savaşta: Yad düşmanların o düzeni örselemesini silâhla önlemek için, savaş eğitimi ve savaşla geçen fedâi idi. Dirlikçi'nin şeriat ve kanun buyrultularına rağmen sonra (Tefeci-Bezirgân sömürü ile) yıpranan, kesim (mukataa) düzeni ile soysuzlaşan biçimi, ilk ideal, Batılılarca şövalye tipi ile karıştırılmamalıdır.

Gerek Birinci Kuvayimillîye günlerinin, gerekse 27 Mayıs ihtilâlinin vurucu gücü olan ordu ilbleri, tarihimizin o idealist dirlikçi gelenek-göreneklerinin mümessilidir. Bilimcil sosyalizmde: Gelenek-görenek adıyla özetlenecek tarihçil üretici güçler ile, kollektif aksiyon (elbirliğiyle eylem) insancıl üretici güçler vardır. Türkiye devrimler tarihinde ordu, o 500 yıllık dirlikçi ülkü ilbinin (tarihçil gelenek-görenek+insancıl kollektif aksiyon) güçlerine en orijinal odak olmuştur ve olmaktadır.

Niçin olan şeylerin adlarını koymayalım. En son Birinci Millî Kurtuluş savaşında olduğu gibi, 27 Mayıs ihtilâlinde de sosyal sınıfların yönünde, neredeyse bağımsız görüntüler alan bir vurucu güç vardır. Bu vurucu güç, "**dev** ve "**memleketi**"

koruma ve kurtarma sorumluluğunu duyan antika Osmanlı "**Sünûf'ü Devleti**"nin, (ilmiyye + seyfiyye + mülkiyye +kalemiyye) diye adlanmış dört devlet sınıflarının tarihcil ve sosyal kalıntısıdır. Bu olumluluk, "**kalıntı**" dır diye hor görülemez. Zaten hor görene metelik vermez. Pratikte vardır, teoride yerini ister istemez alır.

O vurucu güç, belirttiği gibi, en derin ve en geniş tarih ve toplum olanaklarına da yanır. Onun için, hem bugünkü Türkiye toplumunun, hem dünkü Osmanlı İmparatorluğu'nun türlü ilişki ve çelişkileri içinde o vurucu gücün en inanılmaz canlı elemanları ve etki-tepkileri yaşamaktan kalmamıştır. Toplum için de "**Alevî**" yahut "**Türkmen**" adlı varlıklar, eski Osmanlı İmparatorluğu'ndan birer parça olan özellikle Arap ülkeleri (Mısır-Cezayir-Libya-Sudan ve ilh., ve ilh.) devrimci örnekleri gözlerimiz önündedir.

Vurucu güç:Gerici iktidarı, sırası gelince bir gecede vurup düşürebiliyor. Ondan sonrası, öne geçen özgücün niteliğine kalıyor. Bu nitelik karşı-devrimci ise, vurucu gücün devrimciliği amortize edilerek güme gider, nitelik devrimci ise sosyal devrim yörüngesine oturabilir. Demokratik devrim özgücü olan işçi sınıfı yanına konulan proletarya aydınları deyimi, o devrimci vurucu gücün daha özel karşılığı olur. Vurucu güç: Proletaryanın kendi yapısı içine giren öncü örgüt değildir.

ORDU KILICINI ATTI!..

16 Mart 1971

13.4.1971 İZMİR

Beklenen oldu. **Ordu** bir yol daha **politikaya** el koydu.

Öteden beri maval gibi okunan bir martaval vardır: "**Asker siyasetle uğraşmaz!**"

Önce neden uğraşmaz? **Yasaktır** da ondan. Kim koymuştur bu **siyaset yasağın**? Hiç kimse orasını düşünmez. Önüne gelen, antika felsefenin mutlak hakikat tekerlemesi gibi, "**aklın son kertesidir**" gibilerden bir çalımla tekerler durur: "**Asker siyasetle uğraşmamalı. Memur da siyasetle uğraşmamalı.**"

Ya neyle uğraşmalı? Devletin tepesine iki buçuk Finans-Kapital göbeklisi, yahut beş on Tefeci-Bezirgan veledi oturtacak. Onlar yanılmaz papa hazretleri çalımları ile tepeden buyuracaklar. Altlarına dizilmiş milyonla **asker** ve **memur**: Ne ferman edilirse hiç düşünmeksizin, "**Homongolos**" dedikleri makina makina adamlar gibi uyguluyacaklar.

"**Asker-memur siyasetle uğraşmaz**" tekerlemesinin altında yatan asıl maskeli suikast budur: Biraz okur yazarlık öğretip hanyayı konyayı anlayabilecek gibi olan halk çocuklarını: Ya **asker** ocağına, ya **memur** loncasına sokarsın. Alınlarına da, Hindistan paryalarına yakıştırılmış bir sözde "**dokunulmazlık**" damgası vurursun. Topunu birden: "**siyaset dışı**" yalanı altında "**toplum dışı**" yani "**insanlık dışı**" bırakırsın.

Maksadın nedir? Milyonlarca **aydın** kişiyi **politika** bilmez, **Toplum** yabancı, **insan** ötesi bir uslu **halk düşmanları** kalabalığı haline getirmektir. Öyle yüzbinlercesi "**bilgi**" deyince **burjuva politikasının** en domuzu ile **şartlandırılmış**, hepsi tepeden tırnağa dek **örgütlü ve silâhlı** kişiler kastını, Hint Kastları gibi kimi ayrıcalıklarla imtiyazlarla millet dışında, halka karşı dondurup otomatlaştırmaktır. En sonunda o yaldızlı otomatları, tepedeki bir avuç modern ve antika **Mehrâce'nun** (Fi-

nans-Kapital beyleri ile Tefeci-Bezirgân ağaların) emrinde körü körüne kesen bir **kapıkulu makinası** olarak kullanmaktadır. En alttaki yığınlar katırına sömürülecektir.

Bu körkörüne parmağım gözüne basitliği ve bayağılığı apaçık olan kahredici **sınıflar savaşı** oyunu, bu gün artık Himalaya ve Hindikuş dağlarıyla binlerce yıldır geri kalan dünyadan tecrit edilmiş **Hindistanda** bile sökmez hale gelmiştir. Bir ipek sâri'li Bayan İndira Gandhi bile, Başbakan olunca bunun böyle gidemiyeceğini anlamış, Antika Tefeci-Bezirgan putları **Mehraceleri** kaldırmıya, modern Finans-Kapital kalesi **bankaları** millileştirmeye girişmiştir.

Ya Türkiye'de? Mehrace sultan-halife 50 yıldır kalkmış: Ama onun **Tefeci-Bezirgân** ekonomî ve sınıf temeli, bütün dişleri tınaklariyle "**Kasaba**" denilen ilçe ve il yuvalarından yurdu örümcek ağlarıyla sarmış, köylümüzün ve halkımızın kanını emiyor. **Yabancı** Finans Kapital tahakkümü Kuvayi-Millîye Savaşı ile kaldırılmış. Ama, "**kimse**" farkına varmadan **Yerli-Finans-Kapital** ülkemizin tepesine çöreklenmiş.

Oradan, tepeden, bütün basını, yayını, radyoları, okulları, üniversiteleri, kışlaları ile (**memurları** nasıl olsa "**Personel Kanunu**" gibi yem borularıyla tuşa getirmiş), asıl korkunç olan **Silahlı Kuvvetlere** doğru hangir bangır mıyersma saçıyor: "**Asker Siyasetle uğraşmasın**" Ya kim uğraşsın "**efendi hazretleri**" Sen 500 **parababası** ile 2000 **hacığa** perde ardından orduyu gerek **millet**, gerek **vatan**, gerekse çalışan **halk** yığınları aleyhine kullanacaksın. Hem de en iki yüzlüce (Ekonomiyi **Ortak Pazara**, Politikayı NATO'ya Ordu'yu Amerikan Generali Başkumandana) teslim ederken "**vatan, millet, sakarya**" nutukları atarak soygununu ve ihanetini rahat rahat, "**huzur**" içinde sürdüreceksin. Onun için: "**asker siyasetle uğraşmıyacak**"ta, köpeksiz köyde sen değneksiz gezeceksin.

Yutar mı bunu "**asker**"? Eğer Ordu kadrosu İngiltere'de olduğu gibi antika hacığa (Lord) çocukları, Fransa'da olduğu gibi modern işveren (Burjuva) çocukları tekelinde olsaydı, belki seninle her kumpası saman altından yürüterek: "**siyasetle uğraşmaz**" maskesini takabilirdi. Türkiye Silâhlı Kuvvetle-

rinin büyük çoğunluk kadrosu "**subay oluncaya dek yamasız pabuç giymemiş**" HALK ÇOCUKLARIdır.

Bu gerçeklik oportadaydı. Kimi kendilerini "**keskin mark-sist**" sanan sosyalist beycikler, devlet üzerine bilimcil sosyalizmin alfabetik doğrularını tekerlemekle teoriyi skolastiğe, pratiği beyinsiz işgüzarlığa çevirmek için çok ajitasyon yaptılar. Onların dedikleri uygulanınca: "**asker siyasetle uğraşmasın**" gerici tezini ters yüz etmek oluyordu. Kendilerini gençlik saydıkları halde ordunun da bir gençliği bulunduğunu unutturmak, ordu ile gençliğin arasını açmak, en sonunda parababalarının istedikleri biçimde: Orduyu halka karşı çıkarmak oyununa çanak açıyorlardı.

Şimdi ortada bir MUHTIRA var. Bu ordunun en azgın alaturka faşist Finans-Kapital ajanı Demirel kabinesini deviren ULTUMATOMu oldu. Silâhlı Kuvvetler ultimatomu nedir? Bunu, henüz uygulamaya geçilmediği için muhtaranın soyut metnin de inceliyebiliriz. Ultimatomonun amacı, sarsılmış düzeni istikrarlaştırmak olabilir. Orada söylenenden çok söyletene bakmalı. Söyleten: Ekonomi temelinde onulmaz bunalım çıkmazdır. Eğer o madde ve geçim bunalımı istikrarlaşmazsa (yani hayasız Finans-Kapital çapulu ve Tefeci-Bezirgân soygunu durdurulmazsa) ne faşist ne "**demokratik burjuva**" çözümlerinin "**huzur**" getiremeyeceği ortadadır.

O genel gerçeklik ortamında muhtıra ne diyor? Sayın Gen. Kur. Baş. M. Tağmaç'ın, Pakistan dönüşü üzerine çıkan muhtırada, kimileri bir "**Eyüp Han Formülü**" arayacaklardır. Biz kesin kehanet bilmeyiz. Muhtıra'nın birinci maddesi açıklıyor:

"**Atatürk'ün bize verdiği hedef**" diyor.

Muhtıranın ikinci maddesi:

"**Atatürkçü bir görüş**" ele alıyor.

Bu iki madde, ordu'nun "**Eyüp Han Formülü**"nü değil "**Mustafa Kemal Formülünü**" önerdiğini gösteriyor.

Nedir Mustafa Kemal Formülü? Muhtıra söylüyor: (1 madde).

"**Çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak**"tır. 50 yıl önce Atatürk için "**Çağdaş Uygarlık**" genellemesi bir tekti: "**Batıcı Kapitalist Uygarlık**" 50 yılsonrabugün, hiç değilse genç Mustafa

Kemaller için bir tek değil 2 zıt çağdaş uygarlık önündeyiz:

1 — Ölüm döşeğinde kıvranan Emperyalist Kapitalist çağdaş uygarlık;

2 — Her gün yükselip gelişen gurbüz sosyalist çağdaş uygarlık.

Ordu bunun hangisini Türk Milleti'ne yarar ve yakışır bulacak? Muhtıranın 2. maddesi şöyle bir yargı ile yapılacak işi özetliyor:

"Atatürkçü bir görüşle ve İNKILÂP KANUNLARINI" ele alarak iş yapanlar. METOT bu.

Bu metot neyi anlatıyor? Ordu: Atatürk'ün inkılâpçı yönünü benimsiyor. Bu ordunun 50 yıl öncesindenberi geçen sosyal değişiklikleri hesaba kattığım ve devrim kanunlarını benimsediğini açıklıyor.

Bugün yeryüzünde varolan iki zıt çağdaş uygarlıktan hangisi **"İnkılâp Kanunlarını"** benimser? Apaçıktır: Sosyalist çağdaş uygarlık inkılâpçıdır, devrimcidir.

Ordu muhtırası: **"Atatürkçü bir görüşle"** **"İnkılâp Kanunlarını"** benimsediğine göre, dökülen, çöken tekelci kapitalist çağdaş uygarlığı peşin peşin reddetmiş olmalıdır. Mantık bunu gerektirir.

Ancak, kapitalizm, kendi yıkılışı önünde eli boş durmamıştır. Bütün insanlarımız gibi, en başta asker yurttaşlarımızı da, siyaset dışı bırakmakla, ve sürü sürü yalan dolanla şartlandırmıştır. Demek Silâhlı Kuvvetlerimizin, her türlü siyaset yasakçılığına rağmen, ansızın politikanın en büyüğüne el koyduğu gün, aydınlanması ve halk çocukları olarak bilinçlendirilmesi en ivedili görevlerdendir.

Şimdilik, o anlamda muhtıra yorumlanması yapılabilir. Muhtıranın özünde kısaca iki şık yatıyor:

1 — Ordu: Son bir mehil veriyor. **"Demokratik kurallar içinde"**: **"Kuvvetli"** ve **"İnandırıcı"** bir hükümet kurulmasını istiyor (Madde: 2).

2 — **"Bu husus süratla"** gerçekleşmezse, **"İdareyi doğrudan doğruya üzerine almaya kararlıdır."** (Madde: 3). Başka da **"Madde"** yok.

İkinci şık, hiç değilse yapılacak idare açısından besbelli.

Birinci şık, belki de fincancı katırlarını ürkütmemek, alıştırmak içindir. Birinci şık haykıran bir çelişki taşıyor: Ordu kurmazsa, kim kuracak Demokratik-Hükümeti? Muhtıra şöyle diyor (Madde: 2).

"Partiler üstü bir anlayışla MECLİSLERİMİZ" kuralı.

"Meclislerimiz" kimdir? Partilerin kendileridir önce. Partiler kendi kendilerinin üstüne çıkabilirler mi? Biz ummuyoruz. Ordu umuyor mu? Muhtıranın 1. Maddesi şöyle diyor:

"1 — PARLAMENTO ve Hükümet süregelen görüş, tutum ve icrasıyla ülkeyi anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluk içine sokmuş, geleceği ağır bir tehlike içine düşürmüştür."

Bu suçu yalnız **"Hükümet"** işlememiş, başta **"Parlamento"** işlemiş gösteriliyor. Frenkçe **"Parlamento"** sözcüğüne Türkçede **"Meclisler"** deniyor. Öyleyse aynı Parlamento yahut **"Meclislerimiz"**den kendi kendini düzeltmesi mi beklenir? Besbelli ki Ordu onu ummuyor. Onun için **"süratle"** **"idareyi üzerine"** alacaktır.

Muhtıradan başka anlam çıkmıyor. Hadi hayırlısı.

Egemen Güçler Yeni Oyunlar Peşinde:

"REFORM" ATI!..

30 Mart 1971

Nihat Erim kabinesi nihayet ilân edildi. Ve bir hafta içinde programını açıklayacak. Burjuva basınınınortalığı toza dumana katan sansasyonlarından, birtakım sözümona "devrimci" yazarların ileri - geri spekülasyonlarından kurtularak meseleye serinkanlı olarak baktığımızda şunları görüyoruz.

12 MART MUHTIRASINI KİMLER VERDİRDİ?

12 Mart'da kuvvet komutanlarının muhtıra girişiminde başlıca rolü radikâl subaylar oynamışlardı. Hatırlarsak, muhtıra, mevcut bunalımdan A.P. iktidarını ve parlâmentoyu suçlu buluyor ve reformların yapılması gereğini ağırlıkla işliyordu.

Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân hacıağa ittifakının politik iktidar kadrosu olan AP ile egemen sınıfların yedek kadroları durumundaki diğer burjuva partilerinin el birliğiyle teşkil ettikleri tutucu parlamento koalisyonu bertaraf ediliyordu.

FİNANS-KAPİTALİN OYUNLARI

Radikal ve reformist unsurların tabandan gelen baskısıyla gerçekleşen 12 Mart girişimi, şüphesiz ki Finans-Kapitali telâşa düşürüverdi. Ve muhtıradan sonra Ankara'da yoğun bir mücadele geçmeye başladı.

İlk olarak, Cumhurbaşkanı'na ziyarete giden "Komuta Konseyine", Jandarma Komutanı da dahil edildi. Oysa muhtıraya imza verenler arasında Jandarma Komutanı bulunmuyordu.

Daha sonra Cevdet Sunay bir mesaj yayınladı. Bu mesaj ile muhtıra arasında derin ayrılıklar vardı. Birincisi, muhtıra doğrudan doğruya AP'yi ve parlâmentoyu hedef aldığı halde,

mesaj "**aşırı uçları**" hedef almaktaydı. Aşırı uçlar deyimi egemen sınıfların son yıllarda yarattığı bir terim olup, gerçekte sosyalizm düşmanlığının lisan-ı münasiple ifadesinden başka birşey değildir.

Gene aynı mesajda ülkede hiç bir görüş ayrılığına müsamaha gösterilmeyeceği şeklinde sert tehditler yer alıyordu.

Finans-Kapital ilk günden itibaren bir oylama ve vakit kazanma taktiğine girmişti. Nitekim, Cumhurbaşkanı bir haftalık bir program ilân ederek daha ileri girişimleri geciktirme, önleme yoluna gitmişti.

Cumhurbaşkanı birtakım politikacılarla görüşürken, perde arkasında Finans-Kapital ajanları ile yurtsever subaylar arasında kıyasıya bir mücadele sürüyordu.

Sunay'ın mesajından sonra burjuva çevreleri ve partileri rahat bir nefes aldılar. Demek ki Finans-Kapital "**vaziyete hâkim oluyordu**". Sonra burjuva borazanları yavaş yavaş seslerini yükseltmeğe başladılar.

KARŞI - HAREKET

Bütün bu olaylar sırasında bir gece ansızın karşı-hareket düzenlendi. Çeşitli kilit noktalarında bulunan — ve aralarında generallerin de yer aldığı — 300'e yakın subay bir gece içinde enterne edildi. Bunlardan bir kısmı emekliye sevk edildi, büyük çoğunluğu ise çeşitli birliklere tâyin edildiler.

Böylelikle Finans-Kapital duruma — şimdilik — hâkim oluyor. Hürriyet gazetesinde MİT tarafından kaleme alınan bir yazı yayınlatarak tasfiye edilen subayların bir komünist darbeye hazırlandıklarını söyleyip çeşitli şartlanmalar içindeki kitleler gözünde onları "**yıpratmaya**" çalışıyordu.

VE NİHAT ERİM...

Nihayet Başbakan adayı olarak Nihat Erim'e görev verildi. Ankara'daki söylentilere göre Nihat Erim'le ilk teması Metin Toker kurmuştur. Toker'in kime hizmet ettiğini sosyalist kadrolarımız çok iyi bildiğinden, bu konuda fazlaca bir şey söylemeye gerek görmüyoruz.

HANGİ REFORM KABİNESİ?

Kabinede, eskiden İsmet Paşa tarafından Plânlama Teşkilâtından uzaklaştırılan ve o zamanlar reformist - hatta radikal - olarak bilinen bazı elemanlar var. Gene kabinede bir zamanlar "millî petrol" dâvâsını savunan bir bakan var.

Bunlar fazla önem taşımaz. Her şeyden önce, işçi sınıfı devrimcileri küçük burjuva ilericilerinin genellikle tutarsız bir çizgide bir sağa bir sola yalpaladığını bilirler. Bu nedenle, bir zamanlar radikâl olan söz konusu unsurlar, zamanla sağa açılmış olabilirler. Eskiden yurtsever ve ilerici olarak bilinen bu bakanların bugünkü çizgilerini önümüzdeki dönemde kendi tutumları belli edecektir.

Kabinedeki bir kaç "ilerici" bakan dışında kalan isimler, genellikle tutucu kimselerdir, burjuvazinin temsilcileridir.

Dolayısıyla bu kabineyi gerçek bir reform kabinesi olarak göremeyiz.

SÖZDE REFORMLAR

Yetkililer toprak reformunun, eğitim ve vergi reformlarının yapılacağını söylemektedirler.

Toprak ağalarıyla ittifakını sürdüren Finans-Kapitalin ciddi bir toprak reformu yapacağını düşünmek iyimserlik olur.

Girişilecek vergi reformu ise Finans-Kapitalistlerin çıkarlarına dokunmayacak düzeyde kalacaktır. Ya da vergi düzenlemesi, kâğıt üzerinde mâli sermayeye zarar verir gibi görünse bile, pratikte rüşvet tehdit yoluyla işlemez olacaktır.

Köklü alt yapı dönüşümleri yapılmadan girişilecek üst yapı reformlarının ise, asla kök salmayacağını biliyoruz.

Bu nedenle reformlardan fazla birşeyler ummamak gerekir.

Ekonomik bakımdan atılacak adımlar, tekelleşmenin artması, oligarşinin güçlenip, çekişmesi doğrultusunda olacaktır.

DEMOKRATİK MÜCADELEDE GERİLEMEYECEĞİZ

Reform yapıyorum teraneleri ile radikâl küçük burjuvaziyi bir süre için nötralize etmeyi amaçlayan egemen sınıflar, bu arada sınıf mücadelesine ve devrimci hareketimize karşı tedbirler alacaklardır. Anarşiyi önlüyoruz, huzuru getiriyoruz diyerek sosyalist mücadeleye karşı adım adım ve yeni yeni baskı usülleri uygulayacaklardır. İşçi sınıfının artı-değerine istedikleri oranda el koymak için zamanla proletaryanın ekonomik-demokratik haklarını kısıtlayıcı tedbirlere başvuracaklardır.

GÖREVLERİMİZ

Egemen sınıfların yönetmekten âciz kaldıkları böyle bunalım dönemlerinde, işçi sınıfı öncülüğündeki örgütlü emekçi sınıflar-eğer devrimin med dönemi gelmemişse-egemen sınıflardan hiç olmazsa tâvizler koparabilirler. Ne var ki, hâlihazırda emekçi sınıflar yeterince örgütlü ve bilinçli olmadıkları için, önemli ekonomik ve demokratik tâvizler koparına olanağımız yetersizdir. Zaten böyle taviz koparılacak ciddi sonuçlar elde edilemez. Devrimcilik ya heptir, ya hiçtir.

Şu hâlde her şeyden önce sahip olduğumuz demokratik hakları korumak, daha ileri demokratik haklar elde etmek için çalışmak öncelikli görevlerimiz arasındadır.

Bunun yanı sıra, asgarî programımız olan bankacılık, dış ticaret ve sigortacılığın, diğer büyük şirketlerin millîleştirilmesi taleplerimizi öne süreceğiz. Burjuva iktidarının bunu yapamayacağını bildiğimiz hâlde taleplerimizde ısrar edeceğiz. Girişilecek reformların göstermelik olduğunu bilimsel olarak sergileyerek birtakım uyutmacaları önleyeceğiz. Bu bizler için bir propaganda ajitasyon ve örgütlenme yönelişidir. Reform kavramının emekçi kitlelerce benimsenmeye başlayacağı bu dönemde, kendi programımızı ısrarla ve etraflıca anlatacağız. Yapacakları toprak reformunun niçin geçerli olmayacağını, köylünün dertlerini çözmeyeceğini anlatacağız. Diğer reformların göstermelik niteliğini tüm halk kitlelerine sergileyeceğiz.

İŞÇİ SINIFI PARTİSİ

Ve tüm. çalışmalarımızı, eylemlerimizi işçi sınıfının bağımsız merkezî partisini, yeni birikimler ve imkânlarla re-organize etmek noktasında yoğunlaştıracacağız.

Başarılı mücadele ancak ve ancak **PROLETARYA PARTİSİ** önderliğinde verilebilir.

Birinci derecede hayatî görevimiz: İşçi sınıfı içinde kök salmış olan ve devrimci mücadelenin önderliğini ele alacak nitelikteki **öncü müfrezeyi** yaratmaktır.

Örgütlü olabildiğimiz oranda egemen sınıfların baskı ve tehakkümünü önleyebileceğiz. Örgütlü olabildiğimiz ölçüde sosyalist hareketi daha ileri düzeylere ve başarılarla ulaştıracacağız. Örgütlülüğün birinci şartı ise İşçi sınıfının öncü müfrezesini yaratmaktır.

Şuhâlde, var gücümüzle işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin örgütlenmesi için seferber olalım.

İT ÜRÜYOR! DEMEK: KERVAN YÜRÜYOR

16 Mart 1971

"İstanbul'un Şişli/Parababaları) semtinde, sahti "**Dev-Genç**" imzalı, bir **lumpen**(paçavra) kağıt yayılmış. Onu "**Sosyalist**"te olduğu gibi yayınlamak en kestirnesi olurdu. Çünkü fahri CİA ajanlarının ("Fahri" diyoruz: Böylesine zekası kıtlara CİA'nın da pek metelik vermediğini sanırız) ne denli çaresizlik içinde, kıvrandıklarını o paçavradan iyi hiçbir şey belgeliyemezdi. Ancak Sosyalist'in **edeolojik** yapısına girmeyen sarhoş kusuntularıyla yer kaplamaya ve okurun gözünü kirletmeye hakkımız yoktu.

"Devrimci gençlik örgütünün temiz adını kötüye kullananların sahtekarlıklarını yakalayıp yargılamak, gerçek Dev-Genç yiğitlerinin bilecekleri iştir.

"Biz yalnız ahmakları manyaklıklarıyla yarışan kalpazanların- düşünce, karakter, taktik züğürtlükleri bir yana - 30 yıllık provakasyon temcit plavından kendileri çapında "**kahramanlar**" kotarma girişimlerine 30 yıldan beri ilk ve son kez değmekle yetindik."

6.3.1971 günü, Ankara Hukuk'un büyük anfisinde binlerce genci ilgilendiren **Sosyalist** düşünce ve davranış incelemelerine karşı hangi alaturka "**Hayatî**" çelmeciklerin takılmak istendiği gülümsenerek görüldü. İki gün sonra, 8.3.1971 günü, "**Büyük Derleniş**" akımını önlemek için, maskeli Finans-Kapital ajanlarınca, Şişli Postahanesi damgalı, sahte "**Dev-Genç**" imzalı bir de "**bildiri**" postalanmış. (*)

"**Bildiride**" de "**Finans-Kapital** deyimini Genelev ağzıyla "**çürütmek**" (Finans-Kapitali hedef olmaktan çıkarmak) için, genç başlar düşünce ve davranış yerine apış arasına sokulmak istenmiş... Herşeyden önce, namuslu yiğitliklerini tanıdığımız: "**Devrimci Gençlik Federasyonu**" arkadaşlarımızı, üzerlerine sıçratılmak istenen CİA metotlu çamurlardan tenzih ederiz.

Yayıncının Notu: *Sosyalist'in yayın akışı içinde, yukarıdaki bildiri öyle bir zamanlamayla ortaya çıkmıştır ki, bu yazıyı o atmosferde ele almak, provakasyonun hedefini ve amacını değerlendirmekte yarar vardı.*

Anlaşılan, başka tutamağı kalmamış olan Bâbil artığı provokasyon: "**Türkiye'deki Devrimci mücadelenin ilk militanlarından olan Mustafa Suphi ile Şefik Hüsnü'nün**" yanına yeni "**yıldız**"lar icat etmek görevini almış.

"Geçenlerde toprağa verdiğimiz 78 yaşındaki işçi arkadaşımız **Râgıp Ervardar'a ait acı bir anı**" ile, bir ölmüşün mezarını örseliyerek, pronografiyi bildiri biçiminde "**ideoloji**"leştirimiye çalışıyor. Türkiye Sosyalizminde taşı taş üstünde bırakmamak isteyen CIA'nın bu tip oyununa bilerek yahut bilmiyerek âlet edilmiş gerçekten saf kişiler varsa, onlara (çünkü ötekileri 50 yıldır elimizden geçirmişiz) sahtekârlığın kertesini belirtecek bir kaç gerçeği istemiyerek ve öğrenerek anmakla yetineceğiz.

1 — "**1925 yılı**" ele alınmış. O yıl Türkiye Sosyalizmi için ne "**Râgıp Usta**", ne "**Râgıp**" adında hiçbir kişi yoktur.

2 — "**1925 yılı**" Dr. Hikmet Kıvılcımlı Ankara İstiklâl Mahkemesindedir. Ve hiç bir zaman, ne "**Diyarbakır Hapishanesinde**", ne başka hiç bir yerde, hiç bir kimseyle "**aynı hücreye düşmüş**" değildir.

3 — Gerek Râgıp'ın ve Şükrü'nün kendilerinin, gerekse bir çok arkadaşlarının polis ifadelerinde Şükrü'yü yetiştirip harekete sokanın Râgıp olduğu boyuna söylenmesine rağmen Râgıp beraet ettirilmiştir. Harekete bir tertiple sokulan Şükrü ise, aynı dâvânın baş provokatörü bulunmasına rağmen, — bilinen nedenlerle, — hafif bir cezadan "**yoksun**" bırakılmamıştır.

(*) İğrenç bir provakasyon belgesi olan bildirinin altındaki Dev-Genç sahte mühüründe kuruluş tarihi olarak 1967 rakkamı okunmaktadır. Oysa biliyoruz ki, Dev-Genç'in ilk biçimi olan FKF 1965'te kurulmuştur. Örgütün adı daha sonra 1969 Kurultayında Devrimci Gençlik Federasyonu şeklinde değiştirilmiştir. CIA-MİT kombinezonu sahte mühürü kazıtırken doğrusu büyük açık vermişler.

4 — Tahkikat sonunda anlaşılmıştır ki, bir avorton bozuntusu olan iğrenç Şükrü türktür, Râgıp'ın yüzüne bakılmaz denilen karısı yahudidir. Bu iki insan (Şükrü ile Kadın) arasında en ufak akrabalık yoktur. Şükrü, Râgıp'ın "**Kain biraderi**" değil, "**çırağım**" diye tanıttığı, arkadaşlarınca "**Râgıp'ın**

metresi" adı verilen ve Müdürüyetle öyle kullanılan **"Evlâd'ı mânevî"**sidir.

5 — Otürk **"Mânevi Evlât"**, Râgıp'ın evindeki müsevi karısını (analığı yerindeki dişiği) kaçırdığı için, Râgıp usta Şükrü'yü: **"Ölünceye kadar aslâ affetmez"** olduğunu önüne gelene sık sık açıklamıştır.

6 — Aynı **"Mânevî Evlât"** Şükrü, kısa cezasını bitirir bitirmez. İstanbul gizli polisinde görevli iken gözle görülmüş ve Tan Matbaasını havaya uçuran esrarengiz bitişik handaki hâlâ büyüğü çözülemiyen dinamit deposu ile birlikte patlayıp öbür dünyaya göçmüştür. Bu yüzden, sahte **"Dev-Genç"** imzalı Bildiri'nin **birinci** tanığı Şükrü sahneden silinmiştir.

7 — Pırkaç yıl önce Erdek'te rastladığı Dr. Hikmet Kıvılcımlı ya inanılmaz hasret gösterileriyle sarmaşmak ve adres verip hastalığına baktırmak isteyen Râgıp'a gelince, o da: **"Geçenlerde toprağa verdiğimiz"** denildiğine göre, sahte **"Dev-Genç"** imzalı bildirinin **ikinci** tanığı Râgıp ta sahneden silinmiştir.

8 — Dâvâ'da düştükleri **provokasyonları** ve dikine **karye-rizm** sapıklıklarını, **"Apolet sosyalizmi"** uğruna bir, **"fetret devrinden"** yararlanarak **"Komintern"**e: Apış arası problemi gibi aktarmak hevesine düşenlere, vaktinde, Şefik Hüsnü aracılığı ile, bir Balkan **"kardeşpartisinde"** geçmiş olaylar ışığında başkaları gösterilmiştir.

Sahte **"Dev-Genç"** imzalı bildiride: **"Örgüt için görev başına"** çağıran **"devrimci doğru çizgi"** **"teorisi"**nin ulaştığı bu pisi pisine şantaj **"aşama"** sınıfı kendi U. S. marka kaderiyle başbaşa bırakalım. Burnu alıştığı gerizlerde suçortağı arıyan Şark kurnazlığı, her zaman karda gezip izini **"belli"** etmediğine inanacak ve böyle yakayı ele verecektir.

Belki yanıtılan içi temiz **"Devrimci Gençliğin bilmesinde yarar gördüğümüz"** bütün belgeler, şu ya da bu servisin tezgâhladığı klâsik uçkur-peşkirli Tefeci-Bezirgân Hacıağa provokasyonlarında değil, 1920'den 1960 yılına dek süregelen aralıksız **"Komünist tâkibatı"** dosyalarında yatmaktadır. Herkesin kim olduğu orada, kendisi unutsa bile, torunlarınca er geç tüm ayrıntılarıyla okunacaktır.

Yalnız **"Sosyalist"**in Başyazarı, gelecek kuşaklara o en içten

kopma "vasiyyetini" bu vesileyle bir daha tekrarlar: Aman! Gizli polis ve Adliye arşivlerimizde yatan siyasî "**Tahkikat**" dosyalarını, her ne bahaneyle olursa olsun, hiç kimsenin yakmasına, yırtmasına göz yummayınız...

Çünkü bizde âdettir. İttihatçı Kompradorlar, Abdülhamid'in gizli dosyalarını, kimseciklere göstermeksizin, Beyazıt Meydanında yakıp, günahlarını (jurnalcıklarını) Milletten saklamışlardır. Dün ve bugün, Türkiye ve Dünya politika alanında namus taslayıp göbek atan kimselerin ne olduklarını en tartışılmaz biçimde aydınlatacak som olaylar, hep gizli dosyalarda saklı durur.

Sakin, gerçekler yokedilmesin! Bundan provokatörlerin döllerine bir kötüleme düşmez. Her kuşak kendi yaptığından sorumludur. Gerçi sapıkların utanabilecekleri düşünülemez. Zerrece utanma duyguları bulunsa, dün kendilerinden sanıp göklere çıkardıklarına, bugün, (yanışları yüzlerine vurulunca), **şantaj** yapamıyacak denli zeki davranırlardı.

Yüzyıl sonra da olsa, provokatörlerin çârmiha gerilmeleri, insanlığın trajedisini aydınlatmıya vedeğiştirmeye yarıyacaktır. Bunu bilmek ve hazırlamak, **arkadaşlık** ve **kardeşlik** duygusunu şimdiden daha güçlölendirecektir.

Bu çamura değmek değer miydi? Lenin'ce "**miras**"ı benimsenen Çernişevski'nin dediği gibi: "**Politika, Nevski (Moskovanın en büyük ve temiz) caddesi değildir. Ayağını çamurdan sakınan siyaset yoluna hiç girmesin.**" Bunu bilerek girdiğimiz yolun batağından bir an korkmadık. Toplum çamursa, elbet içinden çıkmış sosyalistlere de sıçrıyacaktı. Bulaşacak diye, geri dönülemez. Bulaşınca kedi pisliği gibi saklanamazdı.

Vurguncu efendi babamızın miras bıraktığı bayramlık iskarpinlerini giyen "**sosyalizm**" süslü beğcikler değiliz. Ekmeğini taştan çıkarmış kara toprağın kuru öküzü denli halktan insanız. Çamurlaşın çamurlaşabildiğiniz kadar! Züğürt İşçi Köylü çarıkları sizi her zaman çiğneyip geçecektir. Hiç şaşmayın.

TÜRKİYE'Yİ KİM YÖNETİR?

23 Mart 1971

17 Çarşamba: İ. İ. Paşa'nın rahatladığı son 24 saat olacak mı olmayacak mı?

1 — Devlet Sermayenin Olmazsa Yok mu Olur?

Yıllar yılıdır **27 Mayıs** şoku amorti ediliyor. Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân çetesinin son ("**demokratik**" gösterilmeye çalışılan **vurgun furyası** ve Ortak Pazar kanalından Türkiye'yi emperyalizme toptan **peşkeş** çekışı, geçen **ağustos** ve **kasım** aylarındanberi ordu direnişini suyunyüzüne çıkardıydı. **9-10 Mart** günleri patlama Gürleri ve Batur Paşa'lar eliyle kontrol edilince, AP iktidarına "**Son Türk Devletinin yok**" olmaması için "**son şans**" verilmesini isteyen **Tağmaç Paşa** da öne düştü. Ve **Sunay Paşa** "istifasından" vazgeçildi.

İ. İ. Paşaya: "**24 saati yüzyıldan uzun**" getiren durum buydu. **17 Mart Çarşamba** günü hangi olaylar göze çarptı?

Biri küçücük mikroskopik **genç olayı**, ötekisi devlet ölçüsünde büyük makroskopik (gözle görülen) ordu olayı en ilginç belirtileri verdi.

2 — Bir Adım İleri, İki Adım Geri

MİKROSKOPİK GENÇLİK olayı: 65 gündür "**yakalanamayan**" Deniz Gezmiş: Sivas'ın Şarkışla'sında yakalandı. Yakalanışta kaç **püf** noktası yok ki? Kaçakların çarşambadan önce Ankara'dan **uzaklaşmaları**... Gece saat 1 sularında radyoca bir bekçi, gazetece bir polis tarafından o **karanlıkta** bir pikapa motosiklet yüklerken tanınmaları... "**Bir iddiaya göre Gezmiş**"in "**Polislere attığı kurşunla Yusuf Arslan'ı yaralamış**" olması... Gezmiş'in "**şehir içinde tehdit ettiği bir havacı başçavuşun**" önce evini basıp, sonra özel arabasını kendisine kullandırarak "**Gemerek'in Yeniçubuk akaryakıt istasyonunda**" teker patlatılarak karanlık tarlalarda çiftte sten tabancaları ve "**bol miktarda**

kurşun" ile sağsalim ele geçişi...

Hep havada uçuşuyorlar: Sinekler küçük, mide bulandırıyorlar. Henüz herşey burjuva basınına verilenlerden aktarma. Değişmesi güç gerçeklik: Çocuklar leyleğin yavrusu gibi yuvadan atılmış görünüyorlar.

MAKROSKOPİK ORDU olayı: 27 Mayıs'takinin bir başka çeşidi ile, ordunun eylemi üzerine ilk ağızda gene ordu **cezalandırılıyor** bile. Hangi ölçüyle, niçin? Orası karanlık. 8 Paşa: 1) **Kara Kuvvetleri Plân ve Prensipler Dairesi Başkanı** Tümgeneral C. Gürkan, 2) **Genelkurmay Merkez Daire Başkanı** Tümgeneral Ş. Köseoğlu, 3) **Kara Kuvvetlerinden** Tuğgeneral M. A. Akar, 4) **Zırhlı Birlik Komutan Yardımcısı** Tuğgeneral N. Gürkân, 5) **Deniz Teknik Daire Başkanı** Tuğamiral V. Bilgeç, 6) **Hava Kuvvetleri Harekât Daire Başkanı** Tuğamiral Ö. Çokgör, 7) **I. Ordu Komutanlığından** Tuğgeneral M. Tuğcu, 8) **Tuğgeneral L. Erol.**

Paşaların en yüksek rütbelisi 2 Tümgeneral, 6'sı Tuğgeneral. Hepsi genç. Ne yapmış olabilirler?... Açıklanmalı. Ama en şaşırtıcı olan gazetenin şu havadisidir:

"Bu arada Havacı Albay H. Ilgaz, komutanların ultimatoomunu TRT'ye götürülenlerden Havacı Albay K. Tunusluoğlu ile Zırhlı Birlikler Komutanı, ayrıca Zırhlı Birliklerden yarbay ve bâzı binbaşı öğretmenlerle, çeşitli sınıflardan değişik rütbelerde çok sayıda subay emekliye sevk edilmiştir. Ayrıca çok geniş bir atama işlemi sonunda, bazı subaylar görevlerinden alınarak, kıta hizmetlerine sevk edilmişlerdir."

3 — Geri Tepiş Normal midir?

Sonradan anlaşıldı:

"Cuma günü saat 13'e bir dakika kala, Çankaya Köşkü'nden TRT'ye telefon edildi. Heyecanlı bir ses:

"— Muhtıranın okunmasını durdurun" diyor ve üç gün mühletten söz ediyordu.

"Fakat artık çok geçti. Haber okunmak üzereydi. Esasen Hava ve Deniz Kuvvetlerinin Genel Sekreterleri olan iki albay ile Kara Kuvvetlerinden bir paşa, muhtıranın okunmasını sağlamak üzere iç haberler merkezinde bekliyorlardı." (D., 16/3/1971)

Daha ilk adımda **"tepe"** oyunu bozmak istiyor. 17 Mart'ta: **"Muhtıra"**yla sırf orduda devrimci kanadı oyalayıp vakit kazanılmak ve hareketi bastırmak plânlanmış. 18 Mart'ta: **"Müdahale"** edenlerin **"lider"**i rolüne giren bir **"paşa,"** bütün konuşulanları teype alarak, bantları **tepeye** götürür, yâni muhbirlik edermiş. Bunlar açıklandı.

Öyleyse bu oyun, —Talât Aydemir olayı gibi, — bir provokasyon tertibidir. Maksat, ordunun devrimci gençliğini temizlemek için, hazırlıksız davranışlara kışkırtmaktır. İçlerinde devrimci maskesiyle sokulup, asıl devrimcileri avlamaktır.

Yakışır mı? Bu metotlar, Bizans çağında aylıklı askerlere uygulanırdı. Türkiye'nin halk çocukları ordusu herhalde antika istibdatların aylıklı askeri değildir. Onun yurtsever gençlerini yanlışa düşürüp ezmek, önce günahtır. Ondan sonra tehlikelidir de. Hem Ordu Görev Tüzüğüne: **"Anayasayı kollama ve koruma"** maddesini yaz; hem ordu anayasayı korumak isteyince Bizantizmle provokasyonlar kışkırt. Kimde kime güven kalır?

Hele anayasayı **"koruma"** gibi masum ve meşru bir görevi normal yoldan yerine getirmek olanağı tıkanırsa, ileride çok daha korkunç patlamalara yol açılmaz mı? **Ordu** oyuncak değildir. **Millet:** Birkaç bin parababası değildir. **27 Mayıs:** O bilinci asker-sivil bütün yurttaşlar içine getirmiştir. Devrimci subay (Muhtıranın yazdığı gibi) yalnız **"kuvvetli"** değil, aynı zamanda **"inanılır"** doğrularla kanıtlandırılabilir. Yalancılığın mumu yatsıdan öte yanmaz.

27 Mayıs EMİNSU'lara geniş yararlar, hattâ imtiyazlar vermişti. 12 Mart doğru **"emekliye"** emekletiyor. Hem bu iş: **"Önceki gün akşam üzeri ele alınmış... Dün sabah saat 12.20'de emeklilik bildirilmiş, atananlara ise, 12 saat içinde yeni görevleri başında bulunmaları emredilmiştir."**

Bu işlemleri kim, nasıl yapmış: **"Genelkurmay başkanı ve kuvvet komutanları, durumu cumhurbaşkanı ile görüşmüştür."** deniliyor. Demek bu temizlik AP'ye **"şans"** tanıyan ve **"istifası"** düşünülen paşalarla uyumluca yapılmıştır.

Dahası var: **"Sızan haberlere göre, emeklilik ve atanma işlemleri CHP Genel Başkanı İsmet İnönü'ye haber verilmiş ve:"** 24 saat içinde sükûnetin temin edileceği **"bildirilmiştir"** (Cumh. 17/3/1971).

İ. İ. Paşa'ya verilenin **"haber"** değil **"müjde"** olduğu, daha dün ağzını bıçak açmayan İ. İ. Paşa'nın **CHP Ortak Gurubunda** yaptığı şu muştulamadan anlaşılıyor:

4 — Eski Kurtların Antika Huyları

"Geçen 24 saat memleket için çok önemli bir devreydi... Merak ediyorduk bütün dünya ile beraber. Fakat size KALP HUZURU ile söyleyebilirim ki, bu geçen 24 saat zarfında Türkiye, millet olarak bünyesindeki sarsılmaz metanetinin bir defa örneğini vermiştir... Gerek ordunun... gerek siyasî partilerin... memlekete SAHİP olmak isteği hâkim olarak yaşamaktadır. Bugün olayların ve HAZIRLIKLARIN mahiyetini henüz bilmeksizin ÇOK İYİMSER, ümidi kuvvetli bir halde huzurunuza çıkmış bulunuyorum."

Bu **"24 saat"** neydi? İ. İ. Paşa'nın 1923'ten 1950'ye dek 27 yıl iktidarda ve 1950'den 1971'e dek 21 yıl muhalefette tedarlayıp orduya ezberlettiği: **"Asker siyasetle uğraşmaz"** yalanının uygulanış 24 saati idi. **"En son Ankara Hava Kuvvetleri Konferans Salonu'nda"** ordunun başı Tağmaç, Türkiye'de parabalarsız ve haciağalarsız yaşanamayacağı felsefesini şu sözlerle haklı çıkardığına inanmıştı:

"Bir Afrika ülkesini yönetebiliriz, fakat nüfusu 35 milyona çıkan Türkiye'yi yönetemeyiz!"

5 — Türkiye'yi Ordu Yönetmiyor mu?

Neden yönetemezmişsiniz? 500 Finans-Kapitalist **parababası** ile 2000 Tefeci-Bezîrgân **hacıağa** 35 milyon insanı sömüre sömüre dolandırarak "**yönetecek**". Gereğinde 1 milyon eri ölüme seve seve yönetmeyi bilen onbinlerce yüksek öğrenimli subay, 2500 soyguncu kadar olsun milleti yönetemeyecek... Bu masala nasıl inanılır? Türkiye'de üç milyon işçi ile üç milyon çalışan köylünün (30 milyon nüfusun) sermayeci çapulundan başka yolla yaşayamayacağı düzmecesi ezberletilerek inanılır.

AP **İktidarı** ile kayıkçı dövüşünde usta **muhalefeti**: "**Bir Afrika ülkesini**" yönetirce, 35 milyonluk Türkiye'yi "**yönetiyor**" muydu? Ordu "**siyasetle uğraşmadığı**" ölçüde "**yönetiyordu**". Dört general kılıçları takıp geçit resmiyle Çankaya'ya "**muhtıra**"yı götürür götürmez, yâni "**Ordu**" birkaç 24 saat "**siyasetle uğraşır**" uğraşmaz ne "**Hükûmet**" kaldı, ne "**Parlamento**". **Memleket**" ise, dînkünden daha iyi (hiç değilse Polis dayanıklı gericiler ilericileri, kim vurduya getirmeksizin) kendi kendisini "**yönetiyor**". Hani parababaları?... Gölge etmesinler, **halk** başka ihsan istemiyor.

6 — Biraz da Halk için Yönetsin

Bu işi, hem de farkına varmaksızın, ordu yapmadı mı? Neden **Türkiye ordusu Afrikalı** ordulardan aşağı kalsın? Anlaşıyor işte: Ordu olmasa, en kabadayı parababaları donlarını bağlayamıyorlar. Demek **gerçekte Türkiye ordu gücüyle yönetiliyor. Demokrasi**: 2500 kodamana **ordu** zoruyla 35 milyon insanımızı çapul ettirmek midir? Yoksa, 1.5 milyonu **örgütlü işçi** olan, 6 milyon **işçi-köylü** üretmen yığınını, yüzbinlercenamıslu asker-sivil **genç** ve **aydın** ile bir atılıştta kaynaştırıp, 35 milyon nüfusu insanca yaşatmak mıdır?

Siyaset: Dönmüş, dolaşmış, bu denli açık rakama dayanan bir denklem olmuştur. Bu denklemi, en ücra dağ başındaki karacahil çobanın önüne koysanız, bir kaç saat içinde çözümler. Bütün **mesele**, ordunun, bağrından geldiği çobanla, köylü ile, esnaf ile, işçi ile kendi arasına vurguncu parababalarını "**yönetici**", hattâ "**şefâatçi**" kılığında maskeli soyguncu olarak sokmaksızın: **Halkla halk çocukları** olarak başbaşa vermekten korkmamasıdır. **Siyaset** te budur, **demokrasi** de budur.

Parababalarının, **siyaseti** asker-sivil yurtsever aydına **ya-sak**, herkesin perende atamıyacağı bir ince kalleşlik ortaoyununa çevirişi, hep ordunun temiz vicdanını oyalamak, yiğit yüreğini çıkmazlarda bocalatmak, duru kafasını karıştırmak içindir. Ama, hakikat oportada. İktidarın Karagözleri, muhalefetin Hacivatları, Altıkulaç Beberuhileri, Razâkîzâdeleri, TatsızTuzsuz DeliBekir'leri heron yıldabiroynadıkları perdeyi yıktılar, viran ettiler. Ardından sıkıştıkça, orduyu imdatlarına çağırdılar. "**Türkiye'yi yönetme**" dedikleri oyun bu. Bu oyunla, Türkiye'yi bütün millî geliri kadar yabancılara **borçlandırıp** Amerikan üssü haline getirdiler.

Bu haydutluk **siyaset** midir? **Demokrasi** midir? Millet içinden bu sınıfın ülkeyi "**yönetmesi**" midir? Yoksa, yetmiş yedi buçuk yabancı casus örgütlerinin memleketi yabancı sermayeye savunmasız teslim etme yordamı mıdır? Vatani savunmak, anayasayı kollamak ordunun baş görevi ve hakkı ise, niçin bu **hak** ve **görev** biraz da gerçek **demokrasi** yönünde (yâni halk için, halkla birlikte ve halk tarafından) işlemesin?

ŞAPA OTURTULAN PARLAMENTARİZM

30 Mart 1971

Bugünlerde pek çok şeyler şapa oturdu. Bunların en ilginç: **Parlamentarizmin şapa oturduğu**. Gerçekte ne de direniyor. Çabalama kaptan, ben gidemem, diye diye...

1 — Cilveli Çifte-İktidar (Diyarşi)

Diyarşi (Çifte-İktidar) başlıyor. Bir yanda (**parlamento + partiler**), öbür yanda (**devletbaşkanı+ordu**) karşı karşıya geldiler. Birbirlerine, **Fuzulî ile sevgilisi** arasında geçen ilişkinin "şiiirini" okuyorlar:

"Ben ana hayran

"Ol cama tırman

"Mütekeddir: Ben ondan, ol benden...

"Ben ana mihnet, ol bana gussa:

"Müteneffir ben ondan, ol benden."

Böyle çelişkili karasevdalar, **çökkün Şark'ın** yalnız kişilerinde değil **toplumlarında** da kaçınılmaz olur. Hem birbirlerine bayılırlar, hem birbirlerini bulsalar bir kaşık suda boğarlar. Partiler **parlemento**dan, devlet başkanı **ordudan** bir parça olduklarına göre, **Türkiyede** çifte-iktidar oportada duruyor: **Parlamento** mu ağır basacak, **ordu** mu?

2 — Batı'da "Parlamentarizm" Elma Şekeri

Parlamento kimdir? 1971 yılı uluslararası **Finans-Kapitalin** **halk** denilen çocuklara yalattığı elme şekeridir. Emperyalist **metropollarda** (anayurtlarda) kodaman **parababalığı** (Finans-Kapital), dünyayı **sermaye ihracıyla** soyup soğana çevirdikçe, tekelinde tuttuğu **AŞIRI-KÂR** (surprofit) ganimetine dayanıyor. O **AŞIRI-KÂR**dan bir parçacığını, Emperyalizm denilen kurtlu elmanın üzerine incecik bir yalabuk şeker zarı olarak sıvıyor. **Halk** denilen çocuğa:

"İşte bu Kızıl elma senin, diyor. Tat ta bak ne tatlı" diyor ve çocuğun cebindeki son meteliğini de tırtıklamak için, ağzını burnunu o boyalı şeker zarı ile bulayıp, bulaştırarak, halkımızın hoş deyimi ile: "**Şafî köpeğine çeviriyor.**" Uluslararası parababaları elinde **parlamentarizm** böyle basit bir çocuk oyunudur.

Dikkat edelim. Her zaman söyleriz: Batıcı parababalığı elinde bir **AŞIRI-KÂR** olmasa, ondan bir parçacığını özellikle **İşçi sınıfı** içinden yetiştirdiği **aristokrat amele** tabakası denilen küçükburjuvazinin en modern ve en rezil satılık çeşidine yalatmasa ve işçi sınıfını o yoldan kendi çapul arabasına bağlamasa, **Parlamentarizm** oyununu kimseye, hele kendi geniş işçi ve halk yığınlarına hiç bir zaman yurtturamazdı. Beş, on, yirmi yıl işçi sınıfı içinden ayrıcalıklılara yüksekçe bir "**yaşama standardı**" sağla: Ardından on milyonlarca insanı emperyalist bunalım ve savaşlarla kır, öldür. Düzen bu. **Parlamentarizm** elma şekerinin içindeki zehirli, kan kusturucu meyva rejimi bu. Onun, artık en ileri emperyalist anayurtlarında bile ipliği pazara çıktı.

3 — Birinci Büyük Millet Meclisi

Ya bizde parlamentarizm kimlerin tekelinde? Mustafa Kemal Paşa hayâle kapılacak kişilerden değildi. Türkiye'yi "**çağdaş uygarlık düzeyi**"ne çıkarmak için "**sermaye**" mekanizmasına inanmıştı. Ama, 1. **Millî Kurtuluş Savaşı**'nda **ordu** olmasa, sermayenin, kompradorlar çingarı: **İttihatçı-İtilâfçı** yırtınmalanyla ülkeyi bir emperyalist sömürgesi yapacağını görmüş, eliyle tutmuştu.

"**Sermaye mekanizması**" denilen şeyin adına "**kapitalizm**" mi denir? İlk Büyük Millet Meclisi demeçlerinde: Emperyalizme de, kapitalizme de ağız dolusu sövüldü. Öyleyse, hem kapitalizme söven, hem bir sermaye mekanizmasını kuran düzen nasıl olabilirdi? **Ordu** ile... Sermaye, halka etkili olabilmek için **parlamentarizm** mi istiyordu? Olur. Paşanın kaç tâne güvenilir **subayı** varsa, hepsinin üniformaları, savaş biter bitmez çıkarıldı. Başta Paşa'gân olmak üzere hepsine smo-

kinler, kırlangıç kuyruklu redingotlar giydirildi. Memleketin şurasında burasında 3-4 yıl arayla çalışan "seçim" davul zurnaları şöenlerinde gösterilen adaylar, silindir şapkalarını giyip Ankara'daki Sultanî çatısı altında toplandılar.

Parlamento mu istediniz baylar? İşte size: **Büyük Millet Meclisi**. I. Kurtuluş Savaşı günlerinde bu meclisin "**Manzarası**" biraz vahşice mi görünüyordu? Doğrudur. Bir kaç, pilâvın içinde karabiber kabilinden, Patrik Atenagoras'tan heybetli şıh, Aşiret reisi, ilmiyye patriyarkı (Babahan'ı) ile yan yana, hemen hepsi I. Emper-için cep dolu. Beller kemerle sıkık. Bacaklar getr panto-lonlu. Bu Mepus Bey yahut yedeksubayı cin gibi "**Kalpaklılar**". "**askerî**"den bozma, yakası açık, "**hâkî**" (Toprak rengi: Savaşta arâziye uygun (!) giysi. Göğüsler fişeklikler, paşanın emrinde, ha deyince İstiklâl Mahkemesi'nde adam asar, yahut cephede düşmana karşı çıkar "**avcı kıyafetli**" tedbil gezen askerlerdir.

4 — Tek-Parti Parlamentarizmi

Sivil Sermaye o manzaradan ürkse haklı. "**Asrî**" (çağdaş) parlamento kılığı için Ankara'dan İstanbul'a müşteriler, İstanbul'dan Ankara'ya "**tüccar terzi**"ler az mı aktı? Ve "**sermaye**" hazretlerinin sinirine dokunmayacak bir sivil **Parlamentarizm** görüntüsü sağlandı. Ancak meclisin içinde **ordu** oturuyordu, ne gerek." Arasıra sevimli Anadolu boğazıyla oy'a baş vurulurdu:

"— **Gabl'ideler** (Kabul edenler)?

"— **Gabl'itmiyenler**?

Ve ardından, öyle istenmişse, hemen:

"— **Gabl'idilmiştir!**" gelirdi. Bu kanunun onaylanıp onaylanmayacağı, ilkin kara kalpağın yanlamasına mı, önlemesine mi durduğuna göre belli olurdu. Sonra ona da hacet kalmadı. "**Seçim**"le kimin meclise gireceği önceden belliydi. Yanlışlık olamazdı. **Parlamento**, paşanın öğütlediği kıyasıya askercil **disiplinli** çarklardan kurulmuş bir makineydi.

CHP'nin "**tekparti**" çağında **parlamentarizm** bu idi. **Ordu**'nun ruhu **mecliste** tebdil gezip bağdaş oturuyordu. Daha mı az demokrattı o tekpartili CHP parlamentarizmi, yoksa daha mı çok? Bunu tartışmıyoruz. Yalnız biliyoruz. O zaman da **meclisin**

adı gene **Büyük Millet Meclisi** idi ve **Büyük Millet Meclisi**'nin demokrasiciliğinden şüphe edenin, alimallah gözü patlatılırdı! Seçim ise, işte "**seçim**". Parlamento ise, işte **meclis**. Demokrasi ise kimin haddine **demokrasiye** yan bakmak?

Bu bir çeşit **tarihsel devrimler**'den sonra gelen, **Gaa-zi**'lerin egemen sınıflı topluma geçit döneminde kurdukları **devlet biçimli bir "askercil demokrasi"** geleneği miydi? Olabilir. Ona **tekparti parlamentarizmi** denebilirdi. Tekparti parlamentarizminin, hiç değilse, kendine göre daha az saçma bir mantığı vardı. Bir yol devlette: (**Yasama-yargılama-yürütme**) üçüzlüsü, "**güçleri ayırtlama**" (tefrik'i guvâ) kargaşalığı yoktu. Her üç yetki **T.B.M.M'nin** kişiliğinde; **T.B.M.M'de paşanın** kişiliğinde birleşti. **Burjuvazinin** pısrıklığı, sosyal sınıf **çelişkilerinin** kütlüğü bunu olasılaştırıyordu. "**Kemalist inkılâplar**" o ortalıkta yürütüldü. "**Aşırı-kâr**" gene yoktu ama **aşırı uçlar** da yoktu. Hiç değilse, yok edilebilmiş sayılıyordu.

5 — Çok-Parti Parlamentarizmi

Çokparti parlamentarizmi, o mantığı bozdu. Daha doğrusu "**zor oyunu bozdu**" 1925' den beri, **CHP'nin** tekparti parlamentarizminin kanadı altında palazlanıp, **CHP'nin** önce beynini, sonra yüreğini ve en sonunda etini kemiğini kemirip yiyerek fena halde semiren **parababalığı** (Finans-Kapital), antika çağlardan kalma, **askercil demokrasi** gelenekli tekparti "**vesâyet**"'ine sağdıçlığına artık isyan etti. "**Tekparti demok-rasisi**"ni, dayanılmaz bir **diktartörlük** saydı. Tekparti **CHP'si** ve paşası: Hem dayak yiyen, hem memnun olan koca kılığından da dımdızlak bırakıldı.

Demokrat Parti'nin Demirkırat'ı, **Finans-Kapital** sağdıçı **Bayar** ile **Tefeci-Bezirgân** hacıağa tohumu **Menderes** gibi sivil beğcikleri sırtına alıp, parlamento'da bağdaş kurmuş **orducuları** tekmeleyip kovar oldu. **Beyciklerin** paltosunu tutup giydirmeyi "**şeref'i askerî**"sine aykırı bulmayan paşaları, **ordu** geleneklerine karşı çıkardı. **Aşırı çapuluna** **Amerikan** sadakası yetmeyince, **Kruşçef Bolşeviği** **Ankara'ya** çağırdı. Tekparti par-

lamentarizmi, ordu için rahat bir emeklilik yiyimi idi. Çokparti parlamentarizmi, sürüyle hacıağa ve parababası kullarına Demirkırat yemliği oldu.

Amerika "arpayı" keserkesmez, birmilyon Vatan Cepheli üye yazıldı ve ordu da tapayı arttı. 27 Mayıs: Parababaları sömürüsünün kendisini kaldıramadı, halk içinde bu sömürünün yarattığı ateşi ölçecek termometreyi koydu. Sosyalizmi serbest bıraktı. Yeni anayasa yasama-yargılama-yürütme (Y-Y-Y-) güçlerinin ayırtlanmasını son dereceye götürdü. Böylece, ordu: Millî Birlik ve kontenjan gruplarına rağmen politika dışı bırakıldı. Ordu sayesinde iktidara hazırca konan parababalığı (Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgânlık) orduya karşı yapmadık provokasyon bırakmadı. Parlamentoda paşa dövmeye dek denemeler yaptı.

Hepsi kolaydı. 35 milyon, işsizlik ve pahalılık altında nasıl uyuşturulacaktı? Halkın köylü kesiminin Tefeci-Bezirgânlar hakkından gelebilirdi. Yeter ki, tefeciliği yasak eden İslânlığı, tefeci mütegalibenin gâvurluğunu örten bir maske gibi kullanabilsinler. Ama halkın en dinamik kesimi olan işçi sınıfı sosyalizme doğru hızla geliyordu. Gangsterler sendikalizmini bile etkili kılmak için AŞIRI-KÂR gerekti. Onun yerine Finans-Kapital parababalığı iki silâh buldu: 1— AŞIRI VURGUN; 2— AŞIRI UÇLAR...

Alman casuslarının üniversiteye soktukları: Panislamizm için halife gerekti. "Ulu Hakan Abdülhamit Hân" üzerine destanlar yazmak, yetemezdi. Panislamizm uygulanınca: Türkiye'den Suudî Krallığına döviz kaçırıp kolera ithâl eden hacılar, aşırı vurgunun kaymağını da yabancılara kaptırdı. Alman casusluğunun Pantürkizmini en iyi bilen ordu idi. Turan yerine Hitler'in ırkçılık hezeyanları da: yalnız birkaç CİA ajanı komando'yla, Toplum Polisi'ne bile yeterli cep harçlığı istedi: AŞIRI VURGUN'un öbür bölümünü tüketti. Faşizm'in ezelî AŞIRI UÇLAR maskesi, asker-sivil GENÇ TÜRKLER geleneğimizi uyarmaktan başka hiç bir işe yaramadı.

6 — PARLAMENTARİZM HURDACILIĞI

Modern ve antika parababalarının denizi burada bitti: Parlametarizm gemileri ordunun bir "muhtıra"sıyla oracıkta şapa

oturdu. Şimdi ne oluyor? **Ordu** eliyle batırdığı halk düşmanı parlamentarizm gemisini yüzdürür inşaallah demeyen "**siyasî parti**" yok. Kendisine "**işçi partisi**" diyen TİP bile, hiç kızarmadan, batmış parlamentarizmin mantar cankurtaran simidine şöyle sarılıyor:

"Bugün... kazanılmış demokratik hakların korunması, PARLAMENTARİZMin yalnız şekil olarak değil, fakat temel ilkeleriyle birlikte ayakta kalmasına bağlıdır." (TİP Bildirisi)

Ne "**kazanmış**" TİP? 1965 yılı 276 bin oyla 14 mepusluk. 1969 yılı 243 bin oyla 2 mepusluk! Parababaları parlamen-tarizminde: "**Bütün sosyal sınıfların siyasî ağırlıklarını koyacakları bir ortam**" olabilirmiş gibi, "**İşçi ve emekçi sınıfların serbestçe örgütlenip siyasal eylemlerde bulun-ması**" olabilirmiş gibi "**Süratle genel seçimlere gidilmesini istiyoruz**" diyebiliyor (23-3-1971). Kuyrukçuluk yapıyor.

AP pehlivanı Demirel de, başka lâflarla aynı şeyi söylüyor:

"Parlamento ile orduyu karşı karşıya bırakmayı ve bu suretle demokratik nizamı temelinden sarsacak bir duruma girmeyi kabul etmemiz mümkün değildir." (23-3-1971)

Parababalığının tek güvendiği parlamentarizmin palavra mantarizmini yutmayan bir **ordu-gençlik** var. Gençlikte bilinç güçten üstün. Orduda güç bilinçten üstün. Bilincin de, gücün de tükenmez kaynağı **işçi sınıfı**'dır. Ancak bu üç güç gençlik + ordu + işçi sınıfı birleşirse: Büyük köylü yığınları **Tefeci-Bezirgânlığın** kanlı pençeresinden ve **Finans-Kapitalin** karanlıkta avladığı oy **davarlığından** kurtarılabilir. Millî **kurtuluş**, **gürbüz** çağdaş uygarlık düzeyine ulaşabilir. Günün birinci problemi bu **gerçekliği** orduya anlatmaktır.

Görünürde Ordu: Şapa oturttuğu parlamentarizm gemisi içinde dişe dokunur nesneler varsa, onları kurtarmak istiyor. Bu da bir "**ekonomi**" görüşü olabilir. Ancak batmış gemiler

hurdalıktan başkayerde değer taşımaz. **27 Mayıs** denemesi ortada. Parababalarının tekelinde batmış **parlamentarizmi** allayıp, pul-layıp yüzdürenler, gemiye hemen sahip çıkan sermaye korsan-larının ilk bombardımanına uğrayanlar ve parlamentodaki kaniçinde bırakılarak dayak yiyenler oldular. Şirin ve süslü **demokrasi** makyajı altından, en sinsî ve kanlı **alaturka faşizmin** nasıl fişkırdığını gördüler.

"**Men cerreb'el mücerrep, hallet bihîn nedâmet**" (denenmiş deneyen, işin sonunu yazık oldu ile çözümler!). Devrimci gele-nekli ordunun tek ihanet etmiyecek dostu ve dayanağı **işçi sınıfı** ile çalışan **halk** yığınlarıdır.

HALK DÜŞMANLARIYLA REFORM YAPILAMAZ

23 MART 1971

12 Mart, yerli-yabancı parababalarının kafalarına balyoz gibi inince, şaşkın ördekler gibi nereye gideceklerini şaşırdılar.

"**En uzun 24 saat**"'ın bittiğini sanan bütün bezirgan partileri hep bir ağızdan "**Demokrasi**" şarkıların söyleyerek devrimci güçlere saldırmaya başladılar. Son 6-7 gün içinde yaratılan olaylara göz atacak olursak:

Adana'da 5 devrimci genç tevkif edildi. TÖS, DEV-GENÇ ve DİSK'de arama yapıldı. Adana emniyet müdürü TÖS başkanını ölümle tehdit etti.

Gaziantep'de, yine TÖS, DEV-GENÇ ve DİSK'e bağlı şubeler arandı. Bayatlamış tertiplerle gazetecilere gösterilmek üzere sopa, bilmem ne bulunup, 11 lise öğrencisi nezarete alındı.

Sivas'dan 9 kişi "**düzeni yıkmak**" suçunda tevkif edildi.

Muğla'da, köylülere anayasa öğreten, biri İMAM, biri yüksek mühendis, biri tekniker, bir de memur olmak üzere 4 kişi tutuklandı.

Ve Batmanda, 3 bin işsiz "**Açız, iş istiyoruz**" diyerek miting yaptı. Batman halkının üzerine yine Mehmetçik saldırtıldı.

Bütün bu olayları sahneye koyanlar, Finans-Kapital'in hesabına bütün Türkiye halkını ezim ezim ezen, politika can-bazlarıdır.

Ordunun verdiği muhtıranın birinci maddesinde "**son şans tanınan**" adamları ihanette birlik olan halk düşmanlarıdır. Halk düşmanların 35 milyonluk Türkiye halkının sırtına bindirmeye kimsenin hakkı yoktur. Halk düşmanından hükümet olmaz. Olursa dürüst olmaz. Olursa, yine Finans-Kapital'in koynuna girecektir.

Muhtıra'yı verenlerin de bunu akılları kesmemiş olacak ki;

Başbakanlığa atanan Nihat Erim: "Adalet, işçileri ve millî eğitim bakanlıklarını, parlamento dışından seçeceğim" diyor.

Bu durumda muhtıra'yı verenler eğer, Finans-Kapital'in halkı ezerek yarattığı "anarşiyi ortadan kaldırmak" istiyorlarsa "anarşi" yaratan Finans-Kapital'e karşı halkla bir olmalıdırlar. Halkla birlik olmakta, onun ekonomik ve demokratik isteklerine cevap vermekle olur.

KARMA DEĞİL KARMAKARIŞIK

6 Nisan 1971

Hükümet programı baştan sona okununca edinilen ilk genel izlenim şudur:

1- HİÇ YAPILAMAYACAK HER ŞEY

Hiçbir şey **yapamayışın** melankoli denilen karasevdası içinde, her şeyi söylemiş görünmek. Bir koca gazete sayfasını dolduran program içinde 50 yıldır işitilen: "**Muasır medeniyet seviyesi**" klişe olarak: "**Çağdaş uygarlık düzeyi**" biçimine çevrilmiş. 50 yıldır bilinen: "**Türk silâhlı kuvvetlerinin demokratik rejime ve anayasa düzenine bağlılığının en açık delili**" bilinen "**muhtıra**" ile verilmiş.

Ne yapılacak? En başta:

"**Zorunlu reformların hiç beklenmeden gerçekleştiril-mesi**" deniliyor. "**Zorunlu**" nerede başlar, nerede biter? Kim bilir.

En son: "**Herhalde artık Anayasanın öngördüğü reformların yapılmadığı veya ele alınmadığı söylenemeyecektir.**" deniliyor. Demek maksat ağızları tıkamak. "**reform**" diye tutturulmuş. "**Alın size reform**" denilecek. Hiç değilse "**yapılacak**" mı reform? Şart değil: "**Ele alınma**" da yeter.

Programın genel sözleri bunlar. "**Dengeli gelişim**", "**dinamik bir yapı**", "**siyasal değişme**", "**temel yapısal ve kurumsal çözümler**" için "**cesaretli adımlar**" sıralanmış. Şirin, güzel sözler. Yapılacak işler hangisi?

"**En kısa zamanda ilgili bakanlarca yüce milletimizin bilgilerine sunulacaktır**" deniliyor. "**Düşük gelir**"den kur-

tulmak için: "Yol uzun"dur. "Kalkınma" için "Uzun vâde" isteniliyor. Öyleyse "en kısa" olan iş nedir? Önümüze mahut "Strateji" çıkıyor. "İlk aşama" olarak, temel: "Toprak-eğitim-maliye" gibi temel reformlar sayılıyor.

2- BOYUNA DEĞİŞİR DENGE

Bunlardan tek dişe dokunan toprakla ilgili reformı şu:

"... Bir ailenin bölgelere ve toprağın cinsine göre tespit edilecek bir büyüklükten fazla toprağa sahip olmasını engelliycek "Toprak Reformu Ön Tedbirler Kanunu".

Daha "reform" yok, "ön tedbirler kanunu" gelecek.

Oysa, "öntedbirler" değil, "toprak" kanununu 2. Emperyalist Evren Savaşı'ndan önce tekparti'nin İ.İ. Paşası başvekilken "meclise sunmuş" idi. İkinci "aile başına" Amerikanvari 500 dönüm bırakılacaktı. Sonra bu alaturkalaştırılıp adam başına 5000 dönüm bırakılacaktı. Sonra bu alaturkalaştırılıp adam başına 5000 dönüme çıkarıldı. Böylece toprak ağası ev halkına en seçme topraklarını beşer bin dönüm dağıtıp kanundan sıyrıldı. Gene de İ.İ. Paşa'nın nasıl tekerlendiğini biliyoruz.

Şimdiki paşalar. "Silâhlı kuvvetler" ellerinde olduğu için tekerlenmezler mi? Komutan ne? Bir memur. Memur kim? Hükümet emrinde, şimdi tersine hükümet komutanının emrinde. Bu ne kadar sürer? Bizde olağan şey bu.

1937'lerde İnönü hem "paşa" idi, hem "başvekil" idi. Karşısında şimdiki gibi sürüyle başka parti de yoktu. Yalnız ordu: Çakmak Paşa'nın, devlet Gazi Paşa'nın emrinde idi. İnönü Hükümeti: Bir işaretle düşüverdi. Bugün de öyle oldu. Devletle ordu başları: "Git" deyince hükümet gitti.

1937'ye göre bir fark var. O zaman hükümet ilerici idi; şimdi gerici. O zaman ordu gençliği tarafsızdı; şimdi toprak reformundan yana... Ama ordu hiyerarşiye bağlı. Hiyerarşinin tepesinde komutanlar oturuyorlar. Kuvvet komutanları gençliğin tutumunu amortize etmek (öldürümlemek) için başa geçtiler. En üstte devlet başkanı bu işi ayarlıyor. Karşıda bütün partiler,

orduyu neresinden ısıracaklarını hesaplıyorlar.

Böyle durumlara eskiden "**muvaazene'i mütedavile'i dâime**" derdik. Öztürkçede: "**Boyuna değişir denge**" adı verilir. Burada kim kurtsa, o "**partiyi kazanır**". Saf kuzucuklar birer ikiye veya toptan yenir.

Kim kurt?

3- KURTLARIN ULUYUŞU

Parababalanndan daha kurt kimse olamaz. Kurt bulanık havayı sever. Parababalan da bayırlılar böyle bulanık politika havasına. Kaç taşla kaç kuş vurmazlar ki:

1- Süleyman Bey **Türk parasını düşürdüğü** için görevini bitirdi "Baba bir hırsız tuttum" a dönmüştü ekonomi: "Al getir, gelmiyor. Koyver, gitmiyor". Ordu Süleyman beyi koyvermekle sevabına girdi. AP'ye kahir yüzünden lütuf oldu.

2- Bütün kötülükler parababalarının **tekelticiliğinde** değil, hâşâ: Suç kişi Süleyman'da. Ordu Süleyman'ı atınca, yerine koyduğu Erim'le her yer günlük gülistanlık olacak. Estirilen hava bu.

3- Hepsinden yamanı ordunun çıkardığı tozdan, dumandan hazır göz gözü görmeyen, ordu da, vatan da, millet de **Ortak Pazar** denilen emperyalist anavatanın emrine aktarılacak. Hemen bütün yabancı parababalan ile son günlerde hanlı harıl pişirilip kotarılan anlaşmalar, müdahalenin yarattığı sis perdesi ardında başarıyla gözden kaçırılıyor. Türkiye aktarılsın. Sonu kolay!

4- Halkın içinde, ordunun içinde patlamasız bu kalıp değiştirilmez darboğazı da hele bir atlatılsın. O sıra yapılacak "**ruh yatırımları**" ile, gelecekte "**oy davavlarımızı**" gene parababalan yönünde ürkütme hazırlığı tümlenecektir. DP'nin ve Ecevitçi CHP'nin şimdiden değme dağlara konamayışları o yatırımlardandır. Ve ilh., ve ilh...

Bütün bezirgân parti kurtlarının çeşitli saman altından su yürütmeleri, hep "Bekle gör" diyen VAKİT KAZANMAK manevralarıdır. "Kandıralı Nihat Bey" in hükümet programı, tam o parababalarının vakit ve reklâm kazanmaları için biçilmiş kaptandır. Bunu programdaki **"toprak reformu"** için yazılanlardan daha iyi hiç bir şey gösteremez.

4- GELMEZ AYIN ÇARŞAMBASI

Toprak programı 5 madde. Ana madde, temiz iş almak için **"altı ayda"** çıkarılacak olan **"tedbirler kanunu."** Büyük arazi yasağını uygulayacak öteki 4 madde büsbütün **"develeri güldürecek"** şeyler. Programın dili ile aynen sıralayalım:

1- **"Başbakanlığa bağlı örgüt"** yapılacaktı, o iş için. Uygulayın bugünkü sistemde: 1 milyonu bulan kapıkulu memur sayısı içine yeniden yüzbinlerce yeni **memurcuklar** katılacaktır!... İşsiz aydınlar sokaklar dolusu olduğuna göre, bu maddeden kolayı yok.

2- **"Reform aracı... Tarım vergisi"** konulacaktı. Bu da sayısı artacak memurlara tâze maaş sağlayacağı için, bütün kapıkulları kalabalığının (asker-sivil bürokratların) şiddetli alkışlarıyla karşılanacak. Ancak bir şey var: Bu vergiyi hangi **"tarımcı"** ödeyecek? **"Tedbirler kanunu"**, hiç değilse lâfta, büyük arazi sahiplerini **"kaldıracak"** değil mi? Öyleyse, kapıkullarının ağızlarına çalınacak bir parmak bal **tarım vergisi**'ni, - "dalavere, malavere", - gene küçük ekinciler ödeyecek.

Buraya dek kurallar parababaları için **"reformu"** halkın gözünde taşınmaz yük etme prensibine uygun ve buna kapıkulları gık diyemezler. Ondan sonraki iki madde büsbütün yürekler acısı:

3- **"Devlet Örgütü"** ile **"KREDİ, FİYAT çelişkilerini kaldırmak"**. Evet, program, bezirgân ekonomi'nin taptığı pazar kanunlarını devlet eliyle **"kaldıracak"**! Bu Osmanlı **"muhtesip ağalığı"** için, **çarşıya** kaç yüz bin değnekli **Subaşı** gönderecek?.. Devletin arabasına bindiği düzen **kapitalizm** olacak, ama devlet kapitalizmin hiç şakaya gelmiyen fiyat ve kredi kanunlarını, silâh

gücüyle **"kaldırarak"**! İnsanlarla böylesine alay edilir mi? Hükümet mindere çıkmadan, güreşte yenileceğini ilân ediyor.

4- **"Kadastro, harita çalışmaları"**: Anlaşıldı mı **"Vehbi'nin Kerrâkesi"**? **"Kerrâke"** ne midir? Cici kızların kışa girerken butlarını örttükleri **"Maksi"**dir: İç ayıbı görünmiyecek ve üşütmiyecek topuğa dek kaftan, bizim bildiğimiz. Hükümet **"toprak reformu"**na **"harita ve kadastro"** maksisini giydiriyor!.. Toprak reformu mu? Ne demek 6 ay içinde **"tedbirler"**i meclisten çıkar (şakaya gelirse).

Uygulama mı gerek? O da **"kadastro"** çabukluğu ile yapılacak. **Kadastro** ne zaman biter? İ. İ. Paşa, ilk **"toprak kanunu"**nu **"büyükmeclis"**e getirip, henüz tekerlenmediği gün hesabını yapmıştı: **Kadastro** Türkiye toprağına 500 yılda belki yapılır!.. **"Harita"**ya gelince: Bu işe CIA'nin sermayesi yetmez. U.S. Amerika'yı satın almak gerekir.

5- **"TİP" İK MARTAVAL YOK: "PLATFORM" VAR**

"İşte böyle Mehmed-Ağa"! Bütün **"partiler üstü"** yeni-Mehmedağalar ağızlarını açmışlar. Bizim Mehmedali Ağa'dan Behice Ağa'ya, Nihad Ağa'dan Süleyman Ağa'ya, İsmet Ağa'dan Kayserili ve Bozbeyli Ağalara dek bütün eski, yeni, gerici, ilerici kurtlar, hep T. İşçi Partisi'nin **"faşist eğilimlere kapılmayan"** şu bildirisinde toplanıyorlar:

"Demokratik haklarla ilericilerin can güvenliğini teminat altında tutarak, BÜTÜN SOSYAL SINIFLARIN (yani Tefeci-Bezirgân ve Finans-Kapitalistlerin de en başta tabii) siyasi AĞIRLIK'larını serbestçe ortaya koyacakları bir ortamda SÜRATLE genel seçimlere gidilmesini istiyoruz."

Bu maskara **"siyasi ağırlık"** kimde var? Herhalde bir deri, bir kemik işçi köylü yığınlarında yok. **"Süratle seçime gidilince"** kim **"ağır"** basacak? Belli: Yağlı pehlivan Süleyman Bacanak ve kaçak güreşen Feyzioğlu - Bozbeyli içgüveyleyleri ile

bir kaç çiroz paşa... Toprak reformunu değil, onu "istiyoruz"

Hayır, baylar bayanlar, sizin ne istediğinizi biliyoruz: Tabandan gelen **ordu tepkisini**, tepeden gelen **kartları değiştirme** yönünde kazasız belâsız şapa oturtmak istiyorsunuz. Tehlikeli perende.

Biz iyi dilekli saf çocuklara bir daha duyururuz. **Demokrasinin** temel dayanağı genellikle **işçi-köylü** yığınlarının davranışı ile, özellikle köye kıyasıyla **hürriyet, toprak ve bereket** sağlayacak sosyal **devrimle** gerçekleşir. Bu devrimi, işçi-köylü yığınlarının **girişimine - örgütüne kontroluna** dayandırmadıkça, dünyanın bütün silâhlı **kuvvetleri** de bir araya gelse başaramaz. Ama, örgütlü **işçi sınıfı**, birkaç haftada örgütleyebileceği büyük köylü yığınlarımızı en yüce demokratik düzeye ve **biince** erıştırir.

Toprak reformu diye soyutlaştırılıp kuşa çevrilmek istenen **hür** (özgür) oluşumun politik ve sosyal platformu: **İthalât malı uzman ve adaptasyo**'larla boşuna çıkmaza sokulmamalıdır. O platform: **İşçi sınıfı partisinin** Türkiye'deki **aktüel** karşılığı **Vatan Partisi programı** içinden başka yerde aranmamalıdır.

"BÜYÜK HESAPLAR", "KÜÇÜK HESAPLAR"

20 Nisan 1971

Türkçenin: "**Köpeksiz köyde, değneksiz gezmek**" diye bir atasözü vardır. Parababalarının, hele 1950'denberi iki ritmik saat düzenli onar yıldır süren DP ve AP iktidarları öyle vurgun yaptılar.

27 Mayıs, ordu vurucu gücü ile bir **politika** değişikliği getirdi. Ondan önce, parababalarımız, firavunlar çağındanberi alıştıkları rahatlıkla "**düşünceye kelepçe vurulur**" prensiplerini "**hür basın**" sütunlarında açık saçık sergilemekte sakınca değil mutluluk duyarlardı. **27 Mayıs**: Çok utangaç ergenlik çağı diliyle, "**komünizme taşmayı önleyecek son bent**" diye nitelendikleri "**sosyalizm**" düşüncesine açıkça "**müsaade**", hele "**teşvik**" etmeseler bile göz yumdular.

Ancak, kısa günde, **insana** inilmezse, ne kanunun ve ne de anayasanın ülkeye hiç bir şey getiremeyeceğini bütün acılığı ile tattılar. Halk çocukları idiler çoğunlukla. Parababaları onların halkın içine girmemeleri, halkla kaynaşmamaları için, onları her şey yapmaya hazırdılar. **Meclisler üstü** yaptılar. Orada mumyalastırımıya çalıştılar. Halk çocukları canlıydılar. Onları **insanüstü** yapabilseler, hepsinin ayrı Anıtkabirleriyle ülkeyi doldurabilirlerdi. Olmadı. **Öldüremediler**.

12 Mart, ordu vurucu gücü hangi **politika** değişikliğini getirdi? Önce 27 Mayıs'ın gölgesine: **Anayasa'ya sığındı**. 27 Mayıs'ta, **eski** anayasayı ordu hizmet kanunu maddesiyle savunmak için atılım yaptığını söyledi. Sonra eski anayasayı kaldırdıydı. 12 Mart'ın varolan anayasayı kaldırmaya niyeti açıklanmadı. Yalnız parlamentarizme mehil verdi. **Parlamentarizm** ise o, birliği ve işbirliği ile **anayasayı** kaldıracak darbeyi "**Allah, Allah!**" diyerek bekliyor.

27 Mayıs "**komünizme taşmayı önleyecek son bent**" olmayı

öne sürmüştü. 12 Mart, daha ertesi gün: "Sosyalizme taşmayı önleyecek son bent"lamayı önerdi. Hiç değilse ilk uygulamayı o yönde başardı. Şimdi, 12 Mart kotarışını "kol kırıldı, yen için de" örterek: "Subayları" yahut "subapları" (ikisi de aynı şey) değiştirmek yoluna yöneldi. Finans-Kapital böyle "subay" yahut "subap" istemiyor. Allahın işine nasıl karışılmazsa, parlamen-tonun işine de öyle karışılmamalıdır kanısında. Parlamento öyle insanüstü bir varlıktır ki, ona el kaldıran, önünde hemen secdeye kapanıp çarpılmalıdır.

Öyleyse, ne idüğü belirsiz "reformlar" görünüşü altında, sak-ro-sent parlamento niçin baskı altına alındı? Gerçekten "ana-yasanın emrettiği reformlar" özleniyorsa, hükümet prog-ramında niçin "genel lâf"lardan başka hiç bir şey yok? İş yapacak bir kabine okadar çok soyutlâf etmez. Bütün söylenenler, hükümet programı da, başbakanın gazetelerde iki gün süren sütunlar ve sayfalar dolusu açıklamaları da, yapılmak istenenleri paravanlama havasını taşıyor.

En sonra, "Vehbi'nin Kerrâkesi" kaldırılınca, altında güçlkle saklanan Finans-Kapital'in gerçek yüzü çıktı. "Kerrâke" Vehbi'nindi ve Vehbi "Vehbi Koç"tu. "Koç Holding Otomotiv Grubu" Tarabya Otelinde bir "bayiler toplantısı" yaptı. Orada: "özel teşebbüs kesiminin tanınmış iş adam-larından Vehbi Koç" muhtıra'yı örten kerrâkenin(incemaksi'nin) ucunu kaldırdı. B. Vehbi'ye göre:

"Toplumsal içine düştüğü bunalıma parlamento çare bulamayınca ordu muhtırası" verilmiştir.

"Bunalım" nedir? B. Vehbi: "İşçi-gençlik hareketlerine sağ-sol çatışmalarına" boş veriyor. Onu asıl üzen şey Demirel'ci "Ekonomik kararlardaki isabetsizlikler"dir. B. Vehbi, asıl; "Hür teşebbüs nizamının yıkılacağından korktuğunu söylemiştir." (Gaz., 10/4/1971)

Koçların savundukları "hür teşebbüs" kimdir? Elbet tekelci parabalalarının ezdikleri gerçekten serbest rekabetçi orta ve ufak "vahşi sermaye" değildir. Koç'un söylediği gibi:

"Türk toplumuna, mümkün olduğu nisbette ucuz fiyat ve

yüksek kalitede mal ve hizmet sunmayı görev saymak"

Halkın gözüne kül serpen bir "lâf ola beri gel"dir. Çünkü, Türkiye'nin 73 bölgesinde 73 bayilik kuran ANADOL otomobilleri, ilk satışa 20 bin liraya çıkarılmıştı. Şimdi 60 bin lirayı geçti: Birkaç yıl içinde üç kat pahalılık. Finans Holding'leri için 20 yahut 60 bin lira "küçük hesap"tır. Parababalığı:

"Herkesin KÜÇÜK HESAPLARI bırakarak" asker usulü uygun adımla yürümesini bildiriyor.

Değer miydi "parlamentarizm"i o denli "emir eri" durumuna bırakmaya? Finans-Kapital Amerikan efendileriyle kaynaştığı gündenberi, bu çeşit tehlikeli perendeler atmayı denedi. **Türk - İş'ten sonra Türkiye İşçi Partisi**, ondan sonra sıra sıra keskin ve cici "sosyalizmler" tezgâhlayışları, en umulmaz alanlarda ona inanılmaz yararlar ve manevra elverişlikleri sağladı.

Mekanizmasının kilit noktaları tekelinde bulunan **parlamentarizm** ve **ordu** alanında mı manevralardan çekinecek? Hele şimdiki denli **"BÜYÜK HESAPLAR"** söz konusu ise, kapitalingöze almayacağı riskolanmaz. Türkiye parababalasının uluslararası Finans-Kapitalle yaptığı **"büyük hesap"** nedir? Onu da "Vehbi'nin Kerrakesi" gizlemiyor. Bâyiler Toplantısında iki **"büyük hesap"** kumarına oynadığını açıklıyor.

1- **Yerli Finans-Kapital'in** kıyasıya vurgunu "devlete" kaptırmamak,

2- **Yabancı Finans-Kapital** torbasında Türkiye devletini keklik etmek.

I- DEVLETÇİLİĞİMİZE HADDİNİ BİLDİRMEK:
Üzerine Finans-Kapital şöyle diyor:

"Bugün tatbik edilen sistemde, ŞİRKETlerden alınan vergiler yüzde 71'e çıkabilmektedir. ŞİRKETLERİN en büyük ortağı DEVLETtir. Kazancın 3'te 2'sinden fazlası Devlete, 3'te 1'i SERMAYEeye kalmaktadır."

"Vehbinin Kerrâkesi" bundan daha açık saçık giyilemez.

II- DEVLETİ ORTAK PAZAR TORBASINA ATMAK:
"Büyük Hesab"ını da şöyle yapmıştır:

"Ortak Pazar karşısında sanayimizin ayakta durabilmesi için, hızlı çalışmalar yapılmasını ve ayakta durabilecek SANAYİNİN TESPİT olunarak gerekli tedbirlerin alınmasını istemiştir." (10/4/1971)

ORTAK PAZAR nedir? Milli gümrüklerin kaldırılması, milli paraların bir tek **"Avrupa parası"**na dönerek yokolması. Tek sözle Türkiye devletinin ve vatanının Batılı emperyalist devletleri ve vatanlarıyla harman edilmiştir. Finans-Kapital: **Bu hesap tamamdır!"** diyor. **"Ortak Pazarın KARŞISINDA"** olmak mıdır bu? Hayır. Böyle alângiritli konuşur. Parababaları **"karşısındayım"** der. İçine boylu boyunca girer. Girdiğimiz **Ortak Pazar** içinde **"ayakta durabilecek sanayi"** ister. Öteki **"vahşiler"** cehenneme!

O sanayi hangisidir? **"Ortak Pazar"** denilen altı Avrupa devletini ve milletini temelinden ele geçirmiş bulunan **Amerikan U.S.** tekelleridir. **Koç Holding'ler**, o Amerikan U.S. tekellci sermayesi ile en içli dışlı, can ciğer kuzu sarması **"özel teşebbüs"** atılımlarıdır. Hazır Amerikan üsleri ve tekelleri Türkiye'nin elini kolunu bağlamışken, bir manyak iktidarla bilinçsiz karşıtları kışkırtılarak toz duman kopartılır. O toz duman arasında **"büyük hesaplar"** oynanır.

Büyük oyun bu. **Büyük oyun: Milli Kurtuluş Savaşı** ile **milli bağımsız** bir devlet ülküsü kırk yıldır sürüklenmiş Türkiye'yi, dün savaştığı **emperyalistlerin torbasına** kesinlikle sokmaktır.

Hani ya **vatan** sınırlarına **"komünistler"** yahut **"sosyalistler"** düşmandı? 71 yıldır, her şey tersine döndü. Her ülkede vatan ve millet sınırlarını eritenler, Finans-Kapitalistlerdir. Türkiye'nin **parababaları** bir çeyrek yüzyıl, Türkiye'nin **ekonomi kaynak-larını** kimseye sezdirmeksizin ele geçirdiler: O **tekparti** ku-luçkalığı altında iyi başarıldı. Bir çeyrek yüzyıldır da Türkiye'nin

politika subaşlarını, açıkça kestiler: O da **çokparti** altında yapılan demokratik kayıkçı döğüşü oldu.

Artık herşeyin olgunlaştığı kabul ediliyor. Mustafa Kemal gençliğe iki değışmez prensip anmıştı:

1- **Cumhuriyet**,

2- **İstiklâl**.. "**Cumhuriyet**" pekalâ, antika çağların **Atina** yahut **Roma** yahut **Venedik** kentlerinin "**Cumhuriyet**"lerine çevrilebilir. Finans oligarşisi saltanatı padişahsız da sürdürülebilir. Ama **bağımsızlık** dile kolay. Parlamento oligarşisi bile, **silâh zoruyla** yola getiriliyor. Ya o zorun örgütü olan **ordu gençliği** Vehbi'nin Kerrâkesini çıkar da, Mustafa Kemal'in son sözünü hatırlarsa?

İşte, soyut "**Atatürk reformları**" ve "**Devrim kanunları**" ile dolu, "**partiler üstü**" düşünce ve davranışlar onu önleme kaygısındadırlar. Onun için, sanki Türkiye'de hiç **insan** yokmuş gibi, insanların katılmayacağı, insanlara dışarıdan dayatılacak insansız hükümet programları ile "**Kamu oyu**" oyalanıyor. Ve bütün nefes boruları biredek boğucu gazlarla tıkanıyor. Biraz "**aşırınca**" cüret değil mi?

HÜKÜMET - ADALET - İNSAN

27 Nisan 1971

Ünlü Muhtıra **12 Mart** günü verildi. **Nisan**'ın sonlarına geldik. Ne yapılmak isteniyor? Asıl meseleye girmeden bir noktacığa dokunalım.

Bütün tartışmalar **devletin** dört duvarı içindeki üç bölümden birisini ikiye böldü. Yürütme güçlerinden **ordu** ötekilerini bastırdı.

Devletin **yargılama** bölümü olduğu yerde sayıyor. **Adliye** makinesi, ortada hiç bir değişiklik yokmuş gibi işliyor. Şikago'daki et makinasına bir ucundan sokulan sığırın, öbür ucundan sucuk, kösele çıktığı gibi; Adliyenin dişleri arasına sıkıştırılan her davâ, bilinen sonuçlara doğru otomatikçe gidiyor. Muhtıra ile değişen durumda, kimi davâların temelden değişmesi gerektiği akla bile gelmiyor.

Bizde **adliye** avadanlığı, var olan kanunların oldukları gibi uygulanış makinesi sayılır. **Asker** nasıl komutandan aldığı **emri** harfi harfine yerine getiriyorsa, tıpkı öyle, **Adalet** de kanundan aldığı **buyruğa** mutlak uyacaktır, denilir. Oysa, **genellikle** her kanun çıktığı günün sosyal güçler dengesine uygun bulunsa bile, ertesi günün sosyal güçler dengesindeki değişiklikleri yankılayamaz. Onun için antika uygarlıkların bile hiç değilse gelişim çağlarında "**İçtihat kapısı açık**" tutulmuştur. **İçtihat**: Elde bulunan dünkü kanunun, bugünkü değişik sosyal şartlara göre uygulanma yetkisidir.

Özellikle **12 Mart** Muhtırası, Türkiye'nin **yargılama** makinesinde en ufak bir içtihat değişikliği gerektirmiş midir? Kimi Devlet **kişileri** ölçüsünde getirmiştir. Örneğin: Bir askerin üstüne emir vermesi en büyük suç sayılır kanunlarca. Ama o asker 12 Mart Muhtırasını **üstü** olan hükümete vermiş komutan olursa: Kanun da, devletin yargılama yetkisi ve mahkemeleri de işlemez olur. Buna kimse şaşmaz. Çünkü Türkiye'de "**devlet**" ötedenberi

çimçiy ve yalınkat silâhlı adamların görevi olarak işlemiştir. Onu herkes olağan bulur.

Devletin **yasama** bölümü (Parlamento) da, adliyeden başka türlü değildir. Toplumda binlerce yıl, devlet başındaki tek kişinin iki dudağı arasından çıkacak her söz: **Kanun** adını almıştır. Osmanlı devletinde altı yüzyıl Padişahın her dediği, karşı gelenin kellesini uçuran buyrultu (İrade'i Seniyye) olmuştur. Padişahlık kaldırılıp da cumhuriyet kurulduktan sonra, bir değişiklik olmuş mudur? Görünüşte belki. Gerçekte her şey, **Batı** taklitçiliği biçimleriyle maskelenmiş eski tas, eski hamam kalmıştır. Bu doğruyu biz söylersek yadırganır. Türkiye'de **kapitalist** Batı uygarlığının her politika kuralına kulca tapan en koyu düzen statokoculan, farkına varmaksızın açıklarlar.

İşte, Türkiye'nin yarı yüzyıllık egemen politikasında temel direği olmuş İ. İ. Paşa'nın, temyizi ve istinafı bulunmayan içgüveği sözcüsü B. Metin Toker, "**Türkiye Büyük Millet Meclisi**" diye, her dile gelişte Paşa'nın bile salavatla andığı parlamento için, gözünü kırpmaksızın şunu yazar:

"**MECLİS**, 1950'ye kadar, "iktidarın bir organı" idi. 1950'den sonra "iktidarın kaynağı" oldu. "**MİLLÎ İRADE**" lâfını pek kullanmıyalım. Tıpkı "**ATATÜRKÇÜLÜK**" gibi, tıpkı "**REFORM**" gibi, tıpkı "**İLERİCİLİK**", "**GERİCİLİK**" gibi onu da nereye isterseniz çekebilirsiniz. Atatürk veya İnönü'nün, yahut ikisinin başbaşa listesini hazırladığı Meclisleri "**MİLLÎ İRADE'NİN YÜCE TECELLİGAHI**" sayar da, 12 Mart Darbesini "**MİLLÎ İRADEYE KARŞI DARBE**" sayarsanız, öyle bir martıksızlık lâbirentine dalarsınız ki, sizi oradan Penelop'un iplikleri bile çıkaramaz. Onun için lâf duvarına kafamızı vurmıyalım.

"Gerçeklere bakalım."

"Atatürk veya İnönü'nün tek parti devrinde meclis, Atatürk veya İnönü iktidarını devirebilir miydi? Söz gelişi, bütün "**MEPUSLAR**" böyle bir arzuda birleşselerdi, meclis devrilirdi. **MECLİS** devrilebilirdi, ama Atatürk veya

İnönü'nün kılına halel gelmezdi." (M.T.: "1971'in Türkiye'sinden çizgiler", Milliyet, 18/4/1971).

Kendi kendisine yalan söyleyemeyecek kertede cesaret gösterebildiği seyrek ânlarında, her samimi kaleşör böyle: **"Cesaret arz ederken, sirkatin"** söylemekten kurtulamaz. "Milli İrade" bir "LAF"tır. "Türkiye Büyük Millet Meclisi" o "lâfın duvarı" dır. "KANUN"ları çıkaran meclis bu olursa, o **"kanunların emrinde"** işleyen **Adliye** başkanice olur? O yüzden Türkiye devletinde: gerek YASAMA, gerekse YARGILAMA organları, gerek KANUN, gerekse MAHKEME, - biz ona istediğimiz denli **"BAĞIMSIZLIK"** süsleri takıp takıştıralım, - YÜRÜTME organlarının gölgesinde kalır. Ve B. Toker'in dediği gibi:

"Genel ve serbest oyla seçilmiş meclisi bulunmıyan hiç bir siyasi yapı Batılı manâsıyla demokratik olamaz." (a. y.).

Bu tanımlama da az kalleşçe bir yakıştıma değil. **"Genel ve serbest oy"** ne demektir? Türkiye'de B. Toker'in efendi kaynatası Paşa başta gelmek üzere, bütün Bezirgân Politikacılar, yapılmış, yapılacak bütün **"SEÇİM"**lerin bir komedyaya olmadığını, hem **"genel seçim"**, hem **"serbest seçim"** olduğunu günün yirmi dört saatinde milletin önüne tekerleyip durmazlar mı? Şimdi Paşa Dâmâdı bunun tersini öne sürmekle ne demek istiyor?

Apaçıkça, Türkiye'de ne **"genel"** ve ne de **"serbest"** bir **"oy"**un bulunmadığını ve bulunamayacağını, dolayısı ile de **"SEÇİM"** denilen dört yılda bir komik veya trajik **"demokrasıcik"** oyunlarının halkı ve milleti aldatıp oyalamak için tertiplenmiş bir **"Sahneye konuş"** olduğunu söylüyor. O zaman **devlet** dediğimiz şeyden geriye ne kalıyor? **"üçüncü kuvvet"** gibi gösterilmek istenen **"YÜRÜTME"** organları...

Bunun **tarihcil, ekonomik, sosyal** köklerini boşuna tekrarlamıyalım. Bu **politik** sonucu ortadadır. Türkiye'de **devlet** denildi mi, YÜRÜTME organları dışında kalan her şey **gölge'dir**. Yürütme organları da: Biri organların **kendisi**, öteki organların gölgesi olmak üzere ikiye bölünüyor. Yürütme organlarının kendisi nazikâne **"silâhlı kuvvetler"** denilen **ORDU'dur**; Yürütme organlarının **gölgesi** ise, ordu önünde her zaman **"başibozuk", "sefil-sivil"** kalmış **"silâhsız kuvvet"** durumundaki

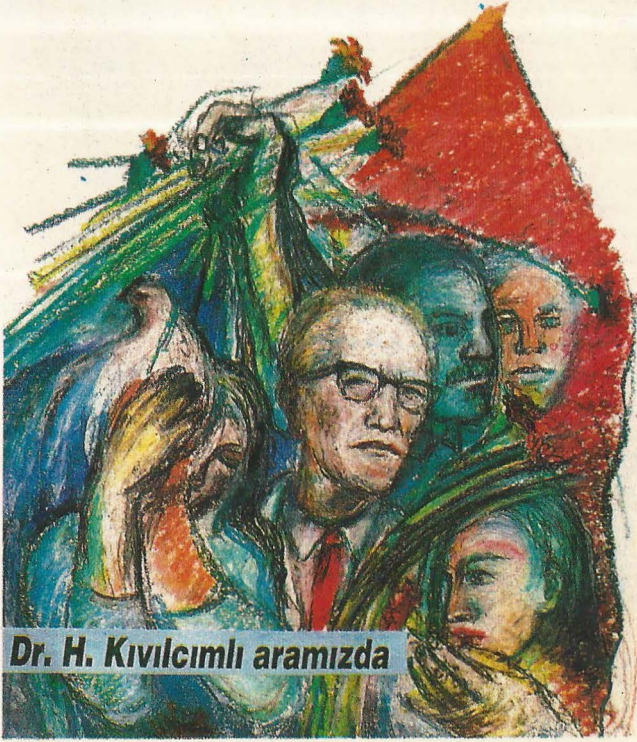
HÜKÜMETtir.

Bu gerçeği **Paşa Dâmâdı** açıklarsa kimse bir şey demez. Aynı doğruyu bir **SOSYALİST** yazarı, sosyal nedenleriyle aydınlattı mı, özellikle **hükümet** ve **adliye** avadanlıklarının zangır zungur işlemesi ne anları taşır? Adalet ve hükümet hanımların **Paşa Dâmâdı** değil de, **SOSYALİST** yazarını dişine daha uygun bulduğunu... **SOSYALİST**'in hemen her yazısı için **hükümet** ve **adalet** en az 2 dâva açıyor: Biri yazıyı **yazana** karşı, ötekisi **yazı işleri müdürüne** karşı, Neden?

Çünkü bu 2 insan **silâhsız vatandaşlıklar** da ondan.

Böyle **hükümet** ve **adalet** olur mu? Eğer Türkiye'de bir **hükümet** ve bir **adalet** var idiyse, lütfen buyursun: **12 Mart** Muhtırasını veren dört silâhlı kuvvet vatandaşlarından dördü, hatta ikisi için değil, bir teki için bir dâvâ açabilsin. Çünkü dört silâhlı kuvvet darbe ile **hükümeti devirmiştir**. Buna **Paşa Dâmâdı** bile "**darbe**" adını veriyor. **Hükümet darbesi** bütün yürürlükteki ceza kanunlarınca **ölüm** cezası biçilen suç'tur. Sıkı mı, o suçu işliyenlere hükümet ve adalet "**karınağrısı**" diye bilsin? Diyemedi.

Darbeye yapanlar: "**Mesned'i izzette Şerefraz**", darbe silâhla oldu **sözcüğünü "irtikâp"** edenler, ağızlarından çıkaranlar "**cay-ı kürek**" oluyor: "**Ağır ceza**"lara sürükleniyor. Abdülhamit İstibdadı zamanında bunun adına hükümet ve adalet denirdi. Cumhuriyet "**demokrasisi**" var denilen günlerde hiç değilse susulsa daha yakışık olmaz mı? Hayır. Hükümet de, Adliye de, "**darbe**"nin acısını illâ ki bizden mi çıkaracak? Yazık.

Dr. H. Kıvılcımlı aramızda

Sosyalist Gazetesi 1967 yılında 6 sayı çıktı. Aralık 1970'de haftalık olarak yeniden yayına geçen Sosyalist Gazetesi 12 Mart 1971 darbesi sonucunda kapatıldı.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın Sosyalist Gazetesi'nde yayınlanan -çoğu başyazılarından oluşan yazılarını- bu kitapta yayınlıyoruz. Türkiye finans kapitali ve devletinden sürekli zulm, Türk Solu tarafından sansür edilerek atılan Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın ideolojik bütünlüğünü diyalektik metodolojinin gereği olarak yayınlamaya devam ediyoruz.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın teorik eserleriyle hem beslenip, hem de "farelerin kemirici eleştirilerini" yapablenlere ithaf olunur.